

နွေတည မြစပယ်ရုံနှင့် ရေဆန်လမ်းပေါ်က နိုင်ဝင်းဆွေ

(၁)

၁၉၇၂ ခု၊ နွေနှံနက်ခင်းတစ်ခု...။ ကိုစန်းမောင် (ယခု တရားရုံးချုပ်ရှေ့ နေပဲခူး)၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် ဝါးထရံကာ ခြံတစ်ခုအတွင်းဝင်လာစဉ် ကျနော်တို့ သည် နှင်းဆီခင်းတစ်ခုဘေးမှ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သုံးဘက်သုံးတန် ထရံကာ ဝါးကြမ်းခင်းတစ်ခုလုံးရှေ့တွင် လူငယ်တစ်ချို့ ရောက်နေကြပြီ။ တချို့ တဲပေါ်တွင်ထိုင်လျက်။ တချို့ တဲအောက်တွင်ရပ်လျက်။ တဲရှေ့ နေပူအောက်တွင် ရွှံ့များပေရေချောက်ကပ်နေသည့် စားပွဲတလုံး။ စားပွဲဘေးတွင်မူ ထိုင်စရာကုလားထိုင် မရှိ။ ကျနော်က သူ့ကိုတွေ့ ချင်နေသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း လူအုပ်အတွင်း သူ့ကို စိတ်အထင်နှင့်လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။ ခန့်မှန်းလို့ မရ။ မအောင့်နိုင်၍ ကိုစန်းမောင်ကို မေးကြည့်မှ သူသည်အပြင်ခဏသွားနေကြောင်းသိရ၏။ ဧည့်သည်တွေကို သည်အတိုင်းထားကာ ဘာကြောင့် အပြင်ထွက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသေးသည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ သူ့ကို ကျနော် တွေ့ ချင်နေသည်။ ကျနော်နှင့်အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း လူငယ်တစ်ချို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ မြင်ဖူးသိဖူးသူများလည်းပါသည်။ မမြင်ဖူးသူများလည်းပါသည်။ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် က ရောက်လာပြီးမှ ပြန်သွားသည်ဟု သိရ၏။ ဘာကြောင့်ပြန်သွားရတာလည်းဟု မေးချင်သော်လည်း မမေးသင့်ဟုယူဆကာ မြို့သိပ်ထားလိုက်၏။

တဲပေါ်ကလူငယ်တစ်ချို့ ကြားတွင် အသက်ငါးဆယ်အရွယ်လူတစ်ဦးထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသားဖြူဖြူ ဆံပင် ကောက်ကောက် မျက်မှန်တပ်ထား၏။ စိတ်ထဲ၌မြင်ဖူးသည်ဟု ယူဆနေစဉ် “ အဲဒါ ဆရာဒဂုန်တာရာလေကွာ ” ဟု ကိုစန်းမောင် ပြောပြမှ ကျနော် သူ့ကို မှတ်မိသွားခဲ့သည်။ တဲရှေ့တွင် ယာယီထင်းမီးဖိုတစ်ခုပြုလုပ်ကာ ထမင်းအိုးကြီးတလုံး တည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခြံဝန်းတစ်ခုလုံးနီးပါး နှင်းဆီပင်များ စနစ်တကျစိုက်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ရဲရဲနီသောနှင်းဆီပွင့်များ အပင်တိုင်းလိုလိုမှာ ပွင့်လျက်ရှိနေသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ လူတယောက် ခြံဝန်းအတွင်း ခြေလှမ်းကျယ်ကျယ်လှမ်းကာ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသက်အရွယ်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိသူ။ အနားရောက်တော့ အသားခတ်ညိုညို၊ ခတ်ရေးရေးအပြုံး။

တစ်စုံတယောက်က “ ဟော ပြန်လာပြီဗျ ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက လက်ထဲမှ အထုပ်တထုပ်ကိုမြှောက်ပြကာ “ ဧည့်သည်တွေကို အမဲသားနဲ့ သင်္ဘောသီး ချက်ကျွေးချင်လို့ ဈေးသွားလိုက်တာပါ ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျနော်ဘေးတွင် လာ၍ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ကို ကျနော် စတင်မြင်တွေ့ သိကျွမ်းရခြင်း၊ စာရေးဆရာ နိုင်ဝင်းဆွေ...။ ထိုအချိန်က နိုင်ဝင်းဆွေမှာ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာတယောက်ဖြစ်နေပြီ။

...အပစ်အခတ်၊ အညစ်အပတ်၊ အညစ်အသတ် ဝတ္ထုများမဟုတ်။ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများကိုသာ ရေးဖွဲ့သူ။ သူသည်ကား အသက် ဆယ်ခွန်နှစ်နှစ်အရွယ်၌ “ မဟူရာ မေတ္တာ ” ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သူ။ “ မသိန်းရှင်ဆီပိုပေးပါ ” “ နွေတည ” “ မြစပယ်ရုံ ” “ ညအသင်္ချေမှာ ” အစရှိသော ဝတ္ထုများဖြင့် မြန်မာစာပေလောကကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်စေသူ။

ကျနော်တို့ သည် စာရေးဆရာ နိုင်ဝင်းဆွေ၏ တောင်ဥက္ကလာပ နှင်းဆီခြံကလေးအတွင်းမှ သူနေထိုင်အိပ်စက်သောတဲကလေးတွင် “ စာပေဆည်းဆာ ” ကို မွေးဖွားခဲ့ကြ၏။ ဤတဲကလေးတွင် “ မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်း ” အပေါ်မှီကာ နိုင်ငံအနှံ့ စုစည်း၍ရရှိသမျှ စာရေးသူလူငယ်လေးဆယ်နှစ်ဦးတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ထိုလူငယ်များမှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှလွဲ၍ အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင် စာရေးလေ့မရှိကြ။ မိုးဝေ အယ်ဒီတာချုပ် စာရေးဆရာ နတ်နွယ်နှင့် " စာပေသစ် " အပေါ်မူတည်ကာ သဘောထားကွဲကြသောအခါ မိုးဝေစင်မြင့်မှခွဲရန် အားလုံးဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသောနေ့ ။ အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း စာမရေးချင်ကြ။ သည်ကြားထဲ အုပ်စိုးသူက စကားပြေတွင်သာမက ကဗျာကိုလည်း စကားလုံး တလုံးချင်းစီခွဲ၍ ဖြတ်တောက်စိစစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်က ကျနော်တို့ အကြားတွင် နိုင်ငံရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးရန်အကြောင်းမရှိ။ မည်သူ့ ကို ဦးတည်တိုက်ရမည်၊ မည်သူ့ ဘက်က အသိရှိရှိရပ်ရမည်ဆိုသည့် ကိစ္စအပေါ် အငြင်းပွားရန်မလိုတော့။ သို့သော် စာမျက်နှာအခက်အခဲကိစ္စ အတတ်ပညာကိစ္စ ပြန့် နှံ့ ရေးနှင့် မြှင့်တင်ရေးကိစ္စ အစရှိသည်တို့ အတွက်မူ ငြင်းကြခုန်ကြရ၏။ အများစု တူညီမျှရလျှင် အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ထို " စာပေဆည်းဆာ " လှုပ်ရှားမှု၏ အသီးအပွင့်များအဖြစ် နေရာဒေသအလိုက် ကဗျာစာအုပ်များထုတ်ကြ၏။ " နွေဦးသစ်မှာပေါ်တဲ့ပွင့်သစ်၊ မတ်လအရိပ်၊ မိုးရိပ်လေရိပ် (ရန်ကုန်) " ၊ " တောင်ညိုခင်တန်း (ပျဉ်းမနား) " ၊ " ဒီရေ ၊ ဆီးပွင့် (ပဲခူး) " ၊ " နေထဲကလ၊ သစ်ရွက်သေများပေါ်က ရက်စက်သောဂီတ (ရန်ကုန်) " ကဗျာစာအုပ်များ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် တရားဝင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များမဟုတ်ကြ။ လက်လှည့် ဖယောင်းပုံနှိပ်စာအုပ်များအဖြစ်သာ ထုတ်ဝေခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ...ထိုနေ့ က အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ရောက်လာသော လူငယ်လေးဆယ်ကျော်အနက် " နိုင်ငံရေးဆွေ " မှာ တဦးတည်းသော စကားပြေသမား။ ကျန်သူအားလုံး ကဗျာရေးသူများချည်းဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ ကို ကျနော်က အများနည်းတူ " ကိုနိုင်ငံရေး " ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

(၂)

၁၉၇၃ ခု၊ ဆောင်းလည်တနေ့ ...။

ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်ခေါဘုရား ယင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးလာသူ ကျဲပါးလျက်ရှိ၏။ လူငယ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် သည် ဘုရားအနောက်ဘက်သို့ ဆင်းရာ တန်ဆောင်းအနီး ခရေပင်ကြီးတပင်အောက်တွင် ဝိုင်းစုပြီး ထိုင်နေကြ၏။ လူသုံးယောက်မှာ လူအုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အနည်းငယ်ခွဲ၍ထိုင်နေ၏။ လူအုပ်နှင့်ထိုသူသုံးဦးကြားတွင် လဘက်ရည်ကြမ်းအိုးနှစ်လုံး၊ လဘက်သုပ်တပွဲ၊

ဆေးလိပ်တစည်းချထား၏။ လူငယ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှေ့တွင်

ထိုင်နေကြသူသုံးဦးမှာ...ရန်ကုန်မှလာကြသော စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာများဖြစ်ကြ၏။ စာရေးဆရာ နိုင်ငံရေးဆွေ၊ ထက်မြက်(ကျွန်းပြန် ကိုကျော်နိုင်) ၊ ကဗျာဆရာ နဲ့ သာလှဆွေ...။

သူတို့ သုံးဦးရောက်မလာခင် ဆယ်ရက်ခန့် က ကျနော်တို့ ဆီသို့ " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " ဝေဖန်ရေးစာမူတခု ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစာမူကို ပဲခူးမြို့ ပေါ်က စာပေဝါသနာရှင်လူငယ်များ တလှည့်စီ ဝိုင်းစုပြီးဖတ်ကြရ၏။ အလှည့်မဆုံးသေးခင်မှာပင် " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " မှာ ကျနော်တို့ ကြား၌ ဗုံးတလုံးပေါက်ကွဲသလို ဖြစ်လာခဲ့၏။

ငြင်းကြ ခုန်ကြ စိတ်ဆိုးကြရ၏။ သည်လိုနှင့် " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " ဖန်တီးသူများထဲမှ

ကိုယ်စားလှယ်သုံးဦးရောက်လာကာ ရွှေမော်ခေါဘုရား ယင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် စာပေဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

ကျနော်နှင့် ကိုစန်းမောင်က လူငယ်တချို့ ကိုခေါင်းဆောင်ကာ " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " အပေါ် ဝေဖန်ထောက်ပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ ကျနော်တို့ သည် " ဝေဖန်ရေးနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်ရေး " ကို လက်ခံသည်။ သို့သော် " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " မှာ ဝေဖန်ရေးမဟုတ်။ ယင်း၏ အမှာစာအရပင် ဤစာအုပ်မှာ " အဟောင်းကို ဖါထေးခြင်းမဟုတ်၊ ငှက်မွှေးနှင့်သပ်ခြင်းမဟုတ်၊ အမြစ်ကလှန်၍ အငုတ်မကျန်အောင်

တိုက်လှန်ခြင်းဖြစ်သည် " ဟု ဆိုထားသဖြင့် စည်းတားခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ သည်လိုလုပ်လျှင် အတွင်းစည်းဖြေရှင်းနည်းမဟုတ်တော့ပဲ ရန်၊ငါ သဘောဖြစ်နေကြောင်း။

အထူးသဖြင့် ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့် ဆရာဒုန်တာရာတို့ နှစ်ဦးအပေါ် ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်ကြောင်း။ လုပ်လျှင်လည်း မှားသည်ဟုယူဆကြောင်း၊ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖို့ မသင့်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းကန် ကွက်လိုက်ကြ၏။ ထိုနေ့ က ဤသို့ မဆုံတွေ့ ခင်ကပင် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျနော်တို့ ဖက်မှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောလိုက်ရပဲ ဆွေးနွေးပွဲမှာနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့လေသည်။

ဘုရားယင်ပြင်တော်ပေါ်မှအဆင်း နိုင်ဝင်းဆွေသည် ကျနော်ပုခုံးကိုဖက်ကာ " အေးဗျာ ဒီလိုအယူအဆမတူကြရတာ ကျနော်လည်းစိတ်မကောင်းဘူး " ဟု တတွတ်တွတ်ပြောလာခဲ့၏။ ကျနော်တို့ အထဲမှ လူငယ်တချို့ က နိုင်ဝင်းဆွေ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်စကားပြောနေကြ၏။ ဆိုက်ကားနှစ်စီးဖြင့်ထွက်ခွာသွားကြသူ သူတို့ သုံးဦးကိုကြည့်ကာ ကိုစန်းမောင်က ခေါင်းကိုခါ၍ စိတ်ပျက်သလို ရပ်နေလေသည်။

နောက် ခြောက်လခန့် အကြာတွင် " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " စာအုပ်ထွက်လာ၏။သည့်နောက်ပိုင်း နိုင်ဝင်းဆွေနှင့်ကျနော်တို့ မှာ ခတ်တန်းတန်းဖြစ်လာကြရ၏။ ပဲခူးမြို့ စာပေဝါသနာရှင် လူငယ်များထဲမှ ငါးဦးခန့် မှာ(က ပျာဆရာ စိုးမိုးတင်-ခရေ အပါအဝင်)လည်း " မိုးကြိုမှန်တိုင်း " ကို ထောက်ခံသည်ဟုဆိုကာ ကျနော်တို့ နှင့် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်သာသာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

(၃)

၁၉၇၈...။ နိုင်ဝင်းဆွေနှင့် နဲ့ သာလှဆွေ တို့ " ပန်ဆန်း " သို့ ထွက်ခွာသွားကြကြောင်း ကြားရသည်။ သူတို့ နှင့်အတူ ပဲခူးမှ စိုးမိုးတင်-ခရေ လည်း လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ကိုကိုးကျွန်းပြန် ကိုကျော်နိုင်(ထက်မြက်)က အင်းစိန်တောရ သို့ ပြန်ဝင်ရ၏။ ကိုစန်းမောင်မှာ ရှေ့ နေလုပ်နေ၏။ စာရေးဆရာ သခင်မြသန်း တောတွင်းတနေရာတွင် ဖမ်းမိ၍ရုံးတင်သောအခါ ရှေ့ နေလိုက်ပေးခြင်းဖြင့် ပဲခူးတွင် ထင်ရှားသည့်ရှေ့ နေတဦးဖြစ်လာခဲ့၏။

ကျနော်သည် အစိုးရဝန်ထမ်း မူလတန်းပြကျောင်းဆရာဘဝကိုစွန့် ခွါကာ စစ်တောင်းမြစ်ဘေး၊ " ဘွားအေစု " ခေါ် တံငါရွာကလေးတွင် ရွာငှါးကျောင်းဆရာအဖြစ် ရှိနေခဲ့၏။ " မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း " တွင် ဆရာနတ်နွယ် မရှိတော့ပြီမို့ ကဗျာတပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စနှင့် ဝတ္ထုတိုတပုဒ်ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ် တင်လိုက်မိသေး၏။

သို့သော် အယ်ဒီတာ ကိုညိုသစ် က မိမိ၏ " နှလုံးသားထဲက ပန်းချီကားချပ်များ " ဝတ္ထုတိုအပေါ် မလိုအပ်ပဲ ဖြတ်တောက်ဖော်ပြသည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် " မိုးဝေ " သို့ စာမူများ နောက်ထပ်ပြီးမပို့ တော့။

(၄)

မယ်တုက္ခီစမ်းချောင်းရေမှာ ကြည်လင်လွန်းလှသည်။ ကျနော်က ကျောက်တုံးတခုပေါ်တွင် အဝတ်ဖွပ်နေစဉ် ချောင်းစပ်သို့ ဆင်းလာသည့်လူသံကြောင့် မေါ့ကြည့်မိ၏။ လူတယောက် လက်ဆွဲသားရေအိပ်တလုံး ပုခုံးတွင်လွယ်ကာ ဘောင်းဘီကို မတင်ဆွဲစုလျက် ချောင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

သူ့ နောက်မှအမျိုးသမီးတဦးက ရေထဲသို့ ဆင်းရန် ထမိန်စကိုဆွဲနေ၏။ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းလာသူသည် ကျနော်ကို တချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ တဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် သွားပြီးမှ ကျနော်ဖက်သို့ တဖန်မျက်နှာပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ ကျနော်တို့ နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားကြသည်။

" ဟာ ကိုနိုင်ဝင်း "

“ဟေး...ကိုငြိမ်းဝေ၊ ခင်ဗျားရောက်နေတာ လှေဆိပ်မှာကတည်းက ကြားတယ်၊ ကျနော် မဲဆောက်ကို ကိစ္စတခုရှိလို့ သွားနေတာပါ။ ဒါ ကျနော်အမျိုးသမီး ပန်ဆန်းမှာ ကျနော် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ၊ ရေချိုးပြီးရင် အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ဗျာ၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင် ”

မယ်တုက္ခီစမ်းချောင်းထဲတွင် နိုင်ငံရေးဆွေ၏အသံကို ကျနော်က ယွင်တုန်းကနှင့် တူမတူ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

၁၉၉၂ ၊ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက် ၊ မာနယ်ပလော...။

(၅)

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကို ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျနော်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်။သူက ကျနော်ထက် အသက်ငါးနှစ်ခန့် ကြီးသူ။ ကျနော်က ကဗျာတပုဒ်ဒ နှစ်ပုဒ်စသော ရေးစပြုသူ။ သူက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာဖြစ်နေပြီ။ သူသည် တခါတရံ ပဲခူးသို့ ရောက်လာတတ်၏။

သူနှင့်ကျနော် ပန်းချီကိုတင်ဦးနှင့်အတူ မဟာစေတီဘုရားကြီး၏ ငှက်ပျောဖူးပေါ်တက်ကြ၏။ ကိုတင်ဦးက ပဲခူးမြို့ အပေါ်စီးကို ပန်ချီဆွဲနေစဉ် သူနှင့်ကျနော်က အိန်ဂျယ်၏ “ ပုဂ္ဂလိက အိမ်ထောင်မှုအစ အစိုးရတို့ ၏ မူလဘူတ ” စာအုပ်အပေါ် အခြေအတင် ငြင်းခုံခဲ့ကြ၏။

သူသည် သူ့ ဝတ္ထုများနှင့်ပါတ်သက်ပြီး ကျနော်နှင့် တကြိမ်တခါမျှ ငြင်းခုံဖူးခြင်းမရှိခဲ့။ သူက သူရေးခဲ့ပြီးသမျှ ဝတ္ထုများကိုကျနော်က ဝေဖန်လျှင် ပြီးစိမ့်မျက်နှာထားနှင့်သာ နားထောင်နေတတ်၏။ တခါက “ နွေတည နှင့် မသိန်းရှင်ဆီပို့ ပေးပါ ” ဝတ္ထုများထဲက ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမျိုး နောက်ထပ်ပြီး မရေးပါနဲ့ ၊ တော့လား ကိုနိုင်ငံရေးရယ်..ဟု ကျနော်က မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် တောင်းပန်တော့ သူက ကျနော်ကို သနားစရာသတ္တဝါတဦးလို ပြန်ကြည့်နေခဲ့၏။ ထိုစဉ်အချိန်က သူသည် ၁၉၇၀၊ ၈၀ ဆယ်စုနှစ်တခုအတွင်း စကားပြေအရေးအသား အကောင်းဆုံးစာရေးဆရာအဖြစ် နာမည် ကြီးနေလေပြီ။

ယွှအခါ သူနှင့်ပြန်ဆုံစဉ် သူ့ ဝတ္ထုများထဲမှ အရေးအသားတချို့ စကားလုံးတချို့ ကို ကျနော်က ပြန်ရွတ်ပြတော့ သူကမေ့တော့တော့...။ ကျနော် ဒီလိုရေးခဲ့သလားဟု ကျနော်ကို ပြန်မေးနေသေး၏။ သူနှင့် ကျနော်တို့ နှစ်ဦး၏ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များမှာ တချို့ လင်း၊ တချို့ မှိန်၊ တချို့ ပျောက်နေ၏။ သူသည်ကား ကျနော်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ခေါ်ကာ သူပုန်ဖြစ်ခဲ့သူ။

သူနှင့်တွေ့ မှပင် ဒိုက်ဦးကိုအောင် မာနယ်ပလောကို ခေတ္တလာပြီး ပန်ဆန်းကိုပြန်သွားကြောင်း သိရ၏။ ကျောက်တံခါးကိုစံဦး(တောခို၊ တိုက်ပွဲတွင်မိ၊ ထောင်ကျ) တယောက် ကျောက်တံခါး N L D တွင် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေကြောင်း သူ့ ကိုပြောပြတော့ သူက ရယ်နေလေသည်။ စိုးမိုးတင်-ခရေ မှာ တရုပ်ပြည်နယ်စပ်တွင် သောင်တင်နေပြီ။ နဲ့ သာလှဆွေက ယွှအခါ မြက်ခင်းသစ်တွင် ရွှေတညာအမည်နှင့် စာတွေဝင်ရေးနေပြီ။

စာပေဆည်းဆာ မှာ သုံးအုပ်စု ကွဲသွားခဲ့ကြောင်း၊ တအုပ်စုက “ ပန်ဆန်း ” သို့ ထွက်ခွါကာ ကျန်နှစ်အုပ်စုမှာ စာပေနယ်တွင် အခိုင်အမာရပ်တည်နေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်သုံးသပ်မိခဲ့ကြ၏။ “ မိုးကြိုမှန်တိုင်း ” ကိစ္စပေါ်ပြီးနောက် သူနှင့်ကျနော် အနေတန်းခဲ့ကြပုံ၊ သူက ပန်ဆန်းကို ထွက်ခွါပုံ၊ ပန်ဆန်းကို ဝဲ တွေ အာဏာသိမ်းပြီးနောက် မာနယ်ပလောတော်လှန်ရေး ဌာနချုပ်ကို သူ ရောက်ရှိလာပုံ၊ မာနယ်ပလောတွင်(၂)နှစ်ကျော်နေပြီးမှ “မဟူရာမေတ္တာ ” လို

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတပုဒ်ရေးမည်ဟုဆိုကာ ရဟန်းဝတ်ခဲ့၏။ ရဟန်းဝတ်နှင့်နေစဉ် “ မဟူရာမေတ္တာ ” ဝတ္ထုကြီးရေးစဉ်က သမာဓိတည်ဆောက်ပြီးမှ ရေးခဲ့သလို ယွှလည်း သမာဓိယူမည်ဟုဆိုကာ အပြင်းအထန် တရားထိုင်ခဲ့၏။ (၆)လခန့် အကြာတွင် ငှက်ဖျားရောဂါ ခံစားရပြီး ကျန်မာရေးချို့ ယွင်းလာခဲ့၏။

သူသည် ညပေါင်းများစွာအိပ်စက်ခြင်းမပြုပဲ နေ၏။ ရဟန်းဘဝမှ လူဝတ်လည်းလိုက်သော်လည်း သူ
ကျန်းမာရေးမှာ ပိုပြီးကောင်းမလာခဲ့။ အထူးသဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါပျောက်သွားသော်ငြားလည်း
စိတ်ဖိစီးမတည်ငြိမ်မှုမှာ ကျန်နေခဲ့၏။

သူ့အပေါ် လေးစားသူတချို့က သူ့ကို ဆေးကုသပေးရန်ကြိုးစားကြ၏။ သူက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
ငြင်းဆန်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အပေါ် အလေးအနက်ထားသူတို့ ကိုပင်လျှင် သူက
လက်ခံစကားပြောခြင်းမပြုတော့။ ကျနော်အဖို့ ရာမှာလည်း သူ့ကို ထိထိရောက်ရောက် ကူညီနိုင်သည့်
ဘဝအခြေအနေမျိုးမဟုတ်။ ကျန်းမာရေးသိသိသာသာချို့တဲ့လာစဉ် သူသည် ကျနော်ကိုလည်း အိမ်သို့
မလာရန်တားမြစ်ခဲ့လေသည်။

(၆)

၁၉၄၅ ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ...။ မာနယ်ပလော ကျဆုံးပြီးနောက် နိုင်ငံရေးဆွေ ကို ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်စပ်ကျေးရွာ၊
“ ဖွေးပေါလူ ” ရွာတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျနော် တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်
ထောင်ပေါင်းများစွာ ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းသို့ တောတောင်များကိုဖြတ်ကာ
ထွက်ပြေးနေကြရချိန်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဗိုလ်မှူးချစ်မောင်(ရ လ လ ၅) အတွင်းရေးမှူး
ခေတ္တတည်းခိုနေသည့်အိမ်တွင် ရောက်နေသည်ဟု ကြားသဖြင့် သွားတွေ့ ခဲ့သည်။ သူက မည်သူ့ကိုမျှ
လက်ခံစကားပြောခြင်းမပြု။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် တဦးတည်း တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သူ့မိသားစုနှင့်သူမှာ တကွတပြားစီ ဖြစ်နေကြပြီ။ သူ့ကို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူရန်ကြိုးစားကြည့်တော့ သူက
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်၏။

သူနှင့်တွေ့ပြီး နှစ်ရက်အကြာ ကျနော်သည်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းသို့ တာဝန်နှင့် ထွက်ခွါရ၏။ သူ
ကို နှုတ်မဆက်ပဲ ခွဲခွဲခဲ့ရ၏။

ဖွေးပေါလူရွာမှ ကားကြိုနှင့် ထွက်ခွါလာသည့် ညနေဆည်းဆာအချိန် ကားပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သူ့အတွက်
စိုးရိမ်နေခဲ့မိသည်။ ကျနော်မှာလည်း တာဝန်အရ ရုံးပိုင်ပစ္စည်းများ၊ ရဲဘော်တချို့ နှင့်အတူ ထိုင်း
နယ်ခြားစောင့်တပ်များကို မျက်ခြေဖြတ်ကာ သက်စွန့် ဆံဖျား ထွက်ခွါလာနေရသဖြင့် သူ့ကို မည်သို့ မျှ
မကူညီနိုင်ခဲ့။

သူကလည်း အကြမ်းဖက်ခေါ်ဆောင်မှသာ လိုက်မည့်ပုံမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် မလွှဲသာပဲ ထားခဲ့ရ၏။
ဖွေးပေါလူရွာမှအထွက် ရွာဖက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ ရွာပေါ်တွင် မီးခိုးများအူလျက်ရှိသည်ကို
တွေ့ ခဲ့ရ၏။

(၇)

စကားပြောခွက်ကို ပခက်ပေါ်ပြန်တင်ပြီးသည်အထိ ပဒိုမန်းရှာ ၏ စကားသံမှာ နားထဲ၌စွဲနေ၏။

ပဒိုမန်းရှာ၏အသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံ ရပါသည်။

“ ကိုငြိမ်းရေ ဆရာနိုင်ငံရေးဆွေ တော့ ဆုံးရှာပြီဗျာ...” တဲ့။

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်း က သူ၏ “ အနှစ် နှစ်ဆယ် ” စာအုပ်အစတွင် “
တိုင်းပြည်အတွက် အနှစ် နှစ်ဆယ်မျှ အလုပ်လုပ်လာပြီးနောက် မိမိကိုယ်မိမိ ကြည့်လိုက်သောအခါ
ကြိုးတိုက်ထဲတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်...” ဟု ရေးခဲ့၏။

ကျနော်တို့ အဖို့ မူ အနှစ် နှစ်ဆယ်မျှ စာပေချစ်စိတ်ဖြင့် အရူးအမူးနေလာကြပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ နိုင်ငံရေးဆွေ က ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ် တောအုပ်အတွင်း သေဆုံးခဲ့ရပြီး
ကျနော်ကမူ ဥရောပမေဇာ တွင် သောင်တင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ ။

(ဒီ ဝတ္ထုဆန်တဲ့ ဆောင်းပါးလေးက နိုင်ငံရေးဆွေ သေဆုံးပြီးနောက် ကျနော်ရဲ့ သူ့ အပေါ် လွမ်းသခြင်းအနေနဲ့ ရေးတဲ့ ပထမဆုံးစာပါပဲ။ ဒီစာမူကို ၁၉၆၆ ခုနှစ်ထဲမှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ဒေါင်းအိုးဝေစာစောင်မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ကျနော်ရဲ့ လေးပွင့်နှင်းဆီ စာအုပ်မှာဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။)

၁၈ ၊ ၁ ၊ ၁၉၆၆
ဆန်ဗစ်ကာမြို့

(၁)

စပယ်ခိုင်လေး...။

ချစ်သမီးလေး... စပယ်ခိုင်။

နောက်ဆုံးတွင် သမီးလေးကို သတိရနေတော့သည်။ သမီးလေးသည် ကိုယ့်နှလုံးပွားလေးပင်။ ကိုယ်အသွေးတဝက်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော...ကိုယ်စိတ်ဝိညာဉ်တဝက်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော...ကိုယ်ကိုယ်ပွားလေးဖြစ်သော သမီးလေး..ရေ ။ သမီးလေး၏ ပုခက်တွင်းမှ ကန်ကျောက်နေပုံ၊ ဝိုင်းစက်စက် သမီးလေး၏မျက်နှာ၊ သမီးလေး၏ ရွှင်လန်းစွာ ပုခက်တွင်းမှမြူရယ်နေဟန်၊ သမီးလေး၏ သာယာသော ဝိုသံ၊ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောသံကလေး။ ကလေးသည် ဤတောင်တန်းပြာကြီး၏နောက်ကွယ်...ဤလယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်တွင် နေရစ်ခဲ့လေပြီ။ ကျနော်သည် တောင်တန်းကြီးနှင့် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားလျက် ဟေမန်ကို သတိတရ ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို ညနေဆည်းဆာ အခါဝယ် ဟေမန် ၏ နဘေးမှ ပေါက်ပင် တော်တန်းကြီးတွင် အပွင့်များ ရဲရဲတောက် ပွင့်နေလျက်...ရွက်ဝါများ ဖြန့်ခင်းနေမည့် မြစ်ပြင်၏ နန်းတင်မြေနုများမှ ဆေးခင်းများအပေါ်တွင် လှသော ဆည်းဆာရောင်ခြည်များ ဖြန့်မှီးနေမည်။ ဟေမန်၏နဘေး မြစ်ပြင်ထက်တွင် ကြည်မြသော မြစ်ရေပြင်သည် လှိုင်းလိပ်ငယ်များ လှပစွာလွန်လူးပြီး ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေမည်။ ဝေ၏ အကြော်တံဆိုင်ဟောင်း နေရာရှေ့ မြစ်ဆိပ် သဲသောင်ပြင်စသို့ လှိုင်းငြိမ်ကလေးများသည် ပြေးလွှားထိခတ်ပြီး ပျော်မြူးစွာ မြစ်ပြင်ထဲသို့ ပြန်၍

ဆင်းပြေးသွားနေကြမည်။ ဤအခါတွင် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်၌ လှေငယ်တစ်စင်းသည် လူးလာခေါက်ပြန် လှော်ခတ်သွားနေမည်။ လေတိုက်ခတ်လိုက်လျှင် ရေပန်းရေမွှာများသည် မြစ်ပြင်ထက်မှ အနည်းငယ် ဖြာတက်သွားကြလျက် ဆည်းဆာ နေခြည်ဝယ် သက်တန့်ရောင်စုံ ဖြာနေတော့မည်။

ကျနော်သည် ဝေ၏ ရယ်မောသံကို အမှတ်ရနေပြန်သည်။ ဝေ၏ အပြုံးမှာ အစဉ်သဖြင့် တောက်ပနေတတ်၏။ ဝေ့ရယ်သံမှာ အစဉ်သဖြင့် ရွှင်မြူးနေတတ်၏။

စီးလာသည့် ရထားကား ပြေးလွှားလျက်ပင် ရှိနေသည်။ ရထားသည် တွဲအဆက်မှ အသံမြည်လျက် ပုခက်လွှဲသိပ်ပေးနေသလို လှုပ်ခါပေးနေသည်။ ကျနော်သည် တဖက်ခုံလွတ်ပေါ်သို့ သားရေအိတ်ကို တင်ထားလိုက်လျက် ပြတင်းဝမှ မျက်နှာကို ခွာလိုက်ပြီး ခေါင်းကို နောက်မှီအပေါ်သို့ မှေးတင်ထားလိုက်သည်။ ရထားပြတင်းဝမှ ဝင်လာသော လေထဲတွင် အပူငွေ့ လျော့ပါးလာနေသည်။ ထိုအခါတွင် ဆည်းဆာသည် တဖြေးဖြေး တစစ ဖျော့မှိန်လာနေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ကျယ်ပြောလှသော ရှုမျှော်မဆုံးနိုင်သည့် လယ်ကွင်းပြင်ကြီး။ ဤလယ်ကွင်းပြင် ပင်လယ်ကြီး၏ ကမ်းခြေဟု ထင်မှတ်ရသောဝေးဝေးပျူဆီမှ သစ်တောတန်းကြီး။ နောက်ဖက်ဆုံး နောက်ခံတောင်တန်းပြာကြီးများ အပေါ်ဝယ် လှပသော ဆေးရောင်စုံ ခြယ်မှုန်းပေးထားနေသလို ထင်ဟပ်နေသော ညနေဆည်းဆာ၏ နေခြည်များမှာ တစထက်တစ ရုတ်သိမ်းလိုက်လာနေသည်။ ဤအရာဝတ္ထုအားလုံးအပေါ်သို့ နွေည၏ အမှောင်ရိပ်ခြည် တစွန်းတစသည် ဖုံးလွှမ်းလာနေလျက်ပင်။ အမှောင်ရိပ်နှင့် ဆည်းဆာနေခြည်များ ဆေးစပ်ရောနှောသည့် အလှတို့ကို မကြည့်မြင်ချင်တော့ဘဲ ကျနော်သည် မျက်လုံးမှိတ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခံစားထိတွေ့မှု စိတ်အာရုံမှန်သမျှကို အစဖျောက် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေမိသည်။

မကြာမီ ၇-၃၅ နာရီတွင် ဤရထားသည် အမည်မဖော်လိုသော မြို့ကလေး၏ ဘူတာတွင် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ် ရပ်နားတော့မည်။ ကျနော်သည် စိတ်လှုပ်ရှား လှိုင်းထနေလျက်နှင့်ပင် အိပ်ပျော်နေရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။ အတိတ်သည် ဝေးကွာလွန်းလှသော အရပ်၌ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ပြီး ကျန်ခဲ့သော အရာဟု ဆိုသော်လည်း နုပျိုသစ်လွင် တောက်ပသော ပစ္စုပ္ပန်နှင့်မူ နောင်ကြိုတဆက်တည်းနှင့် ပူးတွဲချည်နှောင်ထားသည်။ မိမိဘာကြောင့် သူ့အကြောင်း တွေးနေတော့မလဲ။ သူနှင့် ပတ်သက်နေတော့သည်လည်း မဟုတ်။ စပ်ဆိုင်နေတော့သည်လည်း မဟုတ်။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်သွားနေလျက်မှ သူ့လမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုသနည်း။

ထိုဘူတာကို ဖြတ်ကျော်နေဆဲကာလ၌ အရာရာတိုင်းကို မေ့နေလျက်၊ မြင် တွေ့ သိ အာရုံမှန်သမျှ ပျောက်နေလျက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေချင်သည်။ သို့သော် ရထားသည် ထိုဘူတာနှင့် တစထက်တစ ပို၍ နီးကပ်သွားနေလျက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာနေသည်။ ဤညနေ

ဆည်းဆာတို့သည် မကြာမြင့်မီ အလျင်း ကွယ်ပသွားတော့မည်။ ထိုအခါတွင် နွေပေါင်းများစွာ၏ ညပေါင်းများစွာအနက်မှ နွေတစ်ခု၏ ညတညသည် ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်။ +++

(၂)

"ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ လာကြပါပြီ" "မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ ကျနော်ပါးကိုတောင် ရိုက်ထားသေးတာဘဲ၊ သူလိုက်လာတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" "မင်း အလွန်ညံ့သေးတာဘဲ ကိုကို အဲဒါကြောင့် ကောင်မလေးက မောင်ရင့်ကို သနားနေတာတဲ့ဗျာ၊ မရွှေက ကိုယ့်ကို ပြောထားတာဘဲ၊ မင်း ကောင်မလေးကိုတော့ ပစ်တော့မသွားပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်လဲ ဒီကောင်မလေးကို မင်းပစ်သွားမှာဘဲ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒီကောင်မလေး သူ့အမေနဲ့သာ ကြာရှည်နေရင်တော့ သူ့အမေရောဂါ ကူးစက်သွားမှာ စိုးရတယ် ကိုကို၊ အဆိပ်ရောဂါပိုးထက် စိတ်ဓာတ်ရောဂါပိုးဟာ အကူးအစက် ပိုပြီးမြန်တယ်၊ ပိုကြောက်စရာလဲ ကောင်းတာဘဲ။ သူ့အမေနဲ့တော့ ခွဲခွဲခြားခြား လားလားမုန်းထားဘဲ ထားဖို့ ကိုယ်သတိပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ပါရဲ့"

အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်း လေးကိုင်းညွတ်ကွေးနေဟန်ဖြစ်သည့် ကိုခင်ထွန်းကြီးသည် ကုက္ကိုပင်အရိပ်အောက် အုတ်ခုံမှာ ကျနော်နှင့် အတူတူထရပ်ပြီး တိုးတိုးရယ်နေသည်။ သူ့ရယ်သံသည် အမှောင်လွှမ်းနေသည့် ကျောက်စရစ်လမ်းလေးအတိုင်း ပြေးလွှားနေသည်။ လမ်းပေါ်ဝယ် မိုးစက်မိုးမှုန်များသည် ချစ်စဖွယ် နင်းဖွဲ့ကလေးများကဲ့သို့ ဖွာကျနေလျက်၊ မှုန်ပျံ့ပျံ့ ဓာတ်မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်သည် မိုးစက်မိုးမှုန်များကို ထွင်းဖောက်နေလျက်။ အနီးကပ်နေသည့် မီးရထားစက်ခေါင်းရုံမှ ရထားများ၏ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဆူညံသံများသည် ဤလမ်းမှောင်ကြားကလေး အတွင်းထဲသို့ ရောက်လာနေသည်။

ဤဘူတာနောက်ဘက် လမ်းကလေးသည် ဘောလုံးကွင်းကို လွန်ပြီးလျှင် မီးရထားဆေးရုံရှေ့ဘက်၌ ကျယ်ပြန့်သွားလျက် ဆေးရုံရှေ့ထောင့်ချိုးအကွေ့တွင် အခြားလမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ဆုံတွေ့သည်။ ထိုလမ်းသွယ်ကလေးမှာ လူနစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ် သွားသာရုံ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်၍ လမ်း၏ဘေးနှစ်ဘက်တွင် သရက်ပင်ပုကလေးများ အုပ်ဆိုင်းနေပြီး ထိုနေရာမှာ မြို့အစွန်ပိုင်း တဲအိမ်ငယ်ကလေးများ ပြည့်နှက်နေသော ရပ်ကွက်ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်မီးတိုင်များကင်းမဲ့နေသော ထိုလမ်းမြှောင်ကလေးမှာ အစဉ်သဖြင့် မှောင်ပိန်းနေတတ်သည်။

ဤအမှောင်လမ်းသွယ်ကလေး၏ အဆုံး၌ မြို့ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသည့် ချောင်းငယ်လေးတစ်ခု ကန့်လန့် ဆီးတားထားသည်။ ယခုအခါ ချောင်းပြင်တွင် ရေများစီးဆင်းနေ၍ ချောင်းကို ဖြတ်သားထားသည့် လက်ရမ်းမဲ့တံတားကလေးမှာ လူဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် ယိမ်းခါနေသည်။ ချောင်း၏တစ်ဖက်တွင် ဓာတ်မီးရောင်များ ထိန်ဝင်းနေသည့် ဆန်စက်ဝင်းကြီးရှိလျက် ချောင်းကမ်းနဘေး အလုပ်သမားတန်းလျားများအောက်တွင် ယခုအခါ၌ ရွှံ့ရေနံတင်လျက် အိုင်များထွန်းနေသည်။ ဝေသည် ဤအလုပ်သမားတန်းလျားများ၏ ပျံ့ကျတန်းလျားလေး တစ်ခုမှ။

သူ့ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်သည်ထိုနေရာမှ။သူ့အခြေခံ အခြေအနေ အပေါင်းသည် ထိုနေရာမှ။
သူ့စိတ်ဓာတ် နှလုံးသား အသိပညာ အခြေခံသည် ထိုနေရာမှ။ ဘောလုံးကွင်းအစပ် အမှောင်ထဲမှ
တိုးရွေ့လာနေသော ခပ်ဝါးဝါး အရိပ်နှစ်ခုကို ကျနော်သည် လှမ်းမြင်တွေ့နေရ၏။
ထိုအရိပ်နှစ်ခုသည် နီးကပ်လာနေပြီ။ နောက်ဆုံး လမ်းဓာတ်မီးတိုင်၏ မှန်ပျံ့ အလင်းရောင်
ကျရောက်ရာ အမှိန်ဆုံးဘက်သို့ ရောက်လာနေသည်။ ကျနော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ရင်ခုန်လှိုင်းထလျက် ထိုအရိပ်နှစ်ခုကို ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်
လာ၍ထိမှန်နေသော မိုးစက်မိုးမှန်များမှာ ချစ်စဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် အရိပ်နှစ်ခုသည် ပို၍ နီးကပ်လာပြီး ပို ထင်ရှားလာသည်။ အရိပ်တစ်ခုသည်
မရွေ့ဖြစ်လျက် ဝေ့လက်ကို ဆွဲကိုင်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့မျက်နှာများကို အလင်းရောင်
မှန်မှန်ဝယ် သဲကွဲစွာ မြင်တွေ့ရလေသည်။

ဝေ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသော အကျီကြမ်းကလေးမှာ အကွက်မပေါ်တော့ဘဲ
လက်မောင်းတစ်ဖက်၌ အပြရာတစ်ခုရှိနေပြီး သူ့ထမိတ်တိုလေးမှာလည်း ညစ်နွမ်းနေပြီ။ သူသည်
အဝါရောင်လွင့်နေသော တဘက်အဟောင်းလေးတစ်ခုကို ခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည်။ သူသည်
ဂျပန်ဖိနပ် အဟောင်းကလေးကို မိုးရေစပ်စပ်စပ်ထဲ၌ တဖျတ်ဖျတ် အသံမြည်အောင် စီးလာသည်။
သူ့ပါးပြင်တွင် ကွက်ထားသည့် ပါးကွက်တို့သည် ချွေးစွန်းပြီး မညီမညာ ပျက်ပြယ်စ
ပြုလာနေသည်။ သူတို့သည် ရှေ့နား၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝေသည် ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့စိုက်ထားပြီး သူ့ပါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ နီထွေးနေလျက်။
သူ့အသားတို့မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလျက်။ မရွေ့လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ရုန်းထွက်နေသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ခင်ဝေ မလိုက်ချင်ဘူး။ ခင်ဝေ့ကို သက်သက် ဆေးလိပ်ဝယ်ဆိုပြီး မလိမ့်တပတ်
လုပ်ခေါ်လာတာ၊ခင်ဝေပြန်မယ်၊ ခင်ဝေပြန်မယ်" ဟု သူ့၏ပြောနေသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ရပ်နေရာ၌ ဓာတ်မီးတိုင်မှ အလင်းရောင် ပို၍ မှိန်ဖျော့နေပြီး ကျနော်သည်
အိပ်မက်ထဲတွင် သွားနေသကဲ့သို့ သူတို့ရှိရာသို့ ဖြတ်သွားလျက် တကိုယ်လုံးမှာ
တုန်ယင်နေသည်။ ကျနော်သည် ဝေ့ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ အမှောင်ရိပ်ရိပ်ထဲတွင်
သူ့မျက်နှာကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"လိုက်ခဲ့ပါ ဝေရယ်၊ ကိုယ်က ပြောင်းမိန့်ကျလာလို့ ပြောင်းရတော့မှာမို့ ဝေမပါဘဲနဲ့
ပြောင်းသွားရရင် ဝေနဲ့ ဝေးသွားတော့မှာလို့ ထင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဝေနဲ့ ဝေးရတော့မှာလို့ ထင်တယ်။
ဒါကြောင့် မရွေ့ကိုလွှတ်ပြီး ဝေ့ကို ခဏကလေး ခေါ်ပေးစမ်းပါ တောင်းပန်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောရတာ။
ကိုယ်ပြောပါအုံးမယ်၊ ကိုယ်ပြောပါရစေဦး..."

ဝေ့ အသက်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်ထက် ကျော်လွန်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ နိပျိသစ်လွင်သော ရိုးသားသန့်စင်သော သူပင်ကိုယ် အလှတို့သည် မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ပို၍ လှနေသည် ထင်ရသည်။ သူ့ကို မရွှေ့သည် စက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ လှည့်ပတ်ခေါ်လာခဲ့ပြီး လမ်းကျမှ ပြောပြသည်။

"ကိုယ့်ကို ညှာပါအုံး ဝေရယ်..မင်းမလိုက်လာလို့ မဖြစ်ဖူး" ထို့နောက် ကျနော်သည် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် သူ့လက်ကလေးကို သာသာဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူသည် သူ့လက်ကလေးကို ဟန်ဆောင် ရုန်းကန်မှန်းသိသိ ရုန်းကန်နေသည်။ သူ့လက်ဖဝါးပြင်မှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကြမ်းတမ်းနေသည်။

သို့သော်..သူ့လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကလေးများသည် နွေးထွေးနေကြလေသည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်တခု မထင်မရှား ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ဤ ဝိုင်းစက်နေသာ နုပျိုနေသော မျက်နှာကလေးသည် ရယ်လိုက်လျှင် ဖောင်းမို့နီထွေးနေသည့် ပါးမို့နှစ်ဖက်၌ ချိုင့်ခွက်ကလေးနှစ်ခု ချစ်စဖွယ် ဖြစ်ပေါ်သွားတတ်၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရှက်သွေးများထူပိန်းစွာ လျှမ်းတက်သွားပြီး ပို၍ နှစ်လိုဘွယ်ကောင်းစွာ လှသွားလေသည်။

"ကဲ..ဆရာလေး၊ ကိုယ့်ဖာသာရအောင် ချောချက်နူးနက်ပြီး အပါခေါ်လာခဲ့ပေတော့နော်။ မိန်းမဆိုတာ နဲနဲပါးပါး မူလိုက်ရမှ မိန်းမတန်ဖိုးတက်တယ်ထင်တာ၊ တော်ကြာနေ မူတာနဲ့ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်တာဘဲ..." ဟု မရွှေ့က ပြောနေ၏။

သူ့စကားပြောဟန် စကားပြောသံမှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ရယ်စရာကောင်းနေလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် လမ်းအတိုင်း စက်ခေါင်းရုံဘက် ချိုးကွေ့ရန် ဘောလုံးကွင်းဟောင်းကြီးကို ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားနေကြလေသည်။

"မလိုက်ဖူး..မလိုက်ဖူး။ ဘာပြုလို့ လိုက်ရမှာလဲ"

ကျနော်သည် ရုန်းကန်နေသော သူ့လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်လိုက်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဘာပြုလို့မှ မဟုတ်ဖူး၊ ကိုယ်က ဝေ့ကိုချစ်လို့ ဝေ့လိုက်ခဲ့ရမှာ"

ကျနော်သည် လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ခါးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ခါးကိုသိမ်း၍ ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ သူ့ခါး သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ကလေးမှာ လက်ထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသလား ထင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာနှင့် ကျနော်မျက်နှာသည် အလင်းရောင်မှိန်မှိန်ထဲတွင် နီးကပ်သွားလေသည်။

သူရဲန်းကန်နေမှုမှာ လျော့လိုက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကြက်သွေးရောင်မှာ ပို၍တောက်ပသွားသည်။ ကျနော်သည် သူ့ကို ပွေ့ယူခမန်းဆွဲပြီး စက်ခေါင်းရုံဘက်မှ လမ်းသို့သွားရန် ဘောလုံးကွင်းဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘောလုံးကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် တင်နေသည့် ရွှံ့ဘွက်ရေအိုင်များကို နင်းလျှောက်လာရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးစက်မိုးမှုန်များမှာ ပို၍ သဲလာသည်။

"မင်း...မှတ်မိသေးလားဝေ...၊ ဟိုတညက ကိုခင်ထွန်းကြီး ဆွမ်းကျွေးမယ် ကိုယ့်ပါးကို ဝေရိုက်လိုက်တာလေ၊ ပထမ ကိုယ်ဖက်လိုက်တုန်းကတော့ ဝေ့မျက်နှာက ပြုံးလိုက်သလိုဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကနမ်းလိုက်တော့မှ မင်းက ရိုက်လိုက်တယ်၊ အခုလဲ မင်းကိုယ့်ကို ရိုက်အုံးမှာဘဲလား"

"ရိုက်မှာဘဲ"

"ရိုက်လေ..ရိုက်လေ"

သူသည် မမျှော်မှန်းနိုင်ဘဲ၊ မထင်မှတ်ဘဲ ယခု ကျနော်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ အိပ်မက်တခု မက်နေရသလို ဖြစ်၏။ အိပ်မက်သည် နွေးထွေးသော အိပ်မက်ဖြစ်၏။ အလင်းရောင်မှုန်မှုန်ထဲတွင် မသဲမကွဲမြင်နေရသော သူ့မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကိုခင်ထွန်း၏ ဆွမ်းကျွေးညကို ကျနော်သည် သတိတရ ဖြစ်နေ၏။ ထိုနေ့က သူ့ကို ကျနော် စတင် မြင်ဘူးသည်။ ထိုညက ကိုခင်ထွန်းကြီးက အကွက်ဆင်ပေးခဲ့သဖြင့် သူ့ကို စကားစပြောခဲ့ရ၏။

"အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းကိုယ့်ကို ဘာလို့ ရိုက်တာလဲ"

"ဇော်ကားလို့"

"အခုတော့ မင်းကိုယ်နဲ့ လိုက်လာတယ်နော်"

သူသည် ကိုယ်ကို ဆောင့်ရုန်းနေ၏။

"ဒါဖြင့် ပြန်မယ်လေ၊ ခင်ဝေက သူ့ကို သနားလို့ လိုက်လာခဲ့တာ၊ သူက ခင်ဝေလိုက်မလာရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့ရတာ"

ကျနော်က တိုးတိုး ရယ်မောနေပြန်သည်။

"မရွှေကခေါ်လို့ စက်ထဲမယ် ဆန်သယ်နေရင်း ဘာမသိ ညာမသိ လိုက်လာခဲ့တာ၊ အခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခိုးရာလိုက်နေမိမှန်း သိတော့တာဘဲ၊ ဒီလူကြီး မကောင်းဘူး၊ ဒီနေ့ လေးကျပ်ဖိုးရတယ်။ ငွေတောင် မထုတ်ခဲ့ရသေးဘူး"

ချစ်စဖွယ်တုန်ယင်နေသော သူ့စကားသံသည် မိမိ၏ နှလုံးသားအပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားပြီး တိုးဝှေ့နေသည်ဟု ထင်၏။ ထိုနေရာတွင် ကျနော်သည် တကြိမ်ထပ် သူ့တကိုယ်လုံးကို ပွေ့ညှစ်ပစ်မိပြန်သည်။ သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းမို့မို့ကလေးနှင့် ထိတွေ့သွား၏။ နွေးထွေးသော သူ့နှုတ်ခမ်းသားကလေးများနှင့် ထိတွေ့မိသည်။ ထို့နောက် ချစ်စဖွယ်ဖြာကျနေသည့် မိုးစက်မိုးမှုန်များ အကြားတွင် သူ့ရင်ခုန်သံ၊ သူ့အသက်ရှူသံတို့ကို ကြားနေရသည်။ သူသည် ကျနော်အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့တော့မည်။ ကျနော်ပြောင်းရွှေ့ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့တော့မည်။ ကျနော်စိတ်ထဲတွင် ကျနော်ကို သူပိုင်၍ သူ့ကို ကျနော်ပိုင်နေပြီ ဆိုသော အသိစိတ် အာရုံဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ထိုအသိစိတ်သည် မည်သည့်အခါကာလတွင်မှ လျော့ပါး ပျက်ပြယ်သွားမည်မဟုတ်။ မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားမည် မဟုတ်။ အစဉ်အမြဲ ခိုင်ခံ့ စွဲမြဲနေမည်ဟု ထင်ထားသည်။ +++

(၃)

ဝေသည် ကျနော်နှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးကြားမှ ဖြတ် သန်းတိုးဝှေ့ နေသည်။ သူသည်အဝါရောင် အောက်ခံတွင် အညှို့ရောင် ပွင့်ခက်များ ခြယ်ထားသည့် ထမီကို တိုတို လုံးစည်းစွာ ဝတ်ထား၍ ကြက်သွေးရောင်တောက်နေသော အင်္ကျီကြောင့် သူ့ အသားမှာ ပို၍ ဝင်းညက် ထင်ပေါ်နေသည်။ ဆံပင်နှစ်ခွ ဖွတ်မြီးကျစ်သည် ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီ၏ကျောပြင်ပေါ်ဝယ် လူးလှိမ့်နေသည်။ တနေ့ကမှ ဆိုင်က ဝယ်ယူလိုက်သည့် ဆွဲကြိုးလေး၏ ကျောက်စိမ်းပြားသည် သူ ရင်သားအထက်၌ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ဈေး အလယ်လောက်တွင် လူကြားထဲ၌ ဝှေ့ အရပ်ပုပု ကလေးမှာ ပျောက်ကွယ်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်သော အခါတွင် သူ့ကို မမြင်မတွေ့ ရတော့ပေ။

ဝေသည် အိမ်ထောင်ပစ္စည်း တခုခုကို ဝယ်နေရစ်ခဲ့ သဖြင့် ကျန်နေခဲ့သည်ထင်၏။ ထူထောင်ခါစအိမ်ထောင်၌ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများမှာ ဝယ်၍ အဆုံးသတ်နိုင်သည် မရှိဘဲ ပြည့်စုံပြီဟု ထင်မိသော်လည်း တခုခုသည် အစဉ်သဖြင့် လိုအပ်နေတတ်လေသည်။

ကျနော်သည် ဈေးထိပ် ကားလမ်းအတက်မှ ပျားပန်းခတ်သွားလာ လှုပ်ရှားနေသူများကို လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည်။ ထိုနေရာမှနေ ကြည့်လျှင် ဈေးသည် ပန်းချီးကား တချပ်ကို မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့် ခင်းပေးထားသကဲ့သို့ လှနေသည်။ လူများ အပေါ်မှ အညှို့ရောင် မိုးစက်မိုးမှုန်များ ဆိုင်းနေကာ ဝေ ဈေးအလယ်၌ ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ ရသည်။ အဝေးကြီးမှပင် ကြွေရုပ်ကလေးလို လှပနေသော ဝေ့ မျက်နှာ အပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များကို လှမ်းမြင်တွေ့ နေရသည်။ သူသည် ဘေးပတ်လည် လှည့်ပြီးကြည့်နေသည်။ ထို့ နောက် လက်ဆွဲခြင်းကိုယမ်းလျက်လူများကို တိုးဝှေ့ပြီး တနေရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။ သူသည် ဈေးအလယ်ဘက် ကွက်လပ်ထိပ်တွင် လူတယောက်၏ ပခုံးကို လိုက်၍ပုတ်လေသည်။ ထိုသူသည် သူ့ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထိုသူ၏မျက်နှာကို ကျနော်သည် အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူသည် ဝေ
ကိုလျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြုံးပြနုတ်ဆက်လေသည်။ သူတို့ သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ၏။
လူများတိုးဝှေ့ နေသဖြင့် သူတို့ ချင်း ပို၍ နီးကပ်သွားပြီး ထိစပ်သွားခမန်း ဖြစ်နေပေသည်။

အိမ်ထောင်သက်ဆယ့်နှစ်ရက်။ ဝေနှင့်ကျနော် အိမ်ထောင်သက်မှာ နနယ်လှသေးသည်။
လူကြီးများဖြင့် တောင်းရမ်း ရသေးသည် မဟုတ်၍ သူနှင့် ကျနော် အိမ်ထောင်သက်ကို
အိမ်ထောင်သက်ဟု ခေါ်ဆို၍ ရချင်မှရဦးမည်။ ဤဆယ့်နှစ်ရက်တာ အချိန်တိုကလေး၌ပင်
ကျနော် စိတ်နှလုံး ကြည်လင် ချမ်းမြေ့နေသည်တို့ ကို တခုခုသည်
ပဋိပက္ခပြုရန် ပေါ်လာတော့မည်ထင်သည်။ ဝေနှင့်စကားပြောနေသူမှာ
မော်တော်ကားသမားလောကတွင် မိန်းမမှု၌ နာမည်အကြီးဆုံး ကားသမားတဦးဖြစ်လေသည်။ သူ
မျက်နှာပုံပန်း ပြုံးရယ်ပုံမှအစ သူ၏ မိန်းမမှုပွေသော အကျင့်စာရိတ္တကို ဖော်ပြပေးနေသလို ယခု
ဝေသည် ထိုသူနှင့်ရယ်မော၍ အချိန်ပေါင်းများစွာကုန်အောင် စကားပြောဆိုနေသည်။ ထို့ နောက်
အချိန်များစွာကြာမှ ထိုသူသည် ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သွားပြီး ဝေသည်
ဈေးထိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ဝေကိုယ်လုံးကလေး ရွှေ့ လျားလှုပ်ရှားဟန်မှာ တပ်မက်
ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေ၍ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ရွန်းလက် တောက်ပသော အပြုံးမှာ ဝေနေဆဲ
ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက်သူသည် အတက်ဖက်၌ ကျနော်ကို လှမ်းတွေ့ ပြီးအပြေးတပိုင်း တက်လာသည်။
သူသည် ကျနော် နံဘေးသို့ ရောက်လာပြီး ကျနော် လက်ကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ‘

ကိုကို ဘာလို့ ခင်ဝေ့ ကိုမစောင့်တာလဲ၊ လူကြားထဲမယ် ပျောက်သွားတယ် ’ သူက ပြောသည်။
ကျနော်သည် ပြန်၍ ပြုံးပြနေသည်။

‘ စားရတော့သာ ဘာမှ မဟုတ်တာနော် ကိုကို၊ ဈေးထဲမယ်ရှောက်ဝယ်ရတော့ ငွေကုန်တာ
စိတ်မောလိုက်တာ၊ ငွေတဆယ်သာ ဖျက်ကနဲ ကုန်သွားတယ်၊ ဝယ်လို့ ပါလာတာ ကျတော့လဲ
ဘာမှ မဟုတ်ဖူး။ အမဲသား အစိတ်သား၊ ဆီ သုံးဆယ်သား၊ ခင်ဝေ ဟိုဘက်ဒေါင့်က
အထည်ဆိုင်ပေါ်က အထည်တခု ကြိုက်လိုက်တာ၊ နီညိုရောင်ထဲမယ် ရွှေ့ရောင်
အပြောက်ကလေးတွေ ပတ်ထားသလိုဘဲ၊ မနက်ဖြန် ရှိသေးရင် ခင်ဝေ ဝယ်မယ်နော် ’

သူနှင့် ကျနော် လမ်းမအတိုင်း ပြန်လျှောက် လာကြသည်။ အစောက မိုးရွာထားသဖြင့် လမ်း၏
အနိမ့်ကွက်များ၌ ရေအိုင်ကွက်ကလေးများ ထင်ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီး ယခု သာယာသော နေခြည်များ
တောက်ပလာသောအခါ ရေအိုင် ကွက်ကလေးများသည် မှန်သားလို ရောင်ပြန်
ထတောက်နေသည်။ အစောပိုင်းက မိုးသားနှင့် နေခြည်သည် ပဋိပက္ခဖြစ်နေပြီး နေခြည်သည်
မိုးသားတို့ ကို တစချင်း ဖယ်ရှားလွှင့်ပစ် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ကျနော်သည် စိတ်နှလုံးထဲ၌
ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် အရှုပ် အထွေးများကို မောင်းနှင် ထုတ်နေသည်။

ဝေသည် ကလေးစိတ်၊ ကလေးဝမ်း၊ ကလေးအတွေး၊ ကလေးအပြုအမူဖြင့်သာ ပြုတတ်သော အရွယ်ရောက်စ မိန်းကလေး။ ဝေ့ ၌ အစဉ်းစား အဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသေး၊ လိမ်လည် လှည့်ဖျားကောက်ကျစ်တတ်မှု မရှိသေးသော၊ ဖြူစင် သန့် စင်သော အရွယ် ကလေးဖြစ်၏။

သို့သော် ဝေ သည်ထိုသူနှင့် မည်သည့်စကားများ ပြောဆိုခဲ့သနည်း။ မည်သည့် အချိန်အခါမှစ၍ ထိုသူနှင့် သိကျွမ်းနေခဲ့သနည်း။ မည်သို့ မည်ပုံ သိကျွမ်းခဲ့သနည်း။ ဤသံသယတို့ သည် ဝေ ကိုချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် မနာလို ဝန်တိုကာ ပေါက်ဖွားလာနေသည်။ ဝေ့ အမေ၏ စိတ်ဓာတ်များသည်လည်း ဝေ့ ကိုကူးစက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝေ့ အမေ၏ ယခု နောက်ဆုံးအိမ်ထောင်သည်မှာလည်း အသက်ငယ်ရွယ်သူ တဦးဖြစ်၍ မိန်းမမှုတွင် မည်သည့် မိန်းမကိုမျှ မရှောင်ရှားတတ်သော စာရိတ္တ ချွတ်ယွင်းလွန်းနေသူတဦးဖြစ်သည်။ ဝေနှင့်ထိုပထွေးသည် ကျဉ်းကျပ်သော တန်းလျား၏ အခန်းငယ်ကလေးထဲတွင် အိပ်ရာချင်း နီးစပ်လျက် အချိန်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ နေခဲ့ရ၏။ ဝေ့၌ ထိုကဲ့သို့ တွေးဝံ့စရာမရှိသော နောက်ကြောင်း အရှုပ်အထွေးများ မရှိနိုင်ဘူးလား။ သို့သော် ဝေကို ကျနော်သည် ယုံကြည်နေ၏။ ယုံကြည်မှုနှင့် သံသယတို့ သည် ကျနော် စိတ်နှလုံးသားထဲ၌ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်းချက်ဖို့ ဒယ်အိုးတလုံးတောင် ဝယ်ရမယ် ကိုကို၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအတွက် ဝယ်ရတဲ့ ငွေတွေကို ခင်ဝေတော့ နှမြောလာဘီ၊ ဝယ်လို့ ကို ကုန်နိုင်တော့တယ် မရှိဘူး၊ တခုဝယ်ပီး ပြည့်ဘီလို့ ထင်နေရုံရှိသေးတယ်၊ နောက် မဝယ်မဖြစ်တဲ့ တခုခုက ပေါ်ပေါ်လာတာဘဲ၊ မနက်ဖြန် ကိုကို တောသွားဘို့ ဝတ်ဖို့ ယူနီဖောင်းတောင် မလျှော်ရသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဝေတို့ ပြောင်းရခါနီးလာရင် အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတွေ သိပ်မဝယ်တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်နော်၊ လေးငါးဆယ်ရက်နေတာ ဖြစ်သလိုဘဲ နေကြတာပေါ့နော်၊ မပြောင်းခင် အမေတို့ ဆီ ပြန်အပ်တာ ဘာညာလဲ လုပ်အုံးမှနော်၊ အဲဒါကလဲ ငွေကုန် အုံးမှာဘဲ၊ ခင်ဝေတော့ အဟုတ်စိတ်ညစ်လာဘီ ’

ကျနော်တို့ နေသည့်အိမ်ကို လမ်းထိပ်မှ လှမ်းမြင်ရလေသည်။ အိမ်ရှေ့ လမ်းကြားသဲမြေများမှာ မိုးရွာပြီးလျှင် ပြန်၍ခြောက်သွေ့ သွားလျက် မိုးရွာဆဲခဏ၌သာ ရေတင်နေတတ် လေသည်။

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်နေစဉ်၌ ဝေသည် သီချင်းတပုဒ်ကို တီးတိုးညည်းနေသည်။ ကျနော် စိတ်များ ရှုပ်ထွေးနေလျက် သူနှင့် ပဋိပက္ခ စဖြစ်ရတော့မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ အစောက ကိစ္စကို အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း ပြီးသွားစေချင်သည်။ ဝေ့ ကိုမေးလျှင် ဝေသည်အေးအေးဆေးဆေးပင် သူနှင့်ထိုသူ မည်ကဲ့သို့ စကားများ ပြောဆိုခဲ့သည်ကို ရယ်ပြုံးရင်း ပြန်ပြော ပါလိမ့်မည်။ သူ သီချင်းသံများကို ကျော်လွန်၍ ညို့ နေသောမိုးသည် ရုတ်တရက် သွန်းရွာချလိုက်ပြီး သွပ်အမိုးပေါ်သို့ မိုးရေစက် ထိမှန်သံများ ဆူညံသွားသည်။ သို့သော်သူသည်သီချင်းကို ပို၍ အော်ဟစ်ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး ကျနော်သည် သူ့ နောက်မှ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူသည် တံခါးရွက်အကွယ်တွင် သူ့ ကိုယ်ကလေးကို ရုတ်တရက် ကျနော် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပူးကပ် တိုးဝင်လိုက်လျက် သူ့ ပါးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကျနော်သည် သူ့ ကိုယ်လုံးကလေးကို စိတ်မပါစွာဖြင့် ဝတ္တရားကျေဖက်လိုက်ပြီး ပြန်၍လွှတ်လိုက်သည်။ သူသည်ကျန်နေသော သီချင်းတပိုင်း တစ်ခုကို ဆက်ဆိုကာ လက်ဆွဲခြင်းကို ကြောင်အိမ်ပေါ် တင်ပြီး မီးများဖွင့်လိုက်လေသည်။ အိမ်တစ်ခုလုံးမှာ မီးပွင့်များ ထိန်လင်းသွားလျက် သူ သီချင်းသံကလေးဖြင့်သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဝေ’ ဟု ကျနော်သည် တိုးတိုးခေါ်ပြီး သူ့ နောက်သို့ လျှောက်သွားလျက် ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေမိကြသည်။ ကျနော်သည် သူ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးကို အထပ်ထပ်လွှာပြီး ကြည့်နေသလို ကြည့်နေသည်။ သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ ကျနော်သည် လက်ကို လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျနော်မျက်နှာမှာ ငြိမ်သက် နေလျက် မဲညို နေပြီးကျနော် လက်ချောင်းများမှာ မသိမသာ တုန်ယင်နေသည်။

‘ကိုယ်စကားပြောစရာရှိလို့ ဝေ၊ အခုလောလောဆယ်ဆယ်ပူပူနွေးနွေးဘဲ မေးရပြောရမှာဘဲ၊ ကိုယ် လေးလေးနက်နက်မေးတာ ပြောတာလို့ မင်းသတိထားပါ၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းဘဲ တိုက်ရိုက်ဘဲမေးမယ်၊ ဝေနဲ့ ဈေးလယ်ခေါင်မယ် ပူးပူးကပ်ကပ် ရယ်လားမောလား စကားပြောတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာစကား ပြောကြတာလဲ’

ထိုအခါတွင် ရုတ်တရက် သူ့ မျက်နှာပေါ်မှအပြုံး မှန်သမျှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူသည် ဆွံ့ အနေသူ ကဲ့သို့ ပင် ကျနော် မျက်နှာကို ငေး၍ ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ့ မျက်နှာ၌သွေးရောင် လျှမ်းသွားနေသည်။

‘ပြောလေ ဝေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ သူနဲ့ ဝေနဲ့ ဘာကိစ္စအတွက် စကားပြောကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောကြတာလဲ၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ဝေကိုယ့်ကို တမင် မျက်ခြေဖြတ်ခဲ့တာလား၊ သူနဲ့ ဝေနဲ့ သိတာ ဘယ်လောက် ကြာပဲလဲ၊ ပြောလေ ပြော၊ အဲဒီလူဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်ဝေ၊ ဝေဟာ အရင်ကလို လွတ်လွတ် လပ်လပ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အမြဲတမ်း သတိထားရမယ်၊ အိမ်ထောင်သည်တဦးဆိုတာ ပိုပြီးသတိထားရမယ်၊အပေါင်း အသင်းဆိုတာ လုပ်သင့်တဲ့လူ၊ လုပ်ထိုက်တဲ့လူကိုမှ လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေချိန်မယ် ဝေဟာ ဟိုတုန်းက မိခင်ဝေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟိုတုန်းကလို ပြောလို့ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တောအုပ်ကလေးတဦးရဲ့ ဇနီးသယ် ဖြစ်နေဘီ၊ ဒါကို စိတ်ထဲ အမြဲထည့်သွင်း စဉ်းစားထား၊ ကဲ ပြောလေဝေ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောခဲ့ကြတာလဲ၊ ကိုယ့်ပြောပြစမ်းပါအုံး’

ကျနော်သည် သူ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နေလျက်၊ သူသည် အရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ကိုင်အလှုပ်ခံနေရသလို လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် သူသည် သူ့ကိုယ်ကို ရုန်းထွက်လိုက်လေသည်။ ‘အခု ဘာစကားပြောတာလဲ....’ ဟု အော်လိုက်လျက် သူ အော်ဟစ်လိုက်သံမှာ မိုးသံနှင့် ရောထွေး ဆူညံသွားပြီး သူ့ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားသည်။

‘စကားပြောတာ ကြည့်ပြောရတယ်၊ လူတယောက်ကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် မပြောဘဲနဲ့ တရားခံလို အောက်မေ့နေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တရားခံလိုစစ်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ စက်ထဲက အလုပ်သမားဆိုပီး သက်သက် အထင်သေး နှိမ်ပီး ဖော်ကားနေတာ’

‘မအော်ပါနဲ့၊ ဘေးအိမ်ကြားမှာ မင်း မရှက်တတ်ပေမယ့် ကိုယ်ရှက်တယ်၊ ကိုယ်မေးတာသာ ဖြေစမ်း ဝေ’

‘ပြောပြရမလား’

‘ကျွေးလယ်ရှောင်ပတ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်မေးတာသာ ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒီလို လူစားမျိုးနဲ့ အပေါင်း အသင်းဖြစ်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် ကိုယ်ကတင် အထင်သေးတာ မဟုတ်ဖူး၊ လူတိုင်းက ပါအထင်သေးတယ်။ မင်း အဲဒီလို လူမျိုးနဲ့ စကား ပြောချင်ရင် လူရှေ့ သူရှေ့ လူတွေအများကြီးထဲမယ် မပြောရဘူးဝေ၊ ကိုယ်မင်းကို အထင်မသေးချင်လို့ မေးနေတာလေ၊ အထင်သေးချင်တယ်ဆိုရင် မေးနေဘို့ တောင် မလိုဘူး၊ ကဲ...မေးတာသာ ဖြေစမ်း ဝေ’

‘ပြောပြရမလား၊ အဲဒါ ကျမနဲ့ တွေ့ ဘို့ ချိန်းတာ၊ မနက်ဖြန် ရှင် တောဘက်ထွက်ရင် ဒီအိမ်မယ် လာတွေ့ ပါလို့ ချိန်းတာ၊ ကျမနဲ့ ဖြစ်နေတာ ကြာဘီ၊ သူ့မယ် သားမယားကြီး ရှိနေလို့ ယူလို မဖြစ်ကြတာနဲ့ ရှင့်ကိုယူရတာ၊ ရှင်းသွားပလား၊ ရှင့်ကိုပါးရိုက်မိလို့ သနားပြီးလိုက်လာတာ၊ သေရပါတော့မယ်ဆိုလို့ သနားပီး လိုက်လာတာ၊ အခု ရှင်က လူစကား မပြောဘူး၊ လူလို မမေးဘူး၊ လူလိုမပြောဘူး’

သူ့အသံမှာ အထိန်းအချုပ်မရှိဘဲ ဆူညံသွားလျက် ပဋိပက္ခ တို့ကို ပေါက်ကွဲစေရန် မီးရှိ ပေးလိုက်လေသည်။ သူသည် ရင်ကိုကော့ပြီး ခါးကို ထောက်ပစ်လိုက်၏။

‘တော်’ ဟု ကျနော်သည် သံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဒေါသ မွန်ထူစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီး အားကုန် ပစ်ထိုးလိုက်လေသည်။ လက်သီးနှင့် သူ့မျက်နှာ ထိသွားသည်ကို သိလိုက်ပြီး သူသည် နောက်သို့ ပတ်လက်လန် ပစ်လဲ ကျသွားသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှ လူးလဲထပြီး ပါးစပ်မှအထိန်းအကွပ်မရှိ ဆဲရေး တိုင်းထွာ လိုက်လေသည်။ ရုန့်ရင်းကြမ်းထမ်းသော စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ သူ့စကားများသည် အိမ်ပေါ်၌ ဆူညံနေသည်။

‘နင် ငါ့ကို တမင် နှိပ်စက်တာ၊ နင်ပြောင်းရတော့မှာမို့ လို့ ငါ့ကိုအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားအောင် တမင်နှိပ်စက်တာ’ ဟုလည်း အော်ပြော နေ၏။ ထို့နောက် တိုး၍ ဆဲရေးနေ၏။ ကျနော်သည် သူ

ကိုယ်ကိုဆွဲထူလိုက်ပြီး မျက်နှာကို တချက်ပြီးတချက် ဖြတ်ရိုက် နေမိသည်။ ထို့ နောက် သူ ကိုတွန်းလှဲပြီး ထားပစ်ခဲ့၏။ ကျနော်သည် တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ဤ စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်သည် စိတ်နှလုံးထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှား ရိုက်ခတ်နေသည်။

(၄) ကျနော်သည်အိပ်ခန်း၌ ရပ်နေရင်း နေ့ လယ်ကပင် ရလာသည့်ရုံးမှ ပြောင်းရွှေ့ အမိန့် စာကို သတိရနေသည်။ အညာသစ်တောဒေသကို ကျနော်ပင်လျှင် ပြောင်းရွှေ့ ခွင့် လိုလိုချင်ချင် လျှောက်ထားခဲ့လျက် ယခု အမိန့် စာမှာ မနက်ဖြန်ကာ ပြောင်းရွှေ့ ရတော့မည် ဆိုသောအခါ၌ စိတ်ထဲတွင် တမျိုးဖြစ်နေသည်။ ပြောင်းရွှေ့ ရာ၌ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဝေ ပါလာ နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဝေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက်ပင် ရှိလေပြီ။

ပြက်ချော်ချော်လိုနှင့် ဇာတ်လမ်း ကလေးတခုမှာ အလွယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်ပျက်လိုက်ပြီး သစ်သီးမှည့် ကြွေသလို အလွယ် ကလေးနှင့် ဆုံးခန်းတိုင် သွားတော့မည် ထင်သည်။ အိပ်ခန်း ခုတင်ပေါ်တွင် ခြင်ထောင်ကြိုးစများ ပြတ်တောက်နေ၍ ခြင်ထောင်သည် တွဲလဲကျနေသည်။

ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ အဝတ်အစားများ ကစဉ့်ကရဲ ရှုပ်ပွနေသည်။ ခုတင်အောက်မှ ဝေ သေတ္တာကလေးမှာ အဖုံး ပွင့်နေလျက်သား။

သူ အနှစ်သက်ဆုံး အဝါတန်းထဲတွင် ရွှေမျှင်များ ယက်ရှယ်ထားသည့် နိုင်လွန်ပိုးသား အင်္ကျီကလေးနှင့် နောက်ဆုံးနေ့ က ဈေးထဲတွင် ဝယ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားများ အားလုံးမှာ သေတ္တာထဲ၌ ကျန်ခဲ့သည်။

လက်ကောက် ပါးကလေးနှင့်ဆွဲကြိုးကလေးမှာလည်း သေတ္တာအောက်၌ စက္ကူနှင့် ထုပ်ပြီး ပစ်ထားသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ဝယ်သည့် ပစ္စည်းများကို တခုမျှ ယူမသွားဘဲ သူ့ ထမီအနွမ်း အင်္ကျီစုတ် ကလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ ခေါင်း၌ တဘတ်ရစ်ပတ်ပြီး ဂျပန်ဖိနပ်အိုကလေးကိုစီးလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။

ရန်ဖြစ်သည့်နေ့က ကျနော် ပြန်လာသော အခါတွင် အိမ်ပေါ်၌ သူ့ ကိုမတွေ့ ရတော့ပေ။ ဆွဲကြိုးဝယ်သည့် နေ့က သူသည် ဆွဲကြိုးကို လည်းပင်၌ ဆွဲထားပြီး ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာ ကလေး ကလေးတယောက်ကဲ့သို့ ပင် ကျနော် လည်ပင်း ယီးလေးခိုလျက် ပါးနှစ်ဖက်အား နမ်းခဲ့သည်ကို ယခုသတိရဖြစ်နေသည်။

ကျနော် ရင်ထဲတွင် ဒေါသလိုလို ဒေါသမဟုတ်သော မီးတောက်များသည် တောက်လောင်နေ၏။ ဝေသည် ဗီဇမမှန် အညာလွယ်လွန်းသော မိန်းကလေး။ သူသည် ကားသမားနှင့် တကယ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး စွဲလမ်းနေခဲ့မည်။ သူ့ မိဖအိမ်သို့ ပြန်သွားခြင်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။ မိဖအိမ် မရောက်မီ လေးငါးရက် ကားသမား၏ရင်ခွင်တွင် ခိုလှုံနေမည်။ သူ့သာ ရိုးရိုးသားသားဆိုလျှင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့်ပြောပြလိမ့်မည်။

ယခုကားသူသည် ဒေါသဖြစ်ပြလျက်သူ့ အပြစ်များကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည် ထင်သည်။
မိမိသည် မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ဤဗီဇမမှန် သောမိန်းမတစ်ဦးကိုမှ
ရွေးချယ်စွဲလမ်းနေရမည်နည်း။

‘ယောက်ျားဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ တင်းမာနိုင်ရမှာပေါ့ ဟု ကျနော်သည်
စိတ်ကို လှည့်စားနေသည်။

သို့သော် ဤအခန်း၌ တနေ့တွင် ဝေ က၊ နေသည်ကို ကြည့်ခဲ့ဘူးသည်ကို
ပြန်၍သတိရမိသောအခါ ဝေသည်ကလေးစိတ်ကလေးနှင့် မနှိုင်းမချိန် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုတဖက်က ဖြေလျော့တွေးနေသည်။

သူသည် ရိုးရိုးသားသား ပြောဆိုရန် တခုခုရှိ၍ ပြောဆိုခြင်းသာဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်တွင်
ထားရှိသည့် မိမိ၏ ချစ်စိတ်များက သဝန်တိုစိတ် ပေါက်ဖွားလျက် သံသယ ဝင်လာခြင်းသာ
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့နေက မိမိမေမြန်းနေပုံသည်လည်း သူ့ကိုအထင်သေးလွန်းပြီး သူပြောသည့်
အတိုင်း တရားခံစစ် စစ်ဆေးနေခဲ့၍သာ သူကပြန်လှန်၍ စောင်းသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ အကယ်၍
မိမိကသာ ပြေပြေပြစ်ပြစ် မေးခဲ့လျှင် ဝေသည် အကြောင်းစုံကို ရေရေလည်လည်
ပြောပြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

ကျနော်သည် အိပ်ခန်းဝမှ လှည့်ထွက် လာပြီး ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ငြိမ်သက်စွာထိုင်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်၌ လွန်ခဲ့သော
ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် သူ့ကိုခိုးပြေး လာခဲ့သည့် ညကလိုပင် မိုးမှုန်များ ကျနေလျက်
အပြင်ဘက် သဲလမ်း ပေါ်တွင်လည်း မိုးစက်များခုန်ပေါက် ကျနေသည်။ ပြတင်း၏ဘောင်ကို
ထိမှန်ပြီး စဉ်လာသည့်မိုးစက်များသည် ကျနော် မျက်နှာကို ပြေးလာမှန်နေကြလေသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးရသော်လည်း သည်အတိုင်း ထားလိုက်သည်။ ဖြစ်လိုရာ
ဖြစ်စေ၊ သည်အတိုင်းကြည့်နေတတ်သော စိတ်နှလုံးသားမျိုးရှိနိုင်ရမည်။ တခါတရံ
မခံမရပ်နိုင်တော့အောင် ဆိုးရွားလွန်းလာသော အခြေအနေတွင် လူသည်ဘဝကို
ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု ပစ်ထားနိုင်သောသဘောထားမျိုး ရှိနိုင်ရပေမည်။

သူ့အပေါ်၌ မိမိချစ်မိသည့်စိတ်၊ မိမိချစ်မိသည့် မေတ္တာ၊ ကျနော်သည် ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်
နေသမျှတို့ ကို တဖြည်းဖြည်းဖြေလျော့ချနေသည်။ ကျနော် စိတ်နှလုံးသားတို့ ကို ဝေ၏
ကလေးဆံမှု အပေါင်းက အနိုင်ယူနေသည် ထင်မှတ်ရ၏။ မည်မျှလောက်အထိ
ကလေးဆံပါသနည်း။

တညနေကို ကျနော် သတိရပြန်သည်။ထိုညနေက ဝေသည် ကျနော် အနား ပြတင်းဝတွင် ရပ်ပြီး
သီချင်းတပုဒ်ကို တီးတိုးဆိုနေသည်။ အိမ်ရှေ့ လမ်းကြားထဲတွင် ဈေးသွားဈေးပြန်များ ရယ်မောပြီး

စကားပြောဆို သွားနေကြသည်။ သူသည်သီချင်း ဆိုနေရင်းမှ ကျနော် လည်ပင်းကို ရုတ်တရက် ယီးလေး ခိုလိုက်သည်။ သူ့ ကိုယ်လုံး အလေးချိန်ကြောင့် ရုတ်တရက်ကျနော် ကိုယ်မှာ ထိုင်သွား လေသည်။ လမ်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးများ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးသွားကြလျက် သူ တို့ သည် ခေါင်းငုံ့ သွားကြ၏။

‘ဝေကလဲ ပြတင်း ပေါက်ကြီးမယ်၊ ဖယ်စမ်းပါအုံး၊ လမ်းပေါ်ကလူတွေ ကြည့်သွားကြတယ်၊ ရှက်စရာ မကောင်းဘူးလား၊’

သူသည်လည်းပင်းခိုထားသောလက်ကိုမလွှတ်သေးဘဲ ကလေးငယ်ကဲ့သို့ အသံကိုဖွင့်ပြီးရယ်လိုက်သည်။

‘ကြည့် ကြည့်လေ၊ ကြည့်တော့ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ သူတို့ က မနာလိုလို့ လား၊ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်ဖက်တာဘဲ၊ ဘယ်သူ့ မျက်နှာ ထောက်ညှာနေရအုံးမှာလဲ၊ မောင်ကိုကိုဆိုတာ ခင်ဝေ့ ယောက်ျားလေ၊ ခင်ဝေ့ လင်၊ ပြတင်းပေါက် မှာဘဲဖက်ဖက်၊ အိမ်ထဲက အိပ်ယာထဲမှာဘဲဖက်ဖက်၊ ဒါအဆန်းလား၊ ဘာလဲကိုကိုက လူမြင်မခံချင်တာ သူ့ ကိုယ်သူ လူပျိုလုပ်နေချင်းသေးလို့ ထင်တယ်၊ ဟိုအထဲမယ် ကိုကို့ အဆက် တယောက်ယောက်တော့ ပါတယ်ထင်တယ်၊ ဟိုခေါင်းငုံ့ သွားတဲ့ ကောင်မလားဟင်၊ အလှသားဘဲ၊ ကြည့်နေနော်၊ ဖက်ပြရုံတင်မှုတ်ဖူး၊ နမ်းကိုနမ်းပြလိုက်မယ်၊ နမ်းတော့မယ်ဗျို့ လို့ အော်ပီးကို နမ်းပြလိုက်မယ်၊ အော်လိုက်တော့မယ်နော်၊ နမ်းပါတော့မယ်ဗျို့ ’ သူသည် တကယ်ပင် အော်လိုက်လေသည်။

ကျနော်သည် ‘ဟေ့ ’ ဟု အော်၍ ဟန့် တား လိုက်၏။ သူသည် ကျနော် လည်ပင်းကို နှိမ်ပြီး ရယ်နေသော သူ့ မျက်နှာကို ဇွတ်ရှေ့ တိုးလိုက်လေသည်။ ကျနော်လည်း ရယ်ပြီးပြတင်းဝမှ လျင်မြန်စွာ ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ သူသည်လည်း ကျနော်နှင့်အတူ ပြတင်းရှေ့ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျလာသည်။

‘ဒုက္ခဘဲ၊ ဝေဟာခလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဇွတ်မပြောရဘူး၊ တော်ကြာ ဣန္ဒြေမရှိတဲ့ မိန်းမလို ဝိုင်းထင်သွားကြမှာဘဲ၊ မင်းနဲ့ တော့ခက်ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်လာရင် အပျိုစင်ထက် ဆယ်ဆလောက် ဣန္ဒြေရှိမှ တန်ရုံကျတယ်၊ အပျိုစင် ဆိုတာဖြစ်စရာ တကြောင်းထဲရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်ကျတော့ ဖြစ်စရာအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ် ’

ကျနော် အသံမှာလည်း ရယ်သံပါနေသည်၊ ကျနော်သည် နထွေးနေသည့် သူ့ ပါးကလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ သူသည် ထရပ်ပြီး သမင်မကလေးတကောင်၏ လျင်မြန် သွက်လက်မှုမျိုးဖြင့် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်ပြေးသွားလေသည်။ သူ့ ရွှင်ရွှင်ပျပျရယ်မောသံမှာ တအိမ်ထောင်လုံး၏ လိုအပ်နေသမျှ ကွက်လပ်များကို ဖြည့်တင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်နှစ်ရက်အတွင်းမှ သူ့ လှုပ်ရှားမှုအပေါင်းမှာ နပျိုသော သမင်မလေး တကောင်၏ လှုပ်ရှားမှု၊ ပျော်မြူးတတ်သော ကလေးကလေးတဦး၏ ဆော့ကစားမှုမျိုး များသာဖြစ်နေလျက် ချစ်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလေသည်။

ပြတင်းဝမှ ခုန်ဝင်လာနေသည့် မိုးစက်များမှာ လျော့နည်းလာပြီး အပြင်ဖက်၌ မိုးသည် စဲစဲ ပြုလေပြီ။ ကျနော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်လျက် ခုတင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး အိပ်ရာထက်၌ ညင်သာစွာ လှဲ အိပ်လိုက်လေသည်။ ဝယ်ပြီးစဖြစ်သည့် ဖွင့်ထားသော သူ့ သားရေ သေတ္တာမှ သားရေစိမ်းနဲ့ သည့် ဤအခန်းကလေးထဲ၌ လှိုင်ပျံ့ နေသည်။ ကျနော် ခြေထောက်သည် ခြင်ထောင်ကြိုးတချောင်းကို ကန်လိုက်မိလျက် ခြင်ထောင်တဖက်မှာ ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။

ကျနော်သည် ခြင်ထောင်ကို သည်အတိုင်းပင် ထားလိုက်၏။ မနက်ဖြန်တွင် ဝေပါမလာတော့ဘဲ ကျနော်သွားရတော့မည်။ သူ့ ကိုသူ့ မိဖထံတွင် တောင်းရမ်းယူခဲ့ရသည် မဟုတ်သောကြောင့် လိုက်ခေါ်၍လည်းမဖြစ်၊ သူ့ ကိုပြန်၍ ခိုးယူရန်လည်း သူက ကျနော်ကို မုန်းတီး၍ ရှာသွားလေပြီ။ သူသည် မျိုးရိုးဗီဇ မမှန်ကန်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု ကျနော်သည် စိတ်ကိုတင်း၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေပြန်သည်။ ထိုအခါ ကုတင်ပေါ်၌ လက်ဝဲဘက်မှ အိပ်ရာကလေး တတောင့်ထွာမှာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်မိပြန်သည်။ ကွက်လပ်နေရာကလေးသည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။ စင်စစ်၌ အိမ်၏နေရာတကာတွင် ကွက်လပ်များဖြစ်နေသည်။ ကျနော်စိတ်အတွင်းတနေရာ၌လည်း ကွက်လပ်ဖြစ်လျက် မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ သူသည် ရိုးရိုးသားသား စိတ်ကောက် ဆင်းသွားခြင်းဖြစ်လျှင် ကျနော်ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်လိုက်သည်ကို ကလေးစိတ်ဖြင့် သူ့ အမေအား ငိုယိုတိုင်ကြားလိမ့်မည်။

အခုအချိန်တွင် သူ့ ကိုသူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အများက လူကျော်တန်တား တခုလပ်မကလေးအဖြစ် မလေးမခန့် ပြုကြတော့မည်။ သူသည် စိတ်ဆိုးတခဏ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သော်လည်း ကျနော် လိုက်ခေါ်လိမ့်မည်ဟု ယုံထားပြီး ကျနော် လိုက်အခေါ်ကို နေ့စဉ်နေ့ ဆက် မြှော်လင့် တမ်းတနေတော့မည်။ တနေ့ တွင် ကျနော် လာခေါ်နိုးနိုးဖြင့် ည တိုင်း သူ တို့ ၏ တန်းလျားနောက်ဖက်၌ တိတ်တဆိတ် ငိုယိုနေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဆိုလျှင် ကျနော် လိုက်ခေါ်လျှင် သူသည် ဟန်ဆောင်ပြီး တန်းလျားဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားလျက် တန်းလျားရှေ့မှ မသိမသာ ပြီးပြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အစားထဲမှလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ကျနော် ဆီမှ သူ့ မိဖအိမ်ကိုမပြန်ဘဲ တနေရာ၌ ဝင်ရောက်ခိုနားချင် နားနေလိမ့်မည်။

(၅)

‘အခု ခင်ဝေတို့ လာတာ အဝေးကြီးရောက်လာဘီ၊ ဘူတာတွေ ကျော်လာခဲ့ရတာ မနည်းတော့ဘူး၊ အစောတုန်းက ကိုကို အိပ်နေသလား၊ အမေက ခင်ဝေ့ ကို ညည်းယောက်ျားလာခေါ်လို့ လိုက်သွားပြီးရင် အမေ့ ကို မေ့နေမှာလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ အမေများပါလာရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲနော်၊ အမေတော့ လွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ ညတော့ ငိုနေမှာဘဲ၊ အမေက ခင်ဝေ့နဲ့ တခါမှ ခွဲဘူးတာမူတ်ဖူး၊ ဟေမန်မယ်နေတုန်းက ရွှေကျင်က ကြီးကြီးစောတို့ ဆီ အလယ်ခေါ်သွားလို့ လိုက်သွားတာတောင် ဟိုမယ် နှစ်ညဘဲ

အိပ်ရသေးတယ်၊ နောက်က ငိုပြီး လိုက်လာတော့တာဘဲ၊ အစောတုန်းက သူအိပ်နေတုန်း အဖွားကို အမှတ်ရလို့ အဖွားဆိုတဲ့ သီချင်းကို ပြန်ဆိုကြည့်နေတာ

‘ရထားသည် အမှောင်ဖျော့ဖျော့ထဲဝယ် သစ်တောကြီးကို အလယ်မှ ခွဲဖြတ်ကျော်နေသည်။ သံရုံးတွဲ၏ အပေါက်မှသစ်တောကို ဖြတ်ကျော်လာသည့် ည လေပြေများသည် တိုးရေ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျနော်သည် ဤ ရထားသံရုံးတွဲထဲတွင် သူ့ ပန်းကလေးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ထားနေသည်။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် ဤသံရုံးတွဲထဲတွင် သူနှင့် ကျနော် နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေရသောအခါ နှစ်ယောက်သားအခြားသော ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ သွားနေရသည်ဟု ထင်မှတ်နေရသည်။ ထိုကမ္ဘာမှာ ပို၍ ပျော်မွေ့ ဖွယ်ရာ ကောင်းလိမ့်မည်။ သူ့ မျက်နှာမှ အပြုံးများမှာ အမှောင်တဝက်ထဲတွင်ပင် ရွှင်မြူးတောက်ပနေသည်ထင်သည်။ သူက “ မလင်းခင် အတင်းပင်၊ ကိုရွှေလင်း၊ ဆိုသရှင်၊ မြင်းကိုးစီး ဝယ်လို့ပြင် ” ဟု အဖွားအို တဦး၏ အသံတုန်တုန် မေးရိုက်မေးဝဲသံဖြင့် ဆိုခဲ့လေသည်။

‘ဒီ အဖွားအိုကလေးကတော့ မွေးမွေး ပေးဘို့ ကောင်းတော့တာဘဲ ’ ကျနော်သည် ရယ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

‘ အမေဆိုတာကို လွမ်းမနေတော့နဲ့ ဝေရယ်၊ အမေနဲ့ အတူတူနေခဲ့တာ နှစ်တွေကြာလှဘီ၊ ကိုယ်နဲ့ နေရတာက ဘာကြာသေးလို့ လဲ ဆိုတာကို ထည့်တွက်အုံးမှပေါ့၊ ကိုယ်တို့ သစ်တောဌာနက အပြောင်းအရွှေ့ ဘာရှိလို့ လဲ၊ အမှုထမ်းဆိုတာ ပြောင်းတော့ ပြောင်းရွှေ့ ရစမြဲပေါ့လေ၊ မီးရထားဌာနကမှ တကယ့်ကို အပြောင်းအရွှေ့ များတယ်၊ အစောက ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ သိန်းဆွေကြီးဆိုရင် တော်ကြာ ပြောင်း၊ အခု ပြောင်းဘဲ၊ ကိုယ့်လူကြီးက ဘာပြောသလဲ သိလား၊ ဒီ ကတော့ မိန်းမနဲ့ လစာပါရင် အမြောက်ထဲ ထည့်ပစ်လွှတ်၊ ကျတဲ့နေရာမယ် အလုပ်လုပ်မှာဘဲတဲ့၊ ဒို့ သိန်းဆွေကြီးဆီ ဝင်လည်းအုံးမယ်၊ ကိုယ့်ဝေလေး ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ဝင်ကြွားရအုံးမယ်၊ အမေကို လွမ်းမနေနဲ့၊ သူတို့ မပါဘဲ ဒို့ ချည့်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ ’

‘ပျော်ဘူး’

‘ဘာပြုလို့’

‘ ကိုကိုက ခင်ဝေ့ ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်နဲ့ ပေါင်းဘို့ ယူလာခဲ့တာတောင် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာကိုး၊ မိဖကို အသိပေး တောင်းရမ်းယူတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ ခိုးယူတာတောင်မှ မိဖကို ပြန်အပ် ကန်တော့ပီး ယူခဲ့တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ခင်ဝေ့ ကိုကို ကို မယုံဘူး။ တော်တော်ကြာ သူ မပေါင်းချင်တော့ရင် ခင်ဝေ့ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပီး ရိုက်နှက်လွှတ်လိုက်မယ်၊ လူမျိုး မဟုတ်ဖူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်မလဲ ’

ထိုအခါတွင် အမှောင်ထဲ၌ ကျနော်သည် သူ့ ပန်းကို ကိုင်ထားသည့်လက် ဖြေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျနော်သည် သေးသေးသွယ်သွယ် သူ့ လက်ချောင်းကလေးများကို

အမှောင်ထဲ၌ပင် စမ်းပြီး ဆုပ်နယ်နေသည်။ ဝေလက်ဖဝါးမှာ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကြမ်းထော်နေ၍ ထိုကြမ်းထော်နေမှုကပင် ကရုဏာသင့်စဖွယ် ဖြစ်နေပြန်သည်။

‘အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ လေ....ဝေ၊ ချက်ခြင်း ထပြောင်းလာရပြီးတော့ မင်းကလဲ ပြန်ပြေးသွားနဲ့ ဆိုတော့ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်ချိန်တို့ ဘာတို့ ညာတို့ ဒို့ ဘယ်လိုလုပ်ပီး စီစဉ်နိုင်တော့မလဲ၊ ကိုယ့်အယူအဆကတော့ အကြင်နာမေတ္တာတရားလောက် ခိုင်မြဲတဲ့ အာမခံ မရှိနိုင်ပါဘူး ဝေရယ်၊ ဒို့ က ဘယ်တော့မှ အကြင်နာမေတ္တာတရား ပျောက်ပျက်နိုင်ကြမှာမှ မဟုတ်ဖူး၊ ကံကောင်းလို နော်...ကိုယ်ခေါ်မိပေလို့၊ အနို့ မို့ ဆိုရင် ဝေမပါလာဘဲနဲ့ ဒီတွဲထဲမှာ ကိုယ်တယောက်ထဲ စီးလာရခဲ့ပြီး အဆွေးတွေ ရင်ဝယ်ပြည့်လို့ ရင်ထဲကအန်ကျမခန်းဖြစ်နေရှာရမှာ ’

ကျနော်သည် ရထားလှုပ်ရှားသံများကို ကျော်လွန်သွားအောင် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

သူသည် လမှောင်ထဲတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှနေ၍ မျက်နှာကို ကျနော် ရှေ့သို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။

‘သူ့မလာရင်၊ လာမခေါ်ရင် ခင်ဝေ ကျိန်ဆဲတာနဲ့ တခုခုဖြစ်တော့မှာတော့ မသိဘူး၊ လမ်းမယ် တခုခုဖြစ်ပီး ဒုက္ခရောက်မယ်၊ လူကိုက ’

မနေ့ညက သူ့ ကို လိုက်၍ ခေါ်ခဲ့သည်ကို ကျနော်သည် အမှတ်တရ ဖြစ်နေသည်။ ဖွဲ့ပြာ ခင်းထားသည့် စပါးစက်သို့ သွားရာ လမ်းကျဉ်းကလေးသို့ ရောက်သောအခါ နံဘေးနှစ်ဖက် သရက်ပင်များကြားတွင် ခိုအောင်းနေသော အမှောင်ထုသည် လမ်းကလေးပေါ်မှာ ပို၍ မှောင်နေပြီး လမ်းကို စမ်း၍ နင်းနေရသည်။

ကျနော် လက်ထဲတွင် ဝေ့ သားရေသေတ္တာ ကလေးကိုလေးလံစွာ ဆွဲလာလျက် မိုးပေါက် မိုးစက်များသည် မိုးကာအင်္ကျီပေါ်တွင် တဖျောက်ဖျောက် ထိမှန်နေလျက်၊ ကိုခင်ထွန်းအိမ်ကို အရေးတကြီး သွားရှာခဲ့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးမရှိ၊ အချိန်ကလည်း မရှိတော့၍တယောက်တည်း စွန့်စားထွက်လာခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် ဝေ့ မိဖများနှင့် မျက်နှာချင်း မည်သို့ ဆိုင်ရမည်ကိုလည်း တွေးတော၍ မရသေးပေ။ ဝေ့ ကိုကျနော်သည် တရားဝင် ဇနီးမယားအဖြစ် တောင်းရမ်း ယူခဲ့သည်မဟုတ် သော်လည်း ဝေ့သည် ကျနော်ကို ကြိုနေမည်၊ မြော်လင့်နေမည်ဟူ၍သာ တဖက်ကစွဲမှတ်ထားရသည်။

အမှောင်လမ်းကျဉ်းကလေး၏တဖက်အစွန်းထိပ်တွင် ကျနော်သည် အချိန်ကြာညောင်းစွာ ရပ်ပြီး တွေဝေနေသည်။ ဝေ့ မိဖများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့တော့သလို ဖြစ်နေသည်။

လှည့်ပြန်သွားရလျှင်...

လှည့်ပြန်သွားချင်စိတ်များ ပေါ်နေသည်။ လှည့်ပြန်သွားလျှင် သူ့ မျက်နှာကလေးကို မြင်နိုင်တော့မည်၊ သူ့ အသံ ကလေးကို ကြားနိုင်တော့မည်မဟုတ်၊

ဤ ဆုံးဖြတ်ချက် ကလေးသည် ၈၀ နှင့် ကျနော်အား တကမ္ဘာစီ ခြားသွားစေလိမ့်မည်။ ဝေ့ကို တွေ့မည်။ သူက ကျနော်နှင့်ပြန်မလိုက်လိုဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လျှင်လည်း သူ့ သေတ္တာကလေးနှင့် သူ ပစ္စည်းကလေးများကို ပေးထားခဲ့မည်။ အဖြူနှင့်အမဲ၊ အမှောင်နှင့်အလင်း၊ တခုခုနှင့် တွေ့ ဆုံရန် လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကျနော်ရှေ့၌ ချောင်းကျဉ်းကလေး တားဆီးနေသည်။ ဤဘက်ကမ်း လက်ျာဘက်၌ တဲတန်းလျားတခုရှိလျက် ကျနော်သည်လက်ရမ်းမဲ့ တန်တားကလေးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ချောင်း၏တဖက်ကမ်း ဆန်စက်ဝင်းကြီးဆီ မျှော်ကြည့်နေသည်။

မိုးသည် ကျနော်တန်တားထိပ်ရောက်သောအခါတွင် တိတ်သွားလေသည်။ ပျဉ်ဆယ်ပြားခန့် စပ်ခင်း ထားသော်လည်း လက်ရမ်းမဲ့တန်တားကလေးမှာ ယိမ်းခါနေကာ အောက်ဖက်ချောင်းကလေးထဲတွင် ရေများ ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းနေသည်။

တဖက် ဆန်စက်ဝင်းထဲတွင် ဓာတ်မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်များ လင်းနေလျက် စပါးစက် ခုတ်မောင်းသံ၊ အလုပ်သမားများ၏ဆူသံ၊ စကားပြောဆို အော်ဟစ်နေသံ၊ စပါးသယ်အလုပ်သမား၏ ဂရို ချိုး ရေတွက်နေသံများသည် လက်ရမ်းမဲ့ တန်တားကလေးထိပ်သို့ ပြေးလွှားရောက်လာနေကြသည်။ ကျနော်ရပ်တန့် နေရာ တန်တားကလေးထိပ်သို့ စက်ဝင်းထဲမှအလင်းရောင်များ မှိန်မှိန်ဝါးဝါးပြေးလာနေသည်။ တန်တားနှင့် မနီးမဝေး၌ အလုပ်သမားများ၏ နံချာလှသော တန်းလျားများမှာ အမှောင်ထုထဲတွင် အားကိုးမဲ့လျက်ငြိမ်သက်နေသည်။ မိုးဘက် ဝင်လာပြီဖြစ်၍ ဆန်စက် ပိုင်ရှင်သည် အလုပ်သမားများကို အပြေးအလွှားစီစဉ်နေသဖြင့်အလုပ်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ပျားပန်းခတ်မျှ ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်မီး တိုင်အောက်မှ စပါးသည် အလုပ်သမားများ အတန်းအစီအလိုက် ဖြတ်သန်းသွားနေသည်။ သူတို့ သည်ထမီတိုတိုများဝတ်ထားကြ၍ သူတို့ ၏ ခြေသလုံးသားများမှ တောင့်ခိုင်သောကြွက်သားမြောင်းများကို မြင်နေရလေသည်။

‘ ကျမ ငါးဆယ့်သုံးခေါက်နော်...ဟိုလူကြီး ’ ဟု အလုပ်သမားတယောက်၏ ပြောလိုက်သံနှင့်ဆူညံစွာအော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်ကြ သံများသည်လည်း တန်တားထိပ်ဖက်သို့ ရောက်လာနေသည်။

‘ ယိုးဒယားမထွား သုံးဆယ့်နှစ်ခေါက် ’ ကရို ချိုးသူက ခါးစောင်းနေသည့်အမျိုးသမီး တယောက်ကို နောက်ပြောင်လေသည်။

“မနောက်ပါနဲ့”

“အေးကြည်သုံးဆယ်၊ အေးရီ သုံးဆယ့်ရှစ်ခေါက်၊ ခင်နု သုံးဆယ့်နှစ်ခေါက်၊ မသန်းညွန့် သုံးဆယ့်တခေါက်၊ မခွေးအခေါက် လေးဆယ့်တိတိ၊ ခင်ဝေ လေးဆယ့်တခေါက် နော် မငြင်းကြနဲ့”

,

" မင်ဝေ လေးဆယ့်တစ်ခေါက် "

ကျနော်သည် တန်တား ထိပ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းပြီး ဓာတ်မီးတိုင်အလင်းရောင်ရှိရာဘက်သို့ သွားနေစဉ်ဝယ် ဝေ့ ကို ခိုးသည့်ညကနှင့်မခြား စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ စပါးရွက်သွားနေသည့် အမျိုးသမီး အစီအတန်းကြီးထဲတွင် ဝေ့ ကို ခပ်ဝေးဝေးမှမသဲမကွဲ လှမ်းမြင် လိုက်ရ လေသည်။ သူသည် စပါး တောင်းကို ရွက် ထား လျက် အများနှင့် ရောနှောပြီး စက်ဝမှ စက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျနော်လည်း ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး.... " ကျနော် မခင်ဝေနဲ့ တွေ့ ချင်လို့ ပါ။ မခင်ဝေ အိမ်သားပါ " ဟု အလုပ်သမားတဦးကို ပြောလေသည်။

သူသည် ကျနော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်သွားလျက် သူ့ မျက်နှာ၌ ပြုံးရိပ်သန်းသွားလေသည်။ ထို့ နောက် ခပ်ဝေးဝေးစက်ဝဘက်တွင်သူတို့ ၏တသောသောရယ်ပွဲ ဖွဲ့ လိုက်သံများသည် ဓာတ်မီးတိုင်ဘက်သို့ တဖန်ပြန်၍ ပြေးလွှား လာလေသည်။ စက်ဝမှဝေသည် ရှေ့ ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လျက် ခပ်သွက်သွက်လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။

ထမီတိုတိုဝတ်၍ တောင်းကိုလက်တဖက်မှ ဆွဲပြီး ပခုံးပေါ်၌ လုံချည်အစုတ် တခုတင်လျက် သူခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေပုံမှာ အမြင် တမျိုးခြားနားနေသည်။ ဓာတ်မီးတိုင် အလင်းရောင်ဘက်နား နီးကပ်လာသောအခါ သူ့ မျက်နှာပေါ်မှ မသိမသာ အပြုံးရိပ်များကို လှမ်းမြင်တွေ့ ရသည်။ ဝေသည် မီးတိုင်အနား ရောက်သောအခါ ကျနော်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်နေးနေးလျှောက်လာလျက် ခေါင်းကို မသိမသာ ငုံ့ လိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ဖြူညက်နေသော သူ့ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ရှက်စိတ်ဖြင့် နီထွေးသွားပြီး " ခဏနေအုံးနော်၊ ဒီတခေါက်သယ်လိုက်ပီးရင် ခေါက်ရေသွားပေးလိုက်တော့မယ် " ဟု တိုးတိုးပြောပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ နဖူးပေါ်၌ ချွေးဥကလေးများ စို့ နေသဖြင့် သူ့ အသားရောင်မှာ ချွေးဖြင့်ပို၍ လတ်ဆတ်နုစိုပြီး ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့စကားပြောသွားသံမှာ အသံတုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် လူအုပ်ထဲ ရောနှောသွားပြီး စပါးသယ်လျက် စက်ဖက်သို့ တခေါက်ပြန် လိုက်သွားပြီးမှ တခေါက်ပြန်လာသည်။

အလုပ်သမားများသည် ကျနော် ကိုကြည့်ပြီး တယောက်က " ဝေလာပါဘီကိုကို " ဟု မကြားနီးနား ပြောလိုက်လျက် ဝိုင်း၍ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ဝေသည် ဓာတ်မီးတိုင်အောက်ဖက် ကျနော် ရှေ့၌ လာ၍ရပ်လေသည်။ ကျနော်သည် လည်း အလင်းရောင် မှန် ပျံ ပျံ အောက်တွင် သူ့ မျက်နှာကလေးကို ငေး၍ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲတွင် ကရုဏာ စေတသိက်တို့ ဖြင့် သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။

သနားစဖွယ် စက်တွင်း အလုပ်ကြမ်းသမလေး မခင်ဝေ၊ ပင်ပန်း ဆင်းရဲ လွန်းရှာသည့်မိန်းကလေး မခင်ဝေ၊ အစစအရာရာအောက်တန်း နံ နဲ့ ရှာသည့် မခင်ဝေ၊ အစော်ကားခံ၊ လူအထင်သေးခံ လူတန်းစားထဲမှ ဝေ။ ဝေ၏ ပင်ပန်းစွာ၊ မောပန်းစွာ အသက်ရှူရှိုက်သံကို ကြားနေရသည်။

ဓာတ်မီးတိုင် အလင်းရောင် မှိန်မှိန် အောက်တွင်ဆေးရောင် ပျက်နေပြီး အဖာအထေးများဖြင့် သူ အကျီအစိမ်းရောင်မှာ နွမ်းကြေနေသည်။

"မနက်ဖြန်ကို ပြောင်းရတော့မှာ မို့လို့ ကိုယ်လာခေါ်တာ ဝေ ၊ ဒီကနေ့ ဘဲရုံးက အမိန် ထပ်ရတယ်၊ ကိုခင်ထွန်းကြီးတို့ မရွှေတို့ ကိုလဲ ရှာမရတာနဲ့ ကိုယ်တော့ မနဲကို စွန့် စားပြီး ကြောက်အားနဲ့ ရှေ့ မျက်နှာ နောက်ထားပြီး အရောက် လာခဲ့တာဘဲ "

ကျနော်သည် ပျော်ရွှင်စွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိပြီး ထိုအချိန်တွင် စိတ်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမှုမှာ မနှိုင်းမဖော်ပြနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

"မင်းဘာပြုလို့ စက်ထဲ ဆင်းနေရတာလဲ၊ ဒုက္ခဘဲ၊ မင်းယောက်ျားဟာ သစ်တောဘက်က အငယ်တန်း သစ်တောအုပ်ကလေးဆိုတာကော သိများမှ သိရဲ့လား ဝေရယ်၊ တောအုပ်ကလေးမိန်မက စပါးစက်ထဲမယ် စပါးသယ်နေတယ်ဆိုတော့ လူကြားလို့ မှ မကောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ်က ပျော်မယားယူထားတာ ကျနေတာဘဲ၊ မင်း မသိမငယ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဝေ မနေနိုင်လို့ ထွက်သွားချင်လဲ သွားတာပေါ့လေ၊ သွားရင်လဲအဝတ်အစားလေး ဘာလေးတော့ ဝတ်စားသွားဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အခုတော့ ဖိနပ်မပါ အကျီအဖာတရာနဲ့ မင်း ထွက်သွားတော့ မိုးရွာနေတုန်းမူတ်လား၊ လူ ဘယ်လောက် အထင်သေးစရာကောင်းလဲ ဝေရယ်၊ လူတွေဟာ အထင်သေးလာရင် ဖော်ကား လာတတ်ကြတယ်၊ ကဲ မင်း လိုက်ခဲ့မယ်မူတ်လား ဝေ "

သူသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း မော့လိုက်လေသည်။ နီမြန်းနေသည့် သူ့ မျက်နှာထက်မှ မှေးမှေးမှိန်မှိန် အပြုံးရိပ်များကို တွေ့ မြင်နေရသည်။

"အမေတို့ သွားပြီး နှုတ်ဆက်အုံးမှပေါ့ "

ဟု သူက တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုယ်တို့ က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မိဖုရားနဲ့ တောင်းရမ်းထားတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ ပြီးတော့ ခိုးပြေး၊ ပြီးတော့လဲ ပြန်တောင် အပ်ရသေးတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ ဒီအတိုင်း ကိုယ် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လိုက်လာရင် ဖော်ကားသလို ကျနေတော့မှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်က ချွတ်ယွင်းနေတော့ ရင်လဲ မဆိုင်ဝံ့ဘူး၊ ကိုယ်အပြင်ဘက်က စောင့်နေမယ်၊ မင်း သွားပြီး နှုတ်ဆက်လာခဲ့လေ "" ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမေ့ကို ခင်ဝေ ပြောထားပြီးသားဘဲ ကိုကို၊ အမေလဲ သူ သမက်ကို မြင်ဘူး တွေ့ ဘူးချင်မှာပေါ့၊ ကိုကို ကိုအမေလဲ မြင်ရင် ခင်မှာ စိတ်ချပါ၊ ပြောင်းသွားပြီး ခါမှ ဒီကို တမင်သက်သက် လာတွေ့ ဖိုဆိုတာ မလွယ်ဘူး မူတ်လား၊ ပီးတော့ ဦးလေးလဲ စက်ထဲ အလုပ်ဆင်းနေလို့ အိမ်မယ်မရှိဘူး၊ တန်တား ဟိုဘက်လမ်းက တန်းလျား၊ ဟိုမယ် မီးရောင်လက်နေတဲ့ အခန်းလေ "

ထိုနောက် သူသည် စကားပြောရင်း တန်းလမ်းမှ ကျနေတဲ့ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် သူ သားရေသေတ္တာကို မြင်တွေ့ သွားလေသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ မျက်နှာမှာ မှိုင်းညှို့ သွားလျက် အပြီးများ လွင့်ပြေးသွားကာ သူ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ "ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ ဟင်..." ဟု သူသည် ကျနေတဲ့ မျက်နှာကို စေ့ စေ့ ကြည့်ပြီး မေးလေသည်။

"သေတ္တာက ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာတာလဲ၊ အော်...ခင်ဝေ့ ပစ္စည်းဆိုပြီး ခင်ဝေ့ ဆီ လာဖို့ တာနော် ကိုကို၊ ပြောင်းခါနီးလာနှုတ်ဆက်ရင်း ခင်ဝေ့ ကိုမြင်လို့ အားနာပြီး သနားပြီး ခေါ်တာမူတ်လား "

စက်ခုတ်မောင်းနေသံ၊ အလုပ်သမားများ၏ ဆူညံ့လှုပ်ရှားသံ၊ ချောင်းငယ်ကလေးမှ ရေစီးသံများအောက်တွင် သူ့ စကား ပြောသံမှာ တိမ်ဝင်သွားသည်၊ ကျနော်လည်း သူ့ ရှေ့ သို့ ခြေတလှမ်း တိုးလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဖူးဝေ ၊ မင်း အဲဒီလိုချည့် မတွေးနဲ့ ၊ ကိုယ်ကလဲ ဝေကိုယ့်ကို သိပ်မုန်း၊ သိပ်နာကြည်းသွားဘီလို့ ထင်တာကိုး၊ ဝေပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဖူးလို့ ထင်နေတာကိုး၊ မရအရတော့ ခေါ်မယ်၊ ကိုယ်တို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာ ရုံးကနေပြီး ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်မယ်လို့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝေကများ လုံးလုံးခေါ်လို့ မရအောင် ဖွတ်ငြင်း နေမလားလို့ ထင်လာတာနဲ့ "" ဒါဖြင့်ပြန်တော့၊ ခင်ဝေ့ မလိုက်ချင်တော့ဘူး ""ကဲ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊ နောက်မှ မကျေနပ်တာကို ပြောစမ်းပါ "

ဝေ သည် ကျနော်ကို ကျော်ပြီး တန်တားဘက်သို့ သွက်သွက် လက်လက် လျှောက်သွားသည်။ သူ နှင့်ကျနော် တန်တားအပေါ်လျှောက်သွားသောအခါ စပါးသယ် အလုပ်သမားများ၏ ပြောင်လှောင် ရယ်မောပျော်ရွှင်သံသည် နောက်ဖက်တွင် ဝေးစွာကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

လက်ရန်းမဲ့ တန်တားကလေးပေါ်တွင် အမှောင်ရိပ်ထိုးနေကာ အလင်းရောင်လဲ့လဲ့မျှသာရှိသည်။ ကျနော် သူ့ ကို ကျော်တက်သွားလျက် တန်တားအလယ်တွင် သူ့ လက်ကို ဖျတ်ကန် လှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် သူသည် ဟန်လုပ်၍ ရုန်းနေသည်။ အသားကြမ်းပြီး မာနေသည့် သူ လက်ကလေးမှာ ကျနော် လက်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားလျက် သူ့ လက်မှ ထွက်နေသည့် ချွေးစေးများသည် ကျနော် လက်ကို စွန်းထင်းကုန်သည်။ " ခဏရပ်စမ်းပါအုံး၊ ဒေါသချည့်ဘဲ " ဟု ကျနော် ရယ်မောပြောလိုက်သံထဲတွင် ရင်ခုန်နွေးထွေးသံပါနေသည်။ ယိမ်းထိုးနေသော တန်တားကလေး၏အလယ်တွင် သူသည် ကျနော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အသားချင်း ထိကပ်နေလျက် သူ့ အသက်ရှူသံမှာ လှိုက်မောသံပါနေသည်။

ထို အချိန်တိုကလေး၌ ကျနော် စိတ်နှလုံးထဲတွင် သံသယသည် စက်ဆုတ်ရွံ့ ရှာဘွယ်ရာ ရေးရေး ဝါးဝါး ပြန်ပေါ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်းထင်ရှားလိုက်လာနေသည်။ ခဏအတွင်းတွင် ကျနော် မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများ၊ ကျနော် ရင်ထဲမှပြင်းထန် လှုပ်ရှားသော ချစ်အားလွန် စိတ်များသည်

လျော့သွားပြန်သည်။ သူ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျနော်လက်များမှာအားအင် ကုန်ခန်းစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တစစ ပြေလျော့လိုက်လာနေသည်။ ဝေ့ ပါးပြင်ထက်တွင် လူးထားသည့် သနပ်ခါး ရနံ့ သည် ကျနော်ကို တိုးဝှေ့ နေသည်။ သူ့ လက်ချောင်း သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးများကမူ ကျနော် လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဝေသည် မှောက်ပျံ့ထဲတွင် ကျနော် မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရှုနေလျက် စကားကို တိုးတိုး စတင်၍ ပြောလေသည်။ သူနှင့် ကျနော် အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ကြပြီးမှ သမီးရည်းစားစကားကို ပြောနေကြပြန်သည် ထင်သည်။

" ကိုကိုဟာ ဒီလိုချည့်ဘဲ၊ ဘယ်တော့မဆို လုပ်လိုက်ရင်လဲဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ပြောလိုက်ရင်လဲ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ မိန်းမလာခေါ်တာ အခုလို လာခေါ်တော့ မိန်းမပြန်လာတာကို၊ နောက်က အထုပ်အပိုးနဲ့ လိုက်ပို့ တာဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဒီသေတ္တာကြီး ပါလာတာ အမေတို့ သိရင်တော့ဒုက္ခဘဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုနေ့ ကလဲ သာသာကြည်ကြည် မေးရင် ခင်ဝေ ပြောပြမှပေါ့၊ ပြောပြလို့ မှ မကြေနှပ်လဲ ရိုက်ချင်ရိုက် သတ်ချင် သတ်ပစ်၊ အခုတော့ မေးလိုက်ကတဲက ဒေါသနဲ့ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လို့၊ လူကို စွပ်စွဲပြီးသား တရားခံကြည့်ကြည့် တရားခံစစ် စစ်နေတာဘဲ၊ ခင်ဝေ ပြန်ပြောတော့လဲ သူကဘဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး ရိုက်ပစ်သေးတယ်၊ သူ မယ်သာ ဒေါသရှိတာအောင်မေ့တယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီနေ့ ကမုန်းလိုက်တာသေအောင် လိုက်ခေါ်လဲ ပြန်ကိုမလိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လာတာ "

" အဲဒီနေ့ က ဈေးထဲမယ် တွေ တဲ့ ကိုတင်စိန်ဟာအမေ့ မောင် ခင်ဝေ တို့ ဦးလေးတော်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်မယ် အမေ့အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တာ၊ တူမလင်ယူတာကို ဦးလေးကို ပြန် စုံစမ်းခိုင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ ပြောရင် ခင်ဝေကို သူ့အထင်သေးသွားမှာပေါ့၊ ဦးလေးအရင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဝေအိမ်ပြန်လာတော့ သူ့ရိုက်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို အမေ့ကို ဘယ်လို ပြောရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘာပြုလို့ ပြန်လာရတယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ လမ်းမယ် ချော်လဲသွားလို့ နှုတ်ခမ်း ပေါက်သွားတယ်လို့ ပြောတော့ အမေက ဘယ်ယုံမလဲ "

" သူများ အိမ်မယ်နေရတာ ညတိုင်းငိုနေရတာဘဲ၊ ဦးလေးကလဲ ကိုကို ကိုသိပ်စိတ်ဆိုးတာ၊ အမေက မနဲ ချောထားရတယ်၊ ကိုကိုဟာ သိပ်ရက်စက်တယ်၊ အသနား အညှာတာမရှိဘူး သူများကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မှာတော့ မဟုတ်ဖူးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ညားကြလို့ လင်မယားလို့ တောင်ခေါ်လို့ မရသေးဘူး၊ သေကောင်ပေါင်းလဲရိုက်တာဘဲ၊ နောက်လဲဒီလိုဘဲနေမှာပါဘဲ ဒီလူ၊ သူများ ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ မလိုက်ရဲတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ပြီး ဘယ်ကို ပြောင်းပြောင်း ပြောင်းသွားတော့၊ ဘယ်က မိန်းမ ယူ ယူ ယူတော့ "

သူ စကားပြောနေစဉ်တွင် ကျနော်သည် သူ့ ခါး သိမ်သိမ်ကလေးကို လက်ဖြင့် တပတ်ရစ် ဖက်ထားလျက် သူ့ ပါးကို မထိတထိ နမ်းနေသည်။ သူ့ စကားလုံး အချို့ သည် နားထဲမှလျှံ ထွက်သွားနေသည်။ သူ့ အသားမှာ နွေးပူနေလျက်၊

"တဖက်သတ်ချည့် ပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဝေရယ်၊ ကိုယ် အမှန်ပြောရရင် သဘောထား မသေးတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားတွေနဲ့ ဘယ်မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ကိုယ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝေနဲ့ ဆိုရင်တော့ သဝန်တိုတာ၊ သံသယဖြစ်တာ အမြဲတန်း ဖြစ်မိမှာဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝေ့ ကို ကိုယ်ချစ်တာက သူတကာတွေ ချစ်တာထက် ရှစ်ဆတောင်ပိုတာကိုး၊ ပြီးတော့ ကိုတင်စိန်ဟာ ဝေ့ ဦးလေးတော်သေးမှန်းသာ မသိတာ၊ အဲဒီလူ ပွေတာ ရှုပ်တာကိုယ်ကသိတော့ အဲဒီလူနဲ့ စကားပြောတာ အသာဖယ်ထားလို့ ပြီးပြတာကလေးတောင်မှ ကိုယ့်အတွက် သံသယ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာဘဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဝေ မှန်းဆကြည့်စမ်း "

"ကိုကိုကတော့ လွန်ပါတယ်၊ လွှတ်အုံးကွယ်၊ အခန်းကိုသွားကြရအောင်၊ ဒီသေတ္တာကြီးက ယူခဲ့လို လဲမကောင်းဘူး၊ တန်တားအောက်မှာ ဖွက်ထားခဲ့ရင်လဲ ရွံ့ တွေ့နဲ့ ၊ ကဲလေ မထူးတော့ပါဘူး၊ ယူခဲ့၊ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ချထားလိုက်တာပေါ့ "

ကျနော်တို့ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသောအခါ ဤချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် တန်တားကလေးသည် ပုခက်လွှဲသလို ယိမ်းထိုးလှုပ်သွားလေသည်။ တန်တားထိပ်တွင် "ကိုကို ခဏနေခဲ့အုံးနော်၊ ပြီးတော့မှခင်ဝေလာခေါ်မယ် " သူသည် တိုးတိုးပြောသွားပြီး တန်တားနှင့်တန်းလျားဆက်ထားသော နင်းကြမ်းပေါ်မှ စမ်းနင်း၍အမှောင်ထဲတွင် တန်းလျားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ခဏကြာလျှင် အမှောင်ထဲ၌ တန်းလျား၏ ရှေ့ ကြမ်းပြင်အတိုင်း ပြန်လျှောက်လာပြီး သူသည် ကျနော် ကို တီးတိုးခေါ်သွားပြန်သည်။ ထို့ နောက် သူ့ နောက်ဖက်မှကပ်ပြီးတန်းလျားရှေ့ စွတ်စိုပြီး အပေါက်အပဲ့ များ ရှိနေသည့် ကြမ်းပြင်အတိုင်းနင်းပြီး မီးခွက်မှိန်မှိန်တခွက် ထွန်းညှိထားရာ တန်းလျား၏ အလယ်ဘက်အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ တန်းလျား၏အောက်ဖက်မှ ရွံ့ ဗွက်ရန် များသည် ကြမ်းပြင်တွင် လာ၍ နံနေပြီး ချောင်းရေကျသံသည် မလျော်မလိုက်ဖက်သော ဂီတတေးသံတခုနှင့် တူနေသည်။

သူသည် မီးရောင်မှိန်မှိန် အလယ် ခန်းဝတွင် ရပ်ပြီး "လာလေကိုကို " ဟု တိုးတိုးခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လေတိုးလျှင် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသည့် မီးခွက်တခုမှ အလင်းရောင်မှိန်ပျူပျူသာလျှင် မထင်မရှား လင်းနေသည်။ ပေါက်ပဲ့ နေသော ထရုံအဆွေးများကို ကျော်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဤအခန်း ကျဉ်းကလေးထဲ၌ချေးညှော်နံ့ ၊ ချွေးနံ့ များနံနေသည်။

တဖက်ထောင့်၌ ပေါက်ပြဲနေသော ခြင်ထောင်တလုံးကို တပိုင်းပစ်တင်ထောင်လျက် ဖျာပေါ်တွင် စောင်အစုတ်များ၊ အဝတ်အစား ဟောင်းများ၊ ချေးတက်နေသော

ခေါင်းအုံးများရှုပ်ထွေးပွရောင်းနေသည်။ ထရုံ၏ တဖက်၌ ပြုံးရွှင်စွာရယ်မောနေသော ဝေဓာတ်ပုံသုံးပုံကို မီးရောင် မထင်မရှားဖြင့် မြင်နေရသည်။

ဝေသည် ကလေး ကလေးကဲ့သို့ အပြေးအလွှားသွားလျက်ထောင့်မှ သင်ဖြူးဖျာတချပ်ကို ယူလာခဲ့ပြီး ချေးညော်များတင်နေသည့်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖြန့် ခင်းလိုက်လေသည်။ သူသည် ဖျာတဖက်၌ပုဆစ်ဒူး တုပ်ထိုင်ပြီး

“လာ...ထိုင်လေ ကိုကို ” ဟုပြောသည်။

“ ကိုကိုခဏလေးထိုင်နှင့်အုံးနော်၊ အမေဟိုဘက်အခန်းမယ်၊ ခဏလေးနော်၊ ခင်ဝေ သွားခေါ် လိုက်အုံးမယ်၊ အမေ့ကို ခင်ဝေပြောထားပြီးသားပါ၊ ကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေကို အမေ သဘောတူပါတယ်၊ သဘောမတူရင်တော့ ခင်ဝေငိုမှာဘဲ ”

မီးရောင်ဖျော့ဖျော့တွင် သူ့ မျက်နှာကလေးပေါ် ဝယ် အားငယ် သိမ်ငယ်မှုများကို ဖော်ပြနေသည် ဟု ထင်နေရသည်။ သူသည် နံ ချာစုတ်နုတ်မှုအတွက် သနားစဖွယ် အားငယ်နေရှာနေသည်။ ထို နောက် အိန္ဒြေမရသော ကလေးလို အခန်းထဲမှ သွက်လက်စွာထွက်သွားပြီး အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲတွင်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ရေနံဆီ မီးခွက်မှ အလင်းရောင်သည် သနားစဖွယ် ကောင်းသည့်ဝေ့ ဘဝအခြေခံကို ထွန်းညှိပေးနေသည်။ မီးဖိုဘက်မှ ရုန်ရွဲ့ နေသောကြောင်အိမ်၊ ချေးညော် လူးနေသည့် မှောက်ထားသော အိုးခွက်ပန်းကန်များ၊ အမြီးကျိုးနေသည့် ကြေးဖွန်းနှစ်ချောင်း စသည့် အရာဝတ္ထုအပေါင်းပေါ်သို့ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကျနေသည်။ ဝေ နှင့်ကျနော်ကို ကျနော် မိခင်သည် သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဝေသည် နွံတောထဲတွင် ပေါက်သောကြာပန်း အဖြစ်နှင့် အလှပေါင်းစုံစုနေသည်။ နွံ၏ရနံ့ နှင့် ကြာပဒုံတို့ ၏ ရနံ့ မှာရောထွေးနေပေသည်။ ဝေ အခန်းဝမှာသူ့ မိခင်နှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင်ကျနော်သည် ခေါင်းကိုငုံ့ ထားလျက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဝေ့ အမေမှာ အသက်သုံးဆယ်ခြောက်နှစ် မျှထက် ပိုဦးမည်မဟုတ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် အင်္ကျီ အထူစားကိုပင် ဝတ်ထားလျက် မိန်းမလှတဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အိပ်ရာနံဘေး၌ ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ထိုင်ပြီး နံရံကိုကြည့်၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငေးနေသည်။ သမီးဝေနှင့် ခွဲရတော့မည်ကို တွေးနေပေမည်။

“ကိုကိုက မနက်ဖြန်ကာပြောင်းရတော့မှာတဲ့အမေ၊ မြို့သစ်ကလေးဆိုတာ သိပ်မဝေးဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဝေ့ ကိုလာခေါ်တာ၊ မနက်ဖြန်ညနေဘက်ရထားနဲ့ ပြောင်းဖို့ မနက်ကထဲက စီစဉ်ရမှာတဲ့၊ သမီးမကြာမကြာ လာလည်မှာပေါ့အမေ ” ဝေက တိုးတိုးပြောသည်။

“ ကျနော်တို့ မကြာမကြာ လာလည်ပါမယ်၊ ဝေလာလည်ချင်တယ်ဆိုလဲ ကျနော်အမြဲလိုက်ပို ပေးပါမယ်၊ ပြောင်းဖို့ ကအရေးတကြီးဖြစ်လာတော့ ကျနော်လဲ ဘာမှ မစီစဉ်နိုင်တော့ပါဘူး ”

စင်စစ်ဝေ့ အား မိသား ဖသားပီပီ တောင်ရမ်းမယူနိုင်ဘဲ လမ်းမှာတွေ့ သည့်ခလုတ်ကိုတိုက်သလို စီစဉ်နေသော ကျနော် အစီစဉ်များမှာ ဝေရော ဝေ့ အမေကိုပါစော်ကား နှိပ်ထက်ကလူပြုရာ၊

အထက်စီးယူလွန်းရာ ကျနေကာ ကျနော် သည်စကားပြောနေရင်း စိတ်ထဲ၌
မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ပေ။

ဝေ့ အမေသည် ဝေ့ ကိုစကားတိုးတိုးပြောပြီး ငိုက်ရှိုက်နေ၏။ သူ့ ငိုရှိုက်သံကြားထဲတွင် ကျနော်နှင့်
ဝေ့သည် မီးရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်ဝယ် စိတ်မချမ်းမြေ့ စွာနှင့် ကန်တော့နေကြလေသည်။
“အမကြီး သမီးလေးဟာ ကလေးအရွယ်လေးရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ ကွယ်ရာမယ်တော့
မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ” ဟုပြောနေသံမှာလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။
ကျနော်တို့ သည် ဤကျဉ်းကျပ်သည့် တန်းလျားကလေးမှ ထွက်လာပြီး အပြင်ဘက်
ကြမ်းပြင်အတိုင်း အမှောင်ထဲတွင်စမ်းပြီး နင်းလျှောက် လာကြသောအခါ ဝေ့သည်ကျနော်ဘေးမှ
လိုက်ပါလာ၍ ကျနော်လက်ထဲမှ၊ သူ့ သေတ္တာကို သူ့ ခေါင်းပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ရွက်လာနေသည်။

“ ကိုကိုခင်ဝေ့ ကို အမှတ်တောင် မရဘူးမှတ်လားဟင် ” ဟု ဝေ့သည် တန်တားထိပ်သို့
ရောက်သောအခါ မေးနေ၏။

“ ခင်ဝေ့ကတော့ နေ့ တိုင်းညကျရင် ငိုရတာဘဲ ၊ အခုလေစက်က ကောင်မတွေက ခင်ဝေ့ ကို
အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ သူတို့ က ခင်ဝေ့ကို အလကားကောင်မလို့ ထင်နေကြတယ်၊
ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ကိုကိုလို တောအုပ်တယောက်က ခင်ဝေ့ ကို အတည်ကြံတာမဟုတ်ဖူး
အပျော် ကြံတာတဲ့လေ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ကို ကြွားပြမလို့ ကိုကိုလာခေါ်ကို နေ့ တိုင်းစောင့်နေတာ၊
ကိုကိုလာခေါ်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ကိုလဲ ပြောထားတယ်၊ အမေ့လဲပြောထားတယ်၊ တကယ်လို
ကိုကိုများလာမခေါ်ဘဲနဲ့ ခင်ဝေ့ ကိုပစ်ပြေးသွားရင် ကိုယ့်ကိုကို သတ်သေပစ်လိုက်မလို့ ၊
အိမ်ကဆင်းလာခဲ့တုန်းကတော့ စိတ်သိပ်နာတာဘဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံခေါ်တာနဲ့ ဘယ်တော့မှ
ပြန်မလိုက်ဖူးလို့ မရမကလာခေါ်မှ ပြန်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်၊ အခု
စက်ထဲဆင်းနေတာ ဟိုနေ့ က အိမ်ပေါ်ကဆင်းလားပြီးပြီးချင်း ဆင်းတာဘဲ၊
ဆယ်ရက်တိတ်ရှိသွားဘီ၊ ငွေငါးဆယ်ကျော်နေဘီ၊ အမေ့ကိုပေးပစ်ခဲ့လိုက်တယ်နော် ”
ကျနော်သည် သူ့ ကိုယ်လုံးကလေးကို ဆွဲပွေ့ လိုက်ပြီး လက်ရန်းမဲ့ တန်းတားကလေးထိပ်တွင်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဖျစ်ညှစ်နေမိပြန်သည်။

“ ကိုကို ပျော်ဘူးလားဟင် ” ဟု သူကလည်း အသံတုန်တုန်ဖြင့် တိုးတိုးမေးသည်။

“ ဝေ့လဲပျော်တယ်မှတ်လား ”

“ ပျော်ပါဘူး ”

ကျနော်သည် အသံကိုထိန်း၍ ရယ်နေ၏။ ထို့ နောက် သူ့ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်သောအခါ
မျက်ရည်များဖြင့် ပူနွေးနေလေသည်။ သူ နှင့်ကျနော်သည် ဓာတ်မီးတိုင်မဲ့
လမ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နှစ်ယောက်ပူးကပ်လျှောက်လာကြစဉ်

“ နောက် ခင်ဝေ့ ကို ကိုကို မရိုက်ပါနဲ့ နော် ” ဟု တိုးတိုးပြောနေသည်။

ယခုလည်း... “သူမလာရင် လာမခေါ်ရင် ခင်ဝေ့ ကျိန်ဆဲတာနဲ့ တခုခုဖြစ်တော့မှာတော့ မသိဘူး၊
လူကိုက ” ဟုဝေ့သည် ပြောနေ၏။

အမှောင်နှင့် အလင်း ရောစပ်နေသည့် ကြယ်ရောင်ခြည်အောက် ချိုမြိန်စွာ ပြုံးရွှင်ထားသော သူ မျက်နှာရှေ့ မှောက်၊ သံဝံ့တွဲ၏ တရောင်းရောင်းမြည်သံ၊ ရထားခုတ်မောင်းသံ၊ ရထားဥဩ ဆွဲသံများအကြား၌ နှစ်ခြိုက်လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောနေသည်။

(၆)

မြို့ သစ်ကလေးသို့ ရောက်လားပြီ၊ ကာလ အတန်ကြာမျှ အကြင်လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ရက်အပေါင်း၌ မမေ့နိုင်စရာဖြစ်သည့် ဝေ၏ ရုပ်ပုံ ကားချပ်ငယ်ကလေးပေါင်း များစွာရှိပေသည်။ ကာလ အတန်ကြာလာသော အခါ၌ ထိုပုံတူလွှာ ကားချပ်ငယ်ကလေးများ သည် အချို့ ဆေးရောင် မှိန်စပြုလာသည်လည်း ရှိရပေမည်။ အချို့ မပီမသတော့သည်လည်း ရှိရပေမည်။ အချို့ တပိုင်းတစ ပျက်ပြယ်နေမည်လည်း ရှိရပေမည်။ ထို ဝေ ရုပ်ပုံ ကားချပ်ငယ်ကလေး အပေါင်း၌ မြို့ သစ်ကလေးသို့ ကျနော်တို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့် တညနေသည် တပိုင်းတစ ပျက်ပြယ်နေပြီဖြစ်သော ဝေ ပုံတူကားချပ် တချပ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုကားချပ်ငယ်ပေါ်၌ကား ဝေသည် ပြုံးရယ်မနေပေ။ ဝေ မျက်လုံးကလေးများသည် ညို့ ရိပ် ဆွေးရောင်သန်းနေခဲ့သည်။ ဝေမျက်တောင်ကော့ကြီးများသည် စင်းငေးကျနေခဲ့၏။

ဝေသည် ဘယ်ဆီဝယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးနေခဲ့သည်။ မြင်းလှည်း ဖြတ်သန်းလာစဉ်၌ နံဘေးတွင် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အညာရှုခင်း တောင်ကုန်းကလေးများကိုလည်း မဟုတ်၊ လမ်းနံဘေးရှိ ဆူးရစ်ချုံကလေးများကိုလည်း မဟုတ်၊ တောင်ကုန်းကလေးများနံဘေး အနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းပိုင်းရှိ စိမ်းစိုနေသော ယာခင်း ကွက်များကိုလည်း မဟုတ်၊ နောက်၌ တောင်ကုန်းကွေ့ ဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ညိုမှိုင်းနေသည့် မြို့ သစ်ကလေး ဘူတာရုံကိုလည်းမဟုတ်၊ ထိုနောက်ဖက်၌ အဝေးဆီဝယ် ညို့ ညို့ ဆိုင်းဆိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် တောင်တန်းကြီးများနှင့် တောတောင်များကိုလည်းမဟုတ်။

ကျနော်တို့ မြို့ သစ်ကလေး ဘူတာရုံမှ ထွက်လာ၌ မြို့ သို့ အသွား လမ်းပေါ်ဝယ် မိုးမှုန်များသည်လည်း မိုင်းအုံ့ စွာကျနေ၏။ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ဝယ် မြူများ ရစ်သိုင်းနေ၏။ အမြင်များမှာ ညို့ မိုင်းအုံ့ ပျနေပြန်သည်။ ရှေ့ လခြမ်းကွေ့ အလွန်၌ ကျနော်တို့ ၏ ခရီးဆုံး မြို့ သစ်ကလေးမြို့ သည် အနိမ့်ပိုင်းမှ ပေါ်လွင်လာလေသည်။ ဝေသည် မြင်းလှည်းကို ကျောမှီထား၏။ လက်ကိုင်ပုဝါထောင့်စွန်းတဖက်ကို ကိုက်နေသည်။ လက်တဖက်ဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထောက်ထားသည်။ ဝေ၏ အပြာလဲ့နီလာအသွေးအကျီသည် အသားနှင့် ကပ်နေ၏။ ကျနော် သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တဖက်တင်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်အထိ သူသည် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ငေးနေလျက်ပင်။

" ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ...ဟု " ကျနော်သည် သူ ကြားသာရုံ မေးနေခဲ့သော်လည်း သူ့ စိတ်၌ ခံစားနေရသည်တို့ ကိုမူသိနေသည်။

သူသည် တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသဖြင့် သူ့ အမေကို မည်မျှ လွမ်းနေမိရှာမည်ကို သိပါသည်။ ကျနော်သည် ကရုဏာစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲဝယ် နွေးနေကာ သူ့ ကို ခလေး ကလေးချောသလို ပခုံးကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိပြန်သည်။

သူကလည်း ကျနော်ကို မော့၍ပင် မကြည့်၊ မျက်လုံးအိမ်၌ကား မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ်လာနေလေသည်။ သူသည် ငြိမ်တွေနေရင်း စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့လေသည်။

ကျနော်သည်လည်း မြို့ သစ်ကလေးသို့ ရောက်ပြီး လော လောဆယ်ဆယ် ဘယ်ပုံ နေထိုင်ရမည်ကိုလည်း မတွေးအားသေး။ လောလောဆယ်ဆယ်၌ တောအုပ်ကြီးအိမ်သို့ အရောက်သွားပြီးမှ နေစရာရှာ၊ ပြီးမှ အလုပ်အတွက် ဆက်ဆံရေး အပိုင်းများကို စဉ်းစား။ လောလောဆယ်တွင်ကား ဝေ ဤသို့ စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို မမြင်လိုပေ။

ကျနော်သည် ဝေ ရယ်စေရန် တခုခု ပြောရန်သာ တွေးနေမိလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျနော်ခေါင်းထဲ၌ ပြက်လုံး တခုမျှ ဝင်မလာနိုင်ပေ။ ကျနော်သည် သူ့ မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့ ဆံပင်ကလေးများကို သပ်တင် ပေးနေခဲ့မိလေသည်။

“ ရည်းစားလွမ်းလို့ လားဟင်... ပြောစမ်းပါဝေရယ်၊ မျက်ရည်ဝဲလာရတာက ဟိုက ကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားကို လွမ်းနေလို့ လား၊ ဒါဖြင့် ကို ပြန်ပို့ ပေးမယ်လေ၊ ဝေ လူကလဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံမှာဘဲမို့ လား ”

ကျနော် ရယ်သံနှင့်ပြောသည်အထိ ဝေသည် လှည့်မကြည့်။ ကျနော်သည် ဝေ ပါးကို မနာမကျင် လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး မရူစိမ့်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့မိပြန်သည်။

“ ကိုကိုတို့ ပျော်နေကြရမယ့်အချိန်မူတ်လား... ဝေ ” တီးတိုးပြောနေမိပြန်သည်။

ဝေ့ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာကာ ကျနော်လက်ပေါ်သို့ ကြွေကျလာလေသည်။ ကျနော်သည် ဝေ့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို မသုတ်ပစ်ဘဲ သည်အတိုင်းကြည့်နေခဲ့၏။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို စိတ်ဖြင့် ရေတွက်ကြည့်နေခဲ့၏။ မြင်းလှည်းသည် လခြမ်းကွေ့ လမ်းကို ကျော်ကာ တမာပင်များ အုံးဆိုင်းနေသည့် မြို့ သစ်ကလေးသို့ ချိုးဝင် လိုက်လေသည်။ ရှေ့မှမောင်းနှင်သွားသည့် မြင်းလှည်းမှ ရယ်မောသံများသည် မြို့ အဝင်လမ်းမ၌ ပျံ့ ဝဲနေရစ်ခဲ့၏။ လမ်းများအတန်ငယ် ဖြတ်ကျော်ချိုးကွေ့ ပြီးမှ ခြံကြီးတခုရှေ့ တွင် ရပ်တန့် လိုက်ပြီး “ တောအုပ်ကြီးအိမ် ရောက်ပါဘီ ဆရာလေး ” ဟု မြင်းလှည်းသမား အဖိုးကြီးက ပြောလေသည်။

ကျနော်တို့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း အချို့ တဝက်ကို တင်ဆောင်လာခဲ့သော မြင်းလှည်းသည် နောက်ဖက်မိုးမှုန်များကျနေသော လမ်းမအတိုင်း ခပ်နွေးနွေး မောင်းလာသည်။ ကျနော်နှင့် ဝေသည် မြို့ သစ်ကလေး မြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက်ကြ၏။ မိုးမှုန်များကျနေဆဲတွင် ခြံတွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး “ ဒို့ များဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရအုံးမှာလဲမသိဘူးနော် ဝေ ” ကျနော်သည် စကားဆက်ရှာပြီး ပြောခဲ့၏။

ဝေသည် ခြံ၌ ကျောက်ရုပ်ကလေးလို ရပ်နေ၏။ ပျိုမျစ်နနယ်သောကျောက်ရုပ်ကလေးဖြစ်၏။
ဝေ့ မျက်လုံးများကား ငေးရီနေဆဲပင်။ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်၌ သနပ်ခါး မှန်ကလေးများလည်း
ပြယ်နေကြလေပြီ။ ခြံတွင် ပစ္စည်းများချခဲ့ပြီး မြင်းလည်း နှစ်စီးသည်
တမာပင်များအုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့် ထွက်သွား၏။ ခြံဝင်းကြီးထဲမှ
တောအုပ်ကြီးနှင့် တောအုပ် နှစ်ယောက်ထွက်လာကြလေသည်။

ကျနော်သည် တောအုပ်ကြီးကို လှမ်းပြုံး နှုတ်ဆက်နေ၏။ စိတ်၌မူ ယခုကျနော်နှင့်
အလုပ်အတူလုပ်ရမည့် တောအုပ်ကြီးမှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူဟုတ်မဟုတ် ရှာဖွေလေ့
လာနေမိ၏။ တောအုပ်ကြီးမှာလည်း သဘောသကာယ ကောင်းမွန်ပုံဖြင့် အဝေးမှပင်
လှမ်းပြုံးလာလေသည်။ ထိုအချိန်ကလေး၌ ဝေသည် လူစိမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို
ခလေးတယောက်ကြောက်ရွံ့ ပုံမျိုးဖြင့် ကြောက်ရွံ့ လာသလိုကျနော် နံဘေးသို့ တိုးကပ်လေသည်။
သူသည် ခြံသို့ ထွက်လာကြသူများကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။

“ တရက် နှစ်ရက်တော့ ဒီအိမ်မှာဘဲတဲရမှာပေါ့ ” ဟု ကျနော်သည် ဝေ့ ကိုပြောနေ၏။

ဝေသည် ကျနော် ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ “ ဝေ တော့ အမေ့ဆီပြန်ပြေးချင်ဘီကိုကိုရယ် ” ဟု
ပြောနေသည်။

“ ဘာပြုလို့ များလဲ ” “ ဘာပြုလို့ လဲ၊ ဝေလေ သူနဲ့ နေရမှာကို တွေးပြီးကြောက်နေတယ်၊
သူရိုက်မှာကိုကြောက်နေတယ်။ အမေတို့ နဲ့ လဲ ဝေးလာခဲ့ဘီမူတ်လားကိုကိုရယ် ”

ကျနော်သည် မရယ်နိုင်ဘဲ သူ့ ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ တောအုပ်ကြီးနှင့် အလုပ်ကိစ္စ စကားများ
ပြောနေစဉ် တွင်လည်းကျနော် စိတ်များမှာ အလုပ်ကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားနိုင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။
သူ့ စိတ်ထဲ၌ တကယ် ဖြစ်ပေါ်နေသော ထိုသောကစိတ်မှာ ကျနော်ကိုနာကျင်လာအောင်
ရိုက်ခတ်လေသည်။ သူသည် ခလေးကလေးဖြစ်၏။ သူသည် ခလေးစိတ်တပိုင်းနှင့်
မိန်းမရိုင်းကလေးပေတကား။ သူသည် ကျနော်ကိုမယုံကြည်နိုင်သော စိတ်တဝက်။ ယုံကြည်စိတ်
တည်းတည်းကလေးမျှဖြင့်ပင် ဤမျှဝေးလံလှသော ခရီးရှည်ကြီးသို့ သွားရာ နောက်မှ
တကောက်ကောက်လိုက်ပါ လာခဲ့ပေသည်။

ဝေနှင့်ပတ်သက်သော ရုပ်ပုံကားချပ် ငယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာအနက်ဝယ် မပီမသတော့သော
ကားချပ်ငယ် ကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိသည့်အတွင်း၌ ဝေနှင့်ကျနော် အတူနေခဲ့သည့် မြို့
သစ်ကလေး မြို့ အစွန်ပိုင်းမှအိမ်ကလေးသည် လည်းပါဝင်ပြန်သည်။

မြို့ သစ်ကလေးသို့ ရောက်ပြီး ရက်အတန်ကြာ၌ ဝေသည် မပျော်ပိုက်နိုင်၊
သောကဝေနေခဲ့လေသည်။ အပေါင်းအသင်း မရှိသေးသဖြင့် စိတ်အားလည်းငယ်နေခဲ့၏။ ကျနော်

အလုပ်သွားချိန်များ၌ ဝေသည် အိမ်ကလေးထဲ၌ ညှိုးမှိန်စွာ နေရစ်ခဲ့၏။ ညနေခင်းတိုင်း ကျနော်အလုပ်မှ ပြန်လာချိန်များတွင် အစဉ်အမြဲ ခြံမှ ထွက်စောင့် ကြိုနေတတ်၏။ ကျနော် ပြန်လာလျှင်ဝေသည် ဖခင်ကို ကြိုသည့်သမီးကလေးကဲ့သို့ ကျနော်ကို ပြေးပွေ့ ကြို တတ်လေသည်။

အိမ်၌ တယောက်တည်း နေစဉ်ဝယ် ဝေသည် သီချင်းတပုဒ်ပုဒ်ကို တီးတိုးညည်းရင်း အလုပ်တခုခုကို လုပ်နေတတ်လေသည်။ တခါတရံ၌ သူသည်ဆန်ဆေးရင်း ပေါက်တတ်ကရများကို သီချင်းလုပ် ဆိုညည်းကာ မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျနေတတ်ပြန်သည်။ သူ့ သီချင်းများ၌ သူ့ အမေကို လွမ်းတနေတတ်လေသည်။ သူသည်ပေါက်တတ်ကရ စပ်ဆိုရင်းသူ့ အမေကို မြင်နေပေတော့မည်။ သူ့ စိတ်အာရုံသည် တောင်တန်းများ ချောင်းမြောင်း အင်းအိုင်များ အလီလီဖြတ်သန်းသွားပြီး သူ့ အမေ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်နေပေမည်။ သူ အလုပ်လုပ်ရာ စပါးစက်ကြီးသို့ လည်း စိတ်အာရုံများက ရောက်နေပေမည်၊ သူ့အလုပ်လုပ်ရာတဲတန်းလျားကလေးသို့ လည်း ရောက်နေပေမည်။

သူ သီချင်းကို တီးတိုးဆိုရင်း ဆန်ထည်းမှ စပါးလုံးရွေးနေစဉ်တွင် ကျနော်သည်အလုပ်မှပြန်လာပြီး ခြေသံမကြားအောင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူ့နောက်ကျောဘက်မှ တံခါးဝတွင် ကွယ်ပြီး အသာရပ်နေသည်။ ထိုအခါ၌ ကျနော်သည် သူမကြားစေရန် အသက်ကိုပင် မျှင်းပြီး ရှူနေရ၏။ သူပေါက်တတ်ကရ သီချင်းစပ်ဆိုနေသည်မှာ ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သဖြင့် မနည်း နားစွင့်ထောင်နေရ၏။ သီချင်းဆိုရင်း သူ့ အသံကလေးမှာ တုန်လာနေလေသည်။ သူ့ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ်လာနေရာမှ မျက်ရည်များသည် မျက်လုံးအိမ်ကို ပိတ်ဖုံးသွား၏။ သူ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိမ့်ဆင်းလာနေစဉ် သူ့ အသံမှ ပို၍လှိုက်တက်လာနေလေသည်။

မိဒုက္ခရဲ့ အပူသယ် အမေရယ်...အမေ့ သမီးလေး ခင်ဇေကိုကွယ် ပြေးလို့ မြင်လို့ ကွယ်။
အမေ့ကို မချစ်လို့ အမေ့ကိုပစ်လို့ သူ့ နောက်က တကောက်ကောက်
လိုက်လာခဲ့တယ်...အမှိုက်မလေးရယ်.. အမေဝယ်ပေးတဲ့ ပုလဲပုတီးလေနဲ့
အချိတ်ထမီရယ်အမေရယ် ...

ဒီတော ဒီတောင် ရှိ မြောင်တွေ ဖြတ်လို့ အဝေးကနေ ဆွေ : နေရပါတယ်၊ သောင်ပြင်မှာ
လွှတ်တဲ့ ခွေးလိုကွယ် မအေးရနိုင်တော့တယ်။

တယ်နယ့်..တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ် တယ်။

အော် ခင်ဝေ ခင်ဝေ၊ အမှိုက်မလေး အခုတော့ နင့်အဖြစ်ဟာ တယ်လို့ မို့ ဆိုးပါလားနော်၊
နင်ဟာ လူ့ ပြည်မှာတောင် နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး ခင်ဝေရယ်၊

တယ်နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တဲ့နယ်...တယ်။

ထိုအခါတွင်ကား ကျနော်သည် အကြာကြီး ရပ်စောင့်နေရာမှ မအောင့်အီးနိုင်အောင် ဖြစ်လာလေသည်။ ကျနော်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရလေသည်။ သူသည် လန် ဖျတ်သွားပြီး ကျနော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
သူ့ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ်နေလျက်နှင့်သူသည် ထမီတိုတိုဝတ်ကာ ကမန်းကတမ်း ထရပ်လိုက်တတ်လေသည်။ ကျနော်ကိုယောက်ျားကလေး တယောက်ကဲ့သို့ လက်သီးဆုပ်ပြီး တဘိုင်းဘိုင်း ထိုးလိုက်တတ်လေသည်။ ကျနော်သည်သူ့ လက်ကလေးများကို ဖမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ ကို အတင်းသိမ်းကြုံးပွေ့ ဖက်လိုက်၏။

` သူသည် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး တသိမ့်သိမ့် တရှိက်ရှိက်ငိုပြန်လေသည်။ ထိုညနေများ၌ သူ ရှိုက်သံနှင့်ကျနော်၏ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်မောနေသံ ထုပုတ် ရိုက်နှက်သံများဖြင့် ကျနော်တို့ အိမ်ကလေးမှာလည်း စည်ကားသိုက်မြိုက် သွားတတ်ပြန်သည်။

ညနေခင်းများ၌ ဝေသည် ကျနော် လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင်ကျနော်နှင့် အတူ လိုက်လာတတ်ပြန်သည်။ သူသည် ထမင်းအိုးကိုမီး ကမန်းကတန်း ထိုးပြီးတည်၏။ ကျနော်ကို အတင်းစောင့်ဆိုင်းခိုင်းထားတတ်၏။ တခါတရံ၌ ပေပေတေတေ မျက်နှာကို ကမန်းကတမ်း ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး ကျနော် နောက်မှပြေးလိုက်လာလေသည်။

ညနေခင်းများ၌ မြို့ သစ်ကလေး မြို့ အပြင်ဘက် ရစ်ခွေချောင်းတဝိုက်မှာ အစဉ်အမြဲလိုပင်အသံမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်အေးငြိမ်းနေတတ်လေသည်။ ချုံပုတ်စိမ်းများသည် ချောင်းကမ်းပါး၌ ကပ်ပေါက်နေ၏။
ဆီးနှင်းများ ကျစပြုလာလျှင် ချောင်းကမ်းပါးရှိ တောင်ချောက်ကုန်းကလေးများသည် ပို၍တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။ ချောင်းရေအလျဉ်သည် တိုးသက်စွာ စီးဆင်းနေ၏။ သစ်ရွက်ကလေးများ ချောင်းရေထဲ၌ နှေးကွေးလေးလံလှစွာ မျောနေစဉ်၌ ဝေသည် ကျနော် နောက်မှ အိန္ဒြေရှင် မိန်းမကြီးတဦးလို ချောင်းကမ်းပါး အတိုင်း တည်တည်ခန့် ခန့် ကြီးလျှောက်လာတတ်ပြန်သည်။

ခပ်ဝေးဝေး ယာခင်းစောင်း ကုန်းမြင့်၌ကား အပွင့်များရဲနေသော လက်ပံပင်ကြီးမှ လက်ပံပွင့်များသည် တသဲသဲဝဲလှည့်ကြွေကျနေသည်။

“ ဝေ က တကယ့် အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမကြီးလို နေတတ်ပါတယ် ” ဟု ပြောပြီး ကျနော်သည် အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေနားမလည်နိုင်သည့် အခြား အကြောင်းများ ကိုပါ ပြောပြလာတတ်လေသည်။ ဝေသည်လည်း နားလည်သလိုလို ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်လာရင်းမှ မဆီမဆိုင် ကြားဖြတ်မေးလာလေသည်။

“ ကဲ... ဒါတွေထားကွယ်၊ ဝေ့ကို ကို အမြဲတန်းပြောနေကျ စကားဘဲ ပြောရအုံးမယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရှင်လို မိန်းမပီသအောင် နေတတ်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ခလေးဆိုရင် ခလေးလို နေတတ်ရမယ်၊ ဝေ့ အနေနဲ့ ဆိုရင်လဲ တောအုပ်ကလေးရဲ့ ဇနီး၊ သိမ်သိမ်မွေ့ မွေ့ နေတတ်ရမယ်၊ တခါတရံ ဝေ့နေတာပြောတာ ခလေးဆန်လွန်းတယ်လို့ ထင်တယ် ”

“ အို...ခင်ဝေ ဘာလုပ်လို့လဲ ”

“ ကဲ...အခု ပြောတဲ့ ဟာကို ဝေ့ ဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေး စဉ်းစားစမ်း၊ ခု ဝေ့ ပြောလိုက်တဲ့ ဟန်ဟာ ခလေးဟန်ဘဲ ”

“ ကောင်းဘီ ဒါဖြင့် လူကြီးလိုနေပြမယ်၊ ကဲကွယ်...အမေကြီးအိုကလေးလိုလို နေပြလိုက်အုံးမယ် ”

လမ်းလျှောက်ရေ အတန်ငယ်ဝေးလာသောအခါ ကျနော် နှင့်ဝေသည် ချောင်းစပ် တနေရာ၌ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ဝေသည် ချောင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတတ်၏။ မြို့ ကား အတန်းငယ်ဝေးကွာလာခဲ့လေပြီ။

ချောင်းကမ်းပါး၌ ယာတဲကလေးများကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ယာတဲကလေးများဖက်မှ မီးခိုးများသည်လည်း အူတက်လာကာ

နှင်းမှုန်များဖြင့်ရောနှောသွားလေသည်။

ဝေသည်လည်း ဝေးဝေးပျံ့ပျံ့မှ ယာတဲကလေးများကိုကြည့်ရင်း “ ဟေမန်နဲ့ တူလိုက်တာ ” ဟု ပြောလေသည်။ ဝေသည် မြစ်ကမ်းပါး၌ ရှိသော သူ၏ဇာတိ ဟေမန်ရွာကလေးအကြောင်းကို တလွမ်းလွမ်းတသသဖြင့် စကားဖွဲ့ လေတော့သည်။ ဟေမန်ရွာကြီးနံဘေးရှိ ယာခင်းများသည် စိမ်းမြဲနေတတ်၏။ ဟေမန်တာရိုးကြီးပေါ်၌ ညတွင် လသာသာ အဖော်များနှင့် ကစားရခြင်းကို ဝေသည် ဘယ်အခါတွင်မှ မေ့မည်မဟုတ်။ တာရိုးကြီးပေါ်၌ နွေရာသီ ရောက်လာလျှင် အဖော် အပေါင်းစုံစွာဖြင့် ကစားကြရ၏။

လူပျိုအပျိုများလည်းပါကာ တောသဘာဝအတိုင်း သမီးရည်း စားလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ တာရိုးပေါ်၌ တလွှားလွှား ပြေးလွှားကြ၏။ တာရိုးကြီး ကွေ့ မှ ငှက်ပျော် ဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ တူတူပုန်းကြပြန်လေသည်။

“ ခင်ဝေတို့ တော့လေ...ညတိုင်း ကစားတာ သန်းကောင်ကျော်ဘဲ သိလား၊ အဲဒါ သိပ်ပျော်တာဘဲ၊ တခါတခါ ငြင်းကြတာလေ၊ တခါတခါတော့ စကားထာဖွက်တာ၊ ညည ဖန်ထုပ်ပစ်ကြတာ၊ အဲ တခါတလေ လေ သဲပြင်ထဲ ပုရစ်တူးကြပြီး မီးဖိုကြီးတွေ ဖိုပြီး ကင်စားကြတာ ကိုကိုရယ် ” “ ရွံ့ စရာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ”

“ ကိုကိုက သိပ်အတာဘဲ၊ ပြီးတော့ ပုဇွန်လုံးနှိတ်ပြီး မီးဖုတ်စားကြတာကော၊ ဟိုမှာကြည့်-
ဟိုချောင်းရေစပ်မှာ ပုဇွန်တွင်းတွေမြင်လား၊ သွားကွယ် ကိုကိုပုဇွန်လုံး နှိတ်ပေးကွယ်၊
အိမ်ကျဖုတ်စားရအောင်လေ၊ ကိုကို လိမ်မာပါတယ်၊ ညတုန်းကတော့ ခင်ဌေ ကို ချစ်တယ်ဆို ”

“ အခု မချစ်တော့ဘူး၊ ကို မနှိတ်ရဲဘူးကွယ်၊ မတော်တဆမြွေရှိ လို့ ထွက်ကိုက်လိုက်ရင် ဒုက္ခဘဲ၊
ကို ကြောက်တယ် ”

“ ဒါဖြင့် ခင်ဌေ နှိတ်မယ်လေ ”

“ မနှိတ်ရဘူး ”

“ နှိတ်ရပါတယ် ”

“ ဟေ့ ဟေ့ မင်းလူကြီးလို နေပါ့မယ်ဆို ” ဟုပြောကာ သူ မတ်တတ် ထရပ်သဖြင့် ကျနော်သည်
သူ့ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲထားလေသည်။

သူသည် ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလေသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ ချက်ခြင်းပင် ခလေး
မျက်နှာကလေးလို ရုန်းရုန်းဝေအောင် ပြုံးရယ်နေသည်။ ခလေးစိတ်ဖြင့် သူ
မျက်လုံးကလေးများသည် အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ တောက်ပရွန်းလက်လာကြ၏။ သူဆောင့်ရုန်းလိုက်ပုံမှာ
ခလေးဆံ နေလေသည်။

“ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ပုဇွန်လုံးနှိတ်တာနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ လူကြီးလဲ ပုဇွန်လုံးနှိတ်တာဘဲပေါ့၊
ကိုကိုလယ်ထဲ မဆင်းဖူးဘူးမူတ်လား၊ ပုဇွန်လုံးနှိတ်တာကို ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ လွှတ်စမ်းပါ ”

သူ ရုန်းလွန်းမက ရုန်းသဖြင့် ကျနော်သည် သူ့ လက်ကို ဖြေပေးလိုက်ရ၏။ သူသည် ချောင်းထဲသို့
ပြေးဆင်းသွားကာ အေးကျင်နေသော ရေစပ်၌ ရပ်လိုက်လေသည်။ ကျနော်ကို
တချက်ပြန်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး မှိတ်ပြလိုက်သေး၏။

သူသည် အကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး ပုဇွန်တွင်းကို ကုန်းနှိတ်နေသည်။ ကမ်းပါးနှင့်
ကပ်နေသဖြင့် မျက်နှာ၌ မြေနီမှုန့် များလူးကုန်သည်။ သူ့ လက်မောင်းတဆုံး ဝင်သွားပြီး
လက်မောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်နှုတ်လေသည်။

“ ပါလာဘီပါလာဘီ ” ဟုလည်း အော်ပြောနေသည်။

ခဏနေလျှင် သူ့ လက်ထဲ၌ ခြေကာယား လက်ကားယားဖြစ်နေသော ပုဇွန်လုံးကြီးတလုံး
ပါလာသည်။ သူသည်လက်ရေများ ဆေးကြောပြီး ပုဇွန်လုံးကို မြှောက်မြှောက်ပြနေ၏။
ပုဇွန်လုံးကား သူ့ အသက်ဘေးအတွက် ခုခံတိုက်ခိုက် နေ၏။ ဝေသည် ပုဇွန်လုံးကို ကြည့်ရင်း
မသတ်ရန်အောင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူသည် အတန်ကြာ ငိုငဲ့တွေကြည့်နေပြီးမှ
ပုဇွန်လုံးကိုရေထဲ စွပ်ကနဲ လွှတ်လိုက်၏။ ပုဇွန်လုံးသည် ရေတိမ်ထဲတွင် ကမန်းကတမ်း
ကူးယက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ဝေသည် ပျော်လာပြန်လေသည်။

“ ပုဇွန်လုံးကလေးရေ နင့်တခါလွှတ်လွှတ်၊ ငါ တွေ့ တိုင်းတွေ့ တိုင်းလွှတ် ” ဟုသူသည် ရေရွတ် ဆုတောင်းနေ၏။

သူ့ ကိုယ်သူ ပုဇွန်လုံးကလေး၏ အသက်ကိုလွှတ်လိုက်ခြင်း အတွက်ကုသိုလ်ရပြီဟု ယူဆလိုက်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ထိုညနေမျိုးနိုက် မိုးချုပ်မှပင် ကျနော်တို့ ပြန်လာကြလေသည်။ လမ်း၌ဝေသည် သူ လက်ကလေးကို မြှောက်မြှောက်ကြည့်နေ၏။ သူ့ လက်မှာ ပုဇွန်တွင်းမှ ကျောက်စရစ်စများ စူးရှသဖြင့် သွေးများစို့ နေ၏။ သူသည် “ နာလိုက်တာဟယ် ” နှင့်ရေရွတ်လာလေသည်။

“ အင်း.. ကောင်းတာပေါ့ ” ဟု ကျနော်က အပြစ်တင်သဖြင့် သူ သည်ကွန့်ရရ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လိုက်လာခဲ့လေသည်။ တခါတရံ၌ သူသည် ထိုသို့ ကွန့်ရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လိုက်လာရင်းမှလည်း လမ်းဘေးချုံ့ပုတ်တို့ ကိုတွေ့ လျှင်ခြေထောက်ဖြင့် ဘောလုံးကန်သလို ဆက်ကန် ကျနော်မမြင်အောင် ကန်လိုက်ပြန်သည်။ ကျနော်သည်လည်း မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး လမ်းကို ခပ်နွေးနွေး လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

မြို့ နှင့် နီးစပ်သော ယာခင်းစောင်းတခု၌မူ လမ်းသည်ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ လမ်းတဖက်၌ ယာခင်းနှင့် တဖက်၌ အခြားယာခင်းမှ စည်းရိုးတခုရှိ၏။

နှင်းများဝေကျလာသဖြင့်လမ်းမှာမြက်များဖြင့်ရောကာ မသဲမကွဲ ဖြစ်လာလေသည်။ အမှောင်ဘက်သို့ လုလာပြီဖြစ်၍ ခပ်ဝေးဝေးမှ ယုန်ကလေးများ၏ကျစ်ကျစ်အော်သံ စတင်ကြားလာရလေသည်။ ထိုလမ်းကျဉ်းကလေး၌ ဝေသည်အတင်း လုတက်လာ၏။ ကျနော်ကိုယ်ကို ကိုယ်စောင်းပစ်တိုက်ကာ လမ်းနေရာလုလိုက်လေသည်။ ကျနော်သည် ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့်တဖက် ယာခင်းစည်းရိုးအပေါ်သို့ ယိုင်လဲကျသွား၏။ သူသည် တခပ်ခပ် ခလေးလိုရယ်ကာ သုတ်သုတ်ဖြတ်ကျော် ပြေးလေသည်။ ကျနော်သည် သူ့ ကိုလိုက်ဖမ်းလိုက်၏။ သူ၏လုံးလုံး ကျစ်ကျစ်ကိုယ်လုံးကလေးကို သိမ်းပွေ့ ကာ အထက်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်မိလေသည်။ ပြန်အကျ၌ သူ့ ကို ထိန်းထားသော်လည်း သူသည် ရယ်မောရင်းဖြင့်ပင် လမ်းပေါ်၌ထိုင်လျက် ကျသွားလေသည်။ သူ၏လူးလဲ ထရပ်သံနှင့် ရယ်လိုက်သံသည် သဲသဲ လှုပ်နေတော့၏။ ဝေ၏ရုပ်ပုံလွှာ ကားချပ်ကလေးများကို ရေတွက်လျှင် မြို့ သစ်ကလေး ဈေးသည်လည်း တခုအဖြစ်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာရပေမည်။

မြို့သစ်ကလေး တောင်ကုန်းဈေးသည် ဆောင်းနံနက်များ၌ နှင်းမှုန်များ ရစ်ဖွဲ့ နေတတ်၏။ အပေါ်မှနှင်းဆိုင် နှင်းခဲများတရုတ်တရက် ပြို ကျလာတော့မလိုပင်။ ဈေးရုံတန်းဘက်မှ

သွပ်အမိုးများပေါ်ဝယ် နှင်းခဲများ တဖြောက်ဖြောက် ကြွေကျ နေ၏။ ငါးရက်တစ်ရက် ဈေးနေ့ တိုင်းလူအများ ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေလေသည်။ လှည်းတန်းရှည်ကြီးသည် ဈေးပတ်ပတ်လည်၌ ရပ်ထား၏။ နံနက်ရထားဆိုက်ကပ်ချိန်တွင် ခရီးသည် ဈေးဝယ် ဈေးသည်များ ဖြတ်ခဲကာ တိုးဆင်းလာကြလေသည်။ မြို့သစ်ကလေးသို့ ရောက်စက ကျနော်သည် သူ့ကို လစာမအပ်သေးဘဲ ဈေးသို့ သူနှင့်အတူ ထွက်လေသည်။ သူသည် ကျနော်လစာမအပ်သည်ကို တောင်းရကောင်းမှန်လည်း မသိ၊ ဈေး၌ သူ့ အတွက်အကျိုး အဝတ်အစားများ ဝယ်ပေးလျှင် သူသည်အဝတ်အစားများကို လက်ဖြင့်ပိုက်ကာ ကျနော် လက်မောင်းကို ခလေးကလေးတယောက်လိုပင် တွယ်ကာဈေးထဲအနှံ့ လျှောက်လိုက်လေသည်။ တခါတွင် ဈေးဝ၌ သူသည် ကျနော်လက်မောင်းကို ချိတ်တွဲထားရင်း “ ကိုကိုလစာတွေ အများကြီး ရတာဘဲနော် ” ဟုပြောလေသည်။

ကျနော်သည် သူ့ မျက်နှာလေးကို ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူသည် ခလေးကလေးလိုပင် အပြစ်ကင်းစွာ ပြုံးထားသည်။ သူ့ လည်းပင်၌ ကျနော် မကြာသေးမီက ဝယ်ပေး လိုက်သော ဆွဲကြိုးကလေးမှ လော့ကက်သီးသည် လှုပ်ယမ်းနေ၏။ သူသည်နှုတ်ခမ်းကို မဆိုးရဲဆိုးရဲဖြင့်ခပ်ပါးပါး ဆိုးထားသည်။ သူ့ ထမီမှာမူ ကျနော် အတင်းအဓမ္မ ပြုပြင်ထားသဖြင့် အစရှည်ဖြစ်နေ၏။ သို့ သော်မသေသပ်ပေ။

“ လခဘယ်လောက်ရတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ ”
“ မသိဘူးလေ၊ ကိုကိုကမှ မပြောတာ ”
“ အို...မေးထားမှပေါ့ ”
“ ဘာပြုလို့လဲ ”
“ လခမေးနေရင်တော်ကြာရင် ခင်ဌေ ကို ပိုက်ဆံမက်တဲ့ မိန်းမလို့ ကိုကိုထင်နေမှာ ပေါ့ ”
“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဝေရယ် ”
ဝေသည် ပြုံးရုံးသာ ပြုံးနေ၏။ ရင်ခွင်ထဲ၌ ဖွေ ပိုက်လာသည့် အနီပေါ်၌ အညို အစက် အပြောက် ကလေးများဖြင့်ပိုးအကျီ ပိတ်ကလေးကိုသာ ကြည့်နေရင်း

“ ခင်ဌေနဲ့ လိုက်မယ်နော် ” ဟုပြောနေသည်။

ကျနော်သည် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ ကျနော်အပြုအမူများ မှားယွင်းနေခဲ့ပြီကို တွေးနေခဲ့၏။ ထိုနံနက်က ကျနော်သည်သူ၏ လန်းဆတ်လှပသော၊ ဖြူစင်သော၊ အပြုံးပန်းများ ဝေနေသောမျက်နှာလေးကို မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဈေးဝ၌ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည် အထိကျနော်သည် သူ့ကို စကားမပြော ဖြစ်တော့ပေ။

သူကသာအကျီပိတ်ကလေးကို တကိုင်ကိုင်လုပ်နေရင်း စကား တဖောင်ဖောင် ပြောလာခဲ့လေသည်။ မြင်းလှည်း ဆောင့်ရုန်း ထွက်ခွာလိုက်သောအခါ သူ့ ကိုယ်ကလေးမှာလည်း

ယိမ်းထိုးသွားပြီး သူသည် ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်ကိုပင် ရယ်စရာတစ်ခုလို ရယ်မောခဲ့လေသည်။ ဆောင်းရက်များသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ သူသည် လစာကို ကိုင်သုံးနေသော တကယ့် အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာရတော့သည်။ လစာထုတ်ပြီးစ လဆန်းရက်များ၌ သူသည် လစာငွေ များကို အိတ်ကပ်ထဲမှ ပူနေအောင်ထည့်ထားပြီး ညအိပ်ရာ ထဲဝယ်စာရင်းတွက်ချက်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်ပြန် သည်။

စောင်ခြုံထဲ၌ သူသည် မျက်နှာကလေးကိုသာ ကွက်ပြီး ဖော်ထား၏။ မီးရောင်ပျံ့၌ သူ့မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းကလေးမှာ ကြည်နူးလန်းဆန်းနေသည်။ မျက်နှာပေါ်၌ သနပ်ခါး အကြမ်းပွတ်ထားသည်။ သူသည် လက်များကို စောင်ခြုံထဲမှ ထုတ်ပြီး တချောင်းချင်းချိုးကာ စာရင်းတွက်နေသည်။ ကျနော်လည်း သူ့ဘေး၌ယှဉ်၍ အိပ်ရာ ခေါင်းမထူနိုင်အောင် အိပ်ချင်နေတတ်လေသည်။ သူက အတင်းနှိုးထားသဖြင့် ကျနော်သည် သူ့ဘက်သို့ တစောင်း လှည့်အိပ်နေရ၏။ မျက်လုံးကို သူဖွင့်ထားခိုင်းသဖြင့် ဖွင့်ထားရာ အိပ်ချင်စိတ်အားကြီးလာလျှင် မျက်လုံးများသည် အလိုလိုပိတ်သွားတတ်၏။ ထိုအခါ၌သူသည် အတင်းအဓမ္မ လှုပ်နှိုးနေပြန်လေသည်။

“အမဲသားက ငါးဆယ်သားနော်၊ အဲတာက နှစ်ကျပ်နော် မှတ်ထားအုံးကွယ်၊ မအိပ်ပါနဲ့ အုံး၊ အစောကကိုးကျပ်နဲ့ ပေါင်းရင် တဆယ့်နှစ်ကျပ် ရှိဘီနော်၊ ဆီငါးဆယ်သားက သုံးကျပ်၊ ဆယ့်တစ်ကျပ်နဲ့ ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်လဲ၊ ဆယ့်လေးကျပ်နော်မှတ်ထား၊ ဒုက္ခဘဲလက်တွေလဲချိုးလို့ ကုန်ဘီ၊ ခြေထောက်ချိုးရတော့မလိုဘဲ ”

သူ့စကားသံများသည် ကျနော် နားထဲမှ ဝေးသွားပြန်လေသည်။ သူသည် လှုပ်နှိုးလိုက်ပြန်၏။ မျက်စိ ပြန်ကျယ်လာပြီး သူတိုင်ပင် တွက်ချက်နေသည်ကို အင်းလိုက် နေပြန်သည်။

“ ဆီက ဆစ်ရင် ငါးကျပ်ခွဲလောက်ရမယ်နော် ”
“ အင်း...” “ မနက်ဖြန်ကာ ရအောင်ဆစ်မယ် ”
“ ရန်ဖြစ်နေအုံးမယ် ဝေရာ ”
“ မဖြစ်ပါဘူးကိုကိုရဲ့၊ ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာကတော့ ဝယ်တဲ့လူဘက်ကကြည့်ရင် ရနိုင်သလောက်ဆစ်ရမှာဘဲ၊ ရောင်းတဲ့လူကလဲ ဝယ်တဲ့လူအပေါ် အမြတ် မတရားလိုချင်တာဘဲ၊ ဝယ်တဲ့လူကလဲ အမြတ် တတ်နိုင်သလောက် မပေးရအောင် ဆစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါ တရားပါတယ် ”
“ မဟုတ်ဖူး၊ ဝေ့ဥစ္စာက နဲ့လွန်သလားလို့ ပါ ”
“ မလွန်ပါဘူး၊ ကဲ ပြောနေရင်း မျက်လုံးကြီးက မှိတ်သွားပြန်ဘီ ”

သူသည် ကျနော် ဘက်လှည့်ပြီး ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နေ၏။ ကျနော်လည်း မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲနှင့် ပြုံးကာသူ့ ပါးကလေးကို ငုံ့ ကိုက်ထားလိုက်လေသည်။ တခါတရံ ဈေးသို သူတယောက်တည်းသွားသည်။ တခါတရံတွင်ကား ကျနော်သည် သူနောက်မှ အဖော်အဖြစ်ဖြင့်

တကောက်ကောက် လိုက်သွားရ၏။ နံနက် နှင်းလုံးမကွဲ သေးမီ မြို့ သစ်ကလေးမှ ထွက်လာသော မြင်းလှည်းပေါ်၌ မြောက်ပြန်လေ နှင်းလေးများ တဝိုင်းဝိုင်း တိုးဖြတ်နေသဖြင့်အေးကျင်နေသည်။

လခြမ်းကွေ့လမ်းပေါ်တွင်ကား နှင်းများ တဖွေ ဖွေ ကြွေကျနေ၏။ နံဘေးရှိ တောင်ကုန်းကလေးများ သည်လည်းနှင်းထူထဲဝယ် နှစ်မြုပ်နေသည်။ နံနက် နေခြည်များသည်လည်းဖြာကျစ။ အဝေးမှ လှမ်းပြီး မြို့ ပြင်ဈေးမှ အသံပလံများကို ကြားနေရ၏။

ဝေကား မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ကုတ်ထိုင်နေရင်း သူဝယ်ခြမ်းမည့် ဈေးများကို စိတ်အာရုံ၌ မမေ့အောင် တွက်နေလေသည်။ သူ့ ခမျာ ကျောင်းမနေခဲ့ရ၊ စာမသင်ခဲ့ရသဖြင့် ဤစာရင်းကလေးမျှကိုပင် မတွက်ချက်တတ်။ သူ့ ကို ကျနော်သည် စာနာနေခဲ့မိလေသည်။ သူ့ ကို စာသင်ကြားရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူသည် သင်ကြားရန် စိတ်မဝင်စား။ ကျနော် လက်မှတ်ရေးထိုးသောအခါ သူသည် ဖောင်တိန်ကို တည့်တည့်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီ “ ခင်ဝေ ” ဟု တလုံးစီ ရေးချလိုက်၏။ သူ၏ ဖောင်တိန် ကိုင်ထားသောလက်မှာ တုန်နေခဲ့၏။

သူသည် ဖောင်တိန်ကို ကြောက်ရွံ့ နေလျက်ကြားမှ စွန့် စားကိုင်တွယ်လိုက်ပုံ ရသည်။ ကျနော်သည် သူ့ မျက်နှာကလေးကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ၌ ဆွတ်ပျံ နာကျင်နေခဲ့လေသည်။ သူ့ ကိုစာတတ်ရန် ကျနော်ကြိုးပမ်းရလိမ့်ဦးမည်။ သူ့ ကိုတကယ် မိန်းမကြီးတယောက် ဖြစ်လာစေရန် ကျနော် ကြိုးပမ်းရလိမ့်ဦးမည်။ ကျနော်ကား စိတ်မောနေရပြန်ပေသည်။ သူသည် သူ့အနှစ်သက်ဆုံး အနီထဲ၌ အညှိပြောက်နှင့် အကျီကလေးကို ဝတ်ထား၏။

စိတ်ကူး စာရင်းတွက်နေရင်းမှ ကျနော် ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဈေးထိပ်၌ မြင်းလှည်းရပ်သောအခါ သူသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ကျနော် တို့ သည် ဈေးထဲသို့ အတူတူဖြတ်လျှောက်ဝင်သွားကြ၏။ ဈေး၌ကာ လူအများ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေ၏။ မြေကြီးကွက်လပ်မကျန် လူများဖြင့် ညှပ်သိပ်နေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်က သူနှင့်ကျနော်သည် ဈေးအဝင်ကတည်းက လူချင်းကွဲသွားကြလေသည်။ ကျနော်သည် သူ့ ကိုမြင်နေရသော်လည်း လူများ တိုးမရဖြစ်နေ၏။ ခဏမျှ မျက်ခြည် ပြတ်သွားစဉ်တွင် သူဘယ်ရောက်သွားပြီကို မသိတော့ပေ။ ဈေးဝယ်ပြီးလျှင် ဆွဲကူရန် လိုအပ်သဖြင့် ကျနော်သည် လူအများကို တိုးဝှေ့ ပြီး သူ့ ကိုအနံ့ လိုက်ရှာသည်။

နေမြင့်တက်လာသည်အထိ သူ့ ကိုရှာ၍ မတွေ့ တော့ပေ။ ဈေးကား တဖြည်းဖြည်းဖြင့် လူပါးစ ပြုလာလေသည်။ ကျနော်သည် အမဲသည်တန်းနှင့် မနီးမဝေး၌ လမ်းဘေးတွင်ထွက်ရပ်ပြီး သူ့ ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ အနီရောင်အကျီနှင့် မိန်းမများကိုမြင်လျှင်သူဟုထင်မိလေသည်။ သို့ သော်သူကိုမူမတွေ့ ။

အချိန်အတော်ကြာသော အခါတွင်ကား အမဲဈေးဆိုင်တန်းဘက်မှ သူ့ အသံကို ကြားရလေတော့သည်။

သူ့ အသံသည် တဝေါဝေါ အော်မြည်နေသော လူအပေါင်းကို ကျော်လွှားသွား၏။ လူအများသည် သူရှိရာ အမဲဈေး ဆိုင်တန်းဘက်သို့ အာရုံပြု လှည့်ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။ တယောက်က “ရန်ဖြစ်နေတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“တောအုပ် မိန်းမတဲ့ဟယ်၊ သိပ်စွာတဲ့ ကောင်မလေး”ဟု မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ပြောသံ များလည်း ကြားရ၏။

“လားစမ်းပါ၊ သိပ်စကားများ မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ညည်းငါ့အမေလောက်ကြီးကို ဖန်နဲ့ ပါးရိုက်ပြမယ်၊ အမဲသယ်မက အမဲသယ်စကားပြော၊ အရိအရဲမထဲပါနဲ့ ဆိုတာ မဝယ်ချင်သွား ဘာညာနဲ့ ၊ ညည်းအမဲသားကို အလကား တောင်းစားနေတာမှုတ်ဖူး၊ ငွေပေးပီး ဝယ်စားတာအေ၊ လာပါ၊ ဆင်းခဲ့စမ်းပါ၊ ဆဲမနေပါနဲ့ ။ ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ သတ်ကြရအောင်ပါ”

အမဲသည်တန်းသည် အနိမ့်ဘက်တွင် ဖြစ်သဖြင့် ဈေးဆိုင်တန်းရှေ့ ကို ကျနော်နေရာမှ လှမ်းစီးမြင်နေရသည်။ ဝေသည် ဈေးဆိုင်ရှေ့၌ခါးထောက်ရပ်နေ၏။ ကျောဘက်မှ မြင်ရသော်လည်း ဝေ အကျီအနီရောင်သည် လွင်နေ၏။ ဝေကို သဲကွဲစွာမှတ်မိ၏။ ဝေသည် ထမီကို ပေါင်လယ်လောက်အထိ တိုတိုဝတ်လိုက်၏။ ဖိနပ် ချွတ်ကိုင်လိုက်၏။

အမဲသည်မသည် ဓားမကိုင်ပြီး ဆိုင်ပေါ်မှဆင်းရန် လုပ်နေသဖြင့် လူအများ ဝိုင်းဆွဲထားသည်။ “ဓားနဲ့ မလုပ်နဲ့ ဗျာ၊ နဘမ်းသတ်ကြပါ” ဟုတယောက်ကအကြံပေးနေသံလည်း ကြားရ၏။ အချို့က ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

မကြားကောင်းမနာသာ ဆဲဆိုသံများ ပို၍ ကြားရလေသည်။ ဝေ၏ ရိုင်းပြလှစွာ ဆဲသံများမှာလည်း ပွက်ပွက်ညံနေသည်။ ပထမ၌ ကျနော်သည်ပင် ကြက်သေသေ ငေးနေခဲ့ လေသည်။ ကျနော်သည် ရပ်နေရင်းမှပြင်းထန်စွာ ရှက်ကြောက်နေမိလေသည်။ လူအုပ်ကြီး သည် အမဲတန်းဖက်သို့ ပြိုဆင်းသွား၏။ ရန်ဖြစ်နေရာ၌ မျောက်ပွဲကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြ၏။ ဝေကို လူအများက ကွယ်သွားလေသည်။ ကျနော်သည် ကမန်းကတမ်း လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

စိတ်၌မွန်ထူနေလေသည်။ ကျနော်သည် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့် အတွက် စိတ်၌ ဒေါသပြင်းထန်စွာ မဖြစ်မိသော်လည်း ဝေအပေါ်၌ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ရက်အတန်ကြာ အထိ ကျနော်သည် မကျေနပ်သည်ကို ထုပ်မပြောဘဲ ကျိတ်မှိတ်နေ ခဲ့လေသည်။ ဤအကြိတ်အခဲကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း၌မူ သူ့ အလိုလိုကြေညက်သွားခဲ့ပေသည်။

ဝေ၏ ရုပ်ပုံလွှာထဲ၌ ဤကဲ့သို့ အကျင့်စရိုက် ကားချပ်ကလေးများသည် ဟိုတကွက် သည်တကွက် ရှိပေသည်။ တခါတရံ၌ ဝေကိုလူကြီးလားဟု တွေးရ၏။ တခါတရံ၌ကား ဝေသည် ငယ်ရွယ်လွန်းလှသော ခလေးကလေးအသွင်မျိုးလည်းဆန့် ကျင်ပြောင်းလဲ သွားပြန်သည်။

ဝေသည် သူ့ အမေကိုချည်း လွမ်းမနေတော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေသားကျလာလေသည်။ အိမ်နီးနားချင်း ခလေးများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ အိမ်ရှေ့၌ ဇယ်တောက်တမ်း၊ ဖန်ခန့်တမ်း ကစားသည်။ သူသည် ကျနော်အလုပ်သွားနေချိန်၌ အိမ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျနော်ပြန်လာသောအခါ၌ သူသည် မြေပြင်၌ တူးထားသော တွင်းတွင် ဇယ်စက်တမ်း ကစားနေရင်းမှ ခြံရှေ့ သို့ ထပြေးလာတတ်၏။ ခြံတွင် သူသည် ခလေးကလေးတယောက် အပြုအမူဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီး ကျနော်ကို သိမ်းဖက်လိုက်တတ်လေသည်။

ကျနော် အဝတ်အစားများ၌ သူ့ လက်မှ ဖုံများဖြင့်ပေရေကုန်သည်။ ကျနော်သည် သူ ကိုတွန်းလွှတ်ပြီး နဖူးကို မနာမကျင်ခေါက်သည်။ အကျီ၌ပေနေသော ဖုံများကို လက်ဖြင့် အသာအယာ တောက်ခါပစ်သည်။ သူသည် သူ့ ကစားဖော် ခလေးများကို ပစ်ပယ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ကျနော် နောက်မှ လျှောက်လိုက်လာသည်။ ကျနော်သည် အိမ်ပေါ်၌သူ့ ပါးကလေးကို မနာမကျင်လိမ်ဆွဲလိုက်၏။ သူသည် ခလေးအပြုအမူဖြင့် သူ၏ ဖုံပေနေသော ပါးကိုရှေ့ တိုးပေးလိုက်လေသည်။

“မွေး”

သူက တလုံးတည်း တည်တည်ပြောလိုက်၏။ ကျနော်သည်လည်း အကျီကိုချိတ်၌ချိတ်ရင်းမှ သူ ကိုလှည့်ကြည့်ကာ တချက်မျှ ကျေနပ်အောင် နှမ်းလိုက်ရ၏။

နွေဦးသို့ ဆိုက်လာလျှင် မြို့ သစ်ကလေးသည်လည်း အညာဓလေ့အတိုင်း ညစဉ်ပင် ခလေးအပေါင်း၏ ဆော့ကစားသံများဖြင့် ကျွက်ကျွက်ညံနေလေသည်။ ဟေမန်၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ဗီဇစိတ်သည် ဝေစိတ်နှလုံးသား၌ အမြစ်တွယ်နေ၏။ ဟေမန်၌ဆိုလျှင် ညလသာသာဝယ် ရွာ၏ တာရိုးကြီးပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ မြစ်ခြေ သောင်ခုံများ၌ဖြစ်စေ၊ ကလေးလူကြီး အပျိုလူပျိုများပါ ထုတ်စည်းတိုးကစားလေ့ရှိပေသည်။ နွေဦးပေါက်ညများ၌ ဝေသည်လည်း ညစဉ် ညတိုင်းပင်ခလေးများနှင့် ကစားငြင်းခုံလျက်ရှိ၏။ တခါတရံ၌ ခလေးများနှင့် တုဖက်ပြီး ရန်ပင်ဖြစ်လေ့ရှိပြန်သည်။ အစပိုင်း ရက်များတွင် ဝေ၏ ကစားဖော် ကစားဖက်များထဲတွင် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ကောင်ကလေးများ ပါလာသည်ကို သတိထားမိပြီး ကျနော်စိတ်များမှာလည်း အထားအသို ရွေ့ လျောစ ပြုလာလေသည်။

ကျနော်သည် အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေပြီး အလုပ် ပင်ပန်းလာခဲ့ရသည့် ကြားထဲမှပင် အိပ်မရစပြုလာခဲ့သည်။

တစ်တစ်ဖြင့် ဝေ၏ ဆူညံစွာ ပျော်ရွှင်ကစားနေမှုများသည် ကျနော်၏ စိတ်အာရုံကို ပုတ်ခတ်ထိပါးလာသည်။ ကျနော်သည် စိတ်၌နောက်ကျီ ရှုပ်ထွေးစပြုလာလေသည်။ ဧဝံကို ထားမြစ်ပိတ်ပင်ရန်ကား ကျနော်သည် သတိမရသေး။

ဤသို့ဖြင့် မသေသပ်တော့သော ညများသည်လည်း ဖြတ်သန်းကုန်ကျွမ်းသွားကြလေသည်။

ဝေ၏ ခလေးများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြသံ၊ ဆူသံ၊ ညံသံ၊ ငြင်းခုံသံများ ကြားနေရစဉ် ညသန်းခေါင်ယံများ၌ ကျနော်သည် အိမ်ပြတင်းတံခါးကို အသာဖွင့်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ပေါ်တွင် တယောက်ထီးတည်း အသာအယာ ငြိမ်သက်နေတတ်လာသည်။ ကျနော်သည် အိပ်ပျော်သွားရန် ကြိုးပမ်းကြည့်၏။ စိတ်အာရုံများကား ထွေးပြားလှုပ်ရှားလျက် ရှိပေသည်။ အိပ်ခန်းနံဘေး တဝက်ဟထားသော ပြတင်းဝမှ လရောင်ခြည်များသည် ကျနော်တယောက်ထဲ အိပ်နေရာသို့ ဖြတ်သန်းလာနေကြ၏။

တမာပန်းရနံ့၊ ဆိတ်ဖလူးရနံ့၊ ညဉ့်လေပြေ၊ ကြယ်ကလေးများ၊ အဝေးမှ ခွေးအူသံ၊ ဝေ၏ကစားဖော် လူပျိုပေါက်ကောင်ကလေးများ၏ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ကြသံ၊ ဝေသည်လည်း ထိုကောင်ကလေးများနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် မိန်းကလေးတဦးသာတကား။ ဝေသည်လည်း အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ်၌ အခြား ခလေးများနှင့် ခွဲခြားမရနိုင်သော ခလေးတဦးသာတကား။ တမာပန်းရနံ့ သည် ပြင်းပြလွန်းသည်ဟု ကျနော် တွေးနေပြန်သည်။

ကျနော် လက်တဖက်ကို ဝေ မရှိသည့် သူ့ အိပ်ရာအပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။ ကျနော်ကား ဘာကိုမျှ ဆန်းစစ်တွေးတောမနေချင်။ ကျနော်သည်လည်း သဝန်တိုတတ်မှုမ္မတ္တရိယစိတ် မဆိပ်မွန်နေတတ်သော စိတ်ထား သေးသိမ်လွန်းလှသော လူတဦးပေတကား။

“ကျော်ရဲရင် ကျော်ကြည့်ပါလား”

“သတ္တိရှိရင် ကျော်လိုက်စမ်း”

“ဟေး ဟေး မိအောင်ဖမ်း ဟေး”

“နေအုံးဟေ့ နေအုံး၊ ထမင်းရေပူလောင်ဘီ”

“မလောင်ဘူး”

“လောင်တယ်ဟေ့၊ လောင်တယ်၊ ဒီမယ်ကြည့်၊ ဒီကကျော်ပြီး ဒီကိုနင်းတယ်၊ ဟောဒီမယ် တွေ
လား၊ ခြေရာတွေ လား မမဝေ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ တွေ့တယ်”

“မဟုတ်ဖူး ဒီက ကျော်တာ”

“ဒါဖြင့် နင့် ဘုရားစူး”

“ပြန်ကျော်မယ်ဗျာ”

“မရဘူး၊ မရဘူး၊ အဲဒီလို လူလယ်လုပ်လို့ မရဘူး” ခလေးသံများထဲ၌ ဝေအသံမှာ အကျယ်
လောင်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

ဝေသည် ထမီကို ကမန်းကတမ်း ပြင်ဝတ်လိုက်လျက် ဆံပင်ကို အရေးတကြီး ပြင်ထုံးလိုက်ပြီး
ဖွတ် ငြင်းခုံတော့မည်။ ခလေးများနှင့် တုဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်တော့မည်။ ကျနော်သည်လည်း
မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရင်းပင် ပြီးမိလေသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံသည် အဝေးမှ ပေါ်လာ၏။ ခေါင်းရင်းမှ နာရီသည်
တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေသည်။ ဝေ အိပ်သင့်ပြီဟု ကျနော်သည် တွေးနေမိ၏။

“ငြင်းမနေကြနဲ့ ဟေ့၊ ပြန်စမယ်၊ လူပြန်ခွဲမယ်နော်၊ ကိုယ့်အတွဲနဲ့ ကိုယ် ရပ်ကြစမ်း။ သွားလေ
နင်က ဟိုဘက်ကဝင်၊ နင်နဲ့ နင်နဲ့ နေရာချင်းပြန်လဲလိုက်၊ ကဲ ခွဲမယ်။ ကြိုက်ရာကောက်
အရင်လူဗိတ် နောက်လူဗိုလ်”

“ဒီဘက်ကို ကောက်မယ်”

“ဟေး ဟေး မမဝေကြီးကွ၊ ဟေး မမဝေကြီးကွ” ကျနော်သည် အိပ်ရာမှ စမ်းထလိုက်၏။
အိပ်ခန်းဘက်၌ မှုန်ရေးရေး အလင်းရောင်ရှိသော်လည်း ဧည့်ခန်းဘက်၌မူ တံခါးများ
အလုံပိတ်ထားသဖြင့် မှောင်ပျနေသည်။

ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်စဉ် ဝေစားပြီး တန်းလန်းထားခဲ့သည့် စာပွဲခုံနှင့် ခြေထောက် ဝင်တိုက်မိသည်။
ထမင်းစားပွဲခုံ မှောက်သွား၍ ပန်းကန်ပြားများ ကွဲကျသံ၊ ခုံမှောက်သံများ ဝေါကနဲ မြည်သွားသည်။
ကျနော်သည် နာကျင်သွားသဖြင့် ခြေထောက်ကို စမ်းပြီးနှိပ်နေမိ၏။ ကျနော်သည် ဖြေးဖြေး

လျှောက်ဆင်းသွားပြီး ခြံဝသို့ ရောက်လျှင် ခြံတိုင်ကိုမှီပြီး အသာအယာငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ တမာပင်ရိပ်သည် ကျနော်ကို မမြင်နိုင်စေရန် လရောင်ကွယ်ပေးလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ဘက် တမာပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်း၌ဝေနှင့်ခလေးများသည် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေ၏။

နေ့ လိုလင်းသော လရောင်အောက်တွင် ဝေသည်လည်း လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေ၏။ ဝေ ဖြတ်ကျော်မည့် စည်း၌ အပျိုပေါက်မလေးတဦး ဆီးထားသည်။ ဝေသည် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ပြီး ချောက်လှန့် နေသည်။ ဝေ၏ ဆံပင်များသည် ကျောပြင်၌ လှုပ်ယမ်းနေ၏။ ဝေသည် ထမိကို ခြေသလုံးသားပေါ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝတ်ထားသည်။ ခြေသလုံးသားဖွေးဖွေး၊ ခါးသိမ်သိမ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျပ်ကျပ်၊ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ပန်းပွင့်သလို လန်းနေသောအပြုံး အားလုံးတို့ သည် လရောင်ထဲ၌ ပို၍ လှပ နှစ်နေလျက်။ သုတ်ကနဲ ထပျံလိုက်သည့် ငှက်ကလေးကဲ့သို့ ဝေသည် စည်းကို ဖျတ်ကနဲ ခုန်ကူးလိုက်၏။

လွတ်မြောက်လာသဖြင့် ဝေသည် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ အားရဝမ်းသာဖြင့် အတားအဆီးမဲ့ ရယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဝေသည် နောက်ဆုံးစည်းကို ဖြတ်ကျော်ရန်ပြေးလိုက်၊ ချောက်လှန့် လိုက်လုပ်နေသည်။ ဖြတ်ပြေးသွားတိုင်း ဝေ ကျောပေါ်မှ ဆံပင်များသည် ပျံ့ဝဲသွား၏။ သူ့ရှေ့ စည်းမှစောင့်သူ လူပျိုပေါက်စ ကောင် က လေးသည်လည်း သူရယ်တိုင်း သူနှင့်အပြိုင် လိုက်ရယ်နေသည်။ ဝေသည် လျှပ်ပြက်သလို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းခုန်လိုက်၏။ ကောင်းကလေးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝေ့ခါး သိမ်သိမ် ကလေးကို သိမ်းဖက်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သားသည် စည်းကြိုးပေါ်သို့ ပူးတွဲ ထပ်လျက် လဲကျသွားပြီး မျက်နှာချင်း ထပ်ကျသွား၏။ ဖောင်းမို့သော ဝေ့ပါးပြင်ထဲသို့ ကောင်ကလေး၏နှာခေါင်းများ သည် ထိုခဏ၌ ဝင်ရောက်နှစ်မြုပ်သွား၏။ ထိုလျှပ်တပြက်၌ ဝေကော ကောင်ကလေးပါ မူပျက် သွားကြလျက် မျက်နှာများ နီမြန်းသွားကြလေသည်။ ဝေသည် ကမန်းကတမ်း လူးလဲထလိုက်၏။

“ငါသေဘီဟေ့....ငါ့မိသွားဘီ”

ဝေသည် အသံတုန်တုန်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်ပြီး မျက်နှာတခုလုံး နီမြန်းနေကာ ရယ်စရာတခုဖြစ်ရသလို ရယ်လိုက်လေသည်။

ကျနော်သည် ဝေ့ကို အိပ်တော့ရန် မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ခြံမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အိပ်ရာပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ကျနော်သည် မတွေးတောချင်သည့် အရာများကို တွေးတောနေပြန်လေသည်။ ကျနော်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး မျက်စိကိုပြန်မှိတ်ထားလိုက်၏။

ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေခြင်းမှာ မလိုတမာ မွတ္တရိယစိတ်များ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဝေတို့ ၏ ကစားဆူညံ့ကြသံများ ကိုကားကြားနေရဆဲပင်။ နောက်ထပ် နာရီမောင်း ခေါက်သံများသည်လည်း ကြားရ၏။ အဝေးမှ ကြက်ဖျိုင်းဖျိုင်း တွန်ကြပြန်သည်။

ညလေသည် အိမ်အပြင်ဘက်၌ ကစဉ်ကလျား ဝှေ့ ယမ်း တိုက်ခတ်နေ၏။ ပြတင်းဝမှ မြင်ရသော ကောင်းကင်လယ်ဝယ် ကြယ်ကလေးများမှာလည်း ပရမ်းပတာ ပက်ကြွထားရာမှ အသက်ရှင်လှုပ်ရှားလာကြသလို တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက် တောက်ပ လာကြပြန်သည်။ ကျနော်သည် နောက်နေ့ ၌ အလုပ်ကိစ္စအတွက် တောဆင်းရမည်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားချင်လေသည်။

ကြိုးဝိုင်း နံပတ်သုံးမှ ကျွန်းသစ်များ ခိုးထုတ်မှု တမှုကို ယခုလောလောဆယ်၌ ကျနော်လိုက်နေရသည်ကို တွေးမိပြန်သည်။ သစ်ခိုးဂိုဏ်းကြီးမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ လက်နက်ကိုင် လူတစ်စုပင် သစ်ခိုးဂိုဏ်းထဲ၌ ပါနေသဖြင့် ဖော်ထုတ်ရမည်ကို ကျနော်သည် ဝန်းလေးနေ၏။ နံနက်၌ သွားရမည့် ခရီးစဉ်များကို စိတ်ကူးထဲ၌ မှန်းဆကြည့် နေရင်း ကျနော်သည် ညအချိန်များကို ဖြုန်းတီးပစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ကား ဝေသည် အကစားရပ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ အတက်၌ ကျနော် မနိုးစေရန်သူ၏ ခြေဖုန်းလှည့်သံများသည် ကြားရသည်။ အိမ်မတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းပိတ်သည်။ ဧည့်ခန်းအမှောင်ထဲ၌ သူထားပစ်ခဲ့သော စားပွဲခုံကို မနင်မိစေရန် ရှောင်ရှားပြီး အိပ်ခန်းဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ လျှောက်လာသည်။ သူသည် ကုတင် ခေါင်းရင်းဘက်၌ ရပ်တန့် ကာ အမောတကော အသက်ရှူရင်း ဆံပင်ပြင်ထုံးသည်။ ကျနော် မျက်နှာကို လရောင်ထဲဝယ် ငုံ့ကြည့်လေသည်။ သူ၏ချွေးစေးများဖြင့် စီးထန်းနေသော လက်ကလေးဖြင့် ကျနော် နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်များကို အသာအယာ သပ်တင်ပေးလေသည်။ အတော်ကြာမှ ကုတင်ပေါ်သို့ တက်အိပ်သည်။ ကျနော်လက်တဖက်ပေါ်တွင် သူ့ ခေါင်းကို ချထားသည်။ သူ၏ ဖောင်းမို့ နေသောပါးဖြင့် ကျနော် ပါးပြင်ကို ကပ်ထားသည်။ သူ ထိုပါးကလေးမှာ အစောက ကောင်ကလေး၏နာခေါင်းနှစ်မြှုပ်ခဲ့သောပါး။ ကျနော်သည် ထိုအတွေးကို မတွေးသင့်ဘဲလျက်နှင့် တွေးနေမိပြန်သည်။

“ ကိုကို...ကိုကို...ကိုကို...အိပ်နေပလား ကိုကို ”

ကျနော်သည် သူ့ ခါးကလေးပေါ်သို့ လက်တဖက်ကို ဖြေးဖြေး တင်လိုက်လေသည်။ မျက်လုံးကို ဖြေးဖြေး ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အစောက စိတ်၌ ထင်ခဲ့သော မဖြစ်စလောက် ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုကလေးများသည် တငွေ့ ငွေ့ ပြယ်လိုက် လာကြလေသည်။ ကျနော်သည် နာခေါင်းကို သူ့ ပါးကလေးထဲ၌ အကြာကြီး နှစ်မြှုပ်ထားနေရပြန်သည်။

“ဝေဟာ ခလေးမဟုတ်တော့ဘူးဝေ၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဆိုတဲ့အသိ ရှိနေသင့်ဘိ၊ အိမ်ထောင်သက် ခုဆို နှစ်နှစ်ထဲ ရောက်လာကြဘိ၊ ဒါပေမယ့် ဝေကတော့ ခလေးလိုတွေးတုန်း ပြောတုန်း၊ခလေးလို ကစားနေတုန်း၊ တောအုပ်ကလေးဟာ ခလေးကိုမှန်ပေးခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောနေကြဘိ”

“တော်စမ်းပါ”

ဟု ပြောကာ သူသည် ကျနော်ကို အားကုန် ဖျစ်ညှစ် ပြန်ဖက်ထားရင်း တိုးတိုးသက်သက် ရယ်နေခဲ့သည်။

(၇)

တခါတရံ၌ဈေးထဲတွင် ဝေစိတ်ဆိုးပြီးဈေးခြင်းကို ဈေးလမ်းပေါ်၌ လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်။ ဝေသည် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ လူအများကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တိုးဝှေ့ကာ ဈေးထဲမှ ခြေဆောင့်နှင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဈေးလမ်းပေါ်၌ ဈေးခြင်းတောင်းသည် မှောက်သွားပြီးသခွါးသီးများ၊ ခရမ်းချဉ်သီးများ၊ နံနံပင်များ၊ ကြက်သွန်မြိတ်များသည် လမ်းပေါ်ပြန် ကြဲသွား၏။

ဈေးသွား ဈေးလာများသည် ရှောင်ကွင်းပြီး သွားနေကြ၏။

လမ်းပေါ်တွင် ကျနော်သည် ထိုပစ္စည်းများ ကမန်းကတမ်း ကောက်ထည့်ပြီး ကျနော်သည် ဝှေ့ နောက် ပြေးလိုက်သွား၏။ ဝေသည် ဈေးဝတွင်ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းတစီးပေါ်သို့ ခြေဆောင့် နှင်းတက်လိုက်သည်။

ကျနော်လည်း ရယ်မောရင်း ဝှေ့နံဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဝှေ့နံဘေးတွင် ဈေးဆွဲခြင်းကိုချလိုက်၏။ ဝေသည် ကျနော်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာကိုတဖက်ဘို့ ဆက်ကနဲ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ မြင်းလှည်းဆရာ မောင်းပါ” ဟုဝေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ကျနော်သည် ရှက်လည်းရှက်နေ၏။ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။ မြင်းလှည်းမောင်းထွက်လာစဉ်တွင်... “ဝေကလဲကွာ လူကြားထဲမှာ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကိုက နောက်တာပါ၊ မင်းမကြိုက်ရင် ဘယ်တော့မှမနောက်တော့ဘူး၊ ကဲ...ကို မှားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်” ကျနော်သည်လည်း တောင်းပန်နေခဲ့ပြန်သည်။

ဝေသည် နှင်းပျံနေသော အဝေးဆီကို လှည့်ကြည့်နေ၏။ နေဇာပါးပါးသည် တောင်ကုန်းကလေးများပေါ်၌ လွှမ်းမိုးထားလေသည်။ ဝေသည် ကျနော်ကို လှည့်မကြည့်တော့။ စကားလည်း မပြောတော့။ ကျနော် သူ့ကို နောက်မိသည်မှာ လွန်လည်း လွန်သွားပေသည်။ ကျနော်သည် သူ့ပြုံးလာသည်အထိ ထပ်၍တောင်းပန်လေသည်။

သူသည် စိတ်ကောက်ပြီး လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ တဖက်သို့ လှည်းထားလျက် ပြုံးနေသည်ကို နောက်ကျောဘက်မှနေပြီး ကျနော်သည်လည်း သိနေပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ဝေစိတ်ကောက်သွားသည် ဆိုသောအကြောင်းအရာကိုမူ နှစ်ကာလ အတန်ကြာလျှင် ကျနော်သည်လည်း အစရှာမရနိုင်အောင် မေ့သွားနိုင်ပေသည်။

အကြောင်း အရာကိုမေ့သည့်တိုင်အောင် ထိုသို့ ဝေပြုမူတတ်သည့် အကျင့်စရိုက်ကလေးများကိုကား ပြတ်သားကြည်လင်သော ပန်းချီကာချပ်ကလေးများ အဖြစ်ဖြင့် ကျနော် စိတ်နှလုံးပြင်ပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည်အထိ စွဲထင်ကျန်ရစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောင်းဆရာမလေး တဦးကို နှုတ်ဆက်မိသဖြင့် ဝေနှင့်ကျနော် ရန်ဖြစ်ကြရသည့် နံနက်ကမူ နွေပိုင်းရောက် လပြီဖြစ်၍ ဈေးပေါ်၌ နှင်းများ အုံ့ ပျံနေတော့ပေ။

ဈေးသွား ဈေးလာများသည် ရှုပ်ရှက်ခတ် တိုးဝှေ့ နေ၏။ ဝေသည် သူနှစ်သက်သော အနီပေါ်၌ အညိုပြောက် အကျီကိုဝတ်လျက် အနိမ့်ပိုင်း၌ရှိသော အမဲသည်တန်းမှ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ကျနော်သည် အလုပ်ကိစ္စအတွက် တောသွားရင်း ရင်းနှီးလာခဲ့သော တောရွာကလေးတရွာမှ ကျောင်းဆရာမလေးကို ဈေးဝတွင် နှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာမလေးသည် အသားညိုစိမ့်စိမ့် မျက်နှာထား ချိုချိုလွင်လွင်ဖြင့် ခင်မင်စရာလည်း ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း ကျနော်နှင့်ရင်းနှီးခင်မင်နေသည့် အလျောက်ရယ်မောရင်း စကားလက်ဆုံ ကျနေခဲ့လေသည်။ သူသည် ဈေးထဲတွင်ကား ကျနော် ဧည့်သည်ဖြစ်ပေသည်။ ကျနော်က ဝေဈေးဝယ်ရာ နောက် မှ တကောက်ကောက် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါနေရပုံကို ရှင်းပြနေရာ ဆရာမလေးသည်လည်းပြုံးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်နားထောင်နေခဲ့သည်။

ဝေသည် ဈေးဝယ်ပြီး ဈေးထဲမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလျှောက်လာသည်။ ဝေ ကျနော်အနား၌ ခါးထောက်ပြီး ရပ်သည်အထိကျနော်သည်လည်း သတိမထားမိဘဲ ရယ်မောကာ စကားပြောနေမိဆဲ ဖြစ်၏။

“သိပ် စကားကောင်းနေပါလား မောင်ကိုကို” ဟု ဝေသည်ကျနော် အနားမှ ကပ်ပြောလိုက်ပြီး ကျနော် လက်မောင်းကို သူ့လက်ဖြင့် ချိတ်လိုက်သည်။

ကျနော်သည် ပြုံးရယ်နေလျက်ဖြင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ “ဘာလဲကွဲ ပြန်လှည့်ကြည့်မနေပါနဲ့၊ ယောက်ျားဘဲ ရရင်အမြတ်ချည့်၊ လုပ်မှာသာ ရှေ့ ဆက်လုပ်ပါ။

ကျနော်လူပျိုပါလို့ ပြော၊ သူ့ လင်မြင်သွားရင်သာ ကိုကို့ ပါးကို ဝင်ရိုက်မှာ ကိုသတိထား၊ တော်ကြာ
ဈေးလယ်ခေါင်မှာသွားတွေ ကျွတ်ကျန်နေမှာဘဲ သတိထား” ဝေ ထိုသို့ ပြောချလိုက်သောအခါ
ကျနော်သည်လည်း ဝေ၏ ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်
ငေးကြောင်နေမိလေသည်။

ဆရာမလေးသည် ဝေနှင့် ကျနော်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ဈေးသွားဈေးလာများသည် ကျနော်တို့
ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။ သူတို့ သည် သွားရင်း လာရင်းသမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ဆရာမလေးသည် မျက်နှာနီမြန်းသွားပြီး ကျနော်ကို မော့ကြည့်လေသည်။ တခုခုပြောရန် အားယူ
လိုက် သော် လည်းမပြောဝံ့ ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဆရာမလေးသည် ခေါင်းငုံ့ လိုက်၏။ ရှက်စိတ်ဖြင့်
အသားတဆက်ဆက်တုန်နေရှာ၏။

ကျနော်သည်လည်း ဆရာမလေးကို အားနာလှပြီး ဘယ်ကဲ့သို့ တောင်းပန်ရမည်ကို
မသိတော့ပေ။ ရင်ထဲတွင် ထူပူသွားသည်။ ဝေကို ဒေါသလည်း ပြင်းစွာ ဖြစ်သွားမိ၏။ ကျနော်သည်
ဝေ ကိုမထိုးကြိတ်မိရန် စိတ်ထိန်းချုပ်နေရ၏။

ကျနော်သည်ပင် ဆရာမလေးကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့တော့။ နောင် တောသွားရင်း သူနှင့်တွေ
လျှင် ဘယ်ကဲ့သို့ မျက်နှာကြည့်ရမည်ကို မတွေးဝံ့ တော့ပေ။

ဆရာမလေးသည် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ လူအများသည် ရပ်တန့် ပြီး ဆရာမလေးကို
ကြည့်နေကြလေသည်။ “သဖန်းကုန်းက ကျောင်းဆရာမလေး”ဟု တယောက်က ပြောသံလည်း
ကြားရသည်။

ကျနော်သည် ဒေါသဖြင့် ဝေ လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူသည်
ထပ်၍ လောင်းပြုံးလိုက်၏။ ကျနော် မျက်နှာကိုရဲတင်းစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ သူ
မျက်လုံးများမှာလည်း သရော်ရိပ် ဒေါသများဖြင့် တောက်လာသည်။

သူသည် ကျနော် မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေရင်း... “ဒါရိုင်းတာလား ကိုကို၊ ဒါမျိုးပါ ခင်ဝေတို့
လိုက်ပြီးယဉ်ကျေးနေရအုံးမှာလား၊ ကိုယ့်လင်ကို ဒါလောက် ပါးရက်နားရက်ပြောနေတာတော့
ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ယဉ်ကျေး မနေနိုင်ဘူး တော်ရေ ” သူက တစျေလုံး ကြားလောက်အောင်
အော်ပြော လိုက်လေသည်။

ကျနော်သည်လည်း ဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ သူ့ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်အားကုန်
စွပ်ထိုးချလိုက်သည်။ သူသည် လမ်းလယ်ခေါင်၌ လဲကျသွား၏။ သူ့ လက်ထဲမှ
လက်ဆွဲခြင်းသည်လည်း လွင့်စဉ်သွားသည်။
သူသည် ဒေါသဖြင့် ကုန်းထနေ၏။ မျက်နှာပေါ်၌ ဖုန်များပေနေလျက် သူသည် ခလေးကဲ့သို့
ရှိုက်ကြီးတင် အော်ငိုလိုက်ပြန်သည်။

ကျနော်သည်ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူနေလျက် ဈေးထဲမှပြေးထွက်လာ၏။ သူ၏ အော်ဟစ်လိုက်သံသည် ဈေးထဲတွင် ပွက်လောရိုက်နေခဲ့လေသည်။

“လုပ်ကြပါအုံး၊ သူ့ မိန်းမတယောက်ကို စကားပြောတာ ပြောမိတာနဲ့ ကျမကိုသတ်သွားပါတယ် အရပ်တို့ရဲ့”ဟု သူသည် အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း သူ့ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှ ဖိတ်ကျ နေသည့် ပစ္စည်းများကို ကောက်ငင် ထည့်နေခဲ့သည်။

ကျနော်သည်လည်း အိမ်ရောက်သည်အထိ အရှက်မပြေ၊ ဒေါသမပျောက် ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။ ထိုညက ကျနော်သည် အလုပ်သွားရင်း အိမ်မပြန်တော့ဘဲ မိတ်ဆွေတယောက် အိမ်တွင်အိပ်သည်။ သူ့ ကို အိမ်၌တယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့၏။ နောက် နေ့ တွင် အလုပ်အတွက် တောသို့ ထွက်သွားပြန်သည်။ ထိုအပြစ်အတွက် ကျနော်သည် သူ့ ကို စိတ်မကျေနပ် နိုင်ဘဲရက်အတန်ကြာမျှ ရင်ထဲတွင် တင်းခံနေလေသည်။ ညများတွင် သူနှင့် တအိပ်ရာတည်း အတူအိပ်သော်လည်း သူ့ ကို ကျနော်သည် စကားမပြောတော့ပေ။ သူသည်လည်း တဖက်လှည့်အိပ်နေခဲ့၏။

သူ့ ကို စကားမပြောဘဲ နေသည့် ရက်များ၌သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် တဖက်လှည့်ပြီး မျက်ရည် ကျနေခဲ့ပြန်သည်။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသော ညများ၌ သူ၏ ပင့်သက်ရှိက်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ အိပ်နေရင်း အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး သူသည် ကျနော် ပေါင်ပေါ်ကို ခြေထောက်လှမ်းတင်သည်။ ကျနော်သည် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်၏။ သူသည် မျက်လုံးကို ခပ်မှေးမှေးလုပ်ပြီး ကျနော်ကို မသိမသာ ကြည့်ပြန်သည်။ ကျနော် လူးလွန် လိုက်သောအခါသူသည် မျက်လုံးကို ဖျတ်ကနဲ ပြန်မှိတ်ပြန်သည်။

ဤရက်များအတွင်း၌ သူသည် ခလေးများနှင့် မကစားတော့ပေ။ ညတွင် အပြင်ဘက်မှ ခလေးများ၏ ဆူညံဆော့ကစားကြသံများကိုမူ ကြားနေရဆဲ ဖြစ်ပေသည်။ ညလေပြေ၌ တမာပန်းများ၏ ရနံ့ သည်သင်းမြဲနေ၏။ ဆိတ်ဖလူးရနံ့ သည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝေ့ လာလေသည်။ အဝေးမှ ကြက်သွန်သံများ ကြားလာရပြန်သည်။ သူသည် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ လက်တဖက်ကို ကျနော် လည်ပင်းပေါ်သို့ အသာလှမ်းတင်လိုက်သည်။ ကျနော်သည် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

သူ့မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျနော် ကိုကြည့်သည်ကို သိလိုက်လေသည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် သက်ပြင်း ရှူလိုက်ပြန်လေသည်။ သူသည်ပက်လက် ပြန်အိပ်ပြီး ခြေထောက်နှင့် လက်ကိုပြန်ရုပ်သိမ်းသည်။ ခြင်းထောင်အမိုးကို ငေးကြည့် နေ၏။ သူ့ မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များ အလိုလိုပြည့်လာပြန် လေသည်။

အတော်ကြာလျှင် သူ့ ကိုယ်ကို ကျနော်ဘက်သို့ မသိမသာ တိုးလိုက်၏။ သူသည် ကျနော် ပခုံးပေါ်သို့ လက်တဖက် တင်ပြန်သည်။ ပခုံးကို မသိမသာဆုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် သိသိသာသာ ဆုပ်ကိုင်သည်။ သူသည် ကျနော်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။ အတော်ကြာ တွေ့ဝေငြိမ်သက် နေပြန်သည်။ သူသည် ကျနော်ကို စကားပြောချင်နေ၏။ စပြောရမည်ကိုလည်း ရှက်နေပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျနော်ပါးကို သူ ပါးဖြင့် တိုးကပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ ပါး၌ မျက်ရည်များ ရွှံ့ နှစ်နေ၏။ သူသည် ကျနော်ကို ပါးချင်းပွတ်နေရာမှ အသံထွက်ကာ ငိုစပြုလေသည်။

“ကိုကို ခင်ဝေ့ ကိုခေါ်တော့ကွယ်၊ ကိုကို မခေါ်တော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဝေ့ အမေဆီ ပြန်တော့မယ်၊ ဒီမှာ နေရတာ သိပ်စိတ်ညစ်လာဘီ၊ အတူတူနေပီး စကားမပြောကြဘဲနဲ့ ခင်ဝေ့ မနေတတ်တော့ဘူး”

သူသည် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ရှိုက်နေ၏။

“ကိုကို စကားပြောပါအုံး”ဟုလည်း ထပ်ပြန် တလဲလဲ ပြောနေပြန်သည်။

“ကိုကိုရယ်...ကိုကိုနဲ့ သူနဲ့ ကြိုက်နေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်၊ ခင်ဝေ့ကတော့လေ ကိုကို ကို တကယ့်လူရိုးကြီးလို့ ထင်တာ၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုကိုထွက်သွားတာ မှတ်လား၊ ဟိုမှာအိပ်တာ သုံးညရှိဘီလေ၊ ခင်ဝေ့နဲ့ စကားမပြောတာဆယ်ရက်ရှိနေဘီ”

ကျနော်သည်လည်း အတော်ကြာလျှင် သူ့ ပါးကို ပြန်၍ပွတ်သပ်နေမိလေသည်။ ကျနော် သူ ကျောက် သိမ်းပွေ့ လိုက်သောအခါ သူသည် ကြည်နူးသောကြောင့်လား ဝမ်းနည်းသွား၍လား မသိ အသံထွက်ပြီး ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလိုက်လေသည်။ သူသည်ငိုနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး ကျနော်ကို မနိုင်မနင်းဆွဲထူပြန်သည်။

ကျနော် ကျောက်သူသည်ဘာကြောင့်မှန်း မသိတဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပြန်သည်။ ကျနော်သည် သူ ကို သိမ်းချုပ်ပွေ့ လိုက်ရ၏။ သူသည် ကျနော်လက်တွင်း ရုန်းကန်နေပြန်သည်။ သူ့ ကို ကျနော်က မဟုတ်ရကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း သူသည်လက်မခံတော့ပေ။

ဤညမှာ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းသည့် ညလည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကျနော်သည် လရောင်ထဲ၌ သူ မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေခဲ့လေသည်။ နောက်မကြာမှီ ရက်ပိုင်း အတွင်း၌ သူ့ အမေထံမှ နေမကောင်းသဖြင့် “သားရောသမီးပါ လာခဲ့ကြပါ”ဟူသည့် စာရပြီးသူလိုက်သွားရသည်အထိ ဤဈေးထဲတွင်ဖြစ် ပျက်ခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်မှာ ကြေညက်မသွားနိုင်ခဲ့သေးပေ။ သူ့ အမေထံမှ စာလာသည့်နေ့ က ကျနော် မဖတ်ပြခဲ့သဖြင့်သူသည် တလုံးချင်း ကြိုးစားပေါင်းဖတ်ရင်း အိပ်ရာထဲ၌ မျက်ရည် လည်ရွှဲဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သူက ကျနော်ကိုပါ သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန်

မရမကနာပူနားဆာပြောသော်လည်း ကျနော်သည် အလုပ် များနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်မရသောကြောင့် သူနှင့်အတူမသွားနိုင်တော့ပေ။

သူ့ကိုကျနော်သည် ဘူတာရုံအထိသာ လိုက်ပို့ နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဘူတာသို့ အသွား မြင်းလှည်းပေါ်တွင် သူသည် စကားများစွာ တွတ်ထိုးပြောသွားခဲ့၏။ သူ့ နံဘေး၌ လွယ်ထားသောလွယ်အိတ်ထဲတွင် သူ့ ပထွေးနှင့် အမေ အတွက် လုံချည် တယောက်တထည်သာ လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ သူသည် မြင်းလှည်းပေါ်၌ စကားတွတ်ထိုး ပြောလျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာကလေးညှိနေ၏။

ကျနော် မပါသဖြင့် တယောက်တည်းခရီးထွက်ရမည်ကို သိမ်ငယ်နေခဲ့၏။ သူက ကျနော် တမင်မလိုက်ချင်သောကြောင့်သာ မလိုက်ဘဲ နေရစ်ခဲ့သည် ဟုထင်နေခဲ့လေသည်။

“ကိုကိုပါ လိုက်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာနော်၊ ဒီလူကြီးကကွယ် လိုက်လာရင် ရရဲ သားနဲ့ တမင် နေခဲ့တာပါ။ ဒီလောက် ခရီးဝေးဝေးကြီးကိုခင်ဝေ တယောက်ထဲ မသွားချင်ဘူး၊ ဒို့ နှစ် ယောက်စလုံးသွားရရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ၊ ဟေမန်က ဆွေမျိုးတွေဆီတို အမေ့ဆီကအပြန်ဝင်လယ်ရရင် ကောင်းမှာဘဲ။ ဒီလူကြီးမကောင်းဘူး၊ တမင်နေရစ်ခဲ့တာပါ။ ခင်ဝေ သိပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို အကြောင်းခင်ဝေ သိပါတယ်နော်”
သူ့ မျက်လုံးအိမ်တွင်းတွင် မျက်ရည်များပြည့်လာပြန်သည်။

“ကိုယ်အကြောင်းဆိုတာက” ဟု ကျနော်သည်စကား တပိုင်းတစဖြတ်မေးနေမိ၏။

“ဈေးထဲက မအာဂှာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ မျက်နှာကိုမဲပုပ်သွားတာဘဲ”

“ဒါတော့ မင်းမတရားစော်ကားတာဘဲဝေရဲ့၊ ကို ကိုလဲ မင်းအထင်သေးတယ်၊ ဟိုခမျာလဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရရှာမလဲ၊ သက်သက်မဲ့ပါဝေရယ်၊ ကိုတော့ အားနာလိုက်တာ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အခု ခင်ဝေမရှိတုန်းအားနာနာနဲ့ သွားချော့ သွားတောင်းပန်ဘို့ နေခဲ့တာပေါ့၊ မပြုံးနဲ့ ကိုကို၊ ခင်ဝေရယ်စရာပြောနေတာမဟုတ်ဖူး၊ ခင်ဝေ ကိုကို ကိုတကယ်စိတ်မချဘူး သိလား၊ အဲဒီနေ့ တုန်းက ကိုကို မအာဂှာနဲ့ ရယ်မောပြီး စကားပြောနေတော့ ခင်ဝေ ငိုချင်လိုက်တာ၊ သူ့ ကို ခင်ဝေ တခါထဲ သတ်ပစ်ချင်တာ ။”

“ကျောင်းဆရာမလေးပါဝေရာ ၊ အိန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ပါ”

“ကျောင်းဆရာမဆိုတာလဲ လူဘဲ၊ သူတို့ ကမှ လူရှေ့ သူရှေ့ မှာ အိန္ဒြေသိက္ခာ ဆောင်ထားရတာ၊ လူ့ ကွယ်ရာကျတော့ ပိုဆိုးတာ” ဈေးအကွေ့ တွင် မြင်းလှည်းဆောင့်လိုက်သဖြင့် သူ စကားသည်လည်း ပြတ်တောက် သွားခဲ့ရသည်။

ကျနော်သည် သူ့အထင်မှားသည်ကို စိတ်ညစ်နေသော်လည်း သူ့ ကို ကျေလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်တော့သည်ကို သိကာ စိတ်လည်း မောပန်းနေမိပြန်သည်။ သူသည် တကယ်ပင် မယုံမကြည်ဖြစ်ကာ စိတ်ထိခိုက်နေပြန်သည်။

“သွားတောင် မသွားချင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု ထပ်ပြောနေပြန်သည်။

သူသည် မျက်ရည်များ ပြည့်လာနေသဖြင့် မျက်နှာကိုတဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သူ့ ကို တယောက်တည်း ခရီးအဝေးကြီးလွှတ်ရမည်ကို ကျနော်သည်ပင် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်လာမိပြန်သည်။ သူ့ အမေ နေမကောင်းသဖြင့် မလွှတ်၍လည်းမဖြစ်၊ ကျနော်သည် သူ့ ကို နောက်ကျောဖက်မှ ကြည့်နေမိ၏။ သူသည် ယခု လပိုင်း ရက်ပိုင်း အတွင်း၌ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ ထွားလာကာ တကယ့် အိမ်ထောင် သည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တူလာလေသည်။ သူ၏ အပြာတန့် ထမီသည် သူ တင်သားများကို လုံးထုပ်ပေးထားနေ၏။ သူ၏ဖြူနုနုပါးပြင်ထက်၌ အပြာရောင်ကျောက်နားဆွဲသည် မြင်းလှည်း လှုပ်တိုင်း ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေပြန်သည်။

“ထားပါတော့ကွယ်၊ ကို ကို မင်း ထင်သလိုဘဲထားပါတော့၊ မင်းကို ပြောပြလို့ လဲမရတော့ဘူး မှုတ်လား၊ ကဲ အခုမင်းသွားမှာလဲ တယောက်ထဲမှုတ်လား၊ တယောက်ထဲဆိုတော့ အဝေးကြီးမယ် ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ် ဒီကနေပီး ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ကော ပြောလို့ရမလား”

သူသည် ဖြေးဖြေးပြန်လှည့်ပြီး ကျနော် မျက်နှာပေါ်တွင် တခုခုရှာသလို နက်ရှိုင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဤခဏတွင်ကား သူ့ မျက်နှာကလေးမှာ ဖြတ်ကန်ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေဟန် ပြောင်းသွားလေသည်။ သူသည် နဖူးပေါ်၌ ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို သာသာဖြေးဖြေး သပ်တင်သည်။ သူသည် စိတ်မော ပင်ပန်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှူလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ကျနော် ဘက်သို့ အနည်းငယ် တိုးရွှေ့ လိုက်၏။ ကျနော် လက်ကို သူသည် သာသာဖွဖွ ဆုပ် ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့ နောက် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အဝေးဆီသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ညို့၊ ပျဉ်၊ မြို့ သစ်ကလေး မြို့ ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ စိတ်နှလုံးအိမ်ဝယ် စိုးရိမ်သောကစိတ်ကလေးများ ရှက်သန်းနေပြန်သည်။ နံနက်စောစော၌ သူ့ လက်ကလေး များသည် ပူနွေးနေသည်။ သူသည် စကား လေးနက်စေလိုသဖြင့် သူ့ မျက်နှာကို ကျနော်ရှေ့ ငိုက်လိုက်လေသည်။

“ကိုကို” ဟု သူက တည်ငြိမ် လေးနက်စွာ၊ တိုးသက်စွာ ခေါ်သည်။

“ခင်ဝေ တခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင်နော် ဖြစ်တယ်လို့ သဲ့သဲ့ ကလေးကြားရင် နေရာမှာတင် သတ်ပစ်လိုက် ကိုကို၊ ကိုကို အဲဒီလို အထင်မျိုး တကယ်ထင်ထားတာလားဟင်၊ မပြုံးပါနဲ့၊ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ခင်ဝေစိတ်မောလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

“ကိုကို အဲဒီလို တကယ်ထင်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်နေနေ ခင်ဝေ မသွားတော့ဘူး သိလား၊ တော်ကြာရင်လေ ကိုကို သဝန်တိုတာနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာ ခင်ဝေ တကယ်ကြောက် တယ်သိလား။ ဟိုတခါ ဖြစ်ပီးကတဲက ခင်ဝေတော့ ကြောက်နေဘိ”

ထိုအခါက ကျနော်သည် အမှတ်မထင် ပေါ့ပေါ့ ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်ပင် ရယ်မောခဲ့လေသည်။ ဘူတာရုံတွင် ကျနော်တို့ သည် ဘူတာရုံထောင့်ဖက် အစွန်ကျသည့် ဘန်ဒါပင်ရိပ်အောက် ခုံတန်းကလေး တခုပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ရထားအလာကို စောင့်ကြ လေသည်။ ထိုနေရာတွင် လူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဘန်ဒါရွက် ကလေးများဝဲ ပျံ့ကာ ကြွေကျလာကြလေသည်။ ဝေသည် တောင်တန်းပြာကြီး ကာဆီးနေသော သူ့ အမေရှိရာ အရပ်ဖက်သို့ မြှော်ငေးကြည့်ပြန်လေသည်။ သံလမ်း တဖက်၌ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှ အနိမ့်ပိုင်းဖက်သို့ လျှောဆင်းသွားလေသည်။ ဝေသည် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှ တဆင့် သူ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရာ စပါးစက်ကြီးဆီသို့ စိတ်များပျံ့ နဲ့ သွားနေလိမ့်မည်။

ဝေက... “ကိုကို ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ဒို့ နှစ်ယောက် ရှောက်လယ်၊ ရှောက်ကန်တော့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ခင်ဝေ ကိုယူထားတာ လဖက်တရိုး ကွမ်းတယာ တောင်မပါဘဲနဲ့ ယူထားတာဆိုတော့ မိဖဆီ သွားတာတောင်လိုက်တာ မဟုတ်ဖူး” အဝေးက ရထားဥဩဆွဲသံ သဲ့သဲ့ ကြားရသောအခါ၌ ဝေ မျက်လုံးအိပ်၌ မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ် လာကြပြန်လေသည်။ ဘူတာရုံဘက်မှ လူအများ၏ လှုပ်ရှားကြသံများနှင့် အတူ ဝေသည်လည်း ဝမ်းနည်စိတ်များ ဆို့ နင်လာနေပြန်သည်။

“ဒါတော့ မပြောကောင်းဘူးဝေ၊ ကဲ အခုဝေမှာ ဆွဲကြိုးလက်ကောက်၊ လက်စွပ်၊ ဘီး၊ ရင်ထိုး၊ ဘာလို သေးလို့ လဲ ကိုယ်ဆင်ထားနိုင်တာ အဲဒါကြောင့် ဘဲမှုတ်လား၊ အဲဒါဝေ အတွက်ဘဲ”

“မိန်းမဆိုတာတော့ သိမ်ငယ်တာဘဲ ကိုကို၊ ကဲကဲ ကိုကို ထသွားကြရအောင် ကိုကို ကို ခင်ဝေ စိတ်ချသွားမယ်နော်၊ အိမ်မှာဘဲ ထမင်းချက်စားရမယ်၊ အိမ်မှာ ထမင်းတနပ် ချက် မစားဘူးဆိုရင်နော်” ကျနော်တို့ သည် ဘူတာရုံစကြိုန်ရှေ့ သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

(ဂ)

ဝေ မရှိသောအခါ၌ ကျနော်တို့ ခြံမှာ အလိုလို ခြောက်ခန်းသွေ့ ရောင်းလာသည်။ တမာရွက်ကြွေများသည် မြေပြင်၌ ရှပ်တိုက် ပြေးနေ၏။ နွေးဦးလေနှင့်အတူ အနီရောင်ဖုန်မှုန် များသည် အိမ်နံရံကို ပြေးလာကပ်ကြ၏။ အိမ်၏ ခန်းဆီးများသည် အသက်ကင်းမဲ့ သွားကြကာ

မလုပ်မရှားငြိမ်သက် တွေဝေနေ၏။ ဘုရားစင်မှ ပန်းခြောက်များသည် ဖရောင်း ပြယ်စပြုသော ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ တဖွားဖွားကြွေကျနေ၏။

စိတ်ပျက်ပြီးငွေ ဖွယ်ရာ ပူးပြင်းသောနေ ရောင် များသည် ခန်းဆီးစများ အပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ကျနေကြ၏။ ကျနော်လည်း ဝေသွားသည့် နေ့ စွဲကို ပြကွဒိန် ပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းတခုဝိုင်းကာ အမှတ်မဲ့ မှတ်သားထားလိုက် လေသည်။

သွားစ ရက်များက အလုပ်များ အရေးကြီးနေခဲ့သဖြင့် ကျနော်လည်း ဝေ့ကို သတိရလှသည်မရှိဘဲ အလုပ်အထဲ၌ စိတ်များနှစ်မြှုပ်နေခဲ့၏။ ညနေခင်းများတွင် ရစ်ခွေချောင်း တဝိုက် ယာခင်းများတဖက်သို့ လမ်းလျှောက်သော အခါ၌သာ ဝေ့ကိုသတိရလျက် အလိုလိုကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။

ဆယ်ရက်ကျော်လာလျှင်မူ သစ်ခိုးမှုများကို ကိုင်တွယ်နေသည့်ကြားမှ ဝေ့ ကို မျှော်မိစပြု လာသည်။ တရက်၌ မြို့ သစ်ကလေးမြို့ ပေါ်သို့ ဆောင်းကြွင်း မိုးများရွာချလိုက်၏။ နောက်ရက်များ၌ အဆွေး ကြွယ်စေသော မိုးသားထုကြီးသည် ကျနော်လမ်းလျှောက်လျှင် ရစ်ခွေချောင်းပြင်နှင့် တောင်ကုန်းကလေးများ အပေါ်၌ လွှမ်းခြုံ ထားလေသည်။ အပူနှင့် ရေခိုးရေငွေ့ ရောသော လေသည် ယာခင်း ကလေးများအပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်ပြေးလာကြ၏။ မြေ နံ များသင်းမြလာပြန်သည်။ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မှ ကျော်စပြုလာလျှင် အလုပ်များနေသည့်ကြားတွင် ကျနော် စိတ်အာရုံ၌ စိုးရိမ်စိတ်ကလေး တစိတ်တဝက်သည် ခိုအောင်းစ ပြုလာလေသည်။ စိုးရိမ်စိတ် ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မရေမရာ အတွေးများကို တွေးမိစ ပြုလာသည်။

ခရီးသွားရင်းသူ တခုခု ဖြစ်လို့ လား။
သူ့ အမေ အခြေအနေ ဆိုးလို့ လား။
သူ့ ထံမှ စာတစောင်စောင် ရောက်လာသင့်၏။

သူပြန်လာတော့မည်ဖြစ်၍ စာမရေးခြင်းဘဲဟု တွေးကာ ညနေခင်းများ၌ ကျနော်သည် ရထားသံကို နားထောင်မိစပြုလာသည်။ ကျနော် ညနေခင်းလမ်းလျှောက်လျှင် ဘူတာရုံလမ်း သို့ ပြောင်း၍လျှောက်သည်။ ရထားဆိုက်ချိန်၌ မြင်းလှည်းများသည် လမ်းလျှောက်နေသော ကျနော် ကို ဖြတ်ကျော်ကာ မြို့ ဘက်ဆီသို့ ပြေးကြလျှင် ကျနော်သည် မြင်းလှည်းတိုင်းကို မသိမသာကြည့်မိ၏။ လမ်းလျှောက်ရာမှ အပြန်လမ်းတွင် စိတ်များကား တွေဝေကာ နေမထိထိုင်မသာ လှုပ်ရှားစ ပြုလာကြပေသည်။

စိုးရိမ်စိတ်သောကများသည်လည်း တရက်ထက်တရက် ပို၍ များပြားလာကြ၏။ ကျနော်သည် မာနဖြင့် တင်းခံ ထားလိုက်၏။ သူ့ ထံသို့ တရက်ပြီးတရက် သူ ရောက်လာမည်ကို မြှော်ရင်း စာမရေးဖြစ်။ သူ့ ထံမှစာ မနက်ဖြန် ရောက်လာမည်ဟု ယုံထား၏။ “သူကမှနေနိုင်သေးတာဘဲ ငါကလဲနေနိုင်တာပေါ့”ဟု ညအိပ်ရာထဲ၌ ကျနော်သည် လည်း ဆုံးဖြတ်နေပြန်သည်။

အိုက်စပ်နေသော ညများတွင် ကျနော်သည် ရှုပ်ပွနေသည့်အိပ်ရာထဲ၌ ပက်လက်လှန်ကာ ကြက်တွန်သံများကို ရေတွက်နေ၏။ ညနက်လာလျှင် အဝေးဆီမှ မီးကင်းသံချောင်းခေါက်သံများကို မှတ်သားနေပြန်သည်။

လဆုတ်ရက်များ၌ ညများသည် လရောင် အား နည်းကာ မှေးမှိန်လာကြ လေသည်။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်ကလေးများသည် ကြည်ပြာရောင်၊ စိန်ရောင်၊ သတ္တုရောင်၊ နေရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်ကြကာ မျက်တောင်ခတ် နေကြ၏။ ကြယ်တပွင့်တလေသည် ကောင်းကင်မှသုတ်ကနဲ့ ကြွလာပြီးအိပ်ရာ နံဘေးပြတင်းဝသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝေ့ယမ်းပြေးလာသည်လိုပင်။ ဝေရီစဉ်ကလိုပင် ညမွှေး၊ ဆိပ်ဖလူးနှင့် တမာပန်းရနံ့ များသည်လည်း မွှေးပျံ့လာသည်။

ကျနော်သည် ဤတိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံများတွင် ကိုယ့်အသက်ရှူသံကို ရေတွက်ချင် ရေတွက်နေလိုက်သည်။ နေ့ ခင်းများ၌ အိမ်ရှေ့ ခန်း အလုပ်စာပွဲတွင် ရုံးအလုပ်များလုပ်နေရင်း ကျနော်သည် ဝေပြန်းကနဲ့ ရောက်ချလာသည်ဟု ထင်နေတတ်ပြန်သည်။ ကိုခင်ထွန်းထံမှစာကို ရသည့်နေ့ ကလည်း ကျနော်သည် အလုပ်စာပွဲ၌ ထိုင်းနေရင်း ဝေ့ စာကိုသာ မျှော်နေမိသည်။ ဝေ့စာကား မလားသေး။

ကိုခင်ထွန်း စာကို ဖောက်ဖတ်မိပြီးလျှင်ထိုစာကိုဖောက်ဖတ်မိသည့်အတွက် မှားသွားလေပြီကို ကျနော်သည် ဦးနှောက်ဖြင့်သိမှတ်ရလေသည်။

ရင်ထဲ၌ ပူသွားသည်ကို ခံစားရ၏။ စိတ်နှလုံးများကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ အသက်မရှူဘဲ ရပ်ထားမိ၏။

ပြတင်းနံဘေး ကုလားထိုင်၌နောက်မှီကို အားအင် ကုန်ခန်းစွာ မှီထားလိုက်၏။ မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။

မီးအလင်း၊ ပြတင်းဝမှ ဝင်လာသည့် နေရောင်ခြည်အလင်းနှင့် အလင်းရောင် ရိုက်ဟပ်နေသမျှ အရာဝတ္ထုအပေါင်းသည် မျက်မြင်အာရုံမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လုပ်လက်စအလုပ်များသည်လည်း တပိုင်းတစဖြင့် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ စိတ်များသည် အဝေးသို့ ပြေးထွက် သွားကြ၏။

ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသည့်လေသည် တပိုင်းလက်စ အစီရင်ခံစာကို တဖျတ်ဖျတ်တိုးဝေ့နေသည်။ ကိုခင်ထွန်း၏စာကို မျဉ်းလုံးဖြင့် ဖိထားသဖြင့်စာသည် သူ့ နေရာ၌ မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျနော်သည် ဖြည်းညှင်းစွာ အသက်ကို ရှူပြီး ရှူသွင်းလိုက်၏။ အသက်ကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံထဲ၌ မိမိ၏ အသက်ရှူသွင်းလိုက်သံကို ကျယ်လောင်စွာကြားရသည်။ စိတ်များသည် မနိုင်မနင်းဖြစ်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာ အပြင်ဖက်သို့ ဝေကျလာပြန်သည်။

ကျနော် လက်သီးများကို ဘယ်အချိန်လောက်က မာကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည် မသိ။
ကိုခင်ထွန်း၏ စာကို စိတ်ထဲမှ တစ်မကျန် ဖျောက်ဖျောက် ပစ်လိုက်၍ ရနိုင်လျှင် မည်မျှ
ကောင်းမွန်မည်နည်း။ သို့သော်မေ့ထား ဖျောက်ကွယ်ထား၍ ရနိုင်သည်ကားမဟုတ်။ ဤစာသည်
အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာ မည်မျှ ကြာမြင့်သည်ဖြစ်စေ မိမိ၏စိတ်နှလုံးအိမ်မှ ဖျောက်ကွယ်မည်
မဟုတ်။ ပျက်ပြယ် မှေးမိန်မည်မဟုတ်။
ကျနော်သည် သတိမထားမိဘဲ သက်ပြင်းများ ချလိုက်ပြန်သည်။

သူငယ်ချင်းကိုကို

မင်းဒို၊ ဆီဘာပြုလို့ စာမရေးတာလဲ၊ ဒို ဟာအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ အကောင်းမွန်ဆုံး
မိတ်ဆွေတွေဘဲ၊ သိန်းဆွေကြီးကလဲမင်းသူ၊ ဆီကို စာမရေးလို့ အပြစ်တင်နေတယ်၊ ကိုယ်လဲ
သတိပေးတာကို ပြောင်းရတော့မယ်။

ထားပါတော့...

ကိုယ်ရေးချင်တာက မင်းရဲ့ ဝေကို အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ထားဖို့ ဘဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းရဲ့ ဝေက ဒို
ဆီကိုတော့လာမလယ်ဘူး၊ မင်းဘာပြုလို့ ကောင်မလေးကို တယောက်ထဲ

ပြန်လွှတ်ရတာလဲသူငယ်ချင်း၊ အပျိုကလေးတယောက်ထဲ ခရီးသွား တာထက်

အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး တယောက်ထဲ ခရီးသွားဘို့ က ပိုပီး အရေးကြီးတယ် ကိုကို။

ကိုယ်ဘာမှမရေးချင်ဘူး။

ဒီစာရရခြင်း ကောင်မလေးကို ပြန်ခေါ်ထားပါ။

နောက်မှ စာသတ်သတ် တစောင် ရေးအုံးမယ်။

ပြောင်းဘို့ ရွှေ့ ဘို့ စီစဉ်နေဆဲမို့ ဒီစာကို အရေးတကြီး ကောက်ရေးလိုက်ရတာဘဲသူငယ်ချင်း။
မရွှေ့လဲ နေကောင်းပါတယ်။

သတိရစွာဖြင့်

ချစ်စွာသော

ခင်ထွန်း

စိတ်အာရုံ၌ ထိုစာလုံးများသည် အလိုလိုစီပြီး ပေါ်လာနေသည်။ စက္ကန့် ပိုင်း၌သောက
အတွေးများသည် အခုမှတစ်ခုသို့ တဖျတ်ဖျတ်ပျံ့ သန်းနေ၏။ မှိတ်ထားသော မျက်စိထဲ၌
စပါးစက်ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ ကောင်းကင်သို့ လူတက်သွားနေသည်ကိုမြင်နေပြန်သည်။
စက်ဥဩဆွဲသံ သံရှည်သည် နားအူစရာ ပေါ်လာကြ ပြန်သည်။ စက်ခုတ် မောင်းနေသံ များသည်
တရောင်းရောင်းညံ့နေကြ၏။ စက်ထည့်ထားသည့် အရုပ်များလို အလုပ်သမားများ သည်
တနေရာမှတနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားနေကြ၏။

စပါးစက်။

အခြေအနေမဲ့ အလုပ်သမားများ၏ ယိုင်ရွဲ့ နေသောတဲတန်းလျားများ။

လူမျိုးစုံ၊ အကျင့်စရိတ္တ မျိုးစုံရောထွေးနေသော ဤ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ လျှောက်လိုက်
အလုပ်သမားများ။

လက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေး။

အလုပ်သမားများ လျှောက်သွားလျှင် တံတားကလေးသည် ပုခက်လို လှုပ်ယမ်းနေ၏။

တံတားကလေး အောက်မှ ချောင်း၌ရေမရှိ။ လတာ ခရောင်းများသည် မဲပုပ်ရောင် ညစ်မှိုင်းကာ
ပပ်ကြားအက်ကြီးများ အက်ကွဲနေ၏။

စိတ်အာရုံ၌ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ အသားညိုစိမ့်စိမ့်၊ အင်္ကျီပါးပါး
လှုပ်လှုပ်ဝတ်ကာ ရမက်ဖြင့် ရီဝေနေတတ်သည့် ညို့ မျက်လုံးများ ရှိသော ဝေ့ အမေ၏
မျက်နှာသည် ဖျတ်ကနဲပေါ်လာပြန်သည်။ ဝေ့ အမေသည် ငယ်စဉ်က အငြိမ့်သမဖြစ်၏။
လင်ပေါင်းစုံပြောင်းလဲခဲ့၏။ သူ၏ ယောက်ျားများနှင့် ဒူးတင်ပေါင်တင်အကျင့်၊ ပရောပရီ နေတတ်ပုံ
တို့ သည် နနယ် လှသေးသော ဝေ့ အတွက် စံပြနမူနာများဖြစ်ခဲ့၏။ ယောက်ျား တယောက်နှင့်
ဖြစ်ပျက်လိုက်ရသည်မှာ မဆန်း ဟူသောအယူအဆသည် ဝေ့ အသဲနှလုံး၌ နနယ်လှသော
အရွယ်ကလေး ကတည်းကပင် အမြစ်တွယ်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ဘာမှ မရေးချင်ဘူး၊ မရေးချင်ဘူး၊ မရေးချင်ဘူး။

ကိုခင်ထွန်း၏စာမှ စာပိုဒ်တိုဒ်သည် ရှုပ်ထွေး နေသော ကျနော် စိတ်အာရုံ၌
ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထို (မရေးချင်ဘူး) ဟူသည့်မှန်နိုင်လွန်ကားနောက်ဖက်မှ ဇာတ်လမ်း
ကားချပ်ငယ်များသည် လှစ်ကနဲလှစ်ကနဲ ပေါ်လာနေသည်။ သံသယများသည် တခုနှင့်တခု
ရှက်လိမ်သွားကြ၏။ သံသယ အပေါင်းသည် အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

သံသယ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကမ်းခြေသို့ ပြေးဆောင့်ကာ အဟန့် အတားတခုနှင့် တွေ့ လျှင်
ဝုန်းကနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်ထိုးချလိုက်သည်။

ကျနော်သည်တောင့်မခံနိုင်တော့သဖြင့် ကုလားထိုင် နောက်မှီအပေါ်၌ ပို၍ပင်းပန်လှစွာ
ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲမိုလိုက်၏။

ကားသမား ကိုတင်စိန်ကိုလည်း သတိရလာပြန်သည်။ ကိုတင်စိန်ကား မိန်းမမူပေါင်း များစွာဖြင့်
ရှုပ်ထွေး ပွေလိမ်နေသူ။

ခုအချိန်တွင် ဝေ့ ဘယ်ဆီမှာ ရောက်နေမလဲ။ ဝေ့သည်အလုပ်သမားတန်းလျားတခု အခန်းကျဉ်း
ကလေးထဲတွင် ကိုယ်တဝက်ပေါ် နေသော မှန်ရှေ့၌ အလှချယ်နေမည်။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးသောအခါ သူ၏ တပ်မက်ဖွယ်ရာ နှုတ်ခမ်း ကျဉ်းကလေးကို တပ်မက်ဖို့ ကောင်းရုံ
စေ့စေ့ ကလေး ဟထားသည်။

နှုတ်ခမ်းကလေးများကား ရမက်ဖြင့်စိုစွတ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်၌ အခန်းဝသို့ လျှောက်လာသည့် လူတယောက်၏ အရိပ်သည် မှန်ထဲတွင် ပေါ်လာလေသည်။ ဝေသည် သာသနာဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကလေးကိုထောင့်ကပ်ထားလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းတဖက်သည် မထီတရီ တွန့် သွား၏။ ဝေ မျက်လုံးများသည် ရမက်ဖြင့် ရီဝေ လာကြလေသည်။

ခဏကလေးနေလျှင် ဤအခန်းကျဉ်းထဲမှ ဗလုံးဗထွေး အသံများ၊ တပ်မက်စွာသက်ပြင်းချသံများနှင့်အတူ ဝေ၏ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်လိုက်သံကလေးသည်လည်း အပြင်ဘက်လက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေးအထိ လှုံ့လာလေသည်။ ဖျတ်ကနဲ ညအချိန် ပြောင်းသွားသည်။ ညမှောင်ပျူထဲ၌ လက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေးပေါ်တွင် ဝေသည် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေ၏။

ဝေ၏ထမီစသည် လေသုတ်သဖြင့်အသားနှင့် ကပ်နေသည်။ တံတားကလေးသည် ယိမ်းခါလှုပ်ရှားနေ၏။

ဝေသည်တံတားအလယ်၌ အသက်အောင့်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လိုက်လေသည်။ တဦးဦးသည် မှောင်ပျူတွင် တံတားတဖက်မှ သွက်သွက်လျှောက်လာသဖြင့် တံတားသည် ပြန်၍ လှုပ်လာပြန်သည်။

အနားသို့ ရောက်လျှင် သူသည် ဝေ့ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ် ကလေးကို အငမ်းမရဖက်တွယ်လိုက်၏။ အမှောင်ထဲ၌ သူ့ လက်များသည် ဝေ့ တကိုယ်လုံး၌ အပ်ချစရာ နေရာမကျန်အောင် ဖျစ်ညှစ်နေ၏။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများသည် အငမ်းမရ ပြေးလွှားရှာဖွေနေသည်။ ဝေသည် မောပန်းလာပြီး အသက်ကို ခိုးရှူလိုက်သည်။

“တိုးတိုးလေ ဆရာ” ဟုဝေက အနိုင်နိုင်ပြောနေသည်။

တခြား တညသို့ ပြောင်းသွားပြန်သည်။

နက်မှောင်နေသည့် အထဲတွင် စပါးဂိုဒေါင် ထောင့်၌ ဝေသည် မွေးပွသဘက်ကလေးခြုံကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

ဝေသည် မောပန်းစွာ အသက်ရှူ၏။

ဝေ့ရင်အုံမှာ တဖတ်တဖတ်ခန့်နေသည်။

ထိုနေရာ၌ အခြားလူရိပ်တခု ရောက်လာပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုပေါ့ကွယ်”

“စောင့်လိုက်ရတာလေ သေချင်တာဘဲ”

“သိပ်ညစ်ပတ်တဲ့လူ” လူရိပ်နှစ်ခုသည် တသားတည်း ပူးကပ်သွား၏။

လက်များဖြင့် အငမ်းမရ ပွေ့ ဖက်လိုက်ကြ၏။

“မောတယ်ကွယ်”ဟု အတန်ကြာလျှင် ဝေသည် စပါးစိုဒေါင်ထောင့်ဘက် သံမံတလင်းပေါ်မှာ အိပ်နေရာမှ မထသေးဘဲ ပြောနေ၏။

ဝေ၏တောက်ပသော မျက်လုံးများသည်ကောင်းကင်လယ်မှ ကြယ်ကလေးများကို ရေတွတ်နေသည်။

ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်တခုသည် မောပန်းနွမ်းလျှော့ဖြင့် ရွှေ့လျားနေလေသည်။ တညတို ကူးပြောင်းသွားသည်။

ထိုညတွင်ဝေ့ပထွေးသည် အခန်းထဲသို့ ခြေဖွန်းပြီးဖြေးဖြေးဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အဆီများ ဝေ့နေသည်။

သူသည် အိပ်မောကျနေသော ဝေ့နံဘေးရှိ မီးခွက်ကို မှုတ်လိုက်၏။ ဝေ့နံဘေး၌ ရင်ခုန်စွာ လဲလျောင်းလိုက်၏။ အခန်းကလေးထဲတွင် ပို၍ မှောင်သွားသည်။ တိုးတိုး ညည်းညည်း စုတ်သပ်နေသံ ပေါ်လာသည်။ မောလျှော့ အသက်ရှူသံများ ကြားရသည်။ ရန်ခုန်သံများ ဆူပွတ်လာပြန်လေသည်။ ကျနော်ကား ဤအနိဋ္ဌာရုံ အတွေးများကို ရပ်တန့် လိုက်ချင်လေသည်။

အချိန်ပေါင်းများစွာ ကုန်ခန်း နေသော်လည်း အနိဋ္ဌာရုံ အတွေးများသည် တခုကိုတခု လိုက်၍ဆက်နေကြဆဲဖြစ်၏။

ကျနော်သည် နေရာမှ မရွှေ့လျား မလှုပ်ရှားမိသေး။ ပြတင်းဝသို့ တင်လာနေသော နေခြည်စွယ်များသည် တစတစ နိမ့်လျော့ကျသွား၏။

ငြိမ်သက်နေသော ခြံထံ၌ အမှောင်ရိပ်များ ခိုလာကြလေသည်။ အိမ်၏ အရိပ်သည်ပို၍ ရှည်ထွက်လာသည်။ ကျနော်သည် နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ကိုခင်ထွန်း၏ စာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဖြဲဆုတ်လိုက်၏။

အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြစ်ရုံဖြင့် မကျေနပ်သေးဘဲ အမှုန့် ဖြစ်လောက်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပြန်သည်။ စာရွက်ကလေးများအပေါ်၌ စာတလုံးမျှင်ပင် မကျန်နိုင်တော့ပေ။ ကျနော်သည် လက်ထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်လှစွာ အညှိုးကြီးလှစွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြတင်းဝမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းပေါက်လိုက်၏။ လေထဲ စာရွက်ကလေးများသည်၌ သောကနဲ့ ဝဲပျံ့ သွားကြသည်။

လေနှင့်အတူ မြေပြင်ပေါ်၌ ရှုပ်တိုက် ပြေးလွှားကြ၏။ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးများကို ဝေ့ လာသည့် လေဝဲကန်တော့တခုသည် အိမ်နံဘေးသို့ ရောက်လာပြီး စာရွက်စုက်ကလေးများကို ဝဲလှည့်စုတ်ယူသွားကာ အိမ်နှင့်ဝေးရာသို့ သယ်ဆောင်သွားနေသည်။

ကိုခင်ထွန်းကား အကျိုးစီးပွားသန်သူ ဖြစ်၍ သူကျိုးစားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု တွေးပြန်သောအခါ ကျနော်ရင်မှာ ရုတ်တရက်ကြည်လင်သွားပြန်သည်။ စိတ်အာရုံများသည် ရုတ်တရက် အခြားတဆင့်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

ချက်ခြင်းပင် ကျနော်သည် ဝေ၏ ခလေးဆံသော ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်နှာကလေးကို
မြင်နေပြန်သည်။ ဝေ၏ မသိနားမလည်တတ်သော ရိုးသားစင်ကြယ်သည့်
အကြည့်ကလေးများကား နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤနေ့ တွင်ကား ကျနော် စိတ်များသည်
ရှုပ်ထွေးလာလိုက်၊ ကြည်လင်လာလိုက်၊ ပြန်၍ ရှုပ်ထွေးလာလိုက်။ အမှောင်ရိပ်များ ပို၍
ဆိုင်းလာသည်အထိ ကျနော်သည် ပြတင်းဝ၌ ရပ်နေခဲ့လေသည်။

ယခုကား ကိုခင်ထွန်း၏ စာကား မရှိတော့။ သို့သော် စာရွက်ပေါ်မှ စာလုံးများသည်
အသံနုလုံးပေါ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြလေသည်။ ည၌ ကျနော်သည် အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ပျော်ရန်
မကြိုးစားတော့ပေ။ အတွေးများဖြင့် စိတ်အာရုံသည် ရှုပ်ပွနေ၏။

ညများ၌ ကျနော်သည် ပြတင်းတံခါးများ အားလုံးကို ပိတ်ကာ အမှောင်ထဲ၌
ငြိမ်သက်နေခဲ့လေသည်။ နေ့ များ၌ ဝေ့ ဓာတ်ပုံကို မကြည့်ချင်တော့သဖြင့် မှောက်ထားလိုက်၏။
ကျနော်သည် အလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားရန် ကြိုးပမ်းကြည့်နေပြန်သည်။
ဤရက်များ၌ ကျနော် နှလုံးသားပေါ်သို့ ကျသည့် အမဲစက်သည် ပို၍ပို၍ ကျယ်ပြန့် လာ၏။
ကြာလေ မဲညစ်လာလေ။
ပို၍ ကြာလာသောအခါ အမဲစက်များကား ဖျောက်၍ဖျက်၍မရနိုင်တော့။
ကျနော်သည် ဝေပြန်မလာမီ အလုပ်မှထွက်ပြီး မြို့ သစ်ကလေးမှ ထွက်ခွာသွားနှင့်ရန်ပင်
တွေးတောလာမိခဲ့သည်။ ဝေ ပြန် ရောက်လာခဲ့လျှင် မည်သို့ ရင်ဆိုင် ရမည်ကိုလည်းတွေးမရ။

ဤရက်များအတွင်း မိမိ၏ စိတ်နှလုံးသားဝယ် မှောင်လိုက်၊ လင်းလိုက်၊ ကြည်လိုက်၊ လက်လိုက်၊
မဋိပက္ခများနှင့် အရောရောအထွေးထွေး၊ ဘာရယ်လို့ ပီပီသသ မဆုံးဖြတ်နိုင်။

အာရုံထွေပြား
စိတ်ရထားလျှင်
အပြင် နှင်လျှက်
မြစ်ပြင်လှိုင်းကြား
ကမ်းပါးနက်စောက်
ထက်အောက်ပြောင်းဆန်
မှောက်လှန်ရှုပ်ထွေး
အတွေးမပြတ်၊ စိတ်မပြတ်နှင့်....

ကျနော်သည် ဝေ့ ထံမှ စာရောက်လာပြီး စာကိုဖောက်ဖတ်ပြီးသည်အထိ ဘာမျှ ရေရာမှုမရှိသေး။
ဝေ့ စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည့် ညနေကလည်း ကိုခင်ထွန်း စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည့်
စာပွဲ၌ ထိုင်လျက်ပင်။ ညနေသည်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

အရာရာသည် ခြောက်ခန်း နှမ်းရော်နေခဲ့လျက်ပင်။ ဝေသည် ဤစာကလေးတစောင်ကို ကြိုးပမ်းရေးရပေသည်ဟူ၍ကား တွေးနေခဲ့မိသည်။ ဝေသည် စာကို မရေးတတ် ရေးတတ်နှင့် ရေးလိုက်၏။ ခဲတံကို ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ ကိုင်ရဟန်ဖြင့် စာလုံးကလေးများသည် မညီမညာ တွန့် နေ၏။ ဝစ္စပေါက်များကို ထည့်ချင်သည့်နေရာ ထည့်လိုက်၏။

ကိုကို

ကိုးရက်နေ့ လာကြို့ နော်၊ ကိုကို လာမကြို့ ရင် ငိုမှာဘဲ၊ စာတွေ ရေးစရာ အများကြီး၊ ခင်ဝေ မရေးတတ်ဖူး၊ သူများတွေလဲ ရေးမခိုင်းချင်ဘူး။

“ကိုးရက်နေ့ ဆိုတာ မနက်ဖြန်ဘဲ”

မနက်ဖြန် ရထားဖြင့် ဝေပါလာတော့မည်။ ဝေ့ ကိုသွားမကြိုဘဲ နေလိုက်မလား။ ဝေ့ ကိုစွန့် ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားနှင့်မလား။ ဝေနှင့် သွားပြီး တွေ့ ဆုံလိုက်ရမလား။ ဝေ့ စာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျနော်သည် မိမိနှင့် မပတ်သက်သလိုပင်။ ဝေသည်လည်း ကျနော်နှင့်မပတ်သက်ဟုပင် စိတ်၌ ခံစားနေရပြန်သည်။ ဝေ့ ကို ကျနော်မပိုင်ဆိုင်။

လူတယောက်က လူတယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းသည် တရား နည်းလမ်းလည်းမကျ။ စင်စစ် တွင်ကား အိမ်ထောင်ကျသည် ဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကလေး။ အိမ်ထောင်တခုပြီး ကွဲ သွားသည် ဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်ကလေး။ ဘဝသည်ပင် သင်္ခါရပေတကား။ ကျနော် စိတ်များကား ထုန်ထိုင်းကာ ငြိမ်သက် နေကြပေသည်။ ညအိပ်ရာထဲတွင် ဝေရောက်လာမည်ကို တွေးနေမိသော်လည်း စိတ်၌ မည်သို့ မှ မခံစားရတော့ပြန်ပေ။

နောက်နေ့ ညနေတွင် ဝေ့ ကိုသွားကြိုမည်ဟုမဆုံးဖြတ်ဘဲနှင့် တစုံတရာရာက ကြိုးဆွဲသဖြင့် ကနေရသလိုပင် ကျနော်သည် အေးစက်တည်ငြိမ်သော နှလုံးသားဖြင့် ဘူတာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဘူတာရုံတွင်လည်း ဝေသွား စဉ်က ဝေ့ ကို လိုက်အပို ကျနော်တို့ ထိုင်ခဲ့သော ဘန်ဒါပင် အောက် စင်္ကြံ အလွန်ခုံတန်းလျားပေါ် တယောက်ထီးတည်းထိုင်မိပြန်သည်။

ဝေသွားစဉ်က ရွက်ဝါများ တသဲသဲကြွနေခဲ့သော ဘန်ဒါပင်သည် ဝေ့ ကိုကျနော် ကြိုနေသည့် ညနေတွင်ကား ရွက်နုစိမ်းကလေးများ ဝေနေသည်။

ဝေ၏အသွားအပြန်ကြား၌ အချိန် များသည် သူ့ အကန့် နှင့်သူ ခြားခဲ့လေပြီဟု ကျနော်တွေးမိပြန်သည်။ ဝေသွားစဉ်က နွေးဦးရောက်စ၊ ယခုကား နွေသည်လည်း ရင့်ရော်ညောင်းကာ ပူပြင်းလာနေပေပြီ။ ဆည်းဆာတိမ်များသည်လည်း ပို၍ တောက်နေ၏။ အရှေ့ ဘက်ဝေးဝေးမှ တောင်တန်းကြီးများကားမှိုင်းဆို့ နေပြီပင်။ ခုအချိန်၌ ဤတောင်တန်းကြီးများပေါ်သို့ ဝေစီးလာမည့် ရထားရောက်လာနေလောက်ပြီ။ ဘူတာရုံဘက်မှ

“ရထားနာရီဝက် နောက်ကျတယ်”ဟူ၍ပြောသံကို အမှတ်မထင်ကြားမိသည်။

အချိန်အတန်ကြာ သွားပြီး “ရထားလာနေပြီ” ဟူ၍ လူတယောက်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသံ ကိုလည်းကျန်ခဲ့သည် အမှတ်မထင်ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဝေကျနော်၊ ကမ္ဘာကလေးသို့ ပြန်လာရာ၌ စီးနင်းလာခဲ့သော ရထားသည် အဝေးတောင်ကုန်းကွေ့များကြားမှ ပေါ်လာလေသည်။ ရထားခေါင်းကို ဝေးဝေးတွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ ရထားသည် မီးခိုးတန်းရှည်ကြီးကိုမူတ်ထုတ်လိုက်၏။ နှုတ်ဆက်သံရှည် ဥဩကို အဝေးကတည်းက ဆွဲလာသည်။ ဘူတာရုံ၌ ခရီးသည်များ ခရီးကြိုများသည် ပျားပန်းခတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ စင်္ကြံ တွင် ဘူတာ အလုပ်သမား များသည်ကုန်တင်ကုန်ချ လှည်းများကို တဂျောင်းဂျောင်း တွန်းသွားကြ၏။ ကျန်လည်း စင်္ကြံ သို့ လျှောက်သွားပြီး စင်္ကြံ ရှေ့ တွင် ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။ ကျန်သည် ဝေ့ ကိုတွေ့ ရန် စိတ်အားမသန်မိဘဲ ဝေနှင့်တွေ့ လျှင်ဘယ်လို နှုတ်ဆက် ခေါ်ပြောရမည်ကိုသာ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ဝေ့ ကိုပြုံးပြလိုက်မည်ဟု တွေးတော ထားလိုက်၏။ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များထဲတွင် သရုပ်ဆောင် ကြသလိုပေါ့၊ ဒါသည်ပြုံးနေရမည့်အခန်းပေတကား။ ပြုံးရာ၌ မျက်နှာ အကြောများတင်းမနေစေရန် အရေးကြီးသည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ကိုခင်ထွန်းစာကိုစိတ်ထဲမှ ဖျောက်ထားနိုင်ရန်သည် အရေး အကြီးဆုံး။ ဝေသည် ကျန်ကို သူဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလို ဟန်ဆောင်ကာဖုံးကွယ်လျက် ဆက်ဆံတော့မည်။ ထိုသို့ ဆက်ဆံသည်ကို ကျန်ကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားရမည်။

ထို့နောက် ရှေ့ ဆက်၍ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကြဦးမည်ကိုမည်သူမျှကြိုတင်၍ သိထားနိုင်မည်မဟုတ်။ ထိုအရာများကားကံတရား အတိုင်းသာ ဖြစ်ပေါ်လာရပေတော့မည်။

ရထားသည် ဘူတာရုံမှ စင်္ကြံ တွင်ညင်သာစွာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ဆူညံ့လှုပ်ရှားသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ပျော်ရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ကြ၍ ပစ္စည်းပစ္စယချသံ၊ စကားအော်ပြောသံ၊ မြင်းလှည်းသမားများ၏ ခရီးသည်ခေါ်သံ။

ဘူတာရုံမှ ၌ လူအုပ်ကြီးသည် လှိုင်းလုံးကြီးဖြစ် သွားကာ လှုပ်ရှားနေ၏။

ဝေ့ ကိုလှမ်းမြင်ရလေသည်။ ဝေသည် အလယ်တွဲတွင် ပြတင်းတခုမှ ကိုယ်တပိုင်းထွက်ပြနေသည်။

ဝေ၏ ကျစ်မြီးထုံးဆံပင်သည်ရင်အုံ့ ပေါ်၌ ဝဲနေ၏။

ဝေ၏ အင်္ကျီအနီသည် တောက်နေ၏။ ဝေ့ မျက်လုံးသည် လူအုပ်ကြီး အနံ့ အပြားကို ရှောက်ကြည့်နေ၏။

သူက ကျန်ကို မမြင်သေးမီ ကျန်သည် သူ့ ကိုကြည့်ငေးနေမိ၏။

သူတကာယ်ပြန်လာပြီဟု စိတ်ထဲ၌ တွေးနေမိပြန်သည်။

ဤညနေမှာ ကျနော် အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပင်။ သူ့ ကိုတကယ်မြင်တွေ့ နေရသည်မှာလည်း အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့ နေရသလို ထင်မိပြန်သည်။ သူ့ကျနော်ကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ကျနော်ပြုံးပြလိုက်ရမည်ဟု အစောက အတွေးများ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

ကျနော်သည် သူ့ တွဲဘက်သို့ သွက်သွက် လျှောက် သွားကာ ပြတင်းဘောင် အောက်ဖက်တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ ကျနော်သူ့ ကိုပြုံးပြလိုက်သည် ထင်သည်။ သူသည် ပြုံးလိုက်ကာ၊ ပါးကလေး ခွက်သွားသည် အထိပြုံးလိုက်ကာ သူ့ အထုပ်အပိုးများကို သွက်လက်စွာ ချပေးသည်။ သူသည်ပြတင်းဝမှပင် လွှားကနဲခုန်ချလိုက်၏။ အောက်သို့ ရောက်လျှင် သူ့ ပစ္စည်းများကို ကမန်းကတမ်း ကောက်ထည့်သည်။

“ကိုကိုစာရတယ်မို့ လား၊ ကိုကိုတို့ များ နေရက်တယ်၊ သူ့ စာရမှ ပြန်လာရမယ်ဆိုရင် ဒီတသက် မြို့ သစ်ကလေးကို ပြန်လာရတော့မှာ မဟုတ်ဖူး၊ သိပ်ရက်စက်တယ်” သူကတတွက်တွက်ပြောကာ ကျနော်လည်း ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီးပြုံးသည်၊ ကျနော်သည်သူ့ ကိုစကား ပြန်မပြောမိ။

ပြောရန်စကားစသည်လည်းမရှိ။ ကျနော်တို့ သည် မြင်းလှည်းတစီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတူတကွ ပြန်လာခဲ့ကြပြန်လေပြီ။ ဤညနေတွင် ဝေ့ ကိုကြိုပြီး မြင်းလှည်းပေါ်၌ ဝေနှင့် ကျနော်တို့ အတူထိုင်လာခဲ့ကြပုံကို ပန်းချီကားတချပ် အဖြစ်ဖြင့်ရေးချယ်လျှင် လွင်နေသော ဆေးရောင်များဖြင့် ခြယ်မှုန်း၍ရမည်မဟုတ်။ ညို့၊ မှိုင်းမှိုင်း ညစ်ထိုင်းထိုင်း အရောင်များကို ထူထပ်စွာသုံးကာ မပီမသစုတ်ချက်မှုန်းရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဝေသည် ကျနော် အနား၌ ယှဉ်လျက်ရှိပါ၏။ ဝေ၏တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်လုံးကလေးသည်လည်းကျနော် ကိုပူးကပ်လျက် ရှိပါသည်။ ဝေ လက်ကလေးတဖက်က ကျနော် ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ထားသည်။ မြင်းလှည်း ချိုင့်ခွက်ထဲကျလျှင် ဝေသည် ကျနော် ဖက်သို့ ယိမ်းလာသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ကျနော် စိတ်နှလုံးသားများကား အေးစက် ငြိမ်သက်နေလျက်အပင်။ လမ်းတွင် ဝေသည် ယခင်ကာလများက အတိုင်းအပင် အပြောမပျက်၊ အရယ်မပျက်၊ ပုံစံမပြောင်း၊ ဝေသည် ကျနော်ကိုယခင်ကလိုပင် ယူဆနေခဲ့၏။ ဝေနှင့်ကျနော်တို့ စိတ်နှလုံးသားချင်း ဝေးကွာသွားခဲ့ကြပြီကို သိသေးဟန်လည်းမတူ။

မြင်းလှည်း ဈေးကို ဖြတ်ကျော်ချိန်တွင် ကျနော်သည်ဈေးထဲ၌ ဝေ သဝန်တို့ပြီး ကျောင်းဆရာမလေးတဦးကို စော်ကားခဲ့ပုံ သတိရလာပြန်သည်။ ဝေသည်လည်း ထိုအဖြစ်ကို သတိရသွားဟန်တူ၏။ ဝေသည် ကျနော်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ‘ ကိုကို ဟိုဆရာမလေးကိုသွားပြီးချော့နေသလား ’ ဟု မေးနေ၏။ ဝေသည် ကျနော် ထံမှ စာများကို မျှော် နေ ပုံ လည်းပြောသည်။

ဤမျှ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပါလျက် သူ့ ထံသို့ စာတစောင်တောင် ရေးဖော်မရဟု ကျနော် ကို အပြစ်များစွာတင်သည်။

ကျနော် ကို ဆရာမလေးနှင့် စွဲချက်တင်ပြီး ထုချေခိုင်းပြန်သည်။ ကျနော်လည်း နာကျင်စွာဖြင့် တချက် “ဟက်” ကနဲ ရယ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျနော် သည် သူ့ ကို တခွန်းမျှမပြော။ သူ ဘာကြောင့် ငါးရက်ဆိုပြီး တလခွဲကြာနေရသည်ကိုလည်း ကျနော်သည် မမေး။ ကျနော် အတွက်ကား မေးရန်လည်း မလိုအပ်ဟုယုံကြည်သည်။

ကျနော်သည် သူ့ ကိုပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာကို တဖက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ တောင်ကုန်းများတဖက်ရှိ ရစ်ခွေချောင်း တဝိုက်တွင် ညို့ ပျနေသည်မှာ စိတ်မကြည်လင်စရာ မြင်ကွင်းကြီးဟု စိတ်၌ ထင်နေပြန်သည်။

အနောက်ဖက်၌ ညနေဆည်းဆာတိမ်တောင်ပုံသည် လည်း အနီရောင် လွန်ကဲကာ အပူရောင်များချည်း လွှမ်းနေ၏။ မြင်ရသည်တို့ မှာ စိမ်းစိမ်းစိုစို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဟူ၍လည်းမရှိ။ သူသည် ကျနော်ကျောကို ရုတ်တရက် ထုလိုက်လေသည်။ ကျနော် ပုခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ကျနော်ကား ပြုံးလျက်သားနှင့်ပင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေပြန်သည်။ သူသည် ကျနော် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်” ဟု သူက အဆက်မပြတ်မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဖူး ဖြစ်နေပါတယ်”

“တကယ်ပါ ဝေရယ် ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဖူး ဖြစ်တယ် ဖြစ်တယ်၊ ခု အထိလေ ကိုကိုက ခင်ဝေ ငါးရက်ဆိုပီးသွားတာ ဘာပြုလို့ ဒါလောက် ကြာရတာလဲလို့ မမေးသေးဘူး၊ ကိုကို အဲဒါကို မကျေနပ်တာမှုတ်လားဟင်”

“အိုကျေနပ်ပါတယ်၊ မိဖဆီ သွားတာဘဲ ဝေ အပျော်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ ပီးတော့ ကိုကလဲကိုလိုက်မလာ နိုင်ခဲ့တာ ဝေ့ ကို ဝေဘယ်လို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန် ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို လိမ်တာပါ၊ ကိုကို တခုခုဖြစ်နေပါတယ်၊ ခင်ဝေ သိတယ်နော်”

သူ့ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းမှိန်လိုက်လာနေသည်။

သူ့ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ တစတစ ဝဲလာနေသည်။

ထိုမျက်ရည်များကို တကယ် ဝမ်းနည်း၍ ဝဲလာသော မျက်ရည်များဟု ကျနော်သည် မယုံကြည်နိုင်တော့ပေ။

ကျနော်သည် မိမိ၏စိတ်နှလုံးသားကို ပြန်၍ စစ်ဆေးကြည့်နေမိ၏။

ကျနော်သည် ခုအချိန်မှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သွားပြီလား၊ ကျနော် ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲများ ကြွေကုန်ကြပြီလား။ ဤ အစိုင်အခဲများကား ပို၍ ကြီးမားလာနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ပို၍ မိုမောက်မြင့်တက်လာ၏။ သူလိမ်နိုင်သမျှ လိမ်ပါစေဟု စိတ်ဖြင့် ပြောနေမိလေသည်။

“ ငိုပြလိုက်အုံးလေ ” ဟု စိတ်က ပြောနေမိပြန်သည်။

“ ကိုကို ခင်ဇေ့ ကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင် ” ဟု သူသည် မေးနေ၏။

သူသည် သူ့ လက်တဖက်ဖြင့် ကျနော် လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ လက်များကြမ်းထော်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိလေသည်။

သူသည် ဤရက်များ အတွင်း၌ စပါးစက်ထဲတွင် အလုပ်ကြမ်း လုပ်လာခဲ့သည်ကို သူက ထုတ်မပြောဘဲနှင့် ကျနော် သိနေမိ၏။ လက်ကလေးကို အမှတ်မထင် ဆုပ်ကိုင်နေမိစဉ်၌ ကျနော်သည် သူ စပါးစက်ထဲတွင် နေပူပူ၌ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေပုံကို စိတ်ကူးပုံ ဖမ်းနေမိပြန်သည်။ သူသည် ထမီကို ခြေသလုံးသားပေါ်အောင် ဝတ်ထား၏။ စပါးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီးလျှောက်သွားသည်။ သူ့ နဖူးမှ ချွေးများ စီးကျလာကြသည်။ သူ့ မျက်လုံးထဲသို့ ချွေးများ စီးဝင်နေသည်။ သူသည် မျက်တောင်များကို သုတ်သုတ်ခတ်ပြီး ချွေးမဝင်စေရန် ကာကွယ်သည်။ သူ့ ဆံပင်များသည် နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျပြီး ရှုပ်ထွေးနေ၏။

သူ့ အင်္ကျီနောက်ကျောမှာ ချွေးများနစ်နေကာ ကျေနပ် ကပ်နေသည်။ သူသည် စက်ဝသို့ အဝင်၌ တာလီစာရေးကို လှမ်းပြီး “ခင်ဇေ့ ငါးဆယ့်သုံးခေါက်နော်” ဟု အော်ပြောသွားသည်။ စက်ထဲတွင် အလုပ်သမားများ အလုပ်သမားများသည် ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေ၏။ စက်သံသည် တဂျိုင်းဂျိုင်း ဆူညံနေ၏။ ဇလားတွင်ဆန်များ တဝေါဝေါကျလာလေသည်။ ကောင်းကင်သို့ စက်ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ လူတက်သွားသည်။ ကောင်းကင်တိမ်နှင့် မီးခိုးများသည် တွန့် လိမ်ရောရှက်သွား၏။

စက်ဝသို့ ဝေသည် စပါးတောင်းခွံ ခါးစောင်းတင်ပြီးအခြား အလုပ်သမားများနှင့်အတူ တိုးထွက်လာသည်။ ဝေသည် ခေါင်းမှ ပုဆိုးစုတ်ကို ဖြေယူပြီး မျက်နှာကို သုတ်နေသည်။ “ခင်ဇေ့ စက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်သေးတယ်၊ အမေ့အတွက် ဆေးဘိုးဝါးခ ငွေမရှိတာနဲ့၊ ကိုကို့ ဆီလဲ မမှာချင်ဘူး၊ ငွေစုမိအောင်လို့ လေ၊ ခု လခကော စုမိရဲ့ လားကိုကို” ဟု မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ဝေသည် ကျနော်ကို ခပ်တိုးတိုးမေးနေ၏။

“စက်ထဲမှာလုပ်တော့ ကောင်မတွေက ခင်ဇေ့ကို လင်ကပစ်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဇေ့လဲ သူတို့ နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်တာပေါ့၊ ကိုကို လေး ငါးရက်ကြာရင် စာလှမ်းရေးရမယ်၊ ခင်ဇေ့ စာပြန်မရေးရင် ဒိုင်းဆို ကိုကိုပေါက်ချလာရမယ်၊ ဒါနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း နေ့ တိုင်း ကိုကို ကိုမျှော်နေတာ၊ ကိုကို့ စာကို မျှော်ရတာကော၊ ကိုကို စာလှမ်းရေးမှာလို့ ခင်ဇေ့ယုံတယ်။ ကိုကို

စာမလာရင် မပြန်တော့ဘူးလို့ ။ ကိုကို ဒီလိုနေရက်မှာ မဟုတ်ဖူးလို့ ၊ နောက်တော့
သေမယ့်ကိစ္စတောင် ခင်ဝေ မသွားတော့ဘူး။ သိပ် စိတ်ဆင်းရဲရတာဘဲ။ အမေကလဲ မပြန်နဲ့
အုံးလို့ တားတားနေတာ။ ကိုကိုကတော့ဒီမှာ ပျော်နေမှာပေါ့လေ။ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ တကယ်လို့
များကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေနဲ့ တကယ်ကွဲကြလို့ ခင်ဝေစက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရင်
ဘယ်လောက်နှုတ်ခမ်းမဲ့ ကြမလဲမသိဘူး။ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရမလဲနော်”

ကျနော်သည်လည်း ဝေ့ လိုပင် တကယ်လို့ များ ဝေနှင့်ကျနော်တို့ ကွဲကြရင်ဟု တွေးနေပြန်သည်။
အနာဂတ်ကာလကား ရေရာမှု မရှိနိုင်တော့ပြီဟု တွေးကာ ကျနော်သည် စိတ်နှလုံးသား၌ ထိခိုက်
နာကျင်လာမိပြန်သည်။ ကိုခင်ထွန်းကြီးက ဝေ အနေအထိုင် မတတ်သည်ကို အထင်မှားခြင်းသာ
ဖြစ်ပါစေဟု ကျနော်သည် ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်း နေမိ၏။

ဝေသည် သူ့ မိတ်ဆွေဟောင်းများကို အခါတိုင်းကလိုပင် ရင်နှီးခင်မင်သဖြင့် ခလေးစိတ်တဝက်ဖြင့်
မဆင်မခြင် ရောရောနှောနှော နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဝေ့ လက်ကလေးကို ကိုင်ထားရင်း
ဝေနှင့်ကျနော် ကြား၌အပတ်ပတ်ရစ်နှောင်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်များကိုကျနော်သည် တွေ့
ထိနေရ၏။ သံယောဇဉ်ကြိုးများသည် မိမိ၏ နှလုံးသည်းအိမ်၌ တင်းကျပ်စွာမြဲခိုင်စွာ ချည်နှောင်
ထားလျက်ရှိ၏။

ကျနော်သည် ဝေ့မျက်နှာကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်မိသည်။ ကျနော်အမြင်၌ ဝေ့ မျက်နှာ
ကလေးသည် ဖြူစင်မွန်မြတ်နေလျက်ပင်။ မျက်လုံးကလေးများသည် မသိနားမလည်နိုင်သော
ခလေးစိတ်ကလေးဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေလျက်ပင်။ သူကား ဘာမျှမသိ။ ကျနော်
ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်တို့ ကိုမသိ။ ကျနော် စိတ်နှလုံးအိမ်၌ နာကျင်နေသည်ကိုလည်းမသိ။

“ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ၊ လူအထင် သေးတာပေါ့။ ငွေလိုရင် မှာလိုက်ဖို့
ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ကိုဖြစ်သလိုရှာပေးမှာပေါ့ ဝေ” ဟု ကျနော်သည်လည်း သူ့
ကိုပြန်ပြောလာခဲ့သည်။

(၉)
ဤနွေရက်များတွင် စိတ်နှလုံးသားများသည် အလိုလို နေရင်း ငြီးငွေ့ နွမ်းနယ်လာသည်။
အကြောင်းလည်း ရှာမရ။ ကိုခင်ထွန်း၏ စာနှင့်ပတ်သက်၍လည် မဟုတ်။ ဝေ့ အပေါ်တွင်
သံသယများရှိနေသေးသည်လည်းမဟုတ်။ ဝေ၏ သန်ရှင်းဖြူစင်မှုကိုလည်း အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်နေပါလျက်နှင့် ထိုသို့ သူ့ အလိုလို ငြီးငွေ့ ကာသွေ့ ရောင်းလာခြင်းမှာနားလည်နိုင်စရာပင်
မရှိ။
နွေရက်များ၌ အရာရာမှာ လောင်ကျွမ်း နေကြလေသည်။ ရစ်ခွေချောင်းတဝိုက်ရှိ
သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်းအရွက်များဖြိုင့်ဖြိုင့်ကြွေကာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း။ နေရာတကာတွင်

ရွက်ကြွေခြောက်များချည်း ထပ်နေ၏။ ညနေဆည်းဆာ များတွင်နီနီကျင့်ကျင့်နေ၏အရောင်မှာ စိတ်နှလုံးများကိုနောက်ကျီစေသည် ထင်သည်။

ကျနော်ကားဝေ့ ကိုပင်စကားဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောချင်။ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလိုစိတ်များလည်း မရှိ။ ဤအိမ်ကလေး ပေါ်တွင် နေရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြို့ သစ်ကလေးတွင် နေရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ လာကာ ဝေးရာ တနေရာသို့ ဝေနှင့် အတူထွက်ခွာသွားလိုစိတ်များ ပေါ်လာကြ လေသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း၌ မြို့ ကြီးရှိ ကျနော်အမေထံသို့ စာတစောင်လှမ်းရေးဖြစ်ခဲ့၏။ စာထဲတွင် ကျနော် အိမ်ထောင်ကျနေပြီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း ယခုမှပင်ဖော်ပြောဖြစ်လေသည်။ ထိုအတွက် ကျနော်ကား ဝေ့ အပေါ်၌ အလေးမပြုလွန်းရာ ကျနေသည်ကိုလည်း သတိထားမိခဲ့၏။

စာနှင့်အတူ ပေးပို့ လိုက်သည့် ဓာတ်ပုံအတွင်း၌ ကား ဝေသည် ခလေးကလေးတယောက်လို နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရယ်ထား၏။ ဝေ့ ပါးချိုင့်ခွက်ကလေးနှစ်ဖက်ပင် ချိုင့်ဝင်နေ၏။ ကျစ်ဆံမြီးဆံပင်ထုံးနှစ်ခုကို ရင်အုံပေါ်သို့ ချထားသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ဝေကား သစ်ရွက်နုကလေးကဲ့သို့ လန်းဆန်းကာ ခလေးငယ်ကဲ့သို့ သောက ကင်းဝေးနေခဲ့ပေသည်။

မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် အမေ့ ထံမှ စာတစောင်ရောက်လာသည်။ အမေ့ စာကို ဖတ်ရသောအခါတွင် ကျနော်သည် အမေ့ကို ပစ်ထားခဲ့မိခြင်းအတွက် စိတ်ထိခိုက်မိ၏။ အမေသည် ဤ နှစ်နှစ်တာအတွင်း ကျနော် ဘယ်ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိရှိခဲ့။ အမေသည် ကျနော်ကို လွမ်းဆွတ် သတိလည်းရနေသည်။ အမေကား ကျန်းမားရေး အခြေအနေလည်း သင့်တင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိ။ သားနှင့်သမီးကို ဤရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ပင် အလည်လာဖြစ်အောင်လာရန် မှာကြားလိုက်သည်။

ဤစာရပြီးကာမှ ကျနော်ကား မြို့ကြီးသို့ သွားလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပြန်ပေ။ မသွား၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ အမေ့စာကို ဖတ်ပြသောအခါ ဝေသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေခဲ့၏။ ဝေသည် မြို့ ကြီးသို့ ရောက်လည်း ရောက်ဖူးချင်၏။ အမေနှင့်လည်း တဖက်က တွေ့ လိုသည်။ တဖက်ကမူ တွေ့ရမည်ကို ကြောက်လည်း ကြောက်နေပြန်သည်။ ဝေသည် အမေ့ အကြောင်းကိုချည်း ထပ်တလဲလဲမေးနေ၏။

“ခင်ဝေတို့ သွားကြမှာနော်”

“သွားရမှာပေါ့၊ အလုပ်လဲ နဲ့နဲ့ပါးနေဘီ၊ ခွင့်ယူလို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်”

“အမေ့ ဆီသွားတုန်းကတော့ ကိုကိုခွင့်ယူလို့ မရဘူးနော်”

“တကယ် မရတာပေါ့ ဝေရဲ့ ”

“အော် အော်”

ဝေသည် နှုတ်ခမ်းတဖက်တွန့်ပြီး သရော်ပြီးလိုက်လေသည်။ ကျနော်လည်း ဝေပါကလေးကို မနာမကျင် လိမ်ဆွဲလိုက်၏။

ကျနော် ခွင့်စာရေးနေချိန်တွင်လည်း ဝေသည် စားပွဲအနားတွင် ခါးထောက်ရပ်နေသည်။

“ ခင်ဝေမလိုက်ဘူးနော်၊ ခင်ဝေမလိုက်ချင်ဘူးနော်”ဟု သူပြောနေသည်ကို ကျနော်သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ ခါးကလေးကို လှမ်းပွေ့ လိုက်သည်။

“ တကယ်ပြောတာ ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဝေ ကိုကိုတို့ အမေကို ကြောက်တယ်”

မြို့ကြီးသို့ သွားမည့်ရက် နီးကပ်လာလေလေ ဝေသည် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာလေလေပင်။ ပထမက ဝေမလိုက်ချင်ဟု ပြောနေသည်ကို ကျနော်သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆမျှသာ သဘောထားခဲ့၏။ နောက်တော့ သူ့ စိတ်ထဲတွင် တကယ် လှုပ်ရှားထိခိုက်နေသည်ကို သတိထားလာခဲ့ရလေသည်။ နေ့ ခင်း နေ့လယ်ဘက် ကျနော် အလုပ်မှ ခေတ္တပြန်လာသည့်အခိုက်တွင်လည်း ဝေသည် မြို့ကြီးသို့ မသွားရန်ပင် တားမြစ်နေ၏။ ညနေဖက်လမ်းထွက်လျှောက်ရာတွင်လည်း ထိုအကြောင်း၊ ည အိပ်ရာထဲတွင်လည်း ထိုအကြောင်း။

ခရီးမထွက်မီ ညကမူ ဝေ အဖြစ်မှာ စိတ္တဇပင် ဖြစ်နေရောသလားဟု ထင်လာခဲ့ရလေသည်။ ညဦးပိုင်း၌ ကျနော်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော်လည်း ဝေကား အိပ်၍ ရခဲ့ဟန် မတူ။ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်တွင် အိပ်ရာမှလူးလဲထပြီး ထိုအကြောင်းကို ပြောရန်အတွက် ကျနော် ကို အိပ်ရာမှနိုးပြန်သည်။

သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် လရောင်မှုန်မှုန်၌ ဆံပင်ကို ကဘိုကရိုပြင်ထုံးလေသည်။ သူ့ပါးပေါ်၌ မျက်ရည်ကြောင်းကြီးများစီးနေသည်။ သူသည် ကျနော်ပါးကို သူ့ပါးနှင့် ပွတ်ပြီးနိုးနေ၏။ ကျနော်လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာကာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ကိုကို မနက်ဖြန်ကို မြို့ကြီးကို တကယ်သွားမှာနော်”

“စိတ္တဇများ ဖြစ်နေရောလား ဝေရာ...” ဟု ကျနော်သည် ညည်းနေမိ၏။

သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်အိပ်ရန် ခိုင်းလိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲပြန်ထ၏။

“မအိပ်ပါနဲ့ အုံး ကိုကို၊ ခင်ဝေလေ အိပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကြောက်နေတယ်၊ ကိုကိုတို့ အမေက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲလဲဟင်...၊ ငါးဆယ့်ကျော်ဘီဟုတ်လား၊ ဖြူဖြူခန့်ခန့်ကြီးမှုတ်လား၊

သူဌေးမကြီးပေါ့နော်၊ ဝင်းကြီးခြံကြီးနဲ့နေတာ၊ ခင်ဝေကြောက်တယ်၊ စကားလဲ ပြောရဲမှာဟုတ်ဖူး၊ ခင်ဝေ့ကို တွေ့ လေရာပြောတော့မှာဘဲ ထင်တယ်၊ မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

သူသည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားနေရ၏။ ကျနော်သည် သူ့ကျောပြင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိ၏။ လရောင်ထဲတွင်ပင်သူ့မျက်လုံးကလေးများကို လိုက်ရှာကြည့်နေမိပြန်သည်။

မျက်လုံးများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ စိတ်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်ကိုမူ သိနေ၏။ သူသည် ဂယောင်ချောက်ချားပင် ဖြစ်နေရရှာသည်။ အမေ ထံသို့ မသွား၍လည်းမဖြစ်။ ကျနော်သည် သူမသိစေရန် သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချလေသည်။

“ဝေကလဲကွာ၊ ဒါကိုဘဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတာဘဲ၊ အမေက သူ့ချွေးမကလေးကို ပါအောင် ခေါ်ခွဲရမယ်လို့ ထပ်တလဲလဲ မှာတာမို့လား၊ အမေက အေးပါတယ်၊ ကိုထက်တောင်အေးဒေးသေးတယ်၊ မတုန်မလှုပ်နေတာ၊ ပီးတော့ကိုကိုလဲချစ်တယ်၊ ဝေ့ကိုလဲ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားမှာ၊ တော်ကြာ ပြန်မလွှတ်ဖဲနေမှာတောင် စိုးရတယ်၊ ပြန်မလွှတ်လို့ ကိုနောက်မိန်းမရှာနေရမှာတောင် စိုးတယ်”

ဝေသည် ပြတင်းဝဖက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ အဝေးဆီသို့ စိတ်ပျံ့လွင့်နေပြန်သည်။ ငိုငွေ့နေ၏။ ဝေ့ကျောပြင်ကလေးနောက်ဖက်မှ နေမြင်ရသည်မှာ သနားစဖွယ်ကလေးပင်။ ဝေသည်လည်း အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေ၏။ အရာရာသည်လည်း ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သန်းခေါင် လေပြေသည်လည်း ရပ်တန့် သွား၏၊ တိမ်တိုက်ဖုံးကွယ်သွားသဖြင့် လရောင်သည်လည်း ခေတ္တမျှ အားနည်းမှိန်ဖျော့သွားသည်။ ကောင်းကင်၌မူ ကြယ်ကလေးများသည် အချင်းချင်း အိမ်ဖွဲ့ စုဝေးနေကြကာ စကားတီးတိုး ပြောကြသလို မိုတ်တုတ်မိုတ်လက် လင်းနေကြသည်။

ဝေက..

“သူတို့ကလေး ကိုကိုနဲ့ခင်ဝေ့ကို သဘောတူကြမှာ မဟုတ်ဖူး၊ ခင်ဝေ့နဲ့ တူတယ်တန်တယ် ထင်ကြမှာမဟုတ်ဖူး၊ ခင်ဝေ့နဲ့ ကွဲအောင် ခွဲကြမှာဘဲလို့ ခင်ဝေသိနေတယ် သိလား၊ ကိုကိုလဲသူတို့စကား နားယောင်သွားမှာ၊ ခင်ဝေတော့လေ ကိုကိုနဲ့ ပေါင်းသာ ပေါင်းနေရတယ်၊ နေ့ပစ်မလား ညပစ်မလားနဲ့ ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်နဲ့ နေရတာ၊ ကိုကို အဲဒါကို မသိဘူးလားဟင်၊ ကိုကိုမသိဘူးနော် ခင်ဝေ့ကိုပစ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဝေ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးနော်ကိုကို၊ ကိုကို မကြိုက်ဖူးဆိုလို့ ခင်ဝေ မကစားတော့ဘူး၊ ကိုကိုက ကျယ်ကျယ်ရီတာ မကြိုက်ဖူးဆိုလို့ ခင်ဝေ မရီတော့ဘူး၊ ဈေးထဲမှာ ရန်မဖြစ်ရဘူဆိုလို့ လဲ ခဏခဏ သည်းခံနေရတာ၊ ကိုကိုသိပါတယ်နော်”

ဝေ့ စကားသံများသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်လာကာအမှောင်ထဲတွင်
နှစ်မြုပ်သွားနေတော့သလိုပင်။ ကျနော်လည်း သူ့ကို ကျောဖက်မှ သိမ်းပွေ့ပြီး
အိပ်ရာထဲလှည်းသိပ်လိုက်ရသည်။

“မင်းကို ကို မယုံတာ သိပ်ဆိုးတာဘဲ၊ ကို ဝေ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝေမသိပါဘူး၊
ဝေ့ကိုဘယ်တော့မှခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝေမသိပါဘူး”

ကျနော် စကားလုံးများ၏ နောက်၌ ခံစားမှုသည် နက်ရှိုင်းနေ၏။ ဝေ့ကို ချစ်သည့်စိတ်ကြောင့်
ကိုခင်ထွန်း၏ စာမှာ မရေမရာသော အသေးအဖွဲကလေးမျှသာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပုံကို ဝေ့ကို
ပြောပြဖွင့်အန်ချင်လေသည်။ ဝေနှင့် အတူနေရချိန်၌ ထိုအကြောင်းအရာသည်
တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျနော်သည် ဝေ့ကိုမုန်းရက်နိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို
မိမိဖာသာ နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားသိရှိနေပြန်သည်။
ထိုအကြောင်းကို ဝေ့ကိုပြန်ပြော၍မဖြစ်၊ ဘယ်သောအခါတွင်မှ ပြော၍မဖြစ်။ မိမိ၏စိတ်နှလုံး
အောက်ခြေ တွင်သာအစဉ်သဖြင့် နှစ်မြုပ်ဖျောက်ကွယ်ထားရမည်။

“ဝေလေကိုကို ကိုမယုံဘူး” သူက တိုးငြိမ်စွာ ပြောနေပြန်သည်။

“နေ့လယ်က ပုကားဗေဒင် မေးကြည့်တော့လေ ခင်ဝေနဲ့ ကိုကိုနဲ့ မမြဲဘူးလို့ဟောတယ်၊
ကိုကိုအလုပ်သွားနေတုန်း ခင်ဝေငိုလိုက်ရတာ။
“ ကိုကို ကိုခင်ဝေယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကိုကိုရယ် ခင်ဝေက စက်ထဲက အလုပ်သမားလား၊
ကိုကိုတို့ အမေက ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူမူတ်လား၊ ပီးတော့ ကိုကိုကလဲ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးနဲ့
လူမူတ်လား။ ကိုကိုသာ စက်ထဲက အလုပ်သမားဆိုရင်လေ ခင်ဝေလဲ စက်ထဲမှာ လုပ်ပီး
စိတ်ချမ်းသာရမှာဘဲနော်။ ဟုတ်မှာပါဘဲ။ ဗေဒင်ဆရာကြီး ဟောသွားတာ ဟုတ်မှာပါဘဲ၊
တနေ့ကလည်း နတ်ကတော်ကြီး မေးကြည်းတော့လဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ဟောတယ်။ ကိုကိုသာ ခင်ဝေ
ကို အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ပစ်သွားရင်လေ ခင်ဝေ ကိုကို ကို သတ်ပစ်မှာပဲ။ သတ်ရက်အောင်ကို
သတ်မယ်သိလား”

သူသည် ကျနော် ရင်ခွင်ကို မျက်နှာဖြင့် ပွတ်သပ်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်ကာ
အပြစ်ကင်းစင်စွာအိပ်ပျော်သွားသည်။

ကျနော်ကား မျက်လုံးကြောင်ပြီး အိပ်မရ ဖြစ်ကျန်နေခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော
ညဉ့်ယံထဲတွင် ကျနော်ရင်ထဲမှ ခံစားမှုများမှာ ပြောင်းလဲမှန်းမသိနက်ရှိုင်းစွာ
ပြောင်းလဲလာကြလေသည်။ ကျနော်သည် သူ့ကို ဇနီးမယားလို တပ်မက်မှုဖြင့်
မခင်တွယ်တော့ပေ။ သူ့ကို ကျနော်နှမကလေးအရင်းဟု ထိုခဏ၌ကား စိတ်တွင်းတွင်
ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရ၏။ ကျနော် သမီးကလေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့ မျက်နှာဝိုင်းပုံနှင့် နှာတံအကျ မျက်ခုံး မျက်လုံးတို့ မှာ ကျနော်နှင့် ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ဆင်နေသည်ဟု ထင်ပြန်သည်။ သမီးလေးဝေ။ ဝေသမီးလေး။ ကျနော် ရင်ထဲတွင် သိမ့်သိမ့်ခါမျှ လှုပ်ရှားနေပြန်သည်။ ထိုမှ ကျနော်သည် သမီးကလေးတယောက် လိုချင်သည့် ဆန္ဒသည်လည်း ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲတွင် ဖြတ်သန်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သမီးကလေး မွေးလာခဲ့လျှင် ဝေလို ရိုးရိုးစင်းစင်း ကလေးဖြင့် ဖြူစင်လှပလိမ့်မည်ဟု ထင်ပြန်သည်။

နံနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှနိုးလာလျှင် လာခြင်း ဝေသည် သူ့ စကားဟောင်းများကိုပင် ပြန်၍ ကောက်ပြန်သည်။ မြို့ကြီးသို့သွားရန် ရထားစီးရန်ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်အထိ ဝေသည် မလိုက်လိုကြောင်း တတွတ်တွက်ပြောနေခဲ့သည်။

ရထားထွက်လာသည်အထိ ဝေသည် စိတ်လှုပ်ရှား နေမြဲပင်။ ကျနော် နောက်မှိုကိုမှိုပြီး အိပ်မောကျနေစဉ်တွင် ဝေကားရထားပြတင်းဝမှ အပြင်သို့ ငေးပြီးကြည့်နေခဲ့၏။ ဝေ စိတ်အာရုံ၌ မြင်နေရသော အရာအပေါင်းကို ဂရုမထား၊ အမှတ်မထား။ ရထားကား တောင်များကိုလည်း ခွဲဖြတ်သွား၏။ နေပြောက်မထိုးသော သစ်တောကြီးများ အလယ်မှလည်း နာရီကြာသည်အထိ ဖြတ်သန်းနေရ၏။

တနေရာတွင် ဝါးသုဉ်းတောကြီးသည် အရွက်များကြွေနေလျက်၊ တနေရာ၌မူ တောင်ကုန်းများအစွန်တွင် တောရိုင်း နေကြာပန်းများသည် ခြောက်နွမ်းနေပြန်သည်။ ညနေ နေညိုလာလျှင် ရထားသည် မြေပြန်သို့ ဆင်းလျက်ရှိ၏။ မြို့ကြီးနှင့် ပို၍နီးကပ်လာနေပြီး တောင်ကျ ချောင်းများအပေါ်၌ ဖြတ်သားထားသည့် တံတားရှည် ကြီး များ ကို တဝေါဝေါအသံမြည်ကာ ဖြတ်သန်းနေ၏။

တနေရာရှိ တံတားရှည်ကြီး တခုအပေါ် ရထားဖြတ်ကျော်နေစဉ်တွင်ဝေသည် ကျနော် ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။ သူနှိုးလိုက်ပုံမှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရေကြီးသုတ်ပျာ နိုင်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ကြောက်လန့်နေသလို ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေ၏။ သူသည် ထရပ်တော့မလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ချွေးစေးများ စေ့ထန်းနေ၏။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် နေခြည်ပြောက်များသည်လည်း အငြိမ်မနေ၊ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေလျက်။

“ နောက်ဘူတာဘဲနော်၊ နောက်ဘူတာနော် ”

သူ၏ အရေးတကြီး မေးမြန်းနေသံမှာလည်း တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက်ပင်။

“ ခုမြိုင်သာကို ကျော်လာခဲ့လား ”

“ အင်းပါ ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခင်ဝေ မလိုက်ချင်တော့ဘူး ကိုကို”

“ဒုက္ခဘဲ၊ လူတွေကြားထဲမှာလေ၊ သတိ ထားအုံးမှပေါ့။ သိပ် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နိုင်တဲ့ ကောင်မဘဲ၊ လူတွေ လှမ်းကြည့်နေတာ တွေ့ ရဲ့ လား။ တောကျီးကန်း လူမိလာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်း ခလေးလား၊ မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒါလောက်အဝေးကြီးက ထွက်လာခဲ့ဖူးမှ အဓိပ ဂါယ်မရှိ ရှောက်ပြော မနေစမ်းနဲ့၊ ကိုယ့်ယောက္ခတောင် ကိုယ်မမြင်ဖူးဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ၊ ကပ်တတ်တတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုစိတ်ဆိုးလာဘီ”

“မလိုက်ချင်တော့ဘူး မလိုက်တော့ဘူး”

ကျနော်သည် သူ့လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ သိပ် ရိုင်းတာဘဲ” ဟုလည်း ကျိတ်ပြီး ပြောနေမိ၏။

“မလိုက်တော့ဘူး ကိုကို၊ လက်မှတ် ဆက်ပီး ဝယ်မပေးချင်နေ၊ အမေ့ ဆီရောက်အောင် ဆက်သွားတော့မယ်၊ ဖမ်းချင်လဲဖမ်းပေါ့”

သူသည် လက်ကိုဆောင့်ရုန်းပြီး ထရပ်လိုက်၏။ ကျနော်သည် သူ့ကို ဆွဲချထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ သူသည် အတန်ကြာရုန်းကန် နေပြီးမှ စိတ်အားလျှော့ကာ ပြန်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထိုင်ခုံ နောက်မှီအပေါ်၌ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ မှီလှဲလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ ပြည့်လာနေပြန်သည်။

မြို့ကြီးဘူတာရုံသို့ရောက်လျှင် သူသည် မြို့ကြီး ဘူတာကို မျက်ရည်များကြားမှသာ မြင်တွေ့ ရလေသည်။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်အုံးလေ” ပြောကာ ကျနော်သည် သူ့ ကိုဆောင့်ဆွဲရပ်လိုက်၏။

ပစ္စည်းတင် အဆင့်ပေါ်မှ လက်ဆွဲအိတ်များကို ဆွဲချပြီး သူ့ကိုပါ လက်တဖက်ဖြင့် ဆွဲကာ လူကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့၏။ ဝေသည် ယောင်အအ ထုန်ထိုင်းထိုင်းဖြင့်ပင် ကျနော် နောက်မှာပါလာခဲ့သည်။

“လက်ကို လွှတ်ထားစမ်းပါ၊ သိပ်ကွန့်ပျက်တာဘဲ” ဟုသူက ပင်ပြောနေပြန်သည်။

လူအုပ်ထဲ၌ ကျနော် တူမလေး ထွန်းထွန်းနှင့် အမကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

“အဲဒါ ထွန်းထွန်းပေါ့”

အပျိုမကလေး ထွန်းထွန်းသည် လူကြားထဲမှာ ဖြတ်ပြေးလာပြီး ကျနော်ခါးကို ဝင်ပွေ့ လိုက်သည်။ ကျနော် လက်ထဲမှလက်ဆွဲအိတ်ကို လုယူလိုက်၏။ ထွန်းထွန်းက ကျနော်ရေးလိုက်သည့် စာထဲတွင် သူ့ နာမည်မပါသဖြင့် ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ လာသည်။ ကျနော် အခြားဘက်တွင်ကား ဝေသည် လူအများကို ကျော်ကြည့်ပြီး ငေးမောလျက် ဖြည်းဖြည်း လိုက်ပါလာလေသည်။

ဘူတာရုံ လက်မှတ်ပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင်မူ ဝေသည် ခေါင်းငုံ့ ပြီးဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ အမသည် ထွန်းထွန်းတဖက်မှ လျှောက်လာပြီး ကျနော်ကို အပြစ်တင်နေ၏။

ဝေ့ ကိုမူ မည်သူကမျှ နှုတ်မဆက်။ ဂရုမပြု။ ထွန်းထွန်းသည် နားဆွဲတခါခါဖြင့် စကားတဖောင်ဖောင်ပြောလာ၏။ ထွန်းထွန်း၏ ဂုတ်ဝဲဆံပင်သည် ပခုံးပေါ်၌ ဝဲကျနေ၏။ သူ့အသံသည် ဆွဲလဲသံလို သာယာ ကြည်လင်နေ၏။ ချင်ချင်မြည်နေလျက်။ ကျနော်ကား တူမလေး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း စိတ်၌ကား မငြိမ်မသက် လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။ တူမလေးကို ဝေ့ အားနှုတ်ဆက် အဖက်လုပ်ရန် တိုင်တွန်းလိုက်ချင်၏။ ဝေ ခံစားနေရပုံကို တူမလေး နားလည်အောင် ပြောလိုက်ချင်၏။

အမသည် ပြုံးလျက်သား ပါလာ၏။ အမ၏အပြုံးကား ဝေ့ အတွက် မဟုတ်။ ဝေ့ကို မျက်လုံးတချက်ပင် ဝင့်မကြည့်။ အမ၏ ဟန်မှာ ဣန္ဒြေရှိကာ တည်ကြည်ပါသည်။ ဝေ့လို မိန်းခလေးကို အဖက်မတန်သလိုပင်။ မြင်းလှည်းဆိပ်သို့ အသွားတွင် ကျနော်သည် ဝေ့ကို စောင့်ပြီး တမင်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝေသည်လည်း ကျနော်တို့ နှင့်အတူ မသွားလိုသဖြင့် ကျနော် နှေးလျှင် သူလည်းနှေးသည်။ သူသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်သားငုံ့ လာခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရမှုများသည် ဆက်သွယ်ကြိုးတချောင်းမှတဆင့် ကျနော် ရင်တွင်း နှလုံးသားများကို လာ၍ ရိုက်ခတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

တန်းစီရပ်ထားသော မြင်းလှည်းများမှ မြင်းလှည်းတစီးပေါ်သို့ အမနှင့်ထွန်းထွန်းတို့ တက်လိုက်ကြ၏။ ကျနော်ကားလက်ဆွဲအိတ်ကို ပစ်တင်ရင်း အချိန်ဆွဲပြီး ဝေ့ ကို လှည့်ကြည့် သည်။ ဝေကား နောက်ဖက် ဆယ်လှမ်းကျော်ကျော်လောက်တွင်ကျန်နေခဲ့၏။ ခေါင်းငုံ့ လျှောက်လာရာမှ မျက်လွှာကြီးကိုပင့်ပြီး ကျနော်ကို လှမ်းအကြည့်နှင့် ဆုံသွားသည်။

“လာလေ သုတ်သုတ်ရှောက်မှပေါ့၊ မြေမြို့ပါဘူးဝေရဲ”

ကျနော်သည် အသံကို ဖော့ကာ ရယ်သံဖြင့် လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်၏။ တမင်လည်း ရယ်လိုက်၏။ ကျနော် ရယ်သံမှာခြောက်ကပ် သွေရောင်းနေတော့မည်ကိုလည်း သိပါသည်။

ကျနော် ဝေ့ကိုခေါ်လာခဲ့ခြင်းမှာ ကြီးမားစွာ မှားယွင်းခဲ့လေပြီကို သိပါသည်။ ယခု အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးခဲ့လျှင် ကျနော်သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့မည်လည်း မဟုတ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် မြို့ကြီးသို့ လာခဲ့မည်လည်းမဟုတ်။

ကျနော်သည် တမင်ရပြုပြီး ဝေ့ လက်ကို ဆွဲမက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလိုက်၏။ ကျနော်၏ ကြင်နာမှုကိုပေါ်လည်း ပေါ်လွင်စေချင်သည်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဝေ ခံစားနေရသလို ခံစားနေရကြောင်းကို ဝေလည်း သိစေချင်သည်။ ထွန်းထွန်းတို့သည် ကျနော်တို့ ဖက်သို့ လှည့်မျှော်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလည်း မသိမသာ ပျက်နေခဲ့ပြန်သည်။

ထွန်းထွန်းက “ကုန်းသာကို မောင်းပါ” ဟု သွက်လက်စွာပြောလိုက်လေသည်။ မြင်းလှည်းသည် ချောမွတ်သောလမ်းပေါ်တွင် ဆောင့်ရုန်းထွက်လိုက်၏။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ကျနော်သည် ချွေးများဖြင့် စေးထန်းနေသည့် ဝေ့ လက်ကလေးတဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ကျနော်စိတ်မှ ပြောနေသော စကားများကို ကျနော် လက်မှ တဆင့် ဝေ့ စိတ်အာရုံထဲသို့ ရောက်အောင်ဆက်သွယ် ပို့ ဆောင်နေသည်ဟု ထင်ရပြန်သည်။

“သည်းခံပါတော့ ဝေရာ၊ ဒီလိုဘဲ အခြေအနေဆိုတာ ဖြစ်လာမှတော့ ဖြစ်လာသလို ရင်ဆိုင်ကြရမှာဘဲဝေ၊ ဝေ ဘယ်လို ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ကိုသိပါတယ်၊ ဝေ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်”

ဝေကား ခေါင်းကိုတချက်မျှမမော့။ ငုံ့ မြဲ ငုံ့ထားလျက်ပင်။ မြို့ အလယ်ပိုင်းဖက်သို့ ရောက်သည်အထိ မည်သူမျှ စကားတလုံးမျှ မပြောကြ။ ဝေ့ လက်ကလေးများသည် အေးစက်လာကြ၏။ ဝေခေါင်းငုံ့ နေပုံကို ဘေးတစောင်းမှ မြင်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ်ရာပင်။

မြို့ကြီး၏ မြစ်ကူးတံတားသည် ကွေ့ ထဲမှ ပေါ်လာ၏။ အဝေးမှနေ ကြည့်လျှင် တောင်းကုန်းမို့တခုလို ဖြစ်နေလေသည်။

“အဲဒါ မြို့ကြီးတံတားပေါ့၊ ဝေတို့ ဟေမန်ကို ရောက်တဲ့မြစ်လေ” ဟု ကျနော်သည် ဝေ့ ကိုပြောနေသော်လည်း ဝေကား ဘယ်ကိုမျှ မကြည့်။ ဘာကိုမျှ မမြင်။ ခေါင်းလည်း မညိတ်။ ကျနော်ကိုလည်း မကြည့်။ မလှုပ်ရှား။ စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်ကလေး တရုပ်လိုပင်။ စိတ်ထိခိုက်နေရဟန်သာ အသေပုံကားချပ် အဖြစ်ဖြင့် ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျနော်သွားတာ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါးနှစ်တောင် ရှိနေဘိနော်မမ။ တူမတောင် အပျိုကြီးဖြစ်နေဘီ၊ ခုပြန်ရောက်လာတော့ မြို့ကြီးနဲ့ စိမ်းနေဘီ၊ တခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့ကို ရောက်လာရသလိုဘဲ၊ ရောမမြို့တော်ကိုပေါ့” ကျနော်သည် ရယ်မောရန် ထပ်မံ စိတ်ကူးလိုက်သေး၏။

ဝေကား လက်သဲများကို မထိတထိ ငုံ့ကိုက်နေ၏။ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားနေပြန်သည်။

“ထွန်းရဲ့ သူကဝေလေ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာနဲ့ တူရဲ့လား” ထွန်းသည် ချာကနဲ တချက်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဆံပင် ဂုတ်ဝဲသည် ဖွာကနဲ ပခုံးပေါ်၌ဝဲသွား၏။ ထွန်းကားလတ်ဆတ် တက်ကြွနေ၏။ ထွန်း၏ နှုတ်ခမ်းဖျားများသည် မာနကြီးစွာဖြင့် တချက်တွန့်သွားသည်။

“သိသားဘဲ မပြောဘဲနဲ့ သိပါတယ်၊ ပြောပြနေဘို့ မလိုပါဘူး” အမသည်လည်း ထွန်း၏ စကားများကို ဟန်ဆောင်၍ပင်မဟန်တားဘဲ စိတ်မဝင်းစားဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ကြည့်နေမြဲ။

ထွန်း၏ရင့်သီးသော စကားသံမှာမာနဖြင့် တောက်ပနေ၏။ မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ ကျနော် ရင်၌ ဒေါသ ဖြစ်မိကာ ဆူပွက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဝေ မငိုပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းရ၏။ ဝေသည် မငို။ ဝေသည် ဖျတ်ကနဲ အစောက အမူအရာများကိုဖျောက်ပစ်လိုက်၏။ လက်ဖြင့် မြင်းလှည်းထိုင်ခုံအပေါ်သို့ ထောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း မော့လိုက်၏။ အစောက ဝဲခဲ့သော မျက်ရည်များ ရှိနေသော်လည်း ဝေ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း ရုတ်တရက် အုံ့ကြွလာသည့် မာနတရားဖြင့် တောက်လာကြ၏။ ဝေသည် နဖူး၌ ဝဲနေသော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်း သပ်တင်လိုက်သည်။ ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆက်ကနဲထောက်လိုက်သည်။ ဝေနှုတ်ခမ်းများသည် ပြတ်သားတင်းမာသွား၏။ ဝေ၏ အမူအရာ အကူးအပြောင်းမှာ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်နိုင်လေသည်။ ဝေ၏ ခါးထောက်နေဟန် အမူအရာသည် လှနေ၏။ ဝေကား ရင်ကိုကော့ထားလိုက်လေသည်။

ကျနော်ကား စိတ်မောနေရပြန်သည်။ ဝေသည် သူတို့နှင့် မည်သည့်အခါတွင်မှ သင့်မြတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ မြို့ကြီးတွင် နေသမျှ အချိန်တိုင်း၌ ဝေကား စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ အနေကျဉ်းကျပ် နေရရှာတော့မည်။ မြို့ကြီးမှ အမြန်ဆုံး ပြန်ရန် ကျနော်သည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

နောက်တွင်လည်း အကြောင်းကြီးငယ် မရှိဘဲနှင့်မြို့ကြီးသို့ မလာရောက်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ မိသားစု တခုလုံးနှင့် ကျနော်သည်ပင် ကြားထဲ၌ တခုခုဝင်ရောက် ဟန့်တားထားသလို စိမ်းနေကြသည်ကို ခံစားရပြန်သည်။ ဤ ငါးနှစ်တာ အချိန်၌ အရာရာသည် ပြောင်းလဲခဲ့ကြလေပြီ။ အမေ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ကျနော်သည် ကျောင်းသားဘဝက ကျနော် အိပ်ခဲ့သော အိပ်ခန်းတွင်းသို့ အလျင်ဆုံး ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအိပ်ခန်းသာလျှင် ကျနော်ကို ယခင်ကအတိုင်း မေတ္တာမပျက် ကြိုဆိုသည်ဟု ထင်ရသည်။ အိပ်ခန်းကား ဘာမျှမပြောင်းလဲ။ ကုတင်ခြေရင်းရှိ ကျနော်အဝတ်ထည့်ရာ မှန်ဘီရိုသည်လည်း ယခင်နေရာ၌ပင်။ ခေါင်းရင်းဘက် စာအုပ်စင်တွင်မူ

ပင့်ကူမြေးများ ရှက်သန်းကာ ရှုပ်ပွနေ၏။ ကုတင်ပေါ်မှ ဖုံများကို လှဲ ကျင်း သုတ်သင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာများခင်းလိုက်လျှင် အချိန်များ ငါးနှစ်ခန့် ကို နောက်ပြန် ပြေးသွားပြီး ယခင်ကအတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ကျနော်သည် စိတ်မောစွာဖြင့် ကုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်၏။ ကုတင်နံဘေး ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အိမ်နောက်ဖက်အုန်းခြံကို ဖြတ်သန်းလာသည့် လေအေးများသည် ကျနော်ကိုလာရောက် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အုန်းတောကြီးကား စိမ်းလန်းနေကာ လက်မောင်းဖြစ်သည့် အုန်းလက်များကို ဝှေ့ ယမ်းလျက် ကျနော် ကိုကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ မြို့ကြီး ရှိ အမေအိမ်ပေါ်တွင် နေသည့်ရက်များ အတွင်းက ဝေသည် မှန်တံခါးများ ပိတ်ဆို့ ထားသည့် အကျဉ်းခန်းထဲတွင် မွန်းကျပ်ပင်ပန်းလှစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသလိုပင်။

ဝေသည် စကားလည်းကျယ်ကျယ်မပြောဝံ။ ရယ်ပင် မရယ်ဝံ။ အမြဲအစဉ် အရိပ်အကဲ ကြည့်နေခဲ့ရ၏။ အမေကလဲ ဝေ ဘာလုပ်လုပ် ဘာမျှ မပြောသော်လည်း အပြစ်များချည့် မြင်နေခဲ့၏။ ဝေသည် အမေတို့ အခန်းတွင်၌ ဝင်၍အိပ်ခဲ့ရ၏။ ဝေ စိတ်နှလုံးများကား ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ချိုးချိုးကျခဲ့ရရာသည်။ မြဲကြီးဝင်းကြီးထဲတွင် နေရသည်မှာလည်း ဝေ အတွက်အသက်ရှူဝစရာမရှိ။ ဤရက်များအတွင်း၌ဝေ၏ တက်ကြွလတ်ဆတ်သော အပြုံးများကား နေလကွယ်သလို ကွယ်ခဲ့ရလေသည်။ ဝေ အတွက်ထွက်ပေါက်တခုမျှသာ ရှိတော့သည်။ ညနေဖက် ကျနော်လမ်းလျှောက်ထွက်သောအခါ၌ လိုက်ပါလာရချိန်ကလေးတွင်ကား ဝေသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်တို့ ကို အားကုန်ဖွင့်အန်ချလေသည်။ တခါတရံ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ဝေသည် တရှိက်ရှိက်ငိုတတ်၏။

“ခင်ဝေပြန်ပါရစေတော့ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဝေမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကြာရင်သတ်သေမိတော့မယ်” ဟုတတွတ်တွတ်ပြောသည်။ ကျနော်သည် ဝေ အားတတ်နိုင်သလောက်ကား အားပေးနှစ်သိမ့်၏။ အမေတားထားသဖြင့် ဖွတ်ပြန်လျှင်လည်း မသင့်ဖြစ်ကာ စိတ်မောပင်ပန်းလာခဲ့ရသည်။

“မိန်းခလေးကကွယ်၊ ယောက်ကျားသွားရာ နောက်မှာ အမြဲတန်း မလိုက်ရဘူး” ဟုအမေပြောသော်လည်း ဝေသည်ကျနော်လမ်းလျှောက်ရာနောက် လိုက်မြဲလိုက်သည်။ မြို့ကြီးမြစ်ကူး တံတားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဝေက “အခုမှအသက်ရှူရတော့တာဘဲ”ဟုပြောလေ့ရှိသည်။

ညနေဆည်းဆာများ၌ ကျနော်နှင့်ဝေသည် မြစ်ကူး တံတားကြီး၏ လူသွားလမ်းနံဘေး၌ သမီးရည်းစား စုံတွဲများလို ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ တံတားကြီးအောက်ခြေတွင်မူ ဧပြေကြည်လင်သော မြစ်ရေများသည် တံတားတိုင်ကြီး များကို တိုးဝှေ့နေ၏။ ညနေဆည်းဆာနေရောင်ခြည် အောက်တွင် လှိုင်းလိပ်ကလေးများသည် တဖျတ်ဖျတ်လူးလွန်

နေကြ၏။ မြစ်လယ်၌ ရွက်လှေတစင်းတလေ ဆန်တက်လာနေသည်။ လွှတ်လပ်သော နေ့
လေပြေသည် မြစ်ပြင်ထက်၌ တဝေ့ဝေ့တိုက်ခတ်နေ၏။

ဝေသည် ကျနော် လက်ကိုတင်းကျပ်စွာ၊ အားကိုးကြီးစွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။
သမီးရည်းစား များလိုပင် ကိုယ်ချင်းထိကပ်နေကြ၏။ ဝေ့ မျက်နှာကလေးလည်း နီထွေးနေသည်။
ဝေ့မျက်လုံးကလေးများသည် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားတောက်ပနေကြ၏။ ပျော်ရွှင်လာကာ ဝေသည်
ရင်ခုန်လျက်ရှိ၏။

“ဒီမြစ်အတိုင်းလိုက်သွားရင် ခင်ဝေတို့ ဟေမန်ကို ရောက်မှာ ပေါ့နော်” ဟု သူက
တိုးသက်စွာပြောသည်။ “ရေထဲမျှောလိုက်ရင် ဟေမန်ကို ရောက်သွားမှာနော်၊ ဒါဆိုရင်
ဟေမန်သားတွေ ဆယ်ကြည့်ကြရင်ခင်ဝေမျှောလိုက်တာ သိကြမှာဘဲနော်”

“ ဝေကခလေးလိုတွေးတာဘဲ”

“ကဲ မရောက်ဖူးလို့ ကိုကိုပြောမလား” ဝေသည် မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒုက္ခဘဲကိုကိုရယ်၊ ကိုကို ကို ကိုကို လို့ ခေါ်တာလဲ သူတို့ မကြိုက်ကြပြန်ဘူး၊ ကိုကို နာမယ်က
ကိုကိုဆိုတော့ ဒါရိုင်းတယ်တဲ့၊ ကိုကိုကတော့ ခင်ဝေ့ ကိုရိုင်းတယ်လို့ တခါမှမပြောပါဘူး၊ ကိုကိုဒို
ပြန်ကြရအောင်ကွယ်”

“အမေက နေပါအုံးလို့ တားနေတာ ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဝေရဲ့ ”

“ခင်ဝေ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ကိုကိုကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုကိုလဲဒီမှာ နေတော့ ဣဒ္ဓါကြီးနဲ့
နေတာ မှုတ်လား၊ ကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေနဲ့ နေကြရတာလဲ တစိမ်းတွေလိုဘဲ”

ကျနော်သည် သူ့ လက်မောင်းကလေးကို အသာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြန်သည်။ သူရယ်စေရန်၊
စိတ်ပေါ့ပါးစေရန် တခုခုပြောမည်ဟု ကြံစည်သော်လည်း ပြောစရာမရှိ။ ခဏကြာလျှင် ဆည်းဆာ
မှိုန်သွားကာ မှိုင်းပျလာခဲ့လေသည်။ ကျနော်တို့ သည် ဘာမှမပြောကြဘဲ ဆက်၌
ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိကြ၏။ ဝေ၏သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ ဝေ့မျက်နှာမှာ နေနှင့် အတူ
တဖြည်းဖြည်းမှိုင်းညို လာပြန်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ဝေ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ
ပြည့်လွှာပြန်သည်။ မျက်ရည်များသည် ဝေ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းစီးကျနေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျနော်မေးလျှင် သူသည်ပို၍ စိတ်ထိခိုက်လာပြီး အသက်အောင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နေရတာလေ ကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေနဲ့ ကွဲနေကြသလိုဘဲ။ လင်မယားမဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ တစ်စိမ်းတွေဘဲ၊ ကိုကိုက တအိပ်ရာအိပ်၊ ခင်ဝေကတ အိပ်ရာအိပ်၊ ခင်ဝေလဲ ကိုကိုနဲ့ ခွဲအိပ်ရတာ အိပ်လို့ လဲမပျော်တော့ဘူး၊ ဘာပြုနေမှန်းလဲမသိဘူး၊ စိတ်လဲမချဘူး၊ တအိမ်ထဲနေပီး ဒီလိုခွဲနေရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာဘဲ၊ ညတုန်းကလေ ခင်ဝေကိုကို အိပ်ရာကို ထလာခဲ့အုံးမလို့ သိလား၊ ကိုကိုတို့ အမေနီးနေတာနဲ့ ”

ကျနော်သည် သူ့မျက်နှာကလေးကို အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့၌ ငေးကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိလေသည်။ မြို့ကြီးတွင် နေခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးရက်ကား ဝေအတွက် ဆယ့်ငါးကမ္ဘာမျှ ကြာရှည်ခဲ့ပေမည်။ မြို့ကြီးမှ ပြန်ကြမည့် နံနက်တွင်မူ ဝေသည် ကျနော် အဝတ်အစားများကို အိတ်များအတွင်းသို့ ပေါ့ပါးသွက်လက် စွာထည့်ခဲ့၏။
ဝေသည် မပြုံးမိရန် ထိန်းချုပ်သတိထားခဲ့ပုံရ၏။ ထွန်းထွန်းကိုလည်း ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ အမေ့ကို ကန်တော့သောအခါ၌လည်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်နေခဲ့၏။

အမေက “သားကမိန်းမယူတယ်ဆိုပီးခလေးကလေးကို ခေါ်လာခဲ့တာကိုး ” ဟု ပြောသည်ကိုလည်း ဝေသည် အာရုံမစိုက်။
မြို့ကြီးဘူတာမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ ရထားပေါ်တွင် ဝေသည် ကျနော် လက်တဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြီးရယ်စရာမဟုတ်ဘဲနှင့် ပြုံးလာခဲ့သည်။ ဝေ့မျက်နှာမှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းလိုက်သည့် ပန်းတပွင့်ကဲ့သို့ လတ်ဆတ် ရွှင်လန်းနေခဲ့သည်။ ရထားကြီး ဝေးဝေး ရောက်လာလေ ဝေသည် လွတ်လပ်စွာ ပျံ့သန်းလာခဲ့သည့် ငှက်ကလေးနှင့် တူလာလေလေ။ ဝေသည် ပါးစပ်မှ လေများကို ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ခုမှ နော် ကိုကို၊ ခုမှ ခင်ဝေတို့ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ပြန်ဖြစ်လာကြတာ”

ရထား ပြတင်းဝတွင် ဝေသည် တိုးတိုးကျိတ် ပြောကာ ကျနော် ပေါင်ကိုပုတ်လိုက်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောနေပြန်သည်။

(၁၀)

ကျနော်တို့ မြို့ သစ်ကလေးကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားကြရတော့မည့် နွေကုန်စ မိုးကူးစ ရက်များတွင် ဝေသည်လည်း တချောင်ချောင် မမာမကျန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဝေသည် အိပ်ရာထဲတွင် တခွေခွေ အနေများလာခဲ့သည်။ ဖြစ်စရက်များက သူသည် အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ဆောင် နေ သေးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်မှုကိစ္စများကို ပစ်ထားရသည်။ ထိုရက်များ၌ ကျနော်တို့ အိမ်မှာ ရယ်သံမောသံများ ဆိတ်သုဉ်းသွားလေသည်။ နေ့ ခင်း နေ့လယ်တွင် ဝေသည် တံခါးများကို အလုံပိတ်ထားလိုက်၏။ ဝေသည် ပြတင်းမှ ထွက်ရပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ခြံဝမှရပ်၍သော် လည်းကောင်း ကျနော်ကို မမျှော်နိုင်တော့ပေ။

ကျနော် ပြန်လာလျှင် သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် အားနည်းစွာ ငြိမ်သက်နေရင်း...

“ပြတင်းပေါက်မဖွင့်ပါနဲ့ကိုကို၊ မိုးကြီးကို ခင်ဝေ မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ မိုးကြီး ကြည့်ရတာ ငိုချင်စရာကြီး၊ ဆို ဆို ကြီး”

သူက ထိုသို့ ပြောလျှင် ကျနော်လည်းပြတင်းကိုဖွင့်ရန် ရွယ်ထားသောလက်များကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေသည်။ ပြတင်းများကိုဖွင့်လျှင် ဝေပြောသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ မိုင်းဆိုဆိုကြီး၊ စိတ်မောစရာကြီး၊ ငိုချင်စရာကြီး။ နွေသည် ရင့်ရော်နေသော်လည်း မကြွေသေး။ မိုးသည်လည်း ရွာချိန်သင့်ပါလျက် မရွာနိုင်သေး။ မိုးနှင့်နွေ ပဋိပက္ခများသည် ရောထွေးနေလျက်။ ကောင်းကင်တခြမ်း၌ နေ မီးမောင်းကြီးများ ထိုပြထားလျက်။ ကောင်းကင်တခြမ်း၌ မိုးကြီးသည် မြေသို့ ထိခမန်း နီးစပ်ကာ မိုင်းဆို နေလျက်။ နွေလေပြေများသည်လည်း ငြိမ်သက်နေလျက်။ အရာဝတ္ထု အပေါင်းသည်လည်း အသက်ကင်းမဲ့နေလျက်။ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် စိတ်များ အလိုလိုမောပန်းလာတော့မည်။

ကျနော်သည် ဝေ့နံဘေး၌ အသာအယာဝင်ထိုင်ကာ ဝေ၏ ဖျော့မှိုန်နေသော မျက်နှာကလေးကို တွေ့ကြည့်နေမိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း ဖျော့မှိုန်နေ၏။ သူ့ပါး နားထင်များသည် ချိုင့်ဝင်နေ၏။ သူ့ နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် ပန်းပွင့်ကြွေများကဲ့သို့ နွမ်းရော်သွားနေသည်။ ကျနော်သည် သူ့လက်ကလေးကို အသာ ကိုင်ထားကာသူ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် ဆရာမ လာမလာကို မေးမြန်းနေရစဉ်၌ သူ့ကိုအသိမပေး၊ လျှို့ဝှက်ထားရသည့် ကျနော်၏ လပ်စားမှုနှင့် ပတ်သက်သော သောကများကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေရပြန်သည်။ ဤရက်များအတွင်းတွင်မှာပင် ဒုက္ခများလည်းစုံပြီ လာရ၏။

“ဝေ နေကောင်းတော့မှာပါ”ဟု ကျနော်သည် ကြိုးပမ်း၍ပြုံးကာ သူ့ကို နှစ်သိမ့်နေရပြန်သည်။

သူကား ကျနော်တို့ တွေ့ကြုံရတော့မည့် ဒုက္ခများကို အလျင်းမရိပ်မိသေး။ မမာ မကျန်းသည်မှလွဲပြီး သူ၌ သောက ကင်းလျက် လန်းဆန်းနေသည်။ အကယ်၍ ကျနော်တို့ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည့်အကြောင်းကို သူသိလျှင် သူ့စိတ်များသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားပေတော့မည်။ ထိုငွေနှစ်ရာကို လပ်စားမိသည်မှာ ဝေ အမေအတွက်ဆေးဘိုးဝါးစ တင်ပို့ရန် ဖြစ်သည်ကို ဝေသိခဲ့လျှင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ရရှာမည်။ ငွေနှစ်ရာပေးစဉ်က သူသည် ဘယ်က ရတာလဲဟုလည်းမမေး။ သိလည်း မသိနိုင်။ သူသည် တရားသော ဝင်ငွေဟုသာ မှတ်ထင်ခဲ့၏။ သူ့ အသိမှာ ခလေးအသိ၊ သူ့ အတွေးကားခလေးအတွေး၊ သူ့ ခံစားရမှုများကား ခလေး၏ ခံစားရမှု။ လပ်စားမှုအတွက် ဌာနဆိုင်ရာမှ အရေးယူနေပြီကို ကျနော်သည် ဝေကို အသိမပေးခဲ့ဘဲ တယောက်တည်း ကျိတ်ဖြေရှင်းနေရ၏။

အစက ထိုအမှုမှာ အလွယ်တကူ လွတ်မြောက်လာမည်ဟု ထင်တွေး ခဲ့သော်လည်း ကျနော်ကား အမှုကို ရှောင်ကွင်းမရတော့သည်ကို သိလာခဲ့၏။ အမှုသည် သစ်တောမင်းကြီးချုပ်ရုံးသို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ကြား၌ လိုက်လံတားဆီး၍လည်း မရတော့။ လိုက်နုတ်၍မရ။

အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင်ကား ကျနော်သည် ဝေ မရိပ်မိစေရန် ပိပိရိရိနေထိုင်ရ၏။ ဝေ့ ကို ဆေးကုသရေး အတွက်လည်းပူပင်နေရ၏။ ဝေ မသိဘဲနှင့် ကြွေးများလည်း ပတ်လည် ဝန်းရံနေ၏။ အလုပ်အတွက် မြှော်လင့်ချက်လည်း မရှိတော့ပြန်။ အစဉ်အမြဲ စိတ်များ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရ၏။ ကြာသော်လည်း မွန်ထူထွန်ထိုင်းလာသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟုသဘောပိုက်ကာ စိတ်ကို လျှော့ချထားရလေသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာလျှင်မူ ဝေ့ ကျန်းမာရေး အတွက်လည်း ပူပင်လာပြန်သည်။ ဝေသည် အိပ်ရာထဲမှ ကျနော် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားရင်း

“ကိုကို မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ရင် ခင်ဝေ့ ဘီးဖြစ်ဖြစ် လက်ကောက်ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းလိုက်လေ၊ ဆရာမကိုလဲ ဆေးဘိုးတွေ ပေးရမှာရှိသေးတယ်မူတ်လား၊ ကိုကိုလဲ စိတ်ညစ်နေတယ် ထင်တယ်။ ကိုကို ဘာပြုလို့ သက်ပြင်းချချနေတာလဲဟင်” ဟုသူသည် မေးနေတတ်၏။

ကျနော်သည် ခေါင်းယမ်းပြပြီး ကြိုးစားကာ ပြီးရယ်ထားလေသည်။

“ကိုကိုဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဝေ့ ကို တယောက်ထဲ ထားခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းတာပါ”

“ခင်ဝေလေ နေမြန်မြန်ကောင်းချင်ဘီ၊ ကိုကို အဝတ်တွေလဲ ညစ်နေဘီ၊ ကိုကိုထမင်းချက်နေရတာမြင်တော့ ခင်ဝေ့ စိတ်ထဲမောနေတာဘဲ”

တခါတရံတွင်မူ ဝေသည် ငြိမ်သက်နေကာ...

“ဘာပြုလို့ လဲမသိဘူး၊ ခင်ဝေဟေမန်ကို သိပ်သတိရတာဘဲ။ ခင်ဝေနေကောင်းရင် ဟေမန်ကိုသွားကြရအောင်လေ”

ဝေသည် ဟေမန်ရွာကလေးကို တဖွဲ့ တနွဲ့ ပြောနေတတ်၏။ ဟေမန်ရွာကွေ့ ရှိ စိမ်းလန်းသော ငှက်ပျောဥယျာဉ်ကြီး၊ ဟေမန်တာရိုးကြီးတဖက်ရှိ ပေါက်ပင်တောတန်းကြီး၊ ရေများ ညင်သာငြိမ်သက်နေသည့် ဟေမန်မြစ်ပြင်၊ မြစ်ပြင်ထက်မှလှေငယ်များ မြစ်ကမ်းရှိယာခင်းများ၊ မြစ်တဖက်ကမ်းရှိ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများ။

ဝေ့ စိတ်များသည် ဟေမန်သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

ဟေမန်မြစ်ပြင်ထက်မှလှိုင်းငြိမ်ကလေးများပေါ် တွင်ကူးခတ်နေသည်။ ကျနော်သည် ဝေ၏ ပိန်လိုနေသော လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် “ဝေနေကောင်းရင်သွားတာပေါ့” ဟု နှစ်သိမ့်နေပြန်သည်။

တခါတရံ၌မူ ဤသောကများကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာကာ ကျနော်သည် တနေရာရာသို့ ထွက်ပြေးသွားချင်လာလေသည်။ နောက်ပိုင်းရက်များတွင်ကား ကျနော်သည် အလုပ်ရပ်ဆိုင်းမိန်

ကိုသာ မျှော်နေခဲ့ရနေလေသည်။ ဤအမှုကြောင့် အလုပ်ပြုတ်သွားလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်သိမြင်နေ၏။ ကျနော်တို့ကား အစိုးရလစာစား အလုပ်ကိုသာ ထမင်းစားရသည့် အလုပ်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ အပြင် ထွက်လိုက်လျှင်ထမင်းငတ် သေရမည်ဟုတွေးခဲ့၏။ ထိုအလုပ်မှလွဲ၍ အခြားအလုပ်လည်းမလုပ်ဝံ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျနော်သည် အရာရှိများကို ခြေသလုံး ဖက်ကာ သနားဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ အသနားခံနေရသည်။ ကျနော်မှာ လူတယောက်ထားသင့်သော မာနကိုလည်း မထားနိုင်တော့။

အရာရှိများရုံးခန်းသို့ ဝင်လျှင် ကျနော်သည် ခါးကိုင်းပြီးပခုံးကို ကြုံ ထားရ၏။ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားရ၏။
“တတ်နိုင်သလောက်တော့ ဖေးမပါအုံးဆရာ၊ ကျနော်မှာအိမ်ထောင်နဲ့ပါ။ ခုဖြစ်ရတာက ကျနော် အဖေ ဆေးရုံတက်နေရတာ စရိတ်မရှိတော့လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ကျနော် အလုပ်ပြုတ်သွားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြရတော့မှာဘဲဆရာ”

အရာရှိသည် စာပွဲကိုလက်ဖြင့် ထောက်ပြီး ကျနော် ကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း ခေါင်းကို ဖြေးဖြေးသာသာ ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရုံရှိတော့တာဘဲ၊ မင်းအစက သေသေချာချာ စဉ်းစားပီးမှ လုပ်ခဲ့ဘို့ ကောင်းတာ။ အမှုကိုဖျောက်ရင်ငါပါ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။ ပုလိပ်လက်မရောက်တာဘဲ ကံကောင်းလှပီ။ ကဲ ငါအလုပ်ရှိသေးတယ်၊ ဒါဘဲမူတ်လား”

ကျနော်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ရုံးမှအထွက်တွင် အိမ်သို့ လည်း မပြန်လို။ ဘယ်ကို သွားမည်ဟုရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လမ်းများပေါ်၌ လျှောက်နေ၏။ တခါတရံတွင် တောင်ပိုင်းရှိ ရွှေစေတီရင်ပြင်သို့ သွားမိပြန်သည်။ ကျနော်သည် အေးငြိမ်းနေသော ဘုရားရင်ပြင်တော်ရှိ တန်ဆောင်းတခုအတွင်း အုတ်ခုံ တန်းလျားပေါ်၌ ပစ်လွဲ အိပ်ချလိုက်၏။ တန်ဆောင်းမျက်နှာကြက်တွင် ရေးဆွဲထားသည့် ငရဲခန်းများကို မော့ကြည့်နေရင်း စိတ်နှလုံးသားများ ပူပင်ကာ သောကများထွေနေလေသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ထက်တွင်မူ မရမ်းပင်အုပ်အုပ်များမှ ရွက်ချင်းခတ်သံသည်လည်းကောင်း၊ ဆွဲလဲများ လှုပ်နေသံသည် လည်းကောင်း၊ အေးငြိမ်းစေသော တေးသွားများဖြစ်နေ၏။
ကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာမူ ပူပြင်းနေရာမှာ ရုတ်တက်ရက်မိုးများမှိုင်းဆိုလာပြန်သည်။ မိုးသည် အနီးကပ် နိမ့်ဆင်းလာသော်လည်း မရွာ။ ကောင်းကင်ပြင်၌ အပူငွေ့ များ လျှံ တက်လာပြန်သည်။ တခါတရံတွင်မူ ကျနော်သည် တယောက်ထီးတည်း ရစ်ခွေချောင်းရိုးသို့ ထွက်သွားကာ ချောင်းကမ်းတွင်ထိုင်ရင်း အလုပ်ပြုတ်သွားလျှင် ဘာလုပ်ကိုင်ရမည်ကို တွေးမရနိုင် ဖြစ်နေ၏။

ပြင်းထန်သည့် ကြောက်စိတ်သည်လည်း မရှိဟု ထင်လာပြန်သည်။ သည်ရက်များအတွင်းက ရစ်ခွေချောင်းသည်လည်း ရေများခန်းခြောက်သွား၏။ ချောင်းကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်များသည် နွမ်းနယ်နေကြ၏။ ချောင်း သဲပြင်ပူပေါ်တွင် လေပူများ ဝေ့ ယမ်းနေသည်။ ဆည်းဆာများ၌ ချောင်းတဖက်ကမ်း တောင်ချောက်ကုန်းများပေါ်တွင် ဆည်းဆာ တိမ်တောင်များသည် အပူငွေ့ လျှံကာ တောက်ပနေကြလေသည်။ အချိန်များစွာ ကုန်ပြီးမှ ဝေမျှော်နေမည်ကို တွေးကာအိမ်သို့ စိတ်မော ပင်ပန်းလှစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ကျနော်အတွက် အလုပ်မှ ရပ်ဆိုင်းမိန့် ရောက်လာသည့်နေ့တွင်မူ ကျနော်သည် မထူးတော့ပြီဟု စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချကာ အိမ်သို့ နေလည်ပိုင်းတွင်ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျနော်သည် အမိန် စာကိုကိုင်ပြီး နေပူကြီး၌ ခြေလှမ်းများ နှေးကွေးလေးလံလှစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့ တွင်မှ နေအပူရှိန်သည်လည်း အစွမ်းကုန် မြင့်တက်လျက်ရှိ၏။ မြို့ သစ်ကလေး လမ်းမများပေါ်တွင် လေပူကြီး များသည် ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့လျက် ရှိ၏။ ကျနော် ခြံသို့ အဝင်တွင်ကား မိုးကြီးသည် ရုတ်တရက်အံ့ပျလိုက်ပုံမှာ စိတ်ညစ်စရာကြီး၊ ငိုချင်စရာကြီး။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင်အကျီချိတ်၌ အကျီချိတ်နေစဉ်၌ပင် ဝေသည် အိပ်ခန်းတွင်းမှ လှမ်းပြီး

“ကိုကို ပြန်လာပလား”ဟုမေးသည်။

“ကိုကို လာပါအုံးလေ”

ကျနော်ကား ဖြေးဖြေးလျှောက်သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့သေးဘဲ အခန်းဝဉ်ပင် ချီတုံချတုံဖြင့် ခဏရပ်နေမိ၏။ ကျနော်သည် အိပ်ခန်းတွင်းတွင်လည်း ဝေ့ကို စကားတလုံးမျှမပြောမိဘဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် ဝန်လေးလွန်းနေ၏။ သည်အချိန်မှစပြီး ကျနော်တို့ ကား အလုပ်မဲ့ အကိုင်မဲ့ ကလေးကလေးများဖြစ်ရပြီကို ဖွင့်ထုတ်မပြောရက်။ ဝေကမူ သူ ကျန်းမာလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာမ နောက်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ပူ မရှိတော့ကြောင်းစသည်တို့ ကိုပြောနေ၏။ သူ၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ စကားပြောနေသံများသည် ကျနော် ကို ကျော်လွန်ပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းနေကြလေသည်။

သူသည် ကျနော် ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ကုတင်အစွန်း၌ ထထိုင်သည်။ ခလေးကလေးလို ဘောကကင်းစွာဖြင့် ပြုံးနေသည်။

“ကိုကို ပင်လဲ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ ခွင့်ယူအုံးလေ၊ ခင်ဝေလဲ နေကောင်းလာဘီ၊ ဟေမန်ကို သွားကြရအောင်နော်။ ပြောစမ်းကွယ်၊ ကိုကို ကို ကြည့်ရတာလေ ခုတလော တမျိုးကြီးဘဲ၊ ကိုကိုစိတ်ညစ်နေတာလား၊ မှိုင်မှိုင်နေတယ်၊ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲကိုကို၊ ဟိုကျောင်းဆရာမလေးက

ခုတလော စိတ်ကောက်နေလို့လား၊ ကိုကို မှားနေဘိနေ၊ တကယ်ပြောရရင် ခင်ဝေက အဲဒီ ဆရာမလေးထက် လှပါတယ်၊ အခုသာခင်ဝေ နဲ့ပိန်နေလို့ နော်၊ ကိုကိုလဲ ပိန်သွားတယ်”

“ကို ပိန်သွားသလား”

“ဟုတ်တယ် နေအုံးလေ၊ ခင်ဝေမေးတာ ပြောပါအုံး၊ ကိုကိုတခုဖြစ်နေပါတယ်၊ ခင်ဝေ သိတယ်၊ ဖွင့်ပြောပါ ကိုကိုရယ်။ ခင်ဝေ ငိုချင်လာဘီ”

ပူအိုက်နေသော အခန်းအတွင်း၌ ကျနော် တကိုယ်လုံးမှာ ချွေးစေးများ စေးထန်းလာနေသည်။

“ဝေ ကို အသိပေးသင့်တာ ကြာဘီ၊ ဒါပေမယ့် ဝေအားငယ်သွားမှာစိုးလို့ ၊ ကို ဘာမှမပြောဘဲ နေလာခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ ဖွင့်မပြောလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဝေသည် ကျနော်ကို ငေးကြည့်နေရင်း ငြိမ်သက်နားထောင်နေ၏။ သူ့ မျက်နှာမှာမူ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလွဲမသွား။ သူငိုချလိုက်မည်ဟု ကျနော် ထင်ခဲ့သည်တို့ မှာ မှားယွင်း နေပြန်သည်။ ဝေသည် မျက်တောင်ကိုသာ ခတ်နေခဲ့သည်။

“ အဲတာ အမေ့ဆီပို့တဲ့ ငွေနှစ်ရာလား ကိုကို”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီနှစ်ရာက သူငယ်ချင်း တယောက်ဆီက ယူတာ”

“တော်သေးတာ ပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အမေ့ ဆီပို့တဲ့ ငွေကြောင့်သာ ဖြစ်ရရင် ခင်ဝေ ရင်ကျိုးတော့မှာ၊ ကိုကို ခင်ဝေ ကိုလဲမုန်းသွားမှာဘဲ၊ အမေ့ကိုလဲ မုန်းသွားမှာဘဲ၊ ကိုကို အိုက်နေသလား၊ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်လေ၊ ကိုကိုက အလုပ်ပြုတ်တာကိုပြောရင် ခင်ဝေအားငယ်ပီး ငိုမှာ စိုးတာကို၊ ဒါကြောင့်ကိုကိုဟာ ခင်ဝေကို ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ခင်ဝေ တို့ ကလေးအလုပ်မရှိမှလဲ မစိုးဘူး၊ ဈေးတောင်းခေါင်းပေါ် တင်လိုက်ရင် ယောက်ျားတယောက်တော့ ဝအောင်လုပ်ကျွေးနိုင်တယ်”

“ကိုကို အတွက်သာ စိုးတာ။ ကိုကိုက ဟင်းမကောင်းရင်မစားတတ်ဖူး၊ ခင်ဝေတော့ ဘယ်လိုဟင်းနဲ့ စားရစားရ ဗိုက်ပြေ သွားရင် ပီးတာဘဲ၊ အလုပ်လုပ်ရမှလဲ မကြောက်ပါဘူး၊ စက်ထဲပြန်ဆင်းပြီး ကို ယောက်ျားကို လုပ်ကျွေးတာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟေမန်ကို သွားမယ်၊ ခင်ဝေကောက်လဲစိုက်တတ်တယ်၊ ပျိုးလဲ နှုတ်တတ်တယ်၊ လယ်ထွန်ရမလား၊ အဲဒီ ကျတော့ ကိုကိုဟာ ခင်ဝေတပွဲကလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်”

ဝေ ပြုံးနေသည်ကို ကျနော်သည် အံ့အား သင့်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဤ သောက ရောက်စရာများကြား၌ ဝေ စိတ်လက် ရွန်းလန်းနေခဲ့သည်ကား ကျနော် အတွက် နားလည် နိုင်စရာ မရှိ။

“ဟေမန်ကို ဘယ်တော့ သွားကြမှာလဲ ကိုကို”

ဝေသည် ပြတင်းတံခါးများကို ဖွင့်လိုက်၏။ သူ့ ဆံပင်များကို ပြန်၍ ထုံးသည်။ သူသည် မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ မျက်နှာပေါင်ဒါလိမ်းသည်။ ကျနော်ကား အိပ်ရာထဲ၌ လှဲ နေလိုက်ရ၏။ ဝေသည် ဟေမန်တွင် သူ့အလုပ်လုပ်မည့် အကြောင်းများကိုသာ တနေ့ ခင်းလုံးလုံး တညနေလုံးလုံး ပြောနေခဲ့သည်။ ညအိပ်ရာထဲ ရောက်ချိန်တွင်လည်း သူသည် သူ့ စိတ်ကူး ကလေးများကို စိတ်အားထက်သန်လှစွာဖြင့် ပြောနေဆဲပင်။

သူသည် အိပ်ခန်းတံခါးများကို ဖွင့်ထားပြီး လရောင်ကို ကြည်နူးနှစ်သက်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း စကားများစွာ ပြောခဲ့၏။ သူ့ မျက်လုံးကလေးများသည် လရောင်ထဲ၌ ရွန်းမြဲတောက်ပနေကြ၏။ သူ့ စိတ်များသည် လတ်ဆတ်တက်ကြွနေကြ၏။ ညနက်လာမှ သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် ကျနော် နံဘေး၌ ယှဉ်အိပ်လိုက်လေသည်။

“အလုပ်ပြုတ်သွားဘီလို့ သဘော ထားလိုက်တော့နော်။ ကိုကို့ လစာလောက်တော့ ခင်ဝေရအောင် ရှာပြပါမယ်၊ အစတုန်းက ခင်ဝေ ခလေး လိုချင်တာလေ၊ ခုတော့ ခလေးမရှိတာဘဲ ခပ်ကောင်းကောင်းနော်။

“ကိုကို အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်နေသလားဟင်၊ ကိုကို ခင်ဝေ့ကို အထင်သေးမှာစိုးလို့ သာ မပြောတာ၊ ကိုကို့ နောက် ခင်ဝေလိုက်လာခဲ့တုန်းက ကိုကို့ ကို ချစ်တာနဲ့ လိုက်လာတာ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို့မှာ မယားကြီးတောင် ရှိချင်ရှိမှာဘဲ ထင်တယ်၊ ကိုကိုလူပျိုမှန်းသိမှခင်ဝေ ဝမ်းသာရတာ၊ ပီးတော့ကိုကိုဘာလုပ်လုပ်မှန်းလဲ ခင်ဝေမသိဘူး၊ ကဲ ခုကိုကို အလုပ်ပြုတ်သွားတော့ကော ဒါဘာပြုတာလိုက်လို့။”

ကျနော်သည် သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ လက်ကိုတင်ထားမိလေသည်။ လရောင်အောက်တွင် သူသည်မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေ၏။ ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးရယ်ထားသော သူ့ မျက်နှာကလေးမှာ မှန်သားလိုပင်ကြည်လင်နေခဲ့လေသည်။ ညနက်လာလျှင် သူသည် ကျနော် ကိုဖက်လျက် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျသွားသည်။ သူ့ မျက်နှာကို ကျနော်ရင်အုံတွင် ကပ်ထားသည်။ သူ့ အသက်ရှူငွေ့များသည် ကျနော် ရင်အုံကို တိုးဝေ့ နေ၏။ ကျနော်လည်း သူ နဖူးပြင်ကိုသပ်တင်ပေးနေလျက်စိတ်သောကများ ရောက်မြဲတိုင်းရောက်နေခဲ့ရ၏။

ကျနော်ကား ဟေမန်သို့ မလိုက်ဝံ့။ ဟေမန်၌ မြေစမ်းခရမ်းပျိုးမလုပ်ဝံ့။ မြို့ ကြီးသို့ ပြန်ပြီး အမေ့ ကိုအကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ အကူအညီယူရန်သာ စိတ်ကူးနေ၏။ ဝေ့ အလိုသို့ လိုက်လိုသော်လည်း ကျနော် အတွက် အမှန်ကန်ဆုံးမှာ မြို့ ကြီးသို့ သွားရန်သာ ဖြစ်သည်ကိုတွေးနေမိလေသည်။

ညအချိန်များသည် ဖြတ်သန်း ကျော်လွန် သွားနေကြ၏။ ကျနော်ကား ဝေ့ ကိုသနားသော်လည်း မြို့ကြီးသို့ သွားရန်သာ ထပ်တလဲလဲ ဆုံးဖြတ်နေမိလေသည်။ နောက်ရက်များတွင် ကျနော် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြောသောအခါဝေသည် ကြူကြူချင်ခဲ့သည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ ကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေနဲ့ နယ်လုကြတာမျိုး ဖြစ်နေဘီ၊ နယ်လုလို့ ကွဲကြတာတွေ ကိုကိုမကြားဖူးဘူးလား၊ ဒုက္ခပါဘဲ ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဝေဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး၊ အဲဒီကို ခင်ဝေလိုက်လာလို့ မဖြစ်ဖူး ဆိုတာကိုကိုသိပီးသားဘဲ၊ ကိုကိုတို အမေက ခင်ဝေ ကိုကြည့်လို့ ရတာ မဟုတ်ဖူး၊ ခင်ဝေက ကိုကိုတို့ ထောင်ဖမ်းပီး ယူထားတာလို မြင်ထားကြတာ၊ စက်ထဲမယ်စပါးသယ်နေတဲ့ ကလေးကချေ ကောင်မလေးလို့ မြင်ထားကြတာ၊ ခင်ဝေဘာလုပ်လုပ် အကောင်း တချက်မှ မြင်ကြမှာမဟုတ်ဖူး၊ နေ့ ရှိသရွေ့ ငရဲကျနေရတာ ထက်စိတ်ညစ်စရာကောင်းနေတာဘဲ”

ကျနော်သည်လည်း မြို့ကြီးရှိအမေထံသို့ သွားရန်သာ ပြောနေမိလေသည်။ မြို့ သစ်ကလေးမှထွက်ခွာမီ နီးကပ်နေသော ရက်များတွင် ဝေ့အတွက် စိတ္တဇပင်ဖြစ်စပြုလာသည် ထင်ရလေသည်။ ဝေသည် မလန်းဆန်း မတက်ကြွတော့ပေ။ အိပ်ရာထဲ၌သာ လဲလျောင်းနေ၏။ ကျနော်ကိုလည်း စကားဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောတော့ပေ။ ကျနော်ကပြောလျှင် သူသည် တလုံးမျှပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ကာငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များပြည့် သိပ်လာနေကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ စီးကျနေတတ်လေသည်။

“ လင်ခေါ် တောင်ပေါ်လိုက်ရမှာပေါ့၊ ကိုက ယောက်ျားတယောက်အနေနဲ့ မိန်းမလုပ်ကျွေးတာကို မစားနိုင်ဘူး၊ ပီးတော့မြို့ကြီးမှာဆိုရင် အလုပ်အဆင်သင့် ဘဲမှုတ်လား ဟု ကျနော်ပြောနေသည်ကိုလည်း သူသည် နားထောင်းနေဟန်မရှိ။ မြို့ သစ်ကလေးကို စွန့်ခွာသွားရတော့မည့် နောက်ဆုံးညအထိ သူ့သဘောမပေါက်နိုင် သေးလျှင်ကား ကျနော်သည်ပင် ဒေါမနသစိတ်များ ပွားလာခဲ့ရလေသည်။

ထိုည၌သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တလူးလူးတလွန့် လွန့်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်တွင်လည်း အကြာကြီးထွက်ရပ်နေပြန်သည်။ သူသည်ကျနော် ကိုစကားမပြော။ ကျနော်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေသောလည်း အိပ်မရနိုင်။ ကျနော် တတ်နိုင်လျှင်ကား သူ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်ပါသည်။ ညနက်မှ သူသည် ကုတင်တဖက်အစွန်း၌ ကျနော် ကိုကျောပေးပြီး ခပ်ခွာခွာအိပ်သွားလေသည်။ ကျနော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျချိန်တွင်သူသည် အိပ်ရာမှထပြန်ပြီး ကျနော်အနား၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေပြန်သည်။ အဝေးဆီမှ ကြက်တွန်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

လရောင်မှေးမှိန်သွားနေစဉ်... လရောင်ကို တိမ်ညို တစုံစုံကွယ်နေစဉ်၌ သူသည် ရုတ်တရက် ကျနော် ကိုယ်ပေါ်လှဲ့ ချကာရှိက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်လေသည်။ သူ့မျက်ရည်များ ကျနော်မျက်နှာပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းနေမှ ကျနော်လည်း အိပ်ရာမှလန့် နိုးလာသည်။ ကျနော်သည်

တသိမ့်သိမ့်ခါနေသော သူ့ ကျောပြင်ကို မှောင်ရီဝိုးဝါး၌ သိမ်းပွေထားလိုက်၏။ သူသည် ကျနော် နှင့် ပါးချင်းအတင်းပူးကပ်နေ၏။

“ ဒုက္ခပါဘဲကွာ ” ဟု ကျနော်သည် ညည်းနေမိ၏။

သူ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း တရိုက်ရိုက် ငိုနေသည်ကား အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ပေ။ ကျနော်သည်သူ ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးကာ မြို့ကြီးသို့ သွားရန်သာ အမှန်ဆုံးဖြစ်သည်ကို သူ့ နားလည်အောင် ကြိုးစား ရှင်းပြသော်လည်း ကျနော့် စကားများမှာ မရာမထင်တော့ပေ။ ကျနော့် စိတ်များမှာလည်း နော်ကျိရှုပ်ထွေး လာပြန်သည်။

“ ကိုကိုမြို့ကြီးကိုချည်းသွားမယ်လို့ ဇွတ်ပြောနေတာ ဘာပြုလို့လဲဟင်၊ ခင်ဝေမလိုက်ဖူးဆိုတာသိလို့ တမင် ကွာပစ်ချင်လို့ လုပ်တာမူတ်လား၊ ရှင်းရှင်း ပြောလိုက် စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ယောက်ျားဘဲ၊ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြော ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြော၊ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်လုပ်ပေါ့၊ ကိုကိုလိုလူမျိုးဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာဘဲ၊ ဆင်ကြံကြံတဲ့လူစားမျိုး ”

“ ခလေးလို မတွေးစမ်းပါနဲ့ ကွာ ”

“ ဒါဖြင့်ဘယ်လို့ တွေးရမှာလဲ၊ ခင်ဝေဘယ်နည်းနဲ့ မှမလိုက်ဘူးဆိုတာ ကိုကို အသိနော်၊ မြို့ကြီးကို သွားရင် ခင်ဝေ ကိုယ်ပစ်သွားရမယ်ဆိုတာ ကိုကို အသိနော်။ ဟေမန်မှာ ခင်ဝေ အလုပ် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို အသိနော်၊ ဒါဖြင့် မြို့ကြီးကို သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဝေနဲ့ လမ်းခွဲကြစို့ လို့ ပြောတာပေါ့၊ ခင်ဝေ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်ကိုကို၊ ခင်ဝေ ကိုသတ်ပစ်ခဲ့ပါလားဟင်၊ ကိုကို ခင်ဝေကို သတ်ပစ်ခဲ့ပါ ”

“ မဟုတ်သေးဘူးလေ ”

“ ဘာမဟုတ်တာလဲ ”

“ မင်းကို အမေ နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယုံကြည်တယ်၊ မင်းကို သမီးလိုချစ်လာရမယ်၊ ဒီ ကစဝီးဥပေက္ခာပြုရင် ဒီအဆိုးချည်းနေမှာဘဲ၊ ကို လေးလေးနက်နက်ပြောတာ ”

သူကားတရိုက်ရိုက်ငိုနေရင်း ကျနော့် လက်တွင်းမှ ဇွတ်ရုန်းပြီးထလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ကုတင်တဖက်စွန်းတွင် ကျနော့် ကိုကျောပေးကာ အိပ်နေပြန်သည်။ အမှောင်ထဲ၌ သူ့ လက်များ တဖြောက်ဖြောက် ချိုးဖဲ့နေသံလည်း ကြားရသည်။ သူ့ တက်ခေါက်သံလည်း ကြားရသည်။

မိုးလင်း၍မြင်းလှည်းများဖြင့် ကျနော်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် အခါတွင်ကား ဝေသည်
မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မလှုပ် မရှက်ငြိမ်သက်ပါလာခဲ့သည်။ ကျနော် ကိုလည်း တချက်မျှမကြည့်။
အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်သော်လည်း မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမျှ သူမြင်တွေ့ ရဟန်မရှိ။ သူ
မျက်လုံးများမှာမူ ဆွေးရိပ်သန်းနေကြ၏။ သူသည် မြင်းလှည်းနောက်ကို အားအင် ကုန်ခန်းစွာ
စိတ်ပျက်အားလျှော့စွာဖြင့် မှီထားလိုက်လေသည်။

သည်နေ့ တွင်မှ လခြမ်းကွေ့ လမ်းပေါ်တွင် မိုးကြီးသည် အံ့ ဆိုင်းနေခဲ့၏။
တောင်ကုန်းကလေးများသည် မိုးဖြင့် မိုင်းညို သွားနေ၏။ ရစ်ခွေချောင်းကမ်းရှိ
သစ်ပင်တောတန်းများသည် မိုးမှုံများကြောင့် မပီမသ ဖြစ်လာ၏။

ဈေးကိုလွန်လာပြီး ကုန်းမော့အဆင်းလမ်း၌ ဝေသည် ရုတ်တရက် သူ့ လက်ကလေးတဖက်ကို
ကျနော်ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်လေသည်။ ဝေသည် တချက်ချင်း ရိုက်စပြုလာသည်။ ငြိမ်သက်ရာမှ
ဖြေးဖြေးချင်း အရှိန်နှုန်း တိုးမြင့်လာသောမုန်တိုင်းကဲ့သို့ သူသည်လည်း တဆင့်ထက် တဆင့်
ပေါက်ကွဲလာသည်။

“ကိုကို ဟေမန်ကို မလိုက်ဖူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားဘီနော်၊ ကိုကိုဖွတ်လုပ်ရင် ခင်ဝေ
ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက် ထွက်သွားမှာဘဲ”

သူက“မြင်းလှည်းရပ်ခိုင်းလိုက်တော့”ဟု ရှိုက်သံဖြင့် ရောထွေးကာ ပြောလာနေသည်။

ကျနော်သည်လည်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိလေသည်။

“ကိုပြောတာ အရှည်ကိုကြည့်ပီး ပြောတာဝေ၊ အမှုအတွက်လဲ ငွေအကုန်ခံရမှာ ရှိသေးတယ်၊ ဒီ
စားဝတ်နေရေးလဲ ရှိသေးတယ်။ အမေတို့ ဆီမှာတော့ ငွေဆွဲလို့ လိုသလိုရနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် မြင်းလှည်းသာရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၊ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ” ဟုသူသည် အော်ပြောနေ၏။

“ခင်ဝေတို့ ဘယ်မှမသွားကြတော့ဘူး၊ ဒီမြို့မှာဘဲ နေကြမယ်”

မြင်းလှည်းသမားသည် ရပ်ရန် ဇက်ကြိုးကိုတောင့်ရန်ဟန်ပြင်ချိန်တွင် “မောင်းသာမောင်းပါ၊
ရထားမမှီဘဲ နေမယ် ” ဟု ကျနော်ပြောလိုက်သည်။ မြင်းလှည်းသည် ကုန်းဆင်းမှ လျှောကန်
ဆင်းပြေးနေ၏။ ထိုအချိန်တိုကလေး အတွင်းတွင် ဝေသည် ခပ်ကုန်းကုန်းထရပ်လေသည်။
မြင်းလှည်း ဆောင့်လိုက်သဖြင့် ဝေ ကိုယ်မှာယိမ်းထိုးသွား၏။ ကျနော်
လှမ်းဆွဲလိုက်သေးသော်လည်း ဝေကိုယ်ကလေးမှာ မြင်းလှည်းခြေနင်းခုပေါ်သို့ ကျသွားပြီး
ထိုမှတဆင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုးကျသွားသည်။

မြင်းလှည်းထိုးရပ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းဆရာနှင့် ကျနော်သည်လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။
ဝေသည် မှောက်လျက်လဲကျနေ၏။ ထမီတစ်စုံမှာ ပြေနေသည်။

သူ့ကို ကျနော်သည် ပွေထူလိုက်၏။ မြင်းလှည်းခြေနင်းခုံနှင့် ရိုက်မိပြီး သူ့ ပါးတခြမ်းလည်း
ညှိမဲနေ၏။ ကွဲရှသွားသောနှုတ်ခမ်းမှ သွေးများစို့လာလေသည်။

သူ့ကို ကျနော် ရင်ခွင်ထဲတွင် အသာ ပွေ ထားလိုက်သည်။ နောက်ဖက် ကုန်းထိပ်ပေါ်တွင်
ကျနော်တို့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအချို့ကို တင်ဆောင်လာသော မြင်းလှည်းနှစ်စီးသည်ရပ်နေ၏။
သူသည် ကျနော် ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းကန်ပြီး ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်နှင့် ထရပ်လေသည်။

“ခင်ဝေ မလိုက်ဖူး၊ ကိုကိုသွား။ ခင်ဝေ ဒီမှာဘဲနေခဲ့မယ်”

သူသည် မူးနေသဖြင့် ယိမ်းထိုးနေရာမှာ အော်ပြောနေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ကား ကျနော်သည် မြို့
ကြီးသို့ သွားလျှင် သူနှင့် ခွဲခွာကြရမည်ကို တွေးမိလေသည်။

သူမြို့ကြီး၌စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ငရဲတွင်းကျနေသလို နေရရာမည်ကိုလည်း တွေးနေမိ၏။
ဟေမန်သို့ လည်း ကျနော် လိုက်မနေနိုင်။ စိတ်များရှုပ်ထွေးလာကာ ကျနော်သည် ဘာမျှ
မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့။

“ကဲ မြင်းလှည်းပေါ် တက်ရအောင် ရထားမမှီဘဲနေမယ်။ တန်ဆာလုပ်စရာတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊
အချိန် မရတော့ဘူး၊ မူးနေတုန်းဘဲလား၊ ကို လက်မောင်းကို မှီထားလိုက်”

ကျနော်သည် တိုးတိုးပြောနေမိ၏။

“မြို့ကြီးကို သွားမှာလား”

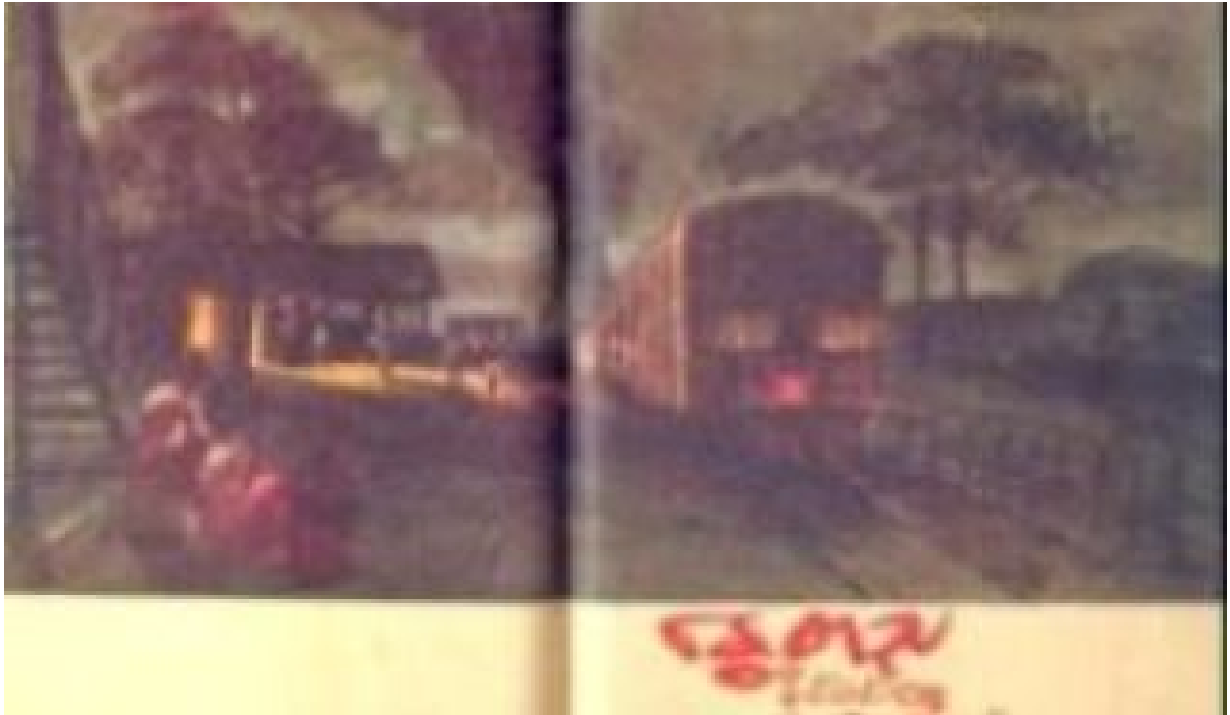
“ဟေမန်ကို သွားရမှာပေါ့ ဝေရယ်”

ဝေသည် ကျနော် လက်ကို ကိုင်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ဖြေးဖြေးတက်သည်။ မြင်းလှည်းပေါ်
တွင်ကား ကျနော်ကိုမှီထား၏။ သူသည် မြင်းလှည်းဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သော အခါ
မူးမိုင့်နေသည့်ကြားမ

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ကိုကိုများ ဇွတ်လုပ်ရင်လေ ခင်ဝေတော့ ဘာဖြစ်သွားမယ် မသိဘူး။
စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘာမဆို ရှောက်လုပ်ပစ်မှာဘဲ”ဟု ပြောနေပြန်သည်။

(ဖေါ်ပြပါ သရုပ်ဖော်ပုံမှာ နိုင်ငံရေးဆွေ ရဲ့ နွေတညဝတ္ထု ရှုမဝတွင် လစဉ် အခန်းဆက် ဖေါ်ပြစဉ်က
နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအတွက်ဖေါ်ပြထားတဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးဆွေ
ဖေါ်ပြလေ့ရှိတဲ့ ဘူတာရုံ မြင်ကွင်းလေး မှိုင်းဝေနေတဲ့မြင်ကွင်းလေးကို ပန်းချီဆရာက

ရအောင်ဆွဲထားတဲ့ ပုံ လို့ ပဲ ကျနော်ထင်ပါတယ်။ ဒီပုံလေးကို ကိုတင်မင်းထက်က ကျေးဇူးပြုထားတာပါ။)

(၁၁)

ကျနော်နှင့်ဝေသည် ဟေမန်မရောက်မီ ဝေမိဖုရားရှိရာသို့ သွားဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။
ဝေမိဖုရားကိုကား ထိုနေရာဟောင်း၌ မတွေ့ကြရပေ။ သူတို့ စပါးစက်သည် ပျက်နေခဲ့သဖြင့်
ကာလအတန်ကြာကပင် ရပ်ထားခဲ့၏။ ပျံ့ကျစက်အလုပ်သမားများသည်လည်းစက်ပျက်ကြီးကို စွန့်
ပစ်ကာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ပျံ့သန်းထွက်ခွာ သွားကြလေပြီ။ ထိုအထဲ၌ ဝေမိဖုရားပါ
ပါသွားသည်။ ကျနော်တို့ သည် လက်ရမ်းမဲ့ တံတားကလေးထိပ်တွင် ဝေ စိတ်ကျေနပ်သည် အထိ
ရပ်နေခဲ့ကြ၏။

တံတားကလေးသည်လည်း အိုမင်းယိုင်၍ နေပြီ။

တံတားကလေးအောက်ရှိ ချောင်းပြင်မှ နွံများသည်လည်း ခြောက်သွေ့နေကြ၏။

ချောင်းဟိုဘက် သည်ဘက် တဲတန်းလျားများ၌ လူတဦးတယောက်မျှ မတွေ့ ရ။

တဲတန်းလျားများ၏ အကာထရံများသည် တွဲလောင်း ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျနေကြ၏။

ဝေနှင့်ဝေ မိဖုရားနေထိုင်ခဲ့ရာ တန်းလျားအိုမှာမူ အမိုးပင် မရှိတော့။ ချောင်းတဖက်ကမ်းရှိ
စက်ရုံကြီးများသည်လည်း ငြိမ်သက်နေ၏။

“စက်ဘယ်တော့ပြန်ဖွင့်မလဲ မသိဘူးနော်၊ အမေတို့ ကျောက်ကြီးကို ကော်ပတ်စီးခြစ်သွားမှာဘဲ၊
ဒီလိုဘဲ သွားကြရတာ၊ ခင်ဝေတို့ လိုက်ကော်ပတ်စီး ခြစ်ကြရရင် ကောင်းမလား၊

မကောင်းပါဘူးလေ၊ ဟိုမှာ စက်ထဲက လူတွေ အများကြီးရောက်နေမှာဘဲ၊ တော်ကြာကိုကို ကို အထင်သေးနေ ကြမယ်”

ဝေသည် တံတားကလေးထိပ်တွင် ငေးဝိုင်းနေရင်း သူ့ ကိုယ်သူ ပြောသလို တီးတိုးညည်းညည်း ပြောနေခဲ့သည်။ ဝေသည် အားကိုးမဲ့နေသည့်အခါတွင် သူ့အမေရင်ခွင်ကို ခေါင်းတိုးဝှေ့ကာ အားကိုးချင် ရှာပေမည်။ တန်းလျားဘက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေရင်း ဝေမျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များဝိုင်းလာနေပြန်သည်။

“မငိုနဲ့ လေ” ဟူ၍သာ ကျနော်သည် ပြောခဲ့မိ၏။

“ခင်ဝေ မငိုပါဘူး”

“ဒို့ ဟေမန်ကို သွားကြမှာ မှတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု သူက တိုးတိုးပြောလျက် ကျနော် တို့ သည် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နေသော စပါးစက်ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေး၊ တဲတန်းလျားဟောင်းများ၊ ငြိမ်သက်နေသော စပါးစက်ကြီးများသည် ကျောက်ဘက်၌ မလှုပ်မရှက်၊ အသံမရှိ၊ အသက်မရှိနေရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုမှ ကျနော်တို့ သည် ကျနော်မရောက်ဖူးသေးသော ဟေမန်သို့ တဆင့်ထွက်ခွာလာကြ၏။ ဟေမန်သို့ ရောက်စက ရက်အတန်ကြာမျှအထိ နေမရထိုင်မရ ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဆက်ဆံရမည် ကိုလည်းမသိ။ ဟေမန်သို့ ရောက်ပြီး သုံးရက်အတွင်း ရွာသား များသည် ကျနော်တို့ အတွက် တဲအိမ်ကလေးတလုံးကို ဝိုင်းဝန်း ဆောက်လုပ်ပေးကြ၏။ တဲကလေးသည် ရွာလယ်လမ်းမကြီးဖက်သို့ မျက်နှာပြုထား၏။ တဖက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဟေမန်တာတမံကြီးသည် တဲအပေါ်မှမိုးကာ ထီးတည်းငြိမ်သက် ရပ်တည်နေသည်။

ည၌လထွက်လာလျှင် တဲကလေးရှေ့ရှိ ငှက်ပျော်ပင်များကို လေတိုးဝှေ့ လာကာ ငှက်ပျော်ရွက်များလည်း ရွက်ချင်းခတ်လာကြလေသည်။ ညများ၌ မြစ်ပြင်တွင် ရေတိုးဝှေ့ နေသံများ ကြားလာရသည်။ အဝေးဆီမှ ပုရစ်အော်သံများသည် ကျနော်တို့တဲကလေးရှိရာဘက်သို့ ပြန့်လွင့်လာကြသည်။ တဲ ကလေးရှေ့ ဘက် သင်ရိုး ရင်းလိပ်ကာများကို လေများ တိုးဝှေ့လာနေသည်။

ညတွင် ကျနော် နံဘေး၌ဝေသည် စိတ်ချမ်းသာစွာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွား သော်လည်း ကျနော်ကား မရေမရာ အတွေးများကို တွေးနေကာ ခေါင်းတခုလုံး ရှုပ်ထွေးနေပြီးအိပ်မရ။ တခါတရံတွင်မူ ဝေသည် အိပ်ရာမှတရေးနိုးလာပြီး

“ကိုကိုမအိပ်သေးဘူးလား၊ စိတ်ညစ်နေလို့ လား”ဟု ကြင်နာယုယစွာ မေးတတ်သည်။

“စိတ်မညစ်စမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ တချို့ ဆိုရင်အဝတ်တထည်ကိုယ်တခုနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြတာ၊ နားတောင်းကလေး တရံတောင် ရှိကြတာမျှတ်ဖူး၊ ခု ခင်ဝေတို့ မှာ ရွှေလဲပါတယ်၊ ငွေလဲပါတယ်၊ ခင်ဝေအလုပ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ကိုကိုလခကို မှီအောင်လုပ်ပြမယ်၊ ခုတောင် အိမ်ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ရင် ဘာရောင်း ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

ဝေသည် ကျနော်ရင်အုံပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကိုတင်ထားပြီး ကျနော်ပါးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ့အသက်ရှူသံ၌ပင် ကြည်နူးရွှင်လန်းမှုများ ပါနေသည် ထင်သည်။ ရက်များမကြာမီတွင်ပင် ဝေ စိတ်ကူးများအတိုင်း တဲအိမ်ကလေးအတွင်း ဈေးဆိုင်တခုဖြန် ခင်းလိုက်လေသည်။ ငရုတ်သီး၊ ဆား၊ ဆီ၊ ရေနံဆီ၊ ငါးပိငါးခြောက်၊ ကြက်သွန်၊ ပဲလှော် လဖက်၊ ကွမ်းသီး၊ ဆေးလိပ်၊ ထန်းလျက်၊ ခလေး သွားရေစာများနှင့် အထည်အဝတ် အကြမ်းထည်လေးများပါ တင်ခင်းလိုက်သည်။ မြို့ သစ်ကလေးတွင်နေစဉ်က ညနေခင်းများတွင် ဝေသည် ကျနော်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလေ့ရှိသော်လည်း ဤ ဟေမန်တာရိုးအပေါ်၌ လမ်းလျှောက်သောအခါတွင်ကား ဝေကိုခေါ်မရတော့ပေ။ လမ်းလျှောက်ခေါ်လျှင် ဝေသည် သူ ဆိုင်ကလေး ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြီး ပြီးလျက်ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

“လမ်းရှောက်တယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲသားအလုပ် မဟုတ်ဖူး မောင်ကိုကိုရဲ့ ” ဟု ပြောကာ သူသည် ရယ်နေတတ်၏။ တာရိုးကြီးနှင့်မြစ်ပြင်အကြား နံးတင်မြေနုများ၌ ယာခင်းများသည် စိမ်းမြလန်းဆန်းနေ၏။ မြစ်တဖက်ကမ်းရှိရိုးမတောင်တန်ကြီးတွင် မြူခိုးများ ခိုနေကြ၏။

ညနေဆည်းဆာများ၌ မြစ်ပြင်ထက်တွင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသော လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများပေါ်ဝယ် ဆည်းဆာ နေခြည်များသည် ခိုစီးနေတတ်၏။ မဲဟော် တောစပ်ဖက်မှ ငှက်တအုပ်ပျံသန်းလာသည်။ သူတို့ သည် ကျနော်အပေါ်မှဖြတ်၍ ပျံနေစဉ်တွင် ကျနော်ကို တိတိတာတာ အော်မြည်ကာ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းရက်များ၌ ဝေသည် ညနေခင်းများတွင် သစ်ကြိမ်းရွာ၊ မြယာရွာ၊ နတ္တလင်းရွာ၊ နတ်ရေတွင်းရွာများဖက်သို့ ခေါင်းရွက် ဈေးသည်အဖြစ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏။

မိုးချုပ်လျှင် ကျနော်သည် တာရိုးကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်သွားကာ သူ့ကို ထွက်ကြိုရလေသည်။ သူ၏ သစ်ကြိမ်းရွာအတွင်းမှ ဈေးအော်ဟစ် ရောင်းသံသည် ကျနော် စောင့်ကြိုနေရာ တာရိုးဖက်သို့ အဝေးမှပင်ရောက်ရှိ လာနေတတ်၏။

“ဒီဘက်က ကပ်ပဲယိုရမယ်၊ ယူကြအုံးမလား တော်ရေ” ဟုသူ အော်သံသည် ဟေမန် မြစ်ပြင်ကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလာလေသည်။ ကျနော်သည် ရပ်တန့်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေစဉ်၌ပင် သူ့ဈေးရောင်းနေဟန်ကိုစိတ်အာရုံ၌ ထင်မြင် လာနေမိတတ်သည်။

သူသည် ထမီတိုတိုဝတ်ပြီး ကုန်းနိမ့်စောင်း ရွာကလေးထဲ၌ လမ်းမများအတိုင်း တကြော်ကြော် အော်ဟစ်သည်။ ထမီ တိုတိုကြောင့် သူ၏ ဖုထစ်မာကြောသော ခြေသလုံးသားများ ပေါ်နေ၏။ ကျွတ်မကျနိုင်စေရန် သူသည် ထမီကိုလုံးထွေးပြီး မာကျစ်နေအောင် ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ သနပ်ခါးကြမ်းများကို ထူပျစ်အောင် လိမ်းထားသည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်သည် ဈေးတောင်းကို မြီခိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် တာရီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လျှင် အဝေးမှပင်ပြီးလာခဲ့လေသည်။

“ မောလိုက်တာကွယ်၊ မောင်ကိုကို လာစောင့်နေတာ အတော်ကြာပလား” ဟု မေးသည်။

ကျနော်နှင့် သူသည် တာရီးအတိုင်း လမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ပြီးနေသော သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဈေးဥကလေးများ စီနေသည်။ အဝေးဆီမှချိုးကူသံကို သူသည် နှစ်ခြိုက်နေတတ်၏။ လမ်း၌ တာရီးကြီးနံဘေးသစ်ပင်ရိပ်တခုတွင် ခေတ္တချနားသည်။

“ ခု ညနေဖက်ရောင်းတာ ငါးကျပ်လောက် ကျန်တယ်၊ စပါးပေါ်ကာနီးရင် စပါးနဲ့ ထပ်ရင် ဒီထက် ပိုကျန်တာပေါ့။ ခု ငါးကျပ် ကျန်တာ အဲဒီကျရင် ဆယ့်ငါးကျပ်ကျန်မယ်သိလား၊ ခင်ဝေလေ ကိုကိုလစာကိုမကြောက်ဖူး။ ကိုကိုနဲ့ မြို့လဲ လိုက်မနေချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာဘဲနေချင်တယ်၊ ကိုကိုနဲ့ လိုက်နေရင် အကျင့်ပျက်ကုန်ရော၊ အလုပ် လုပ်ချင်စိတ် ပျောက်ကုန်ရော၊ ခုကြည့်လေ၊ ဆယ့်ငါးပိဿာလောက် လေးတာကို ရွက်တာတောင် ခေါင်းကျိန်းလာတယ်၊ မူးလာတာဘဲ၊ ခင်ဝေစက်ထဲမှာ စပါးသယ်တုန်းကဆိုရင် ဒီထက်လေးတာတွေကိုလဲ ဘယ်ဂရုစိုက်မလဲ၊ ကဲ ခုညနေဆိုင်မှာ ရောင်းတာ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

သူသည် အရိပ်တွင် ခေါင်းခုကို ပစ်ချလိုက်ကာ မန်ကျည်းပင်ကို မှီလိုက်သည်။ မျက်နှာမှ ဈေးဥများကို သုတ်လိုက်သည်။

သူသည် ပင်ပန်းလှသဖြင့် ည အိပ်ရာဝင်လျှင်ပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေသည်။ တခါတရံ ထမင်းစားပြီးစ၌ပင် သူသည် စကားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း မျက်ခွံများလေးလံပိကျလာနေတတ်သည်။

ကျနော် စကားပြောလျှင်မူ သူသည် မျက်လုံးများကို ကြိုးစားဖွင့်ထားနေပုံရသည်။ ဆတ်ကနဲ အိပ်ငိုက်သွားလျှင် သူသည် ခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ပြန်မတ်ပြီး ကျနော်ကို မျက်လုံးပွတ်သပ် ကြည့်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲပြီးပြနေတတ်သည်။ ထိုအခါများ၌သူသည် ကျနော် စကားများကို ကြိုးစားပြီး ဖမ်းမမိနိုင်အောင် ရှိနေပေမည်။

“ဒို့ မြို့ ကြီးကို သွားရအောင်ကွယ်၊ ဒီမှာတော့ကိုလဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဖူး၊ ဝေတယောက်ထဲ ပင်ပန်းနေတာဘဲ”

ဟူ၍ သူ အိပ်ငိုက်နေစဉ်တွင် ကျနော်က သူ့ ပခုံးပေါ် လက်တင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောသလို အသံနိမ့်ပြီး ပြောနေသည်ကို သူကြားမည် မဟုတ်ပေ။
နောက်ပိုင်းရက်များတွင် မိုးရွာလာပြီး ဟေမန်နှင့် မြို့ အကူးတွင် လှည်းလမ်းများ ပိတ်ကုန်သောအခါ လှည်းနှင့် သွားမဖြစ်တော့သော အခါတွင်ကား ပင်ပန်းရသည်မှာ ဝေ တယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပေ။ မြို့ မှ ကုန်များကို သယ်ယူရာ၌ ကျနော် တထမ်း၊ ဝေတရွက် ဖြစ်လာကြရလေသည်။

အစပိုင်းက ကျနော်သည် မြို့ ထဲမှ ကုန်များ ထမ်းရမည်ကို ရှက်ကြောက်ကာ ခြေလှမ်း မလှမ်းရဲ၊ လူများကို မကြည့်ရဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသေးသည်။
မြို့ မှ ဟေမန်သို့ ရှစ်မိုင်ကျော်မျှသာ ဝေးသော်လည်း အထမ်းကို ထမ်းပြီး လယ်ကန်သင်းရိုးများအတိုင်း လျှောက်နေရလျှင် မိုင်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပေပြီဟု စိတ်၌ ခံစားလာရသည်။ ကျနော် ကျောပြင်၌ နေသည် အက်ကွဲ ကုန်တော့မည့် အတိုင်း ပူနေ၏။ အကျီသည် ချွေးများနစ်ကာ ကျောပြင်တွင် ကပ်နေ၏။ ရောင်ကိုင်းပြီး အရေးပြားများ ကွာနေသည့် ပခုံးပေါ်တွင် ကုန်ထမ်း တံပိုးသည် ညွတ်ပက်ကာ တကျိကျိ မြည်နေသည်။ နဖူးမှ ချွေးများသည် မျက်လုံးထဲသို့ စီးဝင်နေ၏။ ရေငတ်ကာ အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့ လာသည်။ ကန်သင်းများပေါ်မှ ချော်မကျစေရန် သတိထားလာရ၏။

ဝေသည် ကျနော် နောက်ဖက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်လျှောက်လာသည်။ ကျနော်ကား မဲဟော်တောစပ်ကို စိတ်၌ ပန်းတိုင်အဖြစ် ရည်မှန်းရင်း သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ မဲဟော် တောစပ်ကား ရောက်လိုဇော ပြင်းလာလေလေ ဝေးနေလေလေ ထင်ရသည်။ မဲဟော်တောစပ်ရှိ မဲဟော်စမ်းချောင်း နံဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့ချိန်တွင်ကား နေသည်ပင် ညို့ သန်းသွားလေသည်။

ကျနော်သည်ချောင်းကမ်းနဖူးရှိ သဖန်းပင်ရိပ်တွင် အထမ်းကို ပစ်ချလိုက်၏။ သဖန်းပင်ရင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။
ဝေသည်လည်းထိုင်ပြီးမှ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှတောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချလိုက်လေသည်။ သူသည် မျက်နှာမှ ချွေးများကို ပုဆိုးစုတ်နှင့် သုတ်ပြီးကျနော်နံဘေး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲ အိပ်လိုက်ပြန်သည်။
ကျနော်တို့ အထက် ကောင်းကင်၌မူ ရေခိုးရေငွေ့ မိုးသားများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေ့ နေကြ၏။ ကျနော် ပါးစပ်ဖွင့်ပြီး အသက်ကို အားပါးတရ ရှူနေမိ၏။
လေတွင် တောပန်းရနံ့လည်းပါလာနေသည်။ ကျောပြင်အောက်မှ မြက်ခင်းပြင်သည် ကတ္တီပါသားလို နူးညံ့နေသည်။ ကျနော်တို့ကိုယ်လုံးသည် မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည်။ အမောပြေလာမှ စမ်းချောင်းထဲတွင် မျက်နှာသစ်ကာ ရေကို ဖြည်းဖြည်း စုတ်ယူသောက်ရလေသည်။ မှန်သားလို ကြည်လင်သောရေပြင်ထက်၌ ဝေနှင့်ကျနော်တို့ အရိပ်များသည်လည်း အတူယှဉ်လျက် ပေါ်နေကြသည်။

ဝေက “ကိုကိုထမ်းရတာလေးရင် ခင်ဇေတောင်းထဲ ထည့်အုံးပေါ့”ဟုပြောလျှင် ကျနော်
သည်လည်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။
သူ့ တောင်းထဲမှ ကုန်ပစ္စည်းများ၏အလေးချိန်မှာ ကျနော်အထမ်းထက် တဝက်မျှပိုလေးနေပေပြီ။

“သစ်ကြိမ်းရောက်ရင် တထောက်နားအုံးမှာမို့ လား၊ တော်ကြာမိုးချုပ်တော့မယ်၊သွားကြမယ်၊
မောတယ်ပန်းတယ် သဘောမှာမထားနဲ့ ကိုကိုရှေ့” သူက ရယ်မောရွှင်ပြော ပြောတတ်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းကမန်းကတန်းစားပြီး ကျနော်သည်လည်း နှစ်ချိုက်စွာ
အိပ်မောကျသွားလေတော့သည်။
ကုန်အထမ်းငါးလျှင် ကုန်ချိန်တဆယ်ကို ငါးကျပ်မျှပေးနေရသဖြင့်
ဈေးမကိုက်တော့သည်ကတကြောင်း၊ ဟေမန်၌ အင်းအလုပ်များ ဖြိုဖြိုစနဲပြီဖြစ်သဖြင့်
အထမ်းလိုက်ပေးမည့်သူလည်းမရှိ။ ကျနော်သည် စပါးရိတ်သိမ်းအပြီး
လှည်းလမ်းပေါက်လာမည့်အချိန်များကိုသာ မျှော်လင့်နေရလေသည်။ မြစ်ရေကျစအချိန်တွင်
ဝေစိတ်ကူးများအတိုင်း ဟေမန်မြစ်ဆိပ်သောင်ခုံစပ်တွင် ဘူးသီးကြော်ဆိုင် တဲကလေးတခု
ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။

နောင်နှစ်ကာလ အတန်ကြာမှ ပြန်တွေးလျှင် ဤသဲမြေသောင်စတွင် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကလေး၊
ဟေမန်မြစ်ယံနှင့် အကြော်ဆိုင်ရှင် မခင်ဝေတို့ သည် မှေးမှိန်နေသော ပန်းချီကားတချပ်အတွင်းမှ
မပီမသ ရုပ်ဝတ္ထုများအဖြစ်ဖြင့် ပေါ်လာကြပါလိမ့်မည်။

နံနက်ခင်း ကျနော်တို့ ဆိုင်ထွက်စအချိန်တွင် မြစ်ပြင်မှ လှိုင်းဂယက်ငယ်ကလေးများသည်
သောင်စကိုလာ၍ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေကြ၏။ မြစ်ပြင်မှ မြစ်ခိုးမြစ်ငွေ့ များသည် မှောင်နေ၏။
မြစ်ရေစီးသံသည် တဖြတ်ဖြတ်မြည်နေ၏။ အကြော်ဆိုင်မှ မီးခိုးများသည် မြစ်ခိုးမြစ်ငွေ့ များနှင့်
ပေါင်းစပ်သွား၏။

နံနက် နေခြည်များသည်လည်း မြစ်ပြင်အထက်မှ လှိုင်းကြက်ခွပ်များအပေါ်သို့ တစတစ
စီးဝင်လာနေသည်။ ဤအကြော်ဆိုင်တဲနေရာ သောင်စပေါ်၌ပင် ဝေ အမေသည် ယခင်က
အကြော်တဲကလေးတခု ထိုးခဲ့ဘူး၏။ ထိုအခါကမူ မြစ်ဆိပ်တွင် လူမစည်ကားလှပေ။
ကျနော်နှင့်ဝေသည် မိုးမလင်းမီကတည်းက အိုးခွက်များ၊ ဆီပုံးများ၊ ဆန်မှုန့်၊ ဆလုံများ၊
ဘူးသီးများကိုယူလာကာ ရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အကြော်တဲသို့ ရောက်လျှင်
အလုပ်များလက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျနော် ဘူးသီးစိတ်များကို တဖြတ်ဖြတ်လှီးနေစဉ်တွင် ဝေသည် မီးကုန်းမှုတ်နေ၏။ ဝေတွင်
ကိုယ်ဝန်ရှိစလည်းပြုနေသဖြင့် ဝေ၏အပြုအမူများမှာ လေးလံနေ၏။ မီးများ တောက်လာကြ၏။
ဝေသည် မီးဖိုမှနောက်သို့ သူ့ ကိုယ်ကိုဆုတ်လိုက်ပြီး မီးရောင်ဖြင့် သူ့ ဗိုက်ကို သူ့ ကြည့်ကာ
တခပ်ခပ်ရယ်မောနေပြန်သည်။

“ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ နေရာမှာတော့ ရှက်စရာကြီးကွယ်၊ ခင်ဝေအားကြီးရှက်တာဘဲ ” ဟု တိုးတိုးပြောကာ ရွှင်လန်းနှစ်သိမ့် စွာ ရယ်နေခဲ့သည်။

ကျနော်ကား ဤရက်များအတွင်းတွင် အလုပ်အတွက် စိတ်၌ သောကရောက်နေခဲ့ပြန်သည်။ ကျနော်စိတ်များမှာ ထိုအကြောင်းကိုတွေးမိလျင် ညှိုးရောသွားခဲ့သည်ချည်းပင်။ အလုပ်ကို သည်အတိုင်းထား၍မဖြစ်။ အမှုအတွက် ငွေတထောင်မျှ အကုန်အကျခံပြီးလိုက်သင့်ပေပြီ။ ရုံး၌ အမှုကို မကိုင်သေးပဲ စေါင့်နေကြခြင်းမှာ ကျနော်အိတ်ထဲမှ ငွေထွက်လာနိုင်ရန် အချိန်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျနော်သည် မြို့ကြီးသို့ ကျနော်တို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားပြီး အမေ့ထံမှ အကူအညီများတောင်းသင့်သည်ကို တွေးလာခဲ့မိသည်။ တန်နက်တွင်မူ ကျနော်စိတ်ကူးများ ဝေ့ကို ဖွင့်ပြောရလေသည်။ ဝေသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဒယ်အိုးထဲသို့ ဘူးသီးစိတ်များကို ခပ်ခွက်နှင့်ခပ်ထည့်နေရာမှ ကျနော်မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ပြီး ငေးနေသည်။ မြို့ကြီးနှင့် ကျနော်အမေအကြောင်း စလိုက်လျင်ပင် သူ၏ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေသော မျက်နှာကလေးမှာ စိုးရိမ်သောကများ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ သူ့ မျက်နှာကလေးသည် ကျနော်စကား အဆုံးမသတ်မီတွင်ပင် အဖြေးဖြေးညှိုးရော်လာနေသည်။

“ အလုပ်ပြန်လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေတာ လူပင်ပမ်းတာက ဒီလောက်အရေးမကြီးဘူး၊ လူအထင်သေးခံရတာက သိတ်ဆိုးတယ်၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီအခြေအနေ နေရတာ တခါတခါ သိတ်အားငယ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဝေ ပင်ပမ်းတာကိုလည်း ကို ကြည့်သာနေရတယ်၊ စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး၊ အများဆုံး ငွေနှစ်ထောင် မကုန်ရပါဘူး၊ အလုပ်ပြန်ရပါတယ်၊ ကို မြို့ကြီးကို ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ် ”

“ ကိုကို့ ကို ဟေမန်ကလူတွေ အထင်သေးကြလို့ လား၊ မသေးပါဘူးကိုကိုရယ် ” ဟု သူသည် တွေးတွေးဆဆပြောနေ၏။

“ ဟေမန်မယ် ကိုကိုက အတောင်ကျိုးပီး ခဏ နားနေကြတာပဲဝေ၊ တသက်လုံးနေဖို့ မှ မဟုတ်ဘဲ ” ဝေသည် ငြိမ်သက်ကာ အကြော်အိုးဖက်သို့ မျက်နှာကို ဖြည်းဖြည်းပြန်လှည့်လေသည်။ သူသည် အကြော်များကို ထက်အောက်လှန်နေရင်း မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များပြည့်လာနေပြန်သည်။

“ ကိုကိုတို့ အမေက ကိုကိုအလုပ်ပြုတ်တာ ဒီကောင်မကြောင့်လို့ ပြောမှာပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ ခင်ဝေနဲ့ ကွဲကြမှာပဲ၊ ဖြစ်သလို ခွဲကြမယ်၊ မပြုံးပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုသွားရင် ခင်ဝေ လိုက်လည်းမလိုက်ရဲဘူး၊ ဒီမှာလဲ မနေခဲ့ဘူး ”

ကျနော်သည်လည်း သူ့ စကားသံများကို နားထောင်ပြီး စိတ်ရှုပ်လာနေမိခဲ့လေသည်။ သူ့ ကို ကျေနပ်နားလည်အောင် မည်သို့ မျှရင်းပြု၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကိုလည်း သိနေမိ၏။ ကျနော်ကား မြို့ကြီးသို့ သူမသိပဲ ထွက်ခွာသွားရတော့မလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဤရက်များအတွင်း၌ ဈေးရောင်းလည်းမထွက်တော့ပေ။ သူဈေးရောင်းထွက်သွားစဉ်တွင် ကျနော်ထွက်ခွာသွားမည်ကို ခလေးလိုပင် စိုးရိမ်နေသည်။ ညအိပ်လျင်ပင် သူအိပ်ပျော်နေစဉ် ကျနော်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကျနော်လည်ပင်းကို မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားပြီးမှ အိပ်သည်။ တခါတရံ ညနက်သန်းခေါင်၌ သူအိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ကျနော်ကိုမတွေ့ လျင် အိပ်ရာပေါ်၌ လိုက်၍စမ်းသည်။

သူသည် ခြေရင်းမှ မှန်အိမ်မီးကိုမြှင့်လိုက်ပြီး ‘ လန့် သွားတာဘဲ ’ ဟု သူ့ ကိုယ်သူ ပြောကာ ပြန်လွဲအိပ်လျင် ကျနော်လည်ပင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားပြန်သည်။ သူသည် ညအိပ်ရာ မဝင်မီတွင်လည်း သူအိပ်ပျော်နေစဉ် ကျနော်ထွက်ခွာသွားရန် တတွတ်တွတ်ပြောနေတတ်ပြန်သည်။

“ ခင်ဇေ့ ရွှေတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ထားတာလဲကိုကို၊ ရောင်းလိုက်ပေါ့၊ ငွေ သွားမတောင်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မျက်နှာအောက်မချစမ်းပါနဲ့ ၊ ခင်ဇေ့အမေတို့ မှာ ပစ္စည်းရှိရင်အကောင်းသားနော်၊ ခင်ဇေ့အမေဆိုရင် မျက်နှာအောက်ချနေဘို့ လဲမလိုဘူး၊ ကိုကိုထွက်သွားရင် ခင်ဇေ့နဲ့ ကွဲရမှာဘဲ၊ ခင်ဇေ့လေ ဒီဟေမန်မယ် ဆွေမျိုးဆိုလို့ လဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲကမရှိဘူး၊ ကိုကိုမရှိရင်တော့ ခင်ဇေ့တကောင်ကြွက် ဖြစ်နေခဲ့ရမှာ ”

စကားပြောနေရင်း သူ့ နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ မွဲလာကြလေသည်။ ကျနော်လည်း သူ့ နဖူးကိုသာ သပ်တင်နေသော်လည်း သူ့ ကို ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စကားတလုံးမျှ မပြောတော့ပေ။ မှန်အိမ်ကိုမှိန်လိုက်ပြီး သူနှင့်ခတ်ခွဲခွဲအိပ်ကာ ကျနော်သည် စိတ်မောပင်ပန်းနေရလေသည်။ သူ ရွှေများကို မပေါင်နံ မရောင်းချသင့်ပေ။ ထိုသို့ အသုံးပြုပြီးမှ အလုပ်ပြုတ်သွားခဲ့လျင် ကျနော်တို့ ကား ခြေလွတ်လက်လွတ် အခြေအနေပို၍ဆိုးလာကြလိမ့်မည်ကို သူ ပြောပြ၍ နားလည်မည်မဟုတ်။

နံနက်ခင်းများတွင် အကြော်တဲဆိုင် အတွင်း၌လည်း သူ့ ကိုမြင်တွေ့ နေရသည်မှာ ထိုအကြောင်းကို နက်ရှိုင်းထိခိုက်စွာ တွေးတောနေပုံရလေသည်။

သူသည် ဘူးသီးကြော်များကို ခပ်ခွက်ဖြင့် ထည့်နေရင်း ငေးနေတတ်ပြန်သည်။

သူ့ ကိုယ်တခြမ်းကို အကြော်မီးဖိုရောင်ဖြင့် ဘေးတစောင်းမြင်နေရပုံမှာ ထိုအခါများ၌ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ ကိုကို ဒီမှာမနေချင်တော့တာ ကုန်ထမ်းရတာ ပင်ပန်းလို့ လားဟင် ” ဟု သူသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ အတွေးနှင့်သူ မေးနေတတ်သည်။

“ လည်းလမ်းလည်း ပေါက်တော့မှာဘဲ၊ ကိုကို ကုန်ထမ်းရတာ ပင်ပန်းနေရင် မထမ်းနဲ့ တော့လေ၊ ခင်ဇေ့ရွက်ပါ့မယ်၊ ကိုကို အဖေဘဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဒီနှစ် ဟေမန်မယ် သစ်ကွင်းဖွင့်ရင် စည်လာအုန်းမယ်၊ ဒီထက် ရောင်းချလို့ ကောင်းလာမယ်၊ ခင်ဇေ့သဘော ဆိုရင်လေ ဒီမှာ

သုံးပင်အိမ်တလုံးလောက် ဆောက်မယ်၊ မြေပဲ သုံးဧကလောက်စိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက မနေချင်ဘူးမှတ်လား။

‘ ခင်ဝေလေ အခုတလော သိတ်အားငယ်တာပဲ၊ ကိုယ်ဝန်ကြောင့်လားမသိဘူး၊ ကိုကို ကိုလည်း မျက်စိအောက်က ဘယ်မှ မသွာစေချင်ဘူး၊ ကိုကို ထွက်သွားမှာ သိတ်ကြောက်တာ၊ ကိုကိုထွက်သွားရင် ကိုကိုနဲ့ ကွဲကြရင် ခင်ဝေတော့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး ’ သူ့ ကိုယ်ဝန်မှာ တရက်ပြီးတရက် ပို၍ ထင်ရှားလာနေသည်။
မီးရောင်အောက်တွင် သူ့ ချွေးခံအင်္ကျီမှ ကြယ်သီးတလုံးပြုတ်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။
ထိုနေရာ၌ သူ၏ဝင်းဝါသော ဗိုက်သားမှာ အပြင်သို့ ရုန်းကန်ထွက်နေသည်။

ထိုခဏ၌ပင် ကျနော်သည် သူမွေးမည့်သားသမီးအတွက် ကြည်နူးစိတ် ဝမ်းသာစိတ်များ ခံစားနေရပြန်သည်။ ဖခင်၏ မေတ္တာစိတ်များသည် နှလုံးသားမှ တဖြန်းဖြန်းအဆိပ်တက်သလို တက်လာနေကြသည်။

“ အေးလေ ဝေ ဒီလောက် သောကဖြစ်နေရင် ကို မသွားတော့ပါဘူး၊ ရွှေဘဲ ပေါင်ရမှာပေါ့လေ၊ မသွားတာဘဲ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ တော်ကြာ ကိုသွားနေတုန်း ဝေ တခုခုဖြစ်ရင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာဘဲ ”

ကျနော်စိတ်များ အဆုံးမသတ်မီ သူသည် ကျနော်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်နေ၏။ ထိုဝမ်းသာ ကြည်နူးမှုများကြောင့်ပင် သူ့ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ ပိတ်ဖုံးလာနေပြန်သည်။ သူသည် သဲသောင်စပ်ရှိ လေထဲ၌ လည်းကောင်း၊ မြစ်ပြင်ထက်ရှိ လှိုင်းလိပ်ငယ်များအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဂယက်များရိုက်ခတ်လာအောင် ‘ တကယ်လား တကယ်လား ကိုကို မြို့ကြီးကို မသွာတော့ဘူးနော်၊ မသွားတော့ဘူးနော် ’ နှင့် မေးနေလျှင် ကျနော်သည်လည်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြနေရပြန်သည်။

(၁၂)

ဟေမန်တွင်အနေကြာလာသောအခါအလုပ်ပြန်ရ၍ ဟေမန်မှ ထွက်ခွာသွားရလျှင် ကျနော်သည် စိတ်ထိခိုက်မိလိမ့်မည် ထင်သည်။ တညတွင် ကျနော်သည် ထိုအကြောင်းကို ဝေ အားပြောပြလေသည်။ ဝေသည် မီးလင်းဖို နံဘေး အိပ်ရာထဲတွင်ငြိမ်သက် နားထောင်နေပြီး ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးနေခဲ့၏။ ဟေမန်တွင်ပင် တသက်လုံး နေသွားရန် သူသည် ရယ်မောရင်း ပြောနေပြန်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုကို ခင်ဝေ အမြဲလုပ်ကျွေး နေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကိုယ်ဝန်က အတော်ကြာရင် ပေါက်တော့မှာဘဲနော် ကိုကိုရယ်၊ အဲဒီကျရင် ဒီထက် အလုပ် လုပ်နိုင်မှာပေါ့၊ ကိုယ်ဝန်က ဒီအတိုင်းချည်းဘဲ နေမှာမှ မှုတ်ဖဲ”

ဝေသည် အတွေးပေါက်သွားပြီး တခပ်ခပ် ရယ်မောနေပြန်သည်။

“တကယ်လို့ များနော် ဒီ ကိုယ်ဝန်ကြီးဟာ ဘယ်တော့မှမမွေးဘဲ ဒီလိုဘဲ ဆက်ဆက်ပီး ကြီးလာရင်နော်၊ နောက်လေးငါးနှစ်ဆိုရင် ဒီတဲကလေးလောက်တော့ ရှိလာမယ်၊ အဲဒီကျရင်ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ ကိုကို”

ထိုညက ကျနော်သည်ပင် သူ့ နဖူးကို မနာမကျင်ထုကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မိလိုက်လေသည်။ ဤရက်များအတွင်းက အမှန်ပင် ကျနော်သည် မြို့ကြီးသို့ သွားလို စိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ ဝေ ရွှေတို ရွှေစများကိုပေါင်နံကာ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ထိုက်သင့်သလို စီမံခဲ့ပြီးသော်လည်း ကျနော်ကား အလုပ်ပြန်မရလျှင်လည်း အရေးမကြီးတော့ဟု ထင်တွေးထားခဲ့မိ၏။

ရွှေတို ရွှေစအားလုံးကို ပေါင်းနံလိုက်သဖြင့် ဝေနှား၌ နားတောင်းပင် မရှိတော့။ ဝေသည် အကြော်ဆိုင်သို့ ထွက်လျှင် နားပေါက်ချည်း သက်သက်ပင်။ ဆောင်းလယ်သို့ ရောက်ကာ လယ်ကြား လမ်းများ ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ဆိပ်၌ပင် ပို၍ စည်ကားလာခဲ့ရာ ဝေအကြော်ဆိုင်မှာလည်း ညနေဘက်ရော၊ နံနက်ခင်းပါ ဖွင့်ထားရ၏။

ကုန်များကို လှည်းဖြင့် သယ်ယူနေသဖြင့် ကုန်ထမ်းရန်လည်း မလိုတော့ပေ။ ကျနော်သည် ဟေမန်ကို တွယ်တာလာရုံမျှမက ဈေးအရောင်းအဝယ်တွင်လည်း စိတ်အား ထက်သန်လာသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် အကြော်ဆိုင်၌ လက်မလည်အောင်ရောင်းရသောအခါ ကျနော်သည်ပင် ပျော်လာလေသည်။

မြို့သို့ ဈေးအဝယ်လည်း ထွက်နေကျဖြစ်လာသဖြင့် ကျနော်အတွက် ရိုးတိုး ရှန့်တန့် ဖြစ်မနေတော့ပေ။ ဈေးမှ အပြန်တွင်လှည်းပေါ်၌ ကုန်းပစ္စည်းများတင်ပြီး ကောက်ရိုခင်း မွေရာထက်တွင် ပက်လက်လှန် အိပ်ကာ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မော့ကြည့်လာရခြင်း၌ ကျနော်သည် နှစ်ခြိုက်လာခဲ့၏။

လှည်းလမ်းကြမ်းမျှသာ ပေါက်သေးသဖြင့် လမ်းသည်ရိုးပြတ်လယ်ကြားထဲတွင် ကောက်ကွေနေသည်။ တချို့ လယ်တောများမှာ စိမ်းစိုနေဆဲ၊ အချို့ လယ်တောများမှာ ရိတ်သိမ်းနေဆဲ၊ အချို့ ကား ရွှေဝါရောင် သန်းနေဆဲ။ လှည်းဖြတ်မောင်းလျှင် လှည်းသည် ကန်သင်း ခုံမြင့်ကြီးများကို ကျော်တက်ပြီး ဒိုင်းကနဲ ပစ်ဆောင့်ပြန်ကျတတ်၏။

ထိုအခါ၌ ဝေကိုယ်သည် လှည်းပေါ်တွင် ယိမ်းယိုင်သွားတတ် လေသည်။

“လှည်းဆရာရေ ကန်သင်းခုံတွေကျရင် ထိန်းဆင်းပါနော်၊ တော်ကြာရင် အထားအသို မတတ်တာတွေ ပြုတ်ကျကုန်ပါ့မယ်”

ဝေသည် သူ့ ဗိုက်ပေါ် လက်တင်ပြီး ပြောကာရယ်နေတတ်ပြန်သည်။ ကျနော်က အလုပ်ပြုတ်လျှင်လည်း ဟေမန်တွင်ပင်နေတော့မည်ဟု ပြောသဖြင့် ဝေသည် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေသည်။

တခါတရံ၌ ဝေသည် လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဟေမန်တွင်နေလျှင်ဘာလုပ်မည်
ညာလုပ်မည်စသည့် စိတ်ကူးအစီအစဉ်များ ရေးဆွဲလာရင်း သူဖာသာ ကျေနပ်လေသည်။

“ကိုကိုကို ဟေမန်သား ဖြစ်လာအောင် လယ်ထွန်တာ ပျိုးနှုတ်တာလဲ သင်ပေးရမယ်၊
စပါးရိတ်တာကော၊ ဒါမှအကျဉ်အကျပ်ကျရင် မိန်းမကို စာရင်းငှါးလုပ်ပီး လုပ်ကျွေးနိုင်မှာပေါ့၊
ပြီးတော့ ဟေမန်သားနဲ့ တူသွားအောင် လှေလှော်တာလဲသင်ပေးရမယ်”

“ လှေတော့ မလှော်ဝံ့ဘူး မိဖုရားရေ၊” ဟု ကျနော်သည် တခါက လှေလှော်မိသဖြင့် မြစ်ထဲ၌
ချာချာလည်နေရာ ဝေနှင့်ဟေမန်သူတဦး အခြားလှေတစင်းဖြင့် လှေချင်းလိုက်တွဲခဲ့ရပုံကို
ရည်ညွှန်းပြောနေမိလေသည်။

လှည်းပေါ်တွင် ကျနော်သည် ညှိပြာရောင် သန်းနေသောကောင်းကင်းပြင်ကြီးထဲတွင်
ဖြူဆွတ်သော တိမ်တတိုက်ရွှေ လျားနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဝေးမှ ငှက်ကလေးများ
ကောင်းကင်တိမ်တိုက်အောက်မှ ဖြတ်သန်း ပျံသွားနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း
ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ်တွင် ဝေသည် သူဝယ်လာခဲ့သည့် ကုန်စာရင်းများကို လက်ချိုးရေတွက်
နေပြန်သည်။ သူ့ကိုအိမ်ကျမှ တွက်ရန် ပြောသော်လည်း သူသည် ကြိုးပမ်းကာ တွက်မြဲ
တွက်နေလေသည်။ သူ့ စာရင်းမှာ မနည်းရှင်းယူရသည့် စာရင်းများ ဖြစ်၏။ ညတိုင်လျှင် သူသည်
ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှ စာရင်းနှင့် အိမ်ဆိုင်စာရင်း၊ စပါးရန်စာရင်း အကြွေးစာရင်းများကို
တထပ်ကြီးတွက်ခိုင်းသည်။ သူက နှုတ်ဖြင့် တွက်လျက် ကျနော်စာရွက်နှင့် တွက်ပြီး ကျနော်
စာရင်းကို မှားနေသည်ဟုလည်း သူသည်မရမက ကုပ်ကပ် ငြင်းနေတတ်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ များကွယ် သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်တစ်တန်းလေး ဘယ်လောက်လေးနဲ့ ရှက်ဖို့ တောင်
ကောင်းပါတယ်”

ဟု သူသည် သူ့ လက်ချိုးရေတွက်သည့် စာရင်းကို အမှန်ပြုကာ ကျနော် ကို
ရှုတ်ချနေတတ်ပြန်သည်။

တခါတရံတွင် သူသည် မီးဖွားရက်များကို အိပ်ရာထဲတွင်
လက်တဖြောက်ဖြောက်ချိုးပြီးရေတွက်နေ၏။ သူ့ဖာသာရေတွက်ရင်းသူ့ ဖာသာမှားနေပြန်ကာ
မကျေမနပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါတွင်ကား အိပ်ရာပေါ်တွင် မှန်အိမ် မီး ရောင်လဲ့လဲ့အောက်၌
သူ၏ လန်းဆန်းသော အပြုံးများမှာ မမွေ့ဖွားသေးသော သားငယ်ကို ချစ်သည့်ဇောများလည်း
ရောရှက်နေတတ်သည် ထင်သည်။ သူ့ မီးဖွားရက်ပို၍ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော
နွေဦးရောက်စရက်များတွင်မူ ကျနော် မမာကျန်းသဖြင့် သူသည် သောကများ ဖွေလာခဲ့ရ၏။
သူ၏ ဈေးဆိုင်ကလေးကို ပိတ်လိုက်ရသဖြင့်ညတွင် စာရင်းဇယား အလုပ်လည်း မရှုပ်နိုင်တော့ပေ။
ကျနော် တဲအိမ်ကလေးပေါ်တွင် ကိုယ်ပူရှိန်ကြီးရာမှလက်မောင်းနှင့် ရင်အုံများတွင်
ကျောက်ပေါက်နာ အပိမ့်ကလေးများပေါ်လာသောအခါ ဝေသည် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး
ကျနော် မသိအောင် ကွယ်ရာ၌ ငိုလေသည်။

နေ့တွင်းချင်း ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားဖြင့် ရှစ်မိုင်မျှ ဝေးသည့်နတ္ထလင်းရွာမှ ဆေးဆရာကြီးကိုသွားပင့်သည်။ သူ ဆရာပင့်ပြီးပြန်ရောက်လာသည့် ညနေခင်းတွင် ကျနော်ကို ရွာထဲမှ တဲတွင် မတွေ့ရတော့သောအခါ သူသည် မူးမိုင့်သွားပြီး တဲတိုင်ကိုမှီကိုင်ကာ ခလေးကလေးလို တရုံရုံ ငိုခဲ့ရသည်။

ထိုညနေ၌ ကျနော်ကား ဟေမန်တာရီးကြီး နံဘေးကွေ့ထဲရှိ ငှက်ပျောဥယျာဉ်အလယ်တွင် ရွာသားများ ချက်ခြင်းဆောက်ပေးလိုက်သော လူမမာ တဲကလေး၌ ရွာသားများ ပိုပေးသဖြင့်ရောက်ရှိနေသည်။

ကျနော်ကို ပြုစုရန် ရွာသားများထဲမှ ကျောက်ပေါက်ဖူးပြီးသား လူနှစ်ယောက်လည်း အသင့်ရောက်ရှိနေသည်။ ဝေနှင့် ဆေးဆရာကြီး လူမမာတဲသို့ ရောက်ချိန်တွင်မူ ကျနော်သည် ပူလွန်းလှသဖြင့် တဲအတွင်း၌ ကပြောင်းကပြန်လူးလိုမ့်နေရသည်။ ကျနော်လည်း ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်

“ဝေမလာတော့ဘူးလား” ဟုမေးနေဆဲ ဝေရောက်လာခဲ့သည်။

ဝေ တဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ကျနော်ကို သိမ်းဖက်ကာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ငိုသည်ကိုကား ကျနော်သည်ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သိနေ၏။ ကျနော်သည် ဝေ့ကို ကျောမှ သိမ်း၍ကယောင်ကတမ်း ဖက်ထားမိသည်။

“ ဝေရှိပါတယ်၊ ဝေဘယ်တော့မှ မသွားပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကို အနားမှာ ရှိပါတယ်”

ဟု သူ၏ ရှိုက်ငိုရင်းပြောသံကို ကယောင်ကတမ်း ကြားနေခဲ့သည်။ ကျနော်ကို ဖွေထူပြီး လည်ချောင်းထဲ ပူဆင်းသွားသည့် ဆေးပူကြီးတခွက်ကို တိုက်သည်။ တကိုယ်လုံးမှာ အပြင်းအထန်ဆုံးပူလာသဖြင့် ကျနော်သည် တအင်အင် ညည်းနေစဉ်၌ ဝေသည်လည်း တဲအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ဝေ ငှက်ပျောဥယျာဉ်ထဲ၌ အော်ဟစ် ငိုသည်ကိုလည်း ကျနော်သည်မသိ။ ဝေ့ ကို ကိုမြလေးသည် နှစ်သိမ့်နေရ၏။ ဆရာကြီးက စိုးရိမ်ရန် မရှိကြောင်း ပြောသည်ကိုလည်း ဝေလည် မယုံ။

“ကိုကို သေတော့မှာ ဟုတ်လားဟင်၊ ကျမကို အမှန်ပြောကြစမ်းပါ”ဟု သူသည် အော်ပြောပြီး ငိုယိုနေခဲ့ လေသည်။ ကျနော်သည် အတန်ကြာလျှင် ချွေးများသွန်ထွက်လာကာ မောပန်းလာပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ အိပ်ရာမှနိုးလာလျှင် ဝေ့ ကိုသိမ်းဖက်ထားနေမိသည်ကို သတိထားမိလိုက်လေသည်။ ကျနော်သည် ဝေ့ကို ရောဂါကူးစက်လိမ့်မည် တွေးလိုက်မိသည်။

“ကိုကို အားမငယ်နဲ့နော် ခင်ဝေရှိတယ် ဆရာကြီး ဆေးတွေလဲ အများကြီးပေးခဲ့တယ်၊ ခင်ဝေ့ ကိုလဲ မကူးစက်အောင်ဆိုပီး ဆေးတွေ ပေးထားတယ်၊ ကိုကို ပျောက်ကိုပျောက်မှာလို့ ဆရာကြီးပြောတယ်၊ မပျောက်ရင် ဇက်အဖြတ်ခံမယ်တဲ့ကိုကို”

ဟူ၍ သူသည် တတွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့၏။ ကျနော်သည်လည်း ဝေ့ကို တွန်းလွှတ်ထားလေသည်။ ဝေ့မျက်နှာလေးကို ပီသလာအောင် မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ ဝေ့မျက်နှာမှာ ကျနော်

မျက်လုံးအမြင်၌ တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဝေ့ ကိုယ်ဝန်ကိုမူ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူလောင် လာပြန်သည်။ မှန်အိမ်မီးရောင်သည် မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် စူးနစ်ဝင်နေ၏။

“မှန်အိမ်ကြီးကဘာလို့ ဒါလောက်လင်းနေတာလဲ၊ မှိန်စမ်းပါ”ဟု ကျနော်သည် အော်ဟစ်နေမိပြန်သည်။
“ဟိုဘက် ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်ပေါ့” သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

ညဉ့်နက်လာလျှင် ကျနော်သည် ငှက်ပျော ဥယျာဉ်ထဲမှ ငှက်ပျောရွက်ချင်းခတ်သံများကို လက်ကွင်းတီးသံဟု ထင်နေပြန်သည်။ မြို့ကြီး၌ ကျောက်ရောဂါဆိုးကြီး ဝင်ရောက်လာစဉ်တွင် လူသေအလောင်းများကို တသယ်ထဲ သယ်ထုတ်နေသည်ကို သတိရနေပြန်သည်။ ကျနော်သည် တညလုံး အိပ်မပျော်တချက် ပျော်တချက်ဖြင့် အမေကို တကာ ညည်းညူတိုင်း ဝေ့သည် တဖက်ကွပ်ပျစ်မှ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေး သယ်ကာ ကျနော် အိပ်ရာနံဘေးသို့ လာသည်။ ဖြစ်စ ရက်များတွင်ဝေ့သည်အတွင်းမှ မထွက်တော့ပေ။ သူသည် ကျနော်ကို ပွေ့ထူ၊ ဆေးတိုက်၊ အဝတ်လဲ အမြဲ လုပ်ပေးနေခဲ့ကာ သူ့ မျက်နှာပင် ချောင်ကျလာသည်။

“ခင်ဝေ မကူးပါဘူး၊ ဆေးသောက်ထားတာဘဲ” ဟု သူ့အမြဲပြောသည်။
ဝေ့က ကျနော်၏ ပြည်အလူးလူး ကပ်နေသော အဝတ်ကို လျှော်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ဈေးဆိုင် ကလေးအတွက်လည်းကောင်း၊ ခဏတဖြုတ်ထွက်သွားသည့် အခိုက်ကလေး၌ပင် ကျနော်သည်လည်း ဝေ့ ကိုအထပ်ထပ် မျှော်နေမိသည်။
တခါတရံ၌ သူ့ဆန်ပြုတ်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ပြီး တိုက်နေစဉ်တွင် ကျနော် စိတ်နှလုံးသား၌ ဝေ့ကို ဇနီးမယားလို မထင်တော့ပေ။ ထိုခံစားမှုမှာ နှလုံးသားအောက်ခြေရှိ နက်ရှိုင်းလှသော ဒေသမှာ လာခဲ့ဟန်တူသည်။
ကျနော်သည် ဝေ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်နေရင်း ဝေ့ ကို အမေလိုဘဲဟု တွေးနေမိတတ်ကာ “အမေ”ဟု ခေါ်လိုက်ချင်စိတ်များပင် ပေါ်လာမိပြန်သည်။ ဝေ့ မရှိလျှင် မောင်ချစ်ထူးလည်း တဲအပြင်ဘက်ငှက်ပျောပင်ရိပ်တခုတွင် ထိုင်နေတတ်၏။
ကျနော်သည် ဝေ့ ကြာလျှင်မောင်ချစ်ထူးကို မကြာမကြာ ခေါ်ခေါ် ပြီး မေးမိလေသည်။

“မလာသေးဘူး ဦးလေး၊ ခဏဆိုပီး သွားတာ ကျနော် တာပေါ်က တက်ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”ဟု ပြောပြီး ခလေးသည် တဲအတွင်းမှ ထွက်ကာ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါတွင်ကား ငှက်ပျောဥယျာဉ် တခုလုံးသည် ညနေဆည်းဆာဝယ် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်ဟု ကျနော် စိတ်တွင် ခံစား တွေ့ ထိလာရပြန်သည်။ တဲတံခါးပေါက်ဝမှ ဝေ့ကိုယ်ဝန်ကြီး တခွဲသားနှင့် လေးလေးပင်ပင် လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ ရလျှင် ကျနော်သည် ငေးစင်းကြည့်နေ မိတတ်ပြန်သည်။

ဝေသည် လက်နှစ်ဖက်၌ ရေနွေးဖြင့် ပြုတ်လျှော်ထားသော ကျနော် ပြည်ပေကျံနေသည့် အဝတ်များကို တဖက်သူကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လှန်းလိုက်ပြီး ကျနော် ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

“သားကြီးကလဲကွယ် အမေခဏကလေး မရှိရင် တကြော်ကြော် ဖြစ်တော့တာဘဲ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်သည်။

သူသည် ကျနော် ကို မောင်ချစ်ထူး အကူအညီဖြင့် ပွေ့ထူ၊ အဝတ်လဲ။ ဆေးတိုက်ပြီးလျှင် ပက်လက်လှန် အိပ်ခိုင်းပြီး ကျနော် မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့် အသာအယာဖွင့်ကာ ကျောက်တိမ်မစွဲစေရန် သူ့လျှာဖြင့် လျှက်ပေးသည်။ ထိုအခါ၌ ကျနော်သည် သူ့ကျောပြင်ကို မမှီမကမ်း ဖက်ထားသည်။

သူ ကိုယ်ဝန်သည် ကျနော် လက်မောင်းပေါ်၌ နွေးအိစွာ ပိကျနေသည်။ ဤသို့ ပြုမူရသည်ကို သူဘယ်က ရလာသည်မသိ။ သားငယ်များ ကျောက်ရောဂါဖြစ်လျှင် မိခင်များကထိုအတိုင်းပြုမူတတ်သည်ကိုသာ ကျနော်သည် တွေးနေမိခဲ့၏။ ဤသို့ ပြုမူသည်မှာ ကျနော် နေကောင်းလာသည့်အထိပင်။ ကျန်းမာလာပြီး နောင်၌လည်း ကျနော်တို့ ၏ အကြော်ဆိုင်ကို ပြန်မဖွင့်ဖြစ်တော့။ ဝေသည် ဟေမန်ရွာလယ်ရှိစိမ်းလန်းသော ငှက်ပျောပင်များပတ်လည် ဝိုင်းနေသည့် ကျနော်တို့ ၏တဲကလေးပေါ်တွင် သမီးလေး စပယ်ခိုင်ကို မွေးဖွားရပြန်သည်။

ထိုနောက် များမကြာမီ အလုပ်ပြန်ခန့်စာရကာ ကျနော်တို့ ဟေမန်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့ကြရသည်။ နောက်တွင်ကား မည်သည့် အခါတွင်မှ ကျနော်တို့ သည် ဟေမန်သို့ တဖန်ပြန်၍ မရောက်နိုင်ကြတော့ပြီ။

(၁၃)

ဗျိုင်းတအုပ် ကောင်းကင်တွင် ပျံလာသည်။

သူတို့ သည် လှည်းများကိုကျော်ပြီး သစ်တောတန်းကို ဖြတ်ပြီး သစ်ကြိမ်း၊ မဲဟော်နှင့် ဟေမန်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုသွားမည်။

ကြည့်နေရင်းကြည့်နေရင်းပင် သူတို့ သစ်တော တန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားကြပါပြီ။

အတန်ကြာလျှင် မဲဟော်ကိုဖြတ်ပြီး သူတို့ ဟေမန်သို့ ရောက်ကြပါတော့မည်။ ချစ်သမီးစပယ်ခိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဟေမန်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်။

သမီးလေးကား ဟေမန်ဝယ် နေရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဟေမန်သူကလေးသည် ဟေမန်မှ မည်သည့်အခါတွင်မှ ခွဲခွာတော့မည်မဟုတ်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေး၊ ပါးစုံ နီနီထွေးထွေးကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် သမီးလေး။

သမီးလေးကိုမွေးဖွားမည့်နေ့ နံနက်ခင်းက တဖက်ယပ်တဲကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင်

ကျနော်သည် အငြိမ်မနေနိုင် ဂဏာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ထို့ နောက်မွေးဖွားလိုက်ချိန်တွင် တဖက်ယပ် တဲကလေး၏ အခန်းတွင်းမှ
ဝေ၏ညည်းသံညှူသံများနှင့်အတူ ကလေး၏ “အူဝဲ” သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။
ဤ “အူဝဲ” သံသည်အခြားသော ကလေးငယ်များ၏ မွေးဖွားစ အော်ဟစ်လိုက်သံကလေးနှင့်
မည်သို့ မျှ ထူး၍ ခြားနားခြင်းမရှိ။
သို့သော် ထိုအော်သံကြောင့် တဲအပြင်၌ ရပ်နေသော ဖခင်လောင်းမှာ
ရင်တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ထိုအသံလောက်ထူးခြားသော နှစ်သက်လွန်းဖွယ်ရာသော၊
အသဲနှလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပစ်နိုင်သောအသံသည်မရှိ။ ကလေး၊ ငိုသံသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏
သဲခင်နှလုံး၊ အူအသဲအားလုံးတို့ ကို ဝမ်းထဲမှ ထုတ်ဖယ်ပစ်တော့သည်နှင့် တူသည်။

တဲ၏အပြင်ဘက်သို့ လက်သည်တဦး ထွက်လာသည်။
သူက “အမလေးဟဲ့ လှလိုက်တာ” ဟု ပြောလိုက်သံသည် ကျနော်သဲခင်နှလုံးတို့ ကို
အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပဲ့ တင်ရိုက်ခတ် နေသည်။

“ဝေ ရောနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“သမီးလေးနော်၊ သမီးလေး “ဟု ကျနော် ရေရွတ်နေဆဲပြီးရွှင်နေသည့် လက်သည်သည်
တဲအတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ဆည်းဆာက ကျနော်တို့ ၏တဖက်ယပ်တဲကလေးမှာ အသာယာဆုံး
သာယာလျက်ရှိလေသည်။ ထိုထက်သာယာစရာ၊ ထိုထက်ပို၍ လှပ ပြည့်စုံဖွယ်ရာသည် မရှိ။
သမီးရတနာ ကလေးနှင့် ဆင်ယင်လိုက်သဖြင့် အလှပဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ယခုမူ ထိုတဲကလေးမှ
ကျနော်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၊ ဟေမန်ကိုပစ်ပယ်လာခဲ့၊ သမီးလေးကို ဟေမန်ဝယ် ထားရစ်ခဲ့ရလေပြီ။
လှည်းပေါ်တွင် ဝေသည် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်နေသည်။

သူ ဘာကို မြင်တွေ့နေသလဲမသိ။ ဝေ့ မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှမြင်တွေ့နေပုံလည်း မရ။
လှည်းဆောင့် လိုက်လျှင်ဝေ့ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ခုလို လှုပ်သွားသည်။ လှည်းပြန်၍
ငြိမ်သက်လျှင် သူ့ ကိုယ်ကလေးသာမက မျက်လုံး မျက်နှာအားလုံး မလှုပ်မရှက်ငြိမ်သက်နေမြဲ။
အဝေးသို့ ငေးနေမြဲ။

ကျနော်သည် သူ့ ပခုံးတဖက်ပေါ်သို့ လက်လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“သိပ်တွေးမနေပါနဲ့ ဝေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်ဝေသည် ကျနော် စကားများကို မကြားနိုင်။ ဝေ့ရင်ထဲမှ ပူလောင်မှုများသည် ဝေ့ပခုံး၊ ဝေ့
ပခုံးပေါ်မှ ကျနော်လက်၊ ကျနော် လက်မှ ကျနော်ရင်ထဲသို့ ကူးစက်နေသည် ထင်သည် ။
ကျနော်လည်း နောက်ထပ်စကား တလုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုအတိုင်းပင် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

သမီးလေးကို ပုခက်ထဲ ထည့်လွှဲလျက် ဘေးမှ ထိုင်နေသော အခါတွင်လည်း ဝေသည် ဤကဲ့သို့ ပင် မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။

သမီးလေးကို မျက်တောင်မခပ်ဘဲ ငေးမောငြိမ်သက်တွေဝေစွာ ကြည့်နေတတ်သည်။

ကလေးအိပ်ပျော်နေလျှင်လည်း ဝေသည် ပုခက်အနားမှ မခွာဘဲ ပုခက်အထဲ ငုံ့ကြည့်နေတတ်သည်။ ထမင်းချက်နေရင်းကပင် ထမင်းအိုးကမန်းကတန်း ငဲ့ ခဲ့ပြီး ဝေသည် ပုခက်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေး လာတတ်သည်။

ပုခက်အတွင်း ငဲ့ ကြည့်နေသော ဝေမျက်လုံးများသည် ကလေးမျက်နှာပေါ်မှ မရွေ့ လျားတော့။ စိုက်ပြီးတွေ့နေသည်။ ထိုအခါ ဝေမျက်နှာပြင်တွင် ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်းလည်းမရှိတော့။ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မေတ္တာအစိုးအငွေ့ များ မိုင်းအုံ့လျက်ရှိပြီး ထိုမိခင်မေတ္တာတို့ သည် ကလေးအပေါ်တွင် အထပ်ထပ်အလည်လည် ရပ်ပတ်လျက်ရှိသည်။

‘ ဝေ လုပ်နေပုံနဲ့ တော့ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ပေးတဲ့နာမည် ဘယ်သူကမှ ခေါ်ကြတော့မှာမှတ်ဖူး၊ ခလေးနာမည်တော့ ပျက်ပါပြီ၊ အခု စပယ်ခိုင်လို့ ခေါ်တာ ကိုယ်တယောက်ထဲရှိတော့တယ်၊ ကြည့် ခလေး အိပ်ပျော်နေပြီ၊ ပခက်နားက ခွာအုံးမှပေါ့၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တာမဟုတ်ဖူး၊ အခုတော့ အိပ်ပျော်နေလဲ ခလေးကို ငဲ့ ကြည့်နေတာဘဲ’

‘ သွားစမ်းပါ ’

ဝေသည် နီထွေးသော မျက်နှာဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်နေပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် သူ့ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းတိတိလေးမှာ ပို၍ဝိုင်းစက်သွားတတ်ပြီး မဖီးမသင်ပဲထားသော သူ့ ဆံပင်များသည် မျက်နှာပေါ်တွင်ဝဲပြီးဝေနေလျက်။ သူသည် အစွမ်းကုန်ပွင့်လိုက်သည့် ပန်းကဲ့သို့ လှနေတတ်သည်။ အဟောင်းအမြေ့များနေရာ၌ အသစ်တို့ ဖြင့် အစားထိုးလဲလှယ်လိုက်သလိုပင် သမီးလေးမွေးဖွားပြီးမှ ဝေအသားတို့ သည် ပို၍စိုပြေနေပျိုလာလျက်၊ သူ့ အလှသည် အတောက်ပဆုံးဖြစ်နေသည်။

‘ပုခက်အနားကမခွာတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ’

“ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သမီးလေးကို အုန်းသီးလေးလို့ ခေါ်တာပေါ့လေ”

“ဒါတော့ ကိုကို ကိုယ်တိုင်ကမှ ခင်ဝေကို မျောက် အုန်းသီးရထားတာလို့ ပြောတော့၊ ခလေးကို အုန်းသီးလေးလို့ သူတကာတွေ ခေါ်တော့တာ ဆန်းသလား”

ထိုအချိန်၌ သမီးလေးသည် ပုခက်ထဲမှ နိုးလာပြီး လှုပ်ရှားကန်ကျောက်လျက် မျက်လုံးနှစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တတ်ပြီး “အယ်အယ်”နှင့် ငိုလိုက်တတ်သည်။ ကလေး၏ “ အယ်အယ်” ငိုသံမှာ တဲကလေး၏ အသာယာဆုံး ဂီတတေးသံဖြစ်နေသည်။ စပယ်ခိုင်လေး၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပ ရွန်းလက် နေတတ်သည်။ အနီးစများကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခြေတောက်နှင့်

ကန်ကျောက်နေ၍ စပယ်ခိုင်၏မျက်နှာပေါ်မှ မွဲနေဟန် ကလေးမှာ သနားချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထိုအခါတွင် ဝေသည် ပုခက်အတွင်းမှ ကလေးကို အသာအယာပွေ ယူလိုက်တတ်သည်။ မိခင်၏ စုတ်သပ် သားချောသံမှာ မေတ္တာတရားများ လွှမ်းနေသည်။ ဝေသည်အင်္ကျီကိုမပြီး ကလေး ပါးစပ်ထဲသို့ နို့ကို ငုံ့ပြီး ထည့်ပေးနေသည်။ ဤသို့ ကလေး ငယ်သည် နို့ ကိုအငမ်းမရစို့နေဟန်၊ မိခင်၏မေတ္တာဖြင့် သီကုံးထားသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကလေးငယ်အားငုံ့ကြည့်နေဟန်များမှာ လှပသော ပန်းချီကား တချပ်ဖြစ်နေသည်။

“ အမေတို့ ဆီသွားလယ်ကြအုံးစို့ဝေ၊ အမေက သူ့မြေးမလေးကို သိပ်ချစ်မှာဘဲ”

“ မရဘူး ကိုကို၊ ခလေးကိုဘယ်သူမှမချစ်ရဘူး၊ သူ့ အဖေက ချစ်တယ်ဆိုတာတောင် လွန်လွန်းနေဘီ၊ တော်ကြာ အဖွားကြီးက ခင်ဝေ သမီးလေးကို လက်မလွှတ်ဘဲ ထားရင်း ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် စပယ်ခိုင်နဲ့ အဖွားကြီးနဲ့ ဘာမှတော်တာ မဟုတ်ဖူးနော် ကိုကို၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ခလေးက ကိုကို သမီးမဟုတ်လို့ ဘဲ၊ ကိုကိုသမီးဆိုရင် ကိုကိုလို ကျောက်ပေါက်မာပါမှာပေါ့နော် သမီး”

“အို သမီးလေးရှိနေလား၊ သမီးလေးကရီတော့ သမီးလေး မေမေက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာဘဲ၊ ဝဝတုတ်တုတ် ကလေးနော်” ကျနော်သည် နောက်ပြောင် နေတတ်၏။

ဝေသည် မျက်စောင်းထိုးပြီး တဲကလေးအတွင်း ဂယက်ရိုက်သွားအောင် ရယ်ပစ်တတ်လေသည်။ “သိပ်ဆိုးတဲ့လူ” ဟု ဝေ၏ပြောသံမှာ ကြည်နူးစဖွယ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ယခုမူ ထိုရက်အပေါင်းသည် အိပ်မက်၏ အခိုးအရိပ်များသဖွယ် ပစ္စက္ခမှ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့လေပြီ။ ချစ်စဖွယ် သမီးကလေး၏ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံကလေး၊ ရယ်နေလျှင် ချိုင့်နေသော ကလေး၏ပါးပေါ်မှ ပါးချိုင့်ကလေး၊ နီထွေးနေသည့် ပါးစုံကလေးများ၊ သမီးလေး၏ ကန်ကျောက်နေပုံ အားလုံးတို့ သည် အိပ်မက်ဟောင်းများ၌ ပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သမီးလေးမရှိတော့ပြီဟူသော အသိကို ယခုပစ္စက္ခ၌ ဖခင်၏ရင်ထဲတွင် လက်ခံ၍မရနိုင်သေး။

ဝေ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည့် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ အဆုံးအစမရှိသော၊ လှိုင်းလေအိနေသော ပင်လယ်ကြီးနှင့် တူသည်။ လှည်း၏ နောက်ဖက် ဝေးဝေးပျံ့၌ ပန်းချီကားချပ် အနားသတ်မျဉ်းကဲ့သို့ သစ်တောတန်းကြီးကို ဝေ မြင်နေရသည်။ ဤသစ်တောတန်းကြီး၏ ဟိုဘက်၌သစ်ကြိမ်း၊ မဲဟော်ချောင်းနှင့် သမီးလေးစပယ်ခိုင်လေး နေရစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော တောလယ် သာခေါင်မှ ဟေမန်ရွာကလေးရှိနေသည်။ ကိုယ်တို့ သည် အတောင်ကျိုးပြတ်သော ငှက်ငယ်များအဖြစ်ဖြင့် ဟေမန်တောရိပ်၌ခိုလှုံနားနေ အိပ်စက်ခဲ့ကြ၏။ အတောင်ပြန်ကောင်းလာ၍ ဟေမန်မှ ထပျံလာသောအခါ၌ ကျေးငှက်ကလေးတကောင်သည်ဟေမန်သိုက်မြို့ဝယ် ခိုလှုံ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ ဝေ။ ကျနော်သည် တင်ထားသောလက်ကို ဝေပခုံးပေါ်မှ ပြန်၍ရုပ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသည့် လေထဲ၌ လွမ်းဘွယ် ဆွေးဘွယ်သော မိုးရနံ့၊ ရေရနံ့ ပါလာနေသည်။ ဝေ့ရင်ထဲ၌ မီး တငွေငွေ တောက်လောင်နေသကဲ့သို့ ဝေ့မျက်နှာမှာယခုထက်တိုင်အောင် လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေဆဲပင်။

ဝေ့သည် ရယ်မောရန်၊ လှုပ်ရှားရန်၊ အသက်ရှူရန်အားလုံးကို မေ့လျော့ နေသကဲ့သို့ပင်။ အနှစ်နှစ် အလလက အူတိုင်တခုလုံး ဆွေးလိုက်လာနေသော သစ်ပင်အိုကြီးနှင့်ခြားမည်မဟုတ်ပေ။

“ညနေဘက်ရထားကို ကောင်းကောင်းမှီပါတယ်ဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ ကျနော်တို့ ဟေမန်ကို မမေ့ကြနဲ့နော်၊ မကြာမကြာ လာလည်အုံးဗျာ၊ ဟေမန်ကို စာထည့် ဘို့တော့ ကျနော်လဲ လိပ်စာ မပေးတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအပြန် နဲ့နဲလေးစောသွားတယ်၊ ကျနော် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ပြန်ဘို ကောင်းတာ”ဟု ကိုမြလေးက စကားစရာပြီး ပြောနေသည်။

သူ့စကားတို့ သည် ဝေ့ နားထဲသို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်။ ဝေ့စိတ်နှလုံးသားထဲမှ သမီးလေးအား သတိရနေစိတ်ကို ဟန်တားနိုင်မည်မဟုတ်။

ကိုမြလေးသည် သူ့နွားများကို ဖြည်းဖြည်းသွားရန် ကြိုးကို ထိန်းထားနေသည်။ နောက်မှ ပစ္စည်းများ တင်လာသည့်လှည်းမှာ အဝေးတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ဟေမန်သားများထဲ၌ ခင်မင်ဘွယ်ရာ အကောင်းဆုံးလူမှာ ကိုမြလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက် လေးဆယ်အနား ကပ်သီနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆယ့်ငါးနှစ်ကလေးမလေး များကိုမှ ပိုးသည်။ သို့သော် ဘယ်အခါမျှ စွံသည်ဟူ၍လည်းမရှိဘူးခဲ့။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး အစဉ်အမြဲ ရယ်မောနေတတ်သူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျနော် စောင့်တော့ စောင့်နေ အုံးမလို့ဘဲ ကိုမြလေးရေ၊ ဒါပေမယ့် စောင့်နေရင် ဆံဖြူသွားကျိုးအောင်နေရမယ့် အတူတူတော့ အခုထဲကဘဲ လက်ဖွဲ သွားချင်တယ်၊ တကယ်လို ခင်ဗျားမိန့်မ မရခင် အိုပီး သေသွားမယ် ဆိုရင်လဲ အသုဘ ကူငွေလို့ သဘောထားတာပေါ့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ကျနော်ကို နှိမ်လွန်းပြီဗျာ၊ မှုတ်ဖူးလားခင်ဝေ၊ ဒီလူ ငါ့ကို အထင်သေးလွန်းနေပြီ၊ နင်တို့ လို နှပ်ချီးတွဲလောင်းနဲ့ ကောင်မလေးတွေတောင် လင်တွေ ဘာတွေရလို့ မှုတ်လား၊ အစတုန်းက ခင်ဗျာဝေဟာ တာရိုးပေါ်မယ် ထမိဝွင်းသိုင်းပီး ဝွေလိုမ့်လာခဲ့တာ”

ကိုမြလေး၏ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မော လိုက်သံနှင့်အတူ ကျနော်လည်း လိုက်ရယ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝေ့သည် နောက်ဖက်ပြန်လှည့်ကြည့် ပြုံးလိုက်ပြီး လှည်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်မြဲ လှည့်သွားသည်။ ထို ဝေ့အပြီးမှာ အပြီးမဟုတ်။ သူ့မျက်လုံးများကား ဆွေးမြေ့နေလျက်ပင်။ သူ့နှလုံးသားများကား ငိုကျွေးနေလျက်ပင်။ ဟေမန်၌ ကျနော်တို့ အားအစအရာရာကူညီသူမှာ ကိုမြလေးဖြစ်လေသည်။

သမီးလေး၏ အလောင်းကို သင်းချိုင်းသို့ ဖွေချီယူသွားသူမှာလည်း ကိုမြလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ သမီးကလေးဆုံးတော့မည့်အချိန်တွင် ကျနော်သည် သမီးကို ဝေရင်ခွင်ထဲ၌ပင် ထားခဲ့ပြီး တဲရေ ငှက်ပျောတောဘက်သို့ ဆင်းပြေးသွားခဲ့လေသည်။ သမီးလေးကား မျက်ဖြူလန်လျက် အနီးဝ နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမေမေ ရင်ခွင်ထဲတွင်ပင် တက်ချက်နေလေပြီ။

နေ့လယ်ဘက်က ကိုယ်ကလေးနွေးရုံမျှသာ ရှိခဲ့လျက် ညနေဘက်တွင် မယုံကြည်နိုင်ဘွယ်ရာ အခြေအနေဆိုးလာခဲ့လေသည်။ ကျနော်သည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့ပေ။ ရင်ထဲမှ အလုံးတခုမှာ ဆောင့်ဆောင့် တက်လာနေသည်။

ထို့နောက်တဲဘက်မှ “ငိုလိုက်လေ ခင်ဝေ၊ ငိုလိုက် ”ဟု ပြောဆိုသံများ ကြားရသည်။

အသံများသည် ပိုမို၍ ဆူပွက်လာကြသည်။ သမီးလေး၏ သက်တမ်းမှာ လေးလမျှပင် မပြည့်သေး။ သမီးလေးကား သေဆုံးသွားလေပြီ။ ငှက်ပျောတောထဲ၌ ကျနော်သည် ထိန်း၍ မထားနိုင်တော့ဘဲ အလုံးဆောင့်တက်လာပြီး ငိုပစ်ရသည်။ သို့သော် တဲဘက်ဆီ၌မူ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကလေးအမေသည် ကလေးအလောင်းကို ရင်ခွင်ထဲထားပြီး စူးစိုက်ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာ သမီးမျက်နှာလေးပေါ်မှ မရွေ့လျားတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှု အလျင်းမပြု။ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ် လာနေသည်ထက် ပြည့်သိပ်လာနေပြီး ဝေ သည် ကလေးအလောင်းကိုပို၍တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်အောင် ဖက်ထားသည်။ သူသည် တချက်ရှိက်လိုက်ပြီး အတောင့်လိုက် တက်သွားလေသည်။

“လုပ်ကြပါအုံးဟဲ့၊ ခင်ဝေ ခင်ဝေ ဒီကောင်မလေးနယ် ငိုလိုက်ပါလို့ ပြောလို့လဲ မရဘူး ၊ ဒါမျိုးဟာ သေတတ်တယ်။ ခြေမ လှန်ချိုး၊ မဟုတ်ဖူး တပိုးကျည်းတွင်းထဲ လက်နှိုက်ပြီး လက်မနဲ ကုတ်လိုက်ရတယ်။ ပူတော့ပူတာပေါ့အေ၊ ဒါတော့လွန်လွန်းတယ်”

အတော်ကြာမှ ဝေသည် သတိပြန်လည်လာပြီး ဘေးမှိုင်း၍ဆွဲထားသည် တို့ကို ရုန်းကန်နေပြီး ကလေးအလောင်းနား ပြေးကပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထို့နောက် ဝေ လက်ထဲသို့ ကလေး ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ တင်းကျပ်စွာ မလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားပြန်သည်။ သို့သော် သမီးကလေး အလောင်းကို သဂြိုဟ်ရန်တောင်းသောအခါ သူသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ပေးလိုက်လေသည်။

ဝေသည် သဂြိုဟ်ရာသို့ မလိုက်။ ငိုလည်းမငိုဘဲ တဲတိုင်ကိုမှီကာ ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သမီးလေးအလောင်းကို ကိုမြလေး ဖွေချီပြီး ညနေ ဆည်းဆာရီတွင် သင်းချိုင်းဘက်သို့ ယူသွားသည်။ ရွာကို ဖြတ်ကျော်သွားသော ကြေးစည်သံကို ကြားရသည်မှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ နေဝင်တော့မည်။ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။

လှည်းပေါ်မှ ကိုမြလေး၏ရယ်သံ အဆုံးသတ်သွားချိန်တွင် ဝေသည် နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဤဟေမန်သို့ အလာတွင် ဝေသည် မကျန်းမာ၍ ပိန်ချိုးကျနေလျက် ယခု ဤဟေမန်မှ အပြန်တွင် ပိန်လိုနေပြန်သည်။

“ခင်ဝေ ဟေမန်က ဘယ်မှမသွားဘဲ၊ ဟေမန်မယ်ဘဲနေချင်တယ်၊ အခုတော့ ဒို့ ကထွက်လာပြီး ဒို့ သမီးလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီနော် ကိုကို၊ ဒို့နဲ့ ခွဲလာရပြီနော်၊ ခင်ဝေ မလိုက်ချင်တော့ဘူး။ ဟေမန်ကို ပြန်ပြေးချင်ပြီ ကိုကို၊ အလုပ်က ပြန်လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ အဲဒီငွေလောက်ကို ခင်ဝေရအောင် ရှာပြပါမယ်”

ဝေသည် ထိုစကားတို့ကို လေးလေးပင်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။ ဝေသည် အမှန်ပင် ဟေမန်သို့ပင် ပြန်ပြေးချင်နေသည်။ ကျနော်လည်း အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး ဝေ မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မဟုတ်ဖူးဝေ၊ ကို အထပ်ထပ် ပြောခဲ့ပြီးပါပကော၊ ဒို့ ဟေမန်မယ် တသက်လုံးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကျနော် ပြောနေသံမှာ ညည်းညူးနေသလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“အပြင်အလုပ်ဆိုတာ ဝင်ငွေအမှန် တသမတ်ထဲ ရှိတာမျိုးလဲမှုတ်ဖူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကလဲ ဘာမှလုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာလဲမှုတ်ဖူး၊ နောင်ရေးနောင်တာဆိုတာ အရှည်အဝေးကြီး လှမ်းမြော်ကြည့်ပြီးမှ လုပ်သင့်တယ် အထင်ဆုံးကို လုပ်ရမယ်၊ အခု လုပ်ချင်တာ ဖြစ်ချင်တာကို အခု စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကောက်လုပ်၊ အခုစိတ်လိုက်မာန်ပါ ကောက်ဖြစ်လို့ မကောင်းဘူးဝေ၊ အဲဒါဆိုရင် အမှားတွေထပ်နေမှာဘဲ၊ ကြာရင် မင်းမေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်မဖြစ်ဘဲ နေလို့ကိုမရပါဘူး၊ လူဟာအမြဲတမ်းလဲ ငိုမနေနိုင်ဘူး၊

အမြဲတမ်းလဲရယ်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့အလုပ်အကိုင်တခုဆိုတာ အခုခေတ်ထဲမယ် လွယ်ကူတော့တာ မဟုတ်ဖူး၊ အခုကြည့်လေ၊ အလုပ် ပြုတ်မသွားဘို့အတွက် ကိုယ်တို့ စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ရွှေကလေးတွေ ပြုတ်ကုန်သလောက် နီးနီးဖြစ်ခဲ့ရဘိ၊ ခဏကလေးနဲ့ ကုန်သွားမှာဘဲ၊ ကိုယ်တော့ မငဲ့ရွှေတွေဘယ်လို ပြန်ရွှေးနိုင်ရမလဲဆိုတာဘဲ စဉ်းစားနေတယ်၊ ဟေမန်မယ်ကိုယ်တို့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေရအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာ ကိုယ်မေ့နေလို့ ပြောတာမဟုတ်ဖူး ဝေ”

ရှေ့ဘက်လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၏ အဆုံး၌မြို့ ၏ဆင်ခြေဖုံးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဝေ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် စပါးစက်၏ စက်ခေါင်းတိုင်သည် ဝင်လုလုဆည်းဆာ၏ တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များ အောက်ဖက်၌ မှုန်ရေးရေးထင်နေသည်။

စပါးစက်ထိပ်မှ ခုအခါ ရေခြောက်ခန်းနေတော့မည့် ချောင်းကလေး၊ ချောင်းကို ဖြတ်သားထားသည့် လက်ရန်းမဲ့ ခယိုခယိုင် တံတားကလေးကို သတိတရဖြစ်နေသည်။ ထိုလက်ရန်းမဲ့ တံတား ကလေးပေါ်မှ ဝေနှင့်ကျနော်တို့ ၏ ဇာတ်လမ်း အတိုအထွာ ကလေးများ၊ အလုပ်သမား တန်းလျား၊ စပါးသယ် အလုပ်သမ ကလေးများ။

ယခုကား ဝေအားကိုးသည့် ဝေ၏မိဖုရားသည် ထိုနေရာ၌ ရပ်တည်မနေနိုင်ကြတော့ပြီ။ သူတို့သည် ပျံကျ ကျေးငှက်များကဲ့သို့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာသို့ ပျံသန်း သွားခဲ့ကြ ပြီးလေပြီ။ သူတို့သည် လူမျိုးစုံပေါ်စ သမိုင်းဦး ခေတ်ကာလက အခြေအနေမဲ့ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သမားများနှင့်ခြားနား လွန်းလှသည် မဟုတ်သေး။ သူတို့ ၏ အသိပညာများကား အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့ပြီး နောက်သို့ နှစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့ဆဲပင်။

လှည်းပေါ်တွင်ကျနေက ဝေရယ်မောရန် ပြက်လုံး တခုကို ထုတ်ခဲ့သေးသည်။ သို့ သော် ကျနော်ပြက်လုံးမှာ ဟာသရသ ခြောက်ခန်းနေပါသည်။ ကျနော်ရယ်သံမှာလည်း ခြောက်သွေ့နေပါသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးငယ်နေပါသည်။ ဘူတာသို့ ရောက်ချိန်တွင် မှောင်ရီဆိုင်းနေပေပြီ။
ဘူတာနောက်ဖဘက် ကုန်ရုံတွင် တင်ဆောင်လာသည့် အိမ်ထောင် ပစ္စည်းများကို ချပေးခဲ့ပြီး ကိုမြလေးနှင့် သူ့အဖော်သည် နှုတ်ဆက်၍ လှည်းပြန်မောင်းသွားကြလေသည်။

သူတို့ ဒီနေ့ညတွင် မြို့၌ပင်အိပ်မည်ဖြစ်ပြီး နံနက် ဈေးတွင်မိုးတွင်းစာ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ကြက်သွန်၊ ဆေးတို့ကိုဝယ်ပြီးမှ ပြန်သွားကြမည်။ သူတို့ ကို ကျနော်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်၏။သို့ သော် ကျေးဇူးတင်စကားကို တလုံး တပါဒမျှထုတ်ဖော်၍မပြောမိ။
သူတို့ သည် ကျေးဇူးအတင် ခံလိုသောကြောင့် သို့ မဟုတ် တခုခုတစုံစုံ အရာရာကို အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် လိုချင်သောကြောင့် လိုက်လံ ပို့သကြခြင်း မဟုတ်ပေ။
ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုစကားဖြင့်ပင် သူတို့ ၏ စေတနာကို အလဲအလှယ်ပြု၍ စော်ကား လိုက်ခြင်း ဖြစ်နေတော့မည်။

“သွားမယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဟေမန်ကို မကြာမကြာလဲ လာလည်ကြအုံးဗျား ခင်ဝေဒို့ကို မေ့မသွားနဲ့ နော်၊ နောက်တခါအလုပ်ပြုတ်ရင် ဟေမန်ကိုလာခဲ့ကြအုံးဗျ၊ ကျနော်တော့ ခင်ဗျားနောက်တခါ အလုပ်ပြုတ်လာတော့မှဘဲ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်၊ အဲဒီကျမှ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဖြစ်မှာ၊ ခင်ဗျားက လူပျိုရံလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဝေကအပျိုရံပေါ့လေ”
ကိုမြလေး၏ စကားကြောင့် ကျနော်သည် ရယ်ပစ်မိ၏။

သူတို့လည်း ရယ်မောပြီး လှည်းများကို ပြန်မောင်း သွားကြသည်။ ကုန်ရုံတွင် တန်ဆာလုပ်ပြီး ဝေနှင့် ကျနော်သည် ဘူတာပလက်ဖောင်း၏ ဒေါင့်စွန်းထိုင်ခုံဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

သည်ဘူတာသို့ လူစီးရထားသည် ည ၇-နာရီ ၃၅-မိနစ်တွင် ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည်။ ယခုပင် မီးရောင်ကင်းမဲ့သည့် နေရာများ၌ အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းနေလေပြီ။ ထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်နေရင်း ရထားဆိုက်ကပ်ရန် နီးကပ်လာချိန်အထိ ဝေနှင့် ကျနော်သည် စကားတလုံးမျှ မပြောမိကြပေ။

ထောင့်စွန်း ထိုင်ခုံပေါ်ဝယ် အမှောင်ရိပ်ဘက်သို့ လှည့်ထားသည့် ဝေ့မျက်နှာ ကလေးမှာ နှမ်းရော်နေမြဲပင်။

ထို့ နောက်ဝေ၏ သက်ပြင်းရှိက်သံ၊ သက်မချသံများသည် ငိုရှိက်သံ၊ ငိုကြွေးသံများကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေရပြန်သည်။

သမီးလေးစပယ်ခိုင် အရွယ်ရောက်လာလျှင်၊ သူ့လိုမျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် ရယ်လိုက်လျှင် သူ့လိုပင်ပါးခွက် ကလေးနှစ်ခု ချိုင့်ခွက်သွားလိမ့်မည်။

စကားပြောလိုက်လျှင်လည်း ဝေ့အသံအတိုင်း၊ ရယ်မောလိုက်သံ သည်လည်း ဝေ့အသံအတိုင်း၊ လှုပ်ရှားမှု ဟန်ပန်သည်လည်း ဝေ့နှင့်ခွဲခြား၍ ရမည် မဟုတ်။

စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ဝေ့လိုပင်နေမည်။

ထိုအချိန်၌ ကျနော်စိတ်ထဲတွင် တဏှာဝယ် ဝေ့ကိုပင် အရွယ်ရောက် နေသောသမီးလေး စပယ်ခိုင်ဟု ထင်နေပြန်လေသည်။ ထို့ ကြောင့် ဝေ့ အပေါ်၌ထားသော သံယောဇဉ်ကြိုးများမှာ ပိုမို၍ မြဲခိုင်လာနေသည်။ ဝေ့ကို ကိုယ့်သမီးလေးကိုယ်စား သံယောဇဉ် ထားရမည်ဟု တွေးတောနေမိပြန်သည်။

“ရထားဆိုက်ကပ်ရန် ငါးမိနစ်မျှသာ လိုပါတော့သည်”ဟုကြေညာသံသည် ပလက်ဖောင်းအပေါ်ဘူတာ အမိုးအောက်မှ ပေါ်လာလေသည်။

. မကြာမီ ၇- ၃၅ ရထားသည် ပလက်ဖောင်း ဘေးသို့ ခပ်နှေးနှေးဝင်လာပြီး မီးရောင်အောက်၌ ကိုယ်ရှိန်သတ် ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။ ရထားပေါ်၌နေရာမရနိုင်တော့ပေ။

ကျနော်တို့ သည် အိမ်သာထောင့်လှေကားခုံ ၌ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ ထို့ နောက် ၇-၃၅ ရထားသည် ချစ်သမီးလေး ကျန်နေရစ်ခဲ့ရာ ဟေမန်မြေမှ တစတစ ခွာလာတော့သည်။ ပလက်ဖောင်းမီးရောင်မှာ နောက်ဖက် ဝေးစွာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျနော်တို့ ရပ်နေရာ အိမ်သာထောင့်မှာ မှောင်နေသည်။ ရထားသည် သံလမ်းပွိုင့်၊ အပြင်အလံတိုင်၊ ထို့ နောက်မြို့ ၏ ဆင်ခြေဖုံးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ အေးစက် နေသောဝေ့လက်သည် အမှောင်ထဲတွင် ကျနော်လက်ကို တင်းရစ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ့ကိုယ်လုံး ကျစ်ကျစ်ကလေးမှာ ကျနော်ရင်ခွင်ကို အားကိုးကြီးစွာ မှီခိုထားနေသည်။

“ခင်ဝေတို့ တကယ်ဟေမန်က ထွက်လာကြတာနော်၊ ဟေမန်နဲ့ဝေးရပြီနော်၊ သမီးလေးနဲ့ ဝေးရပြီ၊ အခုတကယ်ဝေးကြပြီ၊ ကိုကိုသမီးလေးသေတာ တကယ်ဘဲနော်၊ သမီးလေး မြေပုံကို ခင်ဝေမကြည့်ခဲ့ရဘူး”

ထိုအခါတွင်ကား ဝေ့အသံမှာ ရင်ထဲမှ ဆိုတက်လာပြီး ငိုတော့မည့် အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို နောက် ရထားသည်နှေးသွားပြီး ကြီးမားရှည်လျားသော တဆစ်ချိုး ကွေ့ကြီးအတိုင်း တောင်ခြေဘက်သို့ ဦးခေါင်းလှည့်ချိုး ကွေ့သွားနေလေပြီ။ အလားတူပင် ကိုယ်တို့

ဇာတ်လမ်းသည်လည်း တဆစ်ချိုးကွေ့ရတော့မည် ထင်သည်ဝေ.....။

(၁၄)

တဆစ်ချိုးသည့်လမ်း

မြိုင်ကြီးမြို့သို့ရောက်ပြီး ကုန်းပေါ်ပိုင်း သီတာမြသားလမ်း အိမ်တွင်နေစရက်များက ဝေသည် အချိန်စက္ကန့် ပိုင်း တိုင်းတွင် သမီးလေးကိုသတိရကာ အဆွေးကြီးဆွေးခဲ့ရသည်။
ထိုရက်များတွင်တောင်ခြေ မြို့ ကလေးဖြစ်သော မြိုင်ကြီး၌ မိုးသည်လည်း အဆက်မပြတ် ရွာနေခဲ့၏။

တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှ မိုးလုံး မိုးခဲကြီးများသည် လေနှင့်အတူ ကောင်းကင်မှပြေးလာကြပြီး မြိုင်ကြီးမြို့ ကလေးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် တဝန်းဝန်းပြုတ်ကျနေကြသည်။
အိမ်ရှေ့ပြတင်းဝဖွင့်လိုက်လျှင် မိုးရေများသည် သီတာမြသားလမ်းပေါ်ဝယ် ချောင်းငယ်ကလေးတခုအသွင်ဖြင့် တဝေဝေ ပြေးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်။

ဤအချိန်မျိုးတွင် ပြတင်းဝမှာ အကြာကြီး ဝိုင်ရပ်နေသော ဝေသည်လည်း သမီးလေးအတွက် စိတ္တဇဝိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များတသွင်သွင် စီးကျနေတတ်သည်။ တခါတရံ ကျနော်အလုပ်မှ ပြန်လာချိန်တွင် ဝေပြတင်းဝရပ်ကာ ငေးဝိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ကျနော် စိတ်၌ပင်ထိခိုက်လာသည်။

ကျနော် သူ့အနား သွားရပ်လျှင်လည်း သူသည် ကျနော်ရောက်လာသည်ကို မသိသလိုပင် လှည့်၍မျှမကြည့်တတ်။ သူ့နှုတ်မှသာ သမီးလေးနှင့် ပတ်သက်သော စကားများကို တမျိုးမဟုတ်တမျိုး ပြောနေတတ်သည်။

“မိုးတွေကရွာလိုက်တာနော်၊ အခုဆိုရင် သမီးလေးမြေပုံလဲ မိုးရေတွေနှစ်နေတော့မှာဘဲ၊ ညက ခင်ဝေ အိပ်မက်မက်တယ်၊ သမီးကပြောတယ်၊ သူရေနစ်လို့ ကယ်ပါအုံးတဲ့၊ ဟေမန်မှာလဲ မိုး တွေတအားရွာနေတာဘဲတဲ့၊ ခင်ဝေတို့ ထွက်လာတဲ့ နောက်နေ့ကစရွာတာ ဒီနေ့အထိဘဲတဲ့၊ တရက်မှမပြတ်သေးဘူး၊ တနာရီတောင်မပြတ်သေးဘူးတဲ့၊ မြစ်ရေတွေ လျှံလာတာတမန်ကြီးကို ကျော်တော့မယ်တဲ့၊ ငှက်ပျောခြံကြီးလဲ ရေထဲမြုပ်သွားဘီ၊ တမန်ကြီးကျိုးတော့မယ်တဲ့၊ သမီးလေးလေ ချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက် တုန်နေတာဘဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေပြာလို့၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကလဲသွက်လိုက်တာလေ။

သမီးအသံက ကိုကဲ့အသံနဲ့ နဲ့နဲ့ဆင်တယ်၊ သမီးအသံကို ကိုကိုကြားစေ့ချင်လိုက်တာ”
ကျနော်လည်း ဝေအနားတွင်ရပ်ကာ ရေများတဝေဝေစီးနေသည့် သီတာမြသား လမ်းအပေါ်သို့

ငေးကြည့်နေမိစဉ်၌ သမီးလေးကို သတိရလာကာ သူ၏ ခြေကားယား လက်ကားယား ဖြစ်နေပုံကို တွေးနေမိကာ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နာကျင်လာ နေပြန်သည်။

ဤရက်ပေါင်းများစွာ၌ ဝေ့ကို စိတ္တဇပင် စွဲကပ်မည်ပင် စိုးလာရသည်။ သူသည် အဝတ်လျှော်ရင်းလည်း အဝတ်များ၊ ဆပ်ပျာများကို ပစ်ချထားပြီး ကြာရှည်ကြာမြင့် ဝိုင်ချင်ဝိုင်နေသည်။ ထမင်းချက်ရင်းလည်း ထမင်းအိုးကြီး ပွက်ပွက်ဆူနေသည်ကို သူသည် ငေးကြည့်ချင် ကြည့်နေသည်။ ညအိပ်ရာများထဲတွင်လည်း သူသည် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ဖြစ်နေတတ်၏။

တခါတရံ “သမီးရေ” ဟု သူသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် မြူချင်မြူနေတတ်၏။ သူအိပ်မက် ထရောင်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျနော်ပင်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ သူသည် ခေါင်းအုံးကို ပွေ့ပိုက်ပြီး “သမီး သမီးကသိပ်လိမ္မာတာနော်”ဟု ပြောချင်ပြောသည်။ ခေါင်းအုံးကို လွှင့်ပစ်ကာ ပြန်အိပ်သွားသည်။

မြိုင်ကြီး၌မိုးပါးစ ပြုလာသောညများတွင် ကောင်းကင်၌ လရောင်များ ကြယ်ရောင်များပြီးပြက်လာခဲ့သည်။

စပယ်များလည်း လှိုင်လှိုင် ပွင့်လာပြီဖြစ်၍ ညများ၌ စပယ်ရနံ့များ သင်းမြလာသည်။ ထိုရက်များအတွင်းက ညညတွင် ဝေသည်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်သည်ဟူမရှိခဲ့။ သူသည်နှလုံးသား မငြိမ်၊ လှုပ်ရှားနေကာအိပ်ယာထဲတွင် ခဏလှဲအိပ်လိုက်၊ အိပ်ရာမှထပြီး အိမ်သာသို့ သွားလိုက်နှင့် အိမ်သာနှင့်အိပ်ရာ အသွားအပြန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မေ့ပစ်လိုက်မှပေါ့ကွာ၊ မမေ့ရင်ဒုက္ခဖြစ်မယ်” ဟု ကျနော်အကြိမ်ကြိမ်ပြောသည်ကိုလည်း သူသည် နားဝင်ပုံမရတော့။

တခါတရံ ကျနော်ကို အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး “ ကိုကိုသမီးလေး၊ မေမေတို့လွမ်းလို့ လိုက်လာခဲ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ငိုပြောတာ၊ ရှိုက်လိုက်တာလေ၊ သမီးမကျွတ်ပါဘူးကိုကို၊အဲဒါအဲဒါ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ဆွမ်းသွတ်မှဖြစ်မှာ၊ ဒုက္ခဘဲ၊ ပိုက်ဆံလဲတပြားမှ မရှိဘူး” ပြောချင်ပြောနေသည်။

ဝေ့ အသားများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။ ကျနော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့် ပေးနေရ၏။ ညနေ နေညိုလာလျှင် သမီးလေးအသက်ကုန်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ သူ့ကို ရုပ်ရှင်မပြတ်ပြ၏။သူသည် ပိတ်ကားပေါ်၌ အရုပ်များလှုပ်ရှား နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ငိုစရာမဟုတ်ဘဲနှင့်လည်းမျက်ရည်များ တဝေဝေကျလာသည်။

မြိုင်ကြီး၌ဆောင်းပေါက်လာလျှင် ပွဲများမကြာ မကြာ ပြသရာကျနေသည် သူ့ ကိုပွဲကြည့်ခိုင်း၏။ သူသည် လူပြက်ပြက်လုံးများ၌အများရယ်ကြသော်လည်း မရယ်နိုင်ဘဲ လူပြက်ကြီးများကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

အတော်ကြာလာလျှင် “ပြန်ကြရအောင်ပတ်မထုတာကြီး နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်ပီးတုန်သွားတာဘဲ” ဟုပြောတတ်လေသည်။
အိမ်အပြန်တွင် နှင်းမှုန်ရောသော လရောင်ထဲ၌ သူ့မျက်နှာမှာငေးနေတတ်ပြန်သည်။ ကျနော် လမ်းလျှောက် မြန်လျှင် သူသည် ကျနော့်ကို ဖမ်းကိုင်ထားသည်။

“ဖြေးဖြေးသွားကွယ်၊ ဘာပြုလို့ဒါလောက် လောရတာလဲ” ဟုပြောကာ သူသည် ငေးတွေရင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လေသည်။ ဝေသည် တနေရာရာသို့ ထွက်သွားလိုကြောင်း မကြာမကြာ ပြောခဲ့၏။ သူ့စိတ်နှလုံး မငြိမ်နိုင်တော့ပြီကို သိသော်လည်း ငွေကြေးအခက်အခဲကြောင့် ကျနော်သည် မလိုက်လျောနိုင်ခဲ့။
ထိုအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေစဉ်၌ ဝေ့အမေရောက်လာသောအခါ ကျနော်သည် ကျေနပ် ဝမ်းသာခဲ့ရလေသည်။

ဝေ့ အမေသည် ယောက်ျား နောက်မယားယူသွားသဖြင့် လင်မယားချင်း ကွဲလာပြီး ယခု သူတို့မြို့တွင် သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲတယောက်နှင့် အတူနေကာ ဝါးကုန် ကူးနေသည်။ အစက ငွေရင်းအနည်းငယ်မျှဖြင့် ကုန်စိမ်း ကောက်ရောင်းနေခဲ့ရာမှ ထိုမှတစ်ဆင့် ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်များ၊ ထို့နောက် ဝါးနှင့်သက်ငယ်များ လုပ်ကိုင်လာရာယခုမူ ဝေ၏ မိခင်သည် သူတို့မြို့၌ အတန်အသင့် ခွန်အားရှိသော ကုန်သည်ပေါက်စတင် ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

သူသည် ဝါးများကို ရထားတွဲလိုက် မှာယူရောင်းချနေသူ ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ကျနော်သည် ယခု ဝေ့အမေ ရောက်လာပြီး ဟိုစဉ်က ဆက်ဆံရပုံနှင့် ခြားနားနေခဲ့သည်ကို သတိထားခဲ့မိသည်။ စပါးစက် ဝင်းအတွင်းရှိ တန်းလျားတခုတွင် နေထိုင် ခဲ့ကြစဉ်ကနှင့်မူ ဘာမျှမတူတော့ပေ။

အပေါ်ယံ အဝတ်အစား အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်တို့မျှသာ မဟုတ်၊ ဝေ့အမေ၏ အတွင်းစိတ်ထား များပါ ပြောင်းလဲ နေခဲ့ပေပြီ။ ဝေ့ အမေ အပြန်တွင် ဝေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေရန်တကြောင်း၊ ကျနော်တို့၏ စားဝတ်နေရေးမှာလည်း တောခေါင်း လစာကလေးဖြင့် ပိုလှုံ သည် မရှိသောကြောင့် ဝေ့ ရွှေ့များ ပေါင်ထားသည်ကို ရွှေးလိုသောကြောင့် တကြောင်း ဝေ့ ကိုထည့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ထိုမှ ဝေပြန်လာသောအခါ ငါးပိ ငါးခြောက်များ တောင်းကြီးတောင်းငယ်နှင့် သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။
ဝေ ပြန်သွားသောအခါ အထည်လိပ်များ ပါသွားပြန်သည်။ ဝေ့ အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အလုပ်တခုလည်း ရလာခြင်းကြောင့် ဝေ့ စိတ်သည်လည်း တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။

သမီးလေးကိုချည်း သတိရ မနေအားတော့ဘဲ သူ့ အမြတ် အစွန်းများကို တွက်ချက်ရာ၌ အာရုံ ဝင်စားလာတော့သည်။ သူတခေါက် ပြန်လာပြီးတိုင်း ရွှေ့တခုခုကို ပြန်ရွှေးသည်။ သူနှင့် ကျနော်

အတွက် အဝတ်အစားများလည်း ဝယ်ခြင်းသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဝေသည်လည်း သူ့အမေ၏ ဝါးလုပ်ငန်း၌ အရင်းအနှီးများ ထည့်ဝင် မြှုပ်နှံလာနိုင်ခဲ့သည်။

ဝေသည် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်များတွင် ကျနော်တို့ကို သံချာ၊ အရေး၊ အပေါင်း၊ အနှုတ်များကို သင်ခိုင်းသည်။ သူ စိတ်ပါဝင်စားလှသဖြင့် သင်ကြားရသည်မှာလည်း သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ မကြာမီပင် ဝေသည် ကျင်လည်စွာ ရေး၊ ဖတ် တွက်တတ်လာသည်။ ဝေ စက်ဘီး အစီးသင်လိုသည် ဆို၍လည်း သင်ပေးခဲ့ရ၏။ စက်ဘီး အစီးတတ်သွားပြီးနောက် မြိုင်ကြီးမြို့ အပြင်ဘက်တောလမ်းများတွင် နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးလျှောက်စီးရသည်ကို ဝေသည် နှစ်သက်ခဲ့၏။ ကုန်းအဆင်းများတွင် စက်ဘီးလွှတ်စီးရသည်ကို ဝေ သည် နှစ်ခြိုက်နေခဲ့၏။ အချိန်ကာလ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ကျနော်သည်ဝေ၏ တစတစ ပြောင်းလဲသွားမှုများကို သတိမထားခဲ့။

ဝေ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်များမှ ယခင်ကလို တပတ်လျှို့ ဆံထုံးမဟုတ်တော့ဘဲ လှိုင်းတွန့် လှိုင်းလိပ်ကြီးများ ဖြစ်လာကြခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ ဝေ ဆိုးသည့် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးများမှာ အဖိုးတန် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာကြခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝေ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများပို၍ ခေတ်ဆံလာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝေ၏ စကားပြောဟန် သွားဟန်လာဟန်များ တစထက်တစ သဘင် ဆံလာခြင်းသည်လည်းကောင်း ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုများ မဟုတ်ကြပေ။

အပြင်အပ ပြောင်းလဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ တကယ့်ပြောင်းလဲခြင်းကား အတွင်းစိတ်နှလုံး ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေ၏ အတွင်းစိတ်၌ နက်ရှိုင်းစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီကိုမူ ဝေကိုယ်တိုင်ပင် သိနိုင်မည်မဟုတ်။ တခါတွင်မူ ဝေမြိုင်ကြီးသို့ ပြန်လာပြီး ကျနော်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်အလာ စပယ်ခြံ လမ်းထောင့်တွင် ဝေ ပြောခဲ့သော စကားများကြားလာရမှ ကျနော်လည်း ဝေ၏ ပြောင်းလဲနေမှုများကို တွေးမိစ ပြုခဲ့သည်။ ဝေသည် သူ့ ကုန်များ မြတ်စွန်းပုံကို အားရစွာ တွက်ချက်ပြလာရင်း...

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို၊ တကယ်တော့ ငွေကို ငွေနဲ့ရှာရင်အလွယ်ကလေးဘဲ၊ ကြည့်လေ ဝေ ရောင်းတဲ့ အထဲက သူတို့ ပြားငါးဆယ်ဘိုးဝယ်ရင် ဝေ့ အတွက် ပြားနှစ်ဆယ်ကျန်ခဲ့ရော တနေ့ ဆယ်ပိဿာဘဲ ရောင်းရရင်တောင် နှစ်ဆယ်အစိတ်တော့ အသာကလေး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဟိုတုန်းက ဝေတို့စက်ထဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ သိပ်ညံ့လို့ပေါ့နော်၊ ဖွဲသယ်ရတာ စပါးသယ်ရတာပင်ပန်းလိုက်တာ၊ တနေကုန် ခါးချိုးပီး လုပ်ရတာမှ နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်ရတာ၊ မသေရုံစား မအားရုံနေ”

ထိုအခါက ကျနော်သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဓာတ်မီးတိုင် အလင်းရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် ဝေ့ မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

ဤ တခဏတွင်ကား ကျနော်သည် ဝေ့ကို စက်ထဲမှ စပါးသယ် အလုပ်သမလေး ခင်ဝေဟုမမြင်တော့ပေ။ သူသည် ခင်ဝေ မဟုတ်တော့ပြီ။ ဝေသည် သူ့ကိုယ်သူ “ဝေ” ဟု သုံးနှုန်းနေခဲ့လေပြီ။

ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ခင်ဝေ ၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကလေးများမှာမူ ပွင့်လန်းနေဆဲဟု စိတ်၌ ယုံကြည်နေခဲ့၏။ ဤရိုးသားစင်ကြယ်မှုကလေးများ အပေါ်တွင်မူ မည်သည့် အခါတွင်မှ သံသယ ဖြစ်ရမည်မဟုတ်ဟု တွေးနေခဲ့၏။ အမှန်တွင်ကား ဝေသည် တဆစ်ချိုးကွဲ သည် လမ်းချိုးသို့ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ဝေ့နှလုံးသား၌ လောဘတရားများဖြင့် အညစ်အကြေး ထူထပ် နေခဲ့ပါပြီ။ ထို လောဘတရားသည် မတရားလောဘဖြစ်၏။

ဤမှတဆင့် ဝေသည် ငွေအတွက်ဘာမဆို လုပ်မည်ဟူသော ငွေကိုသာ ပါမိန့် ထားတွက်မည့်သူအဖြစ်သို့ မပြောင်းလဲဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို ကျနော်ကားမတွေးခဲ့။ ဝေသည် မြိုင်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာတိုင်း သူ့ကိုရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါဟု ပူဆာတတ်၏။ ကျနော်ကား သူပြန်လာသည့် ရက်ပိုင်းကလေးတွင် သူနှင့်အတူ အိမ်တွင်ဘဲနေချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူက အတင်းပူဆာသော အခါတွင်မူ လိုက်ပြရသည် ချည်းပင်။

“ဒီနေ့ည ဘိုင်စကုပ်လိုက်ပြမလား၊ မပြဘူးလား” ဟု သူသည် ညနေခင်းများ၌ စပယ်ခြံများရှေ့တွင် စက်ဘီး အတူစီးလာကြရင်း မေးနေတတ်၏။

“ ကို လိုက်မပြရင် ဝေ့ တယောက်ထဲ သွားကြည့်မလို့ မေးတာလား”

“ ဒီပြင်နည်းလမ်းကော ရှိသေးလို့လားကိုကိုရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘိုင်စကုပ်ရုံထဲမှာ မင်းအနား တယောက်ယောက် လာထိုင်ပီး မီးလဲ ဖျတ်ကနဲပိတ်လိုက်ရော”

သူသည် ရွှင်လန်းစွာ ရယ်မောရင်း “တော်ဘီ၊ ဒါလောက် ပြောရင် ရိပ်မိဘီ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်လေ အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်တာပေါ့”ဟု ရယ်သံများ ရောထွေးကာ ပြောတတ်သည်။

“အို ဝေသိပ်ပီး တိုးတက်လာပါပေါ့လား”

“ဒါပေါ့၊ ဒါဘာဆန်းသလဲလို့ ကိုကိုဘဲသင်ထားတာမို့လားဆန်းပါဘူး၊ ကိုကိုပြောသလို အသားကို အသားနဲ့ ထိကြတာဘဲဟာ၊ ဘယ်သူက သာတယ်နာတယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားကွယ်၊ သူလဲတမျိုး ကိုလဲတမျိုး အတူတူဘဲလေ၊ ဒီတော့ မျက်လုံးမှေးပီး မသိချင်ယောင် ဆောင်ပီး အသာကလေး မျှောပီးငြိမ်နေလိုက်တာပေါ့”

“ဒါ မင်း တကယ်ပြောနေတာ”

“တကယ်ပြောနေတာမှန်း ကိုကိုသိတယ် မှတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကိုကိုလဲ တော်တော် တိုးတက်နေတာဘဲ”

ကျနော်နှင့်ဝေသည် မြို့အပြင်ဘက် တောင်ကုန်းများပေါ်မှ စက်ဘီးမနင်းဘဲနှင့် လျှောဆင်းနေစဉ်တွင် ပြိုင်တူ ရယ်နေမိကြသည်။ ဝေ့မျက်လုံးများသည် မြူးကြွလာကာ တလက်လက် တောက်ပနေကြ၏။ ဝေသည်ကိုယ်ကို သိမ့်သိမ့်လှုပ်ကာ သူ့အတု ခိုးလာသော ဟန်သစ်တခုဖြင့် ရယ်နေခဲ့သည်။ ဝေထွက်ခွာသွားသည့် နံနက်များ၌မူ ဝေ့ကို လိုက်ပို့ရာ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ ရှိသည့် ဘူတာရုံမှ ဖြစ်စေ၊ မြို့ အစွန်ရှိအဝေးပြေးမော်တော်ယာဉ်ဂိတ်မှ ဖြစ်စေ၊ ပြန်လာခဲ့တိုင်း ကျနော် စိတ်၌ “ဝေဟာ ဧည့်သည်”ဟု အမှတ် မထင် တွေးလာခဲ့မိသည်။

ထိုအတွေးသည် ရေတပွက်အကြာမျှသာခံပြီး ဖျတ်ကနဲ ပြန်ပျောက်သွားရ၏။ ဝေ၏စီးပွားရေး အလုပ်ကြောင့်သာ ဝေ့ ရွှေ ကလေးများကို ပြန်ရွေးနိုင်သည်ကို မတွေး၍ မရ။ ဝေ ကား ငယ်ရွယ်သူ၊ လှပသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝတ်ချင်စားချင်ရှာမည်။

ကျနော်၏ တောခေါင်းလစာကလေးမျှဖြင့်ကား ဆင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ကျနော်ကား အမှုဖြစ်ဖူးကာ မျက်စိ ဒေါက်ထောက် အကြည့်ခံနေရသူဖြစ်၍ အပြင်ဝင်ငွေကိုလည်း မစားဝံ့။ ထို့ အပြင်လည်း ဝေသည် သူ့အမေနှင့်အတူ အလုပ်ကို ဖက်စပ်လုပ်နေခဲ့ရာ သူ့ အမေအတွက်လည်း ကြည့်ရှုရပေမည်။ သူ့ အမေသည် အိမ်တလုံးဆောက်နေ၏။ ဆေးလိပ်ခုံလည်း ထောင်နေ၏။

စင်စစ်တွင်မူ ဝေ့အမေကို ကျနော်သာလျှင် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးသင့်ပေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါတွင်မူ ဝေ အိမ်ပြန် လာသည့်အခိုက်၌ ညနေခင်းများတွင် အိမ်ရှေ့ဘက်နေရိပ်တန်းလျားပေါ်တွင် ကျနော်နှင့်ဝေသည် အတူထိုင်ရင်း စကား စမြည်များပြောတတ်ပေရာ ကျနော်သည်ဝေ့ ကို ငေးကြည့်ရင်း “ဝေလဲ ဧည့်သယ်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေဘီ” ဟု စိတ်၌ ခံစားနေရသည် တို့ကို ဖွင့်ပြောမိသည့် အခါများလည်း ရှိပေသည်။

“ခု ငါလလောက်မယ် ဝေအိမ်မှာနေရက်စုစုပေါင်း အရက် နှစ်ဆယ်ထဲရှိတယ်၊ ဝေလာလိုက်တာ တခါတရံ ကို့ စိတ်ထဲမှာ ဧည့်သည်တယောက်လာလိုက်သလိုဘဲ၊ အခုတခေါက် ဒီညကုန်မှ ဝေနေတာ လေးရက် လေးညနော်”
“ကို့ ဆရာကလဲ ချွဲတတ်လာဘီ”ဟု ပြောကာ သူသည် ရွှန်းလက်တောက်ပစွာ ပြုံးရယ်ခဲ့၏။

ကျနော် စိတ်တွင် သူ၏ပြောင်းလဲ နေမှုကို သတိထားမိ ပြန်သည်။
“ ကို့ ဆရာ ကို့ လူ ” စသည့် စကားလုံးများကို ဝေသည် သုံးစွဲနေ၏။ ထိုသုံးနှုန်းတတ်မှုကို ဝေဘယ်လို ဆီက ရလာခဲ့သနည်း၊ ထိုစကားလုံးများကို မိန်းကလေးများသုံးစွဲလျှင် ပေါ့ပြက်ပြက် အသုံးအနှုန်း ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဝေ့ ကျနော် ကို ပြောသည့်စကားမှာလည်း များစွာ ပေါ့ပြန်နေသည်ဟု ခံစားနေရပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်ကာ သွားရမှာ မင်းပျော်နေ သလား”ဟူ၍ ကျနော်သည် မေးချလိုက်ချင်သော်လည်း မမေးခဲ့မိ။

တချိန်မဟုတ် တချိန်တွင်ကား ထိုမေခွန်းမျိုး မေးရမည်မှာ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဝေ့မရှိ၍ ကုန်းပေါ်ပိုင်း အိမ်ပေါ်တွင် တယောက် တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အချိန်များတွင်ကား ကျနော်သည် ဝေ့ဆိုင်ရာဘယ်ရောက်နေသည်ကို ထိုင်တွေးနေမိသည်။

တခါတရံတွင်မူ ဝေ့၏ ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲခြား အရောတဝင် နေတတ်သော အမူအကျင့်များကို တွေးမိကာ ရင်ထဲ၌မကောင်းသော စိတ်များ ပေါက်ဖွားလာတတ်ပေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုမလျော်သည့် အတွေးများကို ချက်ချင်းချေဖျက်ပစ်ရ၏။ ဝန်တိုတတ်ခြင်းကား ယောက်ျား မပီသခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးသည်။ ဝေ့ ပြန်ရောက်လာသောညများ၌ အတူယှဉ်အိပ်နေရင်း ထိုဝန်တိုတတ်သော ယောက်ျားမပီသသည့် စိတ်သည် ရင်ထဲတွင် မသိမသာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပြန်သည်။

ခြင်ထောင်ထဲရှိမီးရောင်မှိန်ပျူပျူအောက်တွင် ဝေ့သည် ခေတ်ဆံလှစွာဖြင့် တပ်မက်ဖွယ်ရာ လှပနေတတ်ပေရာ သူ့ အလှကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်များလည်း တမျှင်းမျှင်း ပေါ်လာနေတတ်၏။ တခါတရံ၌ထိုဝန်တိုစိတ်များကို မျိုသိပ်ထားနေရာမှပင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောမိသည့် အခါများလည်းရှိခဲ့ပြန်သည်။

“ကို စိတ်ထဲမှာ တမျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဝေ့ မရှိတုန်း ဆိုရင် တခါတလေ အဆုံးမရှိအောင် ရှောက်တွေးတယ်၊ သိပ်လှလှပပလဲတွေးတယ်၊ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တာတွေလဲ တွေးမိတယ်၊ အကျည်းတန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေလဲအများကြီးရှိတာဘဲ မှတ်လားဝေ၊ ဒါပေမယ့် ခို့ များ အိမ်ထောင်မှာတော့ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူးလို့ ယုံထားတယ်၊ တခါတလေတော့လဲ အဲဒီလိုယုံကြည်မယ့်သာယုံကြည်နေတာ၊ ယုံကြည်ရအောင် ခိုင်မာ တယ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းရှိနေမှာ မဟုတ်ဖူးလို့လဲ တွေးတယ်” ကျနော်သည် သူ့ကိုထိုစကားများ ပြောနေမိစဉ် အခါ၌သူ၏မေတ္တာတရားကို သက်သေအခိုင်အမာ ထူပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သောရက်ပေါင်းများစွာ ကိုလည်း သတိရနေပြန်ပါသည်။

ဥပမာ ကျနော်အလုပ်ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ခံထားရစဉ် ရက်များ၊ ဥပမာ ကျနော် ကျောက်ရောဂါဖြင့် နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့ရစဉ်ရက်များ။ ထိုနေ့ထိုရက်များသည် အခိုင်အမာပင်တည်ရှိခဲ့ဘူး၏။ ထိုအခါများက ဒုက္ခများ ပြွမ်းတည်း နေခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မေတ္တာတရားဖြင့် အခိုင်အမာဖွဲ့စည်းခဲ့၏။

“ကိုကိုဘာပြောတာလဲ၊ နားလည်အောင် ရှင်းရှင်း ပြစမ်းပါ”ဟု ဝေ့သည် ပြန်မေးကာ သူ့မျက်လွှာကြီးကို ပင့်ပြီးကျနော်ကိုရိုးသားစွာ၊ နားမလည်စွာ ကြည့်နေလျှင် ကျနော်သည်

စကားကိုဆက်မပြောမိဘဲ အတန်ကြာ ငေးတွေးနေမိပြန်သည်။ အတန်ကြာမှကျနော်သည် ရင်ထဲ၌ဖြစ်နေသည့် ဝန်တိုစိတ်များကို ဖြေဖျောက် ထုတ်ပယ်သလို သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကိုပြောတာက အခုအတိုင်းဆိုရင် ဒို့ဟာလင်ရယ် မယားရယ်တောင်မှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လားလို့ မေးရမလို့ ဖြစ်နေတာကို ပြောချင်တာ၊ တညနှစ်ညချိန်းတွေနေကြတဲ့ သမီးရည်းစားလိုဘဲ၊ မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေကြတုန်းမှာသာ မင်းကို ကိုယ်ပိုင် ကိုယ့်ကို မင်းပိုင်တယ် ထင်ရပေမယ့် မျက်နှာချင်း ခွာလိုက်ရင် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူကမှ မပိုင်ကြတော့ဘူးလို့ဘဲဝေရယ်၊ မျက်စိအောက်ကခွာလိုက်ရင် သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်သွားရသလိုဘဲ၊ မင်းကိုယ့်သမီးလေးကို မမေ့နိုင်သေးဘူး မို့လား၊ ကိုယ်တော့ ကိုယ့်သမီးလေးကို ကိုယ့်သွေးဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်သမီးအရွယ်ရောက်လာရင် ဝေ့ လို့ဘဲ နေမယ်၊ ဝေ့ အတိုင်းနေမှာဘဲလို့ ကိုယ်ယုံတယ်။ ကိုယ်လေဝေ့ ကိုတခါတရံတော့ ကို သမီးလေး စပယ်ခိုင်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်ချင်ထင်နေတယ်၊ ဝေ့ ကို သမီးလေးကိုယ်စားပါ ကိုသံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ ဒို့များ အိမ်ထောင်သက် လေးငါးခြောက်နှစ်ကျမှ ဒီစကားမျိုးပြောရတာ ပါးစပ်ရုံစရာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို မင်းသိထားမှ ဖြစ်မယ်လို့ကို ယုံနေတယ်ဝေ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့” ကျနော်သည် ဝေ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအခါတွင်ကား ဝေသည် ကျနော် ဖက်မျက်နှာလှည့်ကာ ကျနော်လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး ကျနော်ပါးကို အထပ်ထပ်နမ်းရင်း မျက်ရည်များ ကျလာပြန်သည်။ ပူနွေးသော သူ့မျက်ရည်များသည် ကျနော် ပါးစပ်၌ စိုစွတ်နေ၏။

“ကိုကို ကိုကို”ဟု သူသည် လှိုက်လှဲစွာတုန်ယင်စွာ အော်နေပြန်သည်။ “ကိုကို အေးတိအေးစက်ကြီးနေတတ်လို့ ဝေ့ ကိုမချစ်ဖူးလို့ ထင်တာသိလား၊ အခုမှ ကိုကိုဝေ့ ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာသိရတယ်၊ ကိုကိုဝေ့ ကိုယုံထားပါနော်၊ ဝေ လေ အိမ်က တဖဝါးမှမခွာချင်ဘူးဆိုတာ ကိုကို အသိနော်။

ဒါပေမယ့်...” ဝေ က သူ့ရွှေကလေးများရွေး၊ သူ့ အမေ အိမ်ဆောက်ပြီးလျှင် အိမ်မှ တဖဝါးမှ မခွာတော့ပါဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေစဉ်တွင် ကျနော်သည်လည်း မိုးမလင်းမီ ဝေ အိမ်ကို စွန့်ခွာကာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အတွက် အဝေးသို့ သွားရတော့မည် ကိုသာ အဆက်မပြတ်တွေးနေမိသည်။

(၁၅)

တစ္စန်းတစအရိပ်

ဝေ့ မျက်နှာပေါ်မှ ချိုမြသောအပြုံး၊ ဝေ့မျက်နှာပေါ်မှ သင်းမြသောအပြုံးသည် ခပ်သိမ်းသောအရာ အပေါင်းကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ကုန်းအတက်ဖြစ်၍ မြင်းခွာသံကျဲကျဲနှင့် မြင်းလှည်းလိမ့်တက်နေသည်။ လမ်းနှစ်ဖက် နွေ၏ ညနေဆည်းဆာရောင်ခြည်များသည် လှည်းလမ်းပေါ်သို့ တဖိတ်ဖိတ် လက်အောင်ကျနေပြီး ပါးမို့နီနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီနီနှင့် ဝေ့ မျက်နှာ ပေါ်မှ အပြုံးများကို ပို၍လှပအောင် ဆေးရောင်ခြယ်ပေး ထားသည်နှင့်တူနေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျနော်သည် မျက်နှာကို အပြင်ဖက်လှည့်ထားပြီး စိတ်နှလုံးကို အေးဆေး ငြိမ်သက်နေရန် စိတ်နှလုံးထဲမှ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေမှုများကို အခိုးသေစေရန် ငြိမ်းသတ်နေသည်။ ဝေ့နှင့်ကျနော်ကား ဤတကြိမ်၌မူ အမှန်တကယ်ပင်တောင်နှင့်မြောက်၊ အရှေ့နှင့် အနောက် ခြားနားခဲ့လေပြီ။ ကျနော်သည်အတွင်းတွင် လှိုက်စားနေသော အတွင်းကျိတ်အနာတို့ကို အပြင်ဘက်သို့ ကန်ထွက်မလာရန် မျိုသိပ်ထားနေလျက် ကျနော် မျက်နှာမှာမူ မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲဘဲ တည်ကြည်ငြိမ်သက် အေးစက်နေလျက်ပင်။

ခါးသီးမှု၊ စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းမှု ဒေါမနဿတို့ သည် အသိနလုံးအောက်ခြေ၌ ကျစ်လစ် သိပ်သည်းစွာ တခုပေါ်တခုထပ်နေလျက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပေါက်ကွဲလုလု မီးတောင်၏ အပြင်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေမှုမျိုးပင်။ သိမ်းဆွေထံမှစာကို ကျနော်သည် တရက်မျှမေ့ထား၍ မရနိုင်တော့ပေ။ ထိုစာ၏ ဂယက်သည် စိတ်နှလုံးသားပြင်ဝယ် ရိုက်ခတ်နေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလာသောအခါ အစောပိုင်းက ငြိမ်သက် ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့သည့် ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းမုန်တိုင်းကြီးများ ကြောက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ပေါ်လာနေသကဲ့သို့ပင်။ ဤ မုန်တိုင်းကြီးအား ကျနော် ထိန်းသိမ်းမထားနိုင်တော့ဟု ထင်သည်။

သိမ်းဆွေ၏ ထိုစာမှာ လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ကပင် ကျနော်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ သိမ်းဆွေကား မီးရထားဘူတာရုံကြီးတခု၌ ကုန်စာရေးကြီးလုပ်နေသည်။ ဝေ့ ကိုကျနော် ခိုးလာပြီး မြို့သစ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားစဉ်က လမ်းတွင် သူ့အိမ်၌ဆင်းပြီး ခဏဝင်ခဲ့သေးသည်။

“ကိုယ့် လူကြီးတော့ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ကျပလား”ဟု သူသည် ယခင်
ကျောင်းနေစဉ်ကလိုပင် နောက်ပြောင်ခဲ့သေးသည်။ သူ စာရောက်လာချိန်က ဝေသည်
ကုန်ရောင်းထွက်နေဆဲပင်။ စာအိတ်ကို ဖောက်ပြီး စာကို တလုံးဆီဖတ်နေဆဲ၌
ကျနော်လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။
မီးရထား စာတမ်းရိုက်ထားသည့် စာရေးစက္ကူ အဖြူမှာ လက်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။
သည်တခါတွင်ကား ဝေနှင့်ကျနော်တို့ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြလေပြီ။ အဖြစ်အပျက်၏ နောက်ဆုံး
အဆုံးသတ် အပိုင်းကို ရှောင်ကွင်းထား၍ မရတော့။ လှည့်စားလိမ့်ညာထား၍ မရနိုင်တော့။
သူငယ်ချင်းကိုကို
ဒီစာကို ကိုယ်မရေးချင်ဆုံးဘဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ ညီအကို တော်သေးတာလဲ တကြောင်း၊
ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာလဲ တကြောင်းကြောင့် ကိုယ့်မှာ ဒီစာရေးဖို့
တာဝန်ရှိလာပြီလို့ယူဆတယ် သူငယ်ချင်း။
ဒီစာဖတ်ပြီးရင် မင်းစိတ်ချမ်းသာတာ စိတ်ချမ်းမြေ့တာ၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့တာ မှန်သမျှ
အကုန်ပျောက်ပျက်ကုန်မှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အမျိုးမျိုးက လှည့်တွေးတော့လဲ
ရေးကိုရေးရတော့မယ်လို့ ဘဲ ဆုံးဖြတ်ရတယ်။
နောက်ဆုံးအချိန်ဆွဲထားနေရင်းက ရေးကို ရေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ်စား ကိုယ် သိပ် အခံရ ခက်လို့ဘဲ ကိုကို။ စင်စစ် မင်းမိုက်တာ၊
မင်းတာဝန်ချည်းဘဲ။
ဘာအကြောင်းကြောင့် မင်းဟာ ကိုယ့်မိန့်မတယောက်ထဲကို ခရီးဝေးကြီး ညအိပ် ညနေ
အမြဲလွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်ပြုရတာလဲ။ ကိုယ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဘာကိုမှ
ယုံကြည်ရတယ်ဆိုတဲ့ အရာကိစ္စဟာ မရှိဘူး သူငယ်ချင်း။
ပြီးတော့ မောင်ရင့် သူငယ်မလေးဟာ အရှည်အဝေးကို တွေးတောတတ်တာလဲ မဟုတ်ဖူး၊
သူကောင်းတယ် ထင်ရင် ရုတ်တရက် ကောက်လုပ်တတ်တာဘဲ။
မနေ့က ကုန်ရုံက ကိုယ် ထွက်အလာမယ်၊ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ကိုယ်မပြောပြလိုတဲ့
လူတယောက် တွဲတွေ ကြားထဲက ဖြတ်လျှောက်သွားတာ တွေ့တယ်၊ ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကို
လှမ်းမြင်တော့ ကုန်ရုံဘက်ပြန်လျှောက်လာတယ်။
သူ ငါးပိ တင်မလို့ ဆိုလား၊ ကိုယ့်ကို ကုန်နှုန်းထား လာမေးပြီး စကားလာပြောတယ်။
ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ ရိုးရိုးသားသားပါ ဆိုတာ ပြတာပေါ့ သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမယ့်
ဒါဟာဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ ဖုံးတာဘဲ။
ကိုယ်တော့ သိပ်ခါး သိပ်ရွံ့သွားတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲ့ ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူလဲ၊
ကိုယ်တို့ကတော့ သေသေချာချာ သိတာပေါ့ကိုကို။ ဒါဘဲ သူငယ်ချင်း။ ကောင်းမလေးကို
မင်းဒီအတိုင်းတော့ဖြင့် လွှတ်မထားနဲ့ တော့။ ဒီအတိုင်း ကြာကြာတွေ့မိရင် ကိုယ်တော့ မောင်ရင့်ကို
လာသတ်မိတော့မယ်ထင်တယ်။
ချစ်စွာသော
သိမ်းဆွေ

ထို့နောက် ကျနော်သည် သိမ်းဆွေ၏ စာကို လက်ထဲ၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ဘူတာကြီး၏ ကုန်ရုံနောက်ဖက်၌ ဝေနှင့်အခြားသူတဦး ရယ်မောရင်း ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို မြင်နေသည်။ ဝေ စကားသံတိုးတိုးမှာ ထိုနေရာ၌ အသံပင်မထွက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ တွဲကြားကွေ့ တွင် ထိုသူသည် ဝေ ခါးကလေးကို သိမ်းကြုံးဖွေ ညှစ်ပစ်၏။ ဝေ မျက်နှာ၌ နီရဲနေလျက် ဝေဆံပင် အသိုက်မှာ လှိုင်းတွန့် နေလျက်။ ဝေသည် မပီမသပြုံးနေလျက်၊ ဝေမျက်တောင်များမှာ မှေးစင်းနေလျက်။ ကျနော်သည် စားပွဲ၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။ တခုခုကို လုပ်ပစ်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်ကဲ့သို့ ထင်နေသည်။

ရင်ထဲ၌ အချိန်ကြာမြင့်လာနေလေလေ ဒေါသ၊ နာကျည်းမှု၊ ခါးသီးမှုသည် ပြည့်သိပ်လာနေလေလေ၊ ယခုအခါ၌ ဝေ့နောက် ဤရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသောမိန်းမ၏ နောက်တွင် အရိပ်မဲများသည် တခုနှင့်တခု ကွင်းဆက်လိုက်၍ ဆက်နေသည်။ ဝေ့ကိုခိုးပြေးလာပြီး ဆယ့်နှစ်ရက်တွင် ဝေနှင့် ဈေးလယ်ခေါင်၌ ရပ်တန့် စကားပြောသူ၊ ဝေ့ ဦးလေးတော်စပ်သေးသူဟုဆိုသူ၊ ကိုခင်ထွန်း၏စာ။ ယခုတလော၌ ဝေ၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ မှု၊ ပြောင်းလဲလာသော ဝေ၏ဟန်၊ ဝေ၏စကား၊ ဝေ၏နေထိုင်မှု။

“အသားကို အသားနဲ့ ထိတာ ဘယ်သူက နာတယ်သာတယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူလဲတမျိုး ကိုယ်လဲတမျိုးဘဲ၊ ဒီတော့ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အသာကလေးမျှောပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာပေါ့”ဟု သူ့ စကားပြောသံ၊ စကားပြောနေစဉ်၌ တကယ်ပင် မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်ပြနေဟန်တို့ ကို ပြန်ပြီးမြင်နေသည်။ တညနေခင်းလုံးလုံး ကျနော်သည် စားပွဲမှ မထတော့ပေ။

ဤအမှားအယွင်းတို့ မှာ မိမိ၏အမှားအယွင်းလည်းဖြစ်၏။ ဝေသည် အလွယ်တကူ ကြွေကျခဲ့သော မှည့်ရွှင်းနေသည့် သစ်သီးမှည့်ကလေးဖြစ်၏။ အလွန်လွယ်ကူစွာ ကြွေကျခဲ့၏။ မထိမတို့ မကိုင်မတွယ်ပဲနှင့် ကြွေကျခဲ့လေသည်။

ကျနော်သည် သိမ်းဆွေ၏စာအတိုင်း အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မဟုတ်ဟု စိတ်သက်သာအောင် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်တွေးခဲ့ပါသည်။ ဝေသည် ကလေးလိုနေတတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆက်ဆံတတ်၏။ ထိုအနေအထိုင်မှာ ဘေးမှကြည့်နေလျှင် အထင်မှားဘွယ်ရာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သိမ်းဆွေကြီး အထင်အမြင်လွဲမှားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဝေသည် မိမိအပေါ်၌ အကယ်ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့လေသည်။

ဟေမန်၌နေစဉ်က မြို့ကြီးသို့ နှစ်ရက် သုံးရက်သွားခွင့်ပင်မပြုခဲ့ဘဲ ကျနော်နှင့် ကွဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့၏။ ဝေသည် သံယောဇဉ် ကြီးမားတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဝေသည် ဤကဲ့သို့ မှောက်မှောက်မှားမှားကို ပြုရက်မည့်သူ၊ ဖောက်ပြန်ရက်မည့်သူကား မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ ဝေ့အပေါ်၌ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လွဲလွဲမှားမှား တိမ်းတိမ်းစောင်းစောင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် သနားစဖွယ်ပင် ဖြစ်နေတော့မည်။ ကျနော်၏ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ယခုထက် တိုင်အောင်လည်း ယုံကြည်မှု အပေါင်းသည် လွှမ်းမိုးနေဆဲပင်။ သံယောဇဉ် စိတ်တို့သည် တင်းကျပ်စွာဖြင့်ပင် ထိုယုံကြည်မှု တို့ ကို ဖန်ဆင်းပေးနေသည်။ လှည့်စားပေးနေပါသည်။

ပို၍သေချာတိကျလာသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေရန် ကိုသာကျနော်သည် တွေးတောနေ၏။
အသေအချာ ဖြစ်လာသော၊ အတိအကျ ဖြစ်လာသောအခါတွင်မှ မည်ကဲ့သို့ပြုရမည်ကို
တွေးတွေးဆဆနှင့် ဆုံးဖြတ်ရမည်။ အေးအေး ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် ဆုံးဖြတ်ရမည်။
နောက်ဆုံးသူကိုသတ်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်သည်အထိ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ဆုံးဖြတ်ပြီး
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် သွေးအေးအေးနှင့် အပြီးသတ်သွားရမည်။
အကယ်၍ ထိုအတိုင်းဖြစ်လာသည်ဆိုလျှင် သူ့ကို သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရမလား။
ရက်စက်လှစွာ ထိုအတိုင်း ပြုမူလိုက်ရမလား။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်နေသော တန်ဖိုး
ကင်းမဲ့သော မိန်းမတစ်ဦးအတွက်နှင့် ထောင်ကျ ကြိုးအပေးခံရခြင်းမှာ မိမိ၌
အတ္တမာနမရှိရာကျနေမည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ အဖြစ်ခံရမည်နည်း။
ဤအဖြစ်အပျက်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟု မြက်မြင်ဒိဋ္ဌလောက်မသေချာသေးမီ၌ မိမိသည်
ဟန်မပျက် နေထိုင်လျက်၊ ပြောနေကျအတိုင်းပြော၊ ရယ်နေကျ အတိုင်း ရယ်လျက်
မျက်နှာတချက်မျှမပျက်ယွင်းဘဲ နေနိုင်ရမည်။
ဤကိစ္စကို သူ့ကို အသိပေးထုတ်ဖော်စစ်ဆေး၍မဖြစ်။ သူသည် ကာကွယ်နိုင်ရန်
အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အရှက်ကင်းမဲ့စွာ အော်ဟစ်ဆူညံပြီးနောက်
မဆုံးဖြတ်ရသေးမီ၌ပင် လူသတ်မှု တမှုဖြစ်ပေါ်သွားနိုင်သည်။ သူသည် အော်ဟစ်
ဆူညံခြင်းမပြုဟု ပြော၍လည်းမရ။ ဈေးထဲ၌အမဲသည်နှင့် ဆဲဆိုရန်ဖြစ်ပုံသို့၊ ဈေးလယ်ခေါင်၌
အော်ဟစ်ပြီး မိမိယောက်ျားနှင့် မိန်းမတစ်ဦးကို စွပ်စွဲပုံသို့၊ အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့သူ။
ကျနော်သည် သိမ်းဆွေ၏စာကို ဖြန့်ပြီး သေသေသပ်သပ်ပြန်ခေါက်နေသည်။။ ထို့နောက် စာကို
စာပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်လျက်သော့ကိုအသေအချာ ပိတ်ခဲ့သည်။ ဤစာရောက်ပြီး သုံးရက်တိတိ
ကျနော်သည် အိမ်ပေါ်၌ပင်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေခဲ့သည်။ သုံးရက်တိတိဤစာသည်
စိတ်နှလုံးသားထဲ၌ လှိုင်းရိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ထိုရိုက်ခတ်သော လှိုင်းတို့ကို ငြိမ်သက်ရန်
မကြိုးစားနိုင်တော့။ မနေ့ညနေခင်းပိုင်းက ဝေသည် ယခင်ကရောက်လာနေကြအတိုင်းပင်
ကုန်အရောင်းမှပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဝေပြန်ရောက်လာနေချိန်၌အပြင်ဘက်တွင်
ပြောင်းလဲမှုတခုမျှမရှိခဲ့။ အားလုံးမှာ ယခင်က ရှိမြဲအတိုင်းနေမြဲအတိုင်းရှိနေခဲ့လေသည်။
မနေ့ညနေက ဝေသည် အခါတိုင်း ပြန်ရောက်နေကျအတိုင်းပင် ခြံဝ၌ မြင်းလှည်းတစီးဖြင့်
ပြန်ရောက် လာခဲ့တော့သည်။
“အိမ်ရှင်တို့မရှိကြဘူးလားရှင်၊ ဒီမယ် ဧည့်သည်အစစ်လာနေပါတယ်”ဟု ဝေသည်
ခြံဝမှလှမ်းအော်ခဲ့သည်။
ဝေသည် လက်ဆွဲအိတ်အနက်ကို ယမ်းခါလျက်ခြံရှေ့ ငှက်ပျောပင်များကြားထဲ လမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာ လေသည်။ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ယခင်ကအတိုင်းပင် အပြီးမှာ ဝေနေလျက်။
ဝေ၏ဆန်းသစ်သော ကနွဲ့ ကယ လမ်းလျှောက်ဟန်မှာ ဝေ့အလှအပေါင်းတို့ကို
ဖော်ကြူးထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေလျက်။
ကျနော်သည်လည်း အိမ်ပေါက်ဝမှ သူ့ကို ဆီးကြိုနိုင်ခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ်၌ပြီးရယ်၍
မထားနိုင်သော်လည်း

“ဒီတခါတော့ ကိုယ့်ဧည့်သည်အလာ မြန်လှချည့်လား၊ဆယ်ရက်ဘဲ ကြာသေးတယ်”
ဟုပြောနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ကုန်တော့ပါမလာဘူး၊ ရထားနဲ့တင်လိုက်တယ် ကိုကို၊ မနက်ဖြန်မှ
ရောက်မယ်ထင်တယ်၊ကိုယ့်အိမ်သားကို ကြိုတာပြီးပြီးရယ်ရယ်နဲ့ကြိုစမ်းပါ”
ပြောပြီး ဝေသည် လှပစွာ ရယ်မောခဲ့သေးသည်။

ညကလည်း ဝေ့ကို ယခင်ကကဲ့သို့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပြောဆို နိုင်ခဲ့သည်။ ယခင်က
သူပြန်လာစဉ် အချိန်များအတိုင်းပင် အားလုံးမှာ သေသပ် ပီရိနေခဲ့သည်။ ရယ်စရာ မောစရာ
စကားများကို ပြောဆိုပြီး ရယ်မောပစ်ခဲ့နိုင်သေးသည်။

သူငါးခြောက်လုပ်သည့်နေရာသို့ လိုက်လည်ဦးမည်ဟုပင် ရယ်မောပြီးပြောခဲ့သေးသည်။
သည့်နေ့မိုးလင်းလာသော အခါတွင်လည်း ယခင်ကအတိုင်းပင်။ ဝေသည် ဤအိမ်ကလေးကို
သန့်ရှင်းအောင် ရှင်းလင်းနေလျက် ကျနော်သည်လည်း အခါတိုင်းကလိုပင်
ရယ်စရာမောစရာပြောဆိုနေ ရယ်မောနေခဲ့သေးသည်။ အားလုံးမှာ ပီရိသေသပ် လှပနေလျက်ပင်။
သို့သော် စိတ်နှလုံးသားထဲ၌မူ သိမ်းဆွေ၏စာသည် ဂယက်ရိုက်ခတ်နေသည်။
ညနေပိုင်း၌ ဝေနှင့်ကျနော်သည် ဘူတာရုံသို့ ကုန်ယူရန်အတူအကွဲ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

“အမေလည်း ဆေးလိပ်ခုံ ထောင်တော့မယ် ကိုကို၊ ဆေးလိပ်တံဆိပ်တောင် ရိုက်ပီးကုန်ဘီ၊
ဒို့မြိုင်ကြီးကို ပြောင်းလာရတာဟန်ကျတာဘဲနော်၊ အခုကုန်တခေါက်ကို မကျန်ဘူးဆိုရင်
လေးရာကျော်ကျော် အသာလေးကျန်တယ်၊ အမေ့ အိမ်ဆောက်နေတာလဲ
အကြမ်းထည်တောင်ပီးနေဘီ၊ ကိုကို လိုက်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုကိုအလုပ်က
ရာထူးကျသွားတာတောင် ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးကောင်းလာတယ်လို့ ဆိုမလားဘဲ”

ဝေသည် ဘူတာရုံဘက်သွားရာ၊ ဤတောင်ကုန်း အကွေ့စပယ်ခြံလမ်း၌ မြင်းလှည်း
လိမ့်တက်နေစဉ်တွင်း ရယ်မောသံတဝက်ဖြင့် စကားပြောနေသည်။ကျနော်သည်လည်း မျက်နှာကို
အတွင်းဘက်သို့ပြန် လှည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဝေ၏ မျက်နှာကလေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းလှုပ်သောအခါ
သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်အုံမှာ ရေလှိုင်းအိသို့ လှုပ်ခါသွားနေလျက်၊ လည်ပင်းမှ ပတ္တမြားသွေး
ကျောက်ဘယက်အနီသည် ယိမ်းခါနေလျက် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက် အထက်၌နီလာရောင်
ကျောက်ပြာလဲ့လဲ့နားဆွဲသည် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ပြောင်လက်သောသူ့ထမီမှာ တင်းကျပ်နေသဖြင့်
ဝေ၏တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်လုံးအလှမှာလည်း ပေါ်လွင်လာသည်၊ မိတ်ကပ်ကြောင့် နီနေကာ
ဖောင်းအိနေသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်၊ ပွင့်ဖူးနေသော နှုတ်ခမ်း၊ ဝေသည်စကားပြောရင်း
ခေါင်းတဖက်ကို ကိုယ်ဟန်ပြသနေသလို မသိမသာ ကလေးမျှသာ ယိမ်းငဲ့ထားသည်။

ဤအသစ်အဆန်း အမွှမ်းအမံတို့သည် ဝေ့ပင်ကိုယ် အလှနှင့် ပေါင်းစပ်ရှက်ဖြာသွားနေသည်။

“ဒါနဲ့ အသွားတုန်းက ကိုသိမ်းဆွေကြီးဆီတောင် ဝင်တွေ့လာခဲ့သေးတယ်ကိုကို၊ သူ့ ဆီမယ် ကုန်ဈေးနှုန်းတန်ဆာခ တွက်ကြည့်ရသေးတယ်။ ကိုသိမ်းဆွေကြီးလဲ အလုပ် သိပ်များနေတာဘဲ၊ ကိုကိုကိုတောင် အပြစ်တင်နေသေးတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး သိပ်ရိုင်းတာဘဲ၊ စာတစောင်မှတောင် မရေးဘူးတဲ့ ဝေ့ကိုတောင် အဖော်ပါလား၊ ဘာလား၊ ညာလားနဲ့ စစ်ဆေးမေးမြန်းလားလုပ်နေသေးတယ်၊ တယောက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မသွားနဲ့လို့ ဆုံးမလွှတ်လိုက်သေးတယ်၊ သူကိုကိုဆီ စာရေးအုံး မလိုဆိုလားဘဲ ပြောသေးတယ်”

“အလကား အကောင်ပါဝေရာ၊ သူကမှ စာမရေးတာ၊ စာရေးဘို့ သိပ်ပျင်းတဲ့ လူစားမျိုး၊ သိမ်းဆွေကြီးဆီတော့တခေါက်လောက် သွားလယ်ရအုံးမယ်၊ ဒီတခါများ ကြုံကြိုက်လို့ တွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါအုံးဝေ၊ ကိုကို လာလယ်မယ်လို့ မှာလိုက်တယ်လို့လေ”

ဘူတာရုံသည် မြို့၏ အစွန်ဘက် ကျလွန်းနေ၏။ ကားလမ်းသည် တောင်ကုန်းကို ကွေဆင်းသွားလျက် မြင်းလှည်းမှာ မြန်လာနေပြန်သည်။ ဝေ အနေအထိုင် မတတ်သောကြောင့် သိမ်းဆွေကြီး အထင်မှားနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ကျနော် စိတ်နှလုံးများက ဆုတောင်းနေသည်။ သို့မဟုတ် သိမ်းဆွေကြီးနောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လျှင် မည်မျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ဘွယ် ကောင်းပါ့မလဲဝေ။

ဤအဖြစ်အပျက်တို့မှာ ဝတ္ထုတပုဒ်၏ လှည့်ကွက်တခုမျှသာ ဖြစ်နေလျှင် မည်မျှပျော်ရွှင်ဘွယ်ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ စင်စစ်မှာမူ ဝေ၏ ပြောင်းလွဲလာမှုတို့ကား ဟိုစဉ်ကနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လေလျှင် မယုံကြည်နိုင်ဘွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ အစစ အရာရာကား ကပြောင်းကပြန်ပြောင်းလဲ ခဲ့လေပြီ။ နောက်ကို ပြန်ဆုပ်၍မရအောင် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဝေက သူ့ကိုယ်သူ “ခင်ဝေ”ဟုသုံးနေရာမှ ဘယ်အချိန်တွင် “ဝေ”ဟုပြောင်းလဲသုံးနှုန်းလိုက်သည်ကိုပင် မသိနိုင်တော့။

“အခု ငါးပိနဲ့ ငါးခြောက်ပါတာ နှစ်ရာ့ကိုးဆယ် ဆိုတော့ ဝေ ဒီဈေးမယ် ခြောက်ရက်လောက်တော့ ရောင်းရမှာဘဲ ထင်တယ်”

“ဖောက်သည် တဝက်ပေးမယ်လို့တောင် စိတ်ကူးနေတယ် ကိုကို”
“ဒါပေမယ့် ရောက်တဲ့ပေါက်တဲ့ အခါကျတော့ သုံးလေးရက် ဖြင့်နေသွားပါအုံး ဝေရယ်၊ တခါတရံမှ ရောက်ရတာ မှုတ်ဖူးလား”
“မစနဲ့နော် ကိုကို”

“မစပါဘူး၊ ကို အမှန်တကယ် ပြောနေတာပါ”

ဝေသည် ကိုယ်ကို ခပ်ကြော့ကြော့ လှန်လိုက်ပြီးမြင်းလည်းနောက်မှီအပေါ်၌ အရုပ်ကလေးတခုလို မှီလိုက်ပြန်သည်။ ဘူတာရုံနောက်ဖက် မြင်းလည်းဆိပ်တွင် မြင်းလည်း ရပ်သောအခါ ဝေသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ ကနွဲကရ ဆင်းသက်လေသည်။

“ဒီက ခဏကလေးစောင့်အုံးနော်၊ ကုန်တင်မလို့” ဝေသည် ဘူတာရုံဘက်သို့ ကျနော် ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

ကုန်ရွေးပြီး စကြံ အတိုင်း ပြန်လျှောက် လာသောအခါ “ဒီနေ့ ဘိုင်စကုပ် ကြည့်ရအောင်နော်” ဟု ဝေက ပြောသည်။

ဝေသည် ကျနော် နံဘေးမှ ယှဉ်လိုက်လာ၏။ လက်ကိုင်အိတ်ကို လွှဲပြီး ဝေ လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ ကြွရွသော ဒေါင်းမလေးတကောင်ကဲ့သို့ အလှများ ဝေနေသော ဟန်ဖြစ်သည်။

ဟေမန်မှ ထွက်လာစဉ် သူနှင့် ကျနော် ဘူတာရုံ စကြံ ၌ လမ်းအတူ လျှောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရနေသည်။ ထိုအခါက ဝေမျက်နှာကလေးမှာ သမီးလေးစိတ်ဖြင့် ရီဝေ နေသည်။ ကျနော် နောက်မှ ခေါင်းငုံ့ကာ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ ကို ခိုးပြေးစဉ်ကလည်း သူနှင့် ကျနော် မိုးဖွဲကလေးများ ကျနေသည့် ဘောလုံးကွင်းဟောင်း ကြီးအလယ်မှ မှောင်ထဲဝယ် စမ်းလျှောက်ခဲ့ဘူးသည်။ ထိုအခါက စပါးသယ် အလုပ်သမလေး မခင်ဝေ၏ ခြေထောက်၌ ဂျပန်ဖိနပ် အဟောင်းကလေးမျှသာ စီးထားခဲ့သည်။

မခင်ဝေ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်မှာ ခေါင်းတဆစ်ချိုး ငုံ့ထားခဲ့သည်။

“ငပိက အနည်းဆုံးတော့ လေးကျပ်ခွဲတော့ ရောင်းရမှာဘဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကိုကိုလစာကို သုံးရက်နဲ့မှီတယ်နော်၊ ကိုကို အလုပ်က ထွက်လိုက်ပါလားဟင်”

မှောင်လာသဖြင့် ပလက်ဖောင်း မီးများ ပွင့်လာသည်။ ကျနော်သည် ဝေမျက်နှာကို မီးရောင်အောက်၌ ဖျတ်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဤအစဉ်းစားအဆင့်ခြင်မဲ့ သော၊ ပလွှားလွန်းသော စကားအပြောတခုကြောင့် ပဋိပက္ခမှာ အချိန်မကျမီ ပေါက်ကွဲသွားတော့မည်ထင်သည်။

လင်သား၏ အလုပ်အကိုင်ကိုပင် ဝေသည် အထင်သေးသွားလေပြီ။ ကျနော်သည်ဝမ်းနည်းစွာ နာကျည်းသွား၏။ သို့သော် ယခုအခါ၌ ထိုစိတ်ထားမှာ အသေးအဖွဲကလေး ၊ အသေးအဖွဲ ရက်စက် စော်ကားမှုကလေး မျှသာဖြစ်နေသည်။

ထိုထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးဝါးရက်စက်မှုများကိုပင် မိမိသည် မျိုသိပ် ကျိတ်မှိတ် ထားနိုင်သေးသည်ဟု ဆင်ခြင်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားဘဲ၊ ကောင်းပါတယ်”ဟု ကျနော်က တိုးတိုးပြောလျက် ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ မရယ်ချင်ဘဲနှင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဝေ၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့၊ မင်းက ကုန်သည်ဖြစ်မှ ကိုယ်လဲ
လိုက်ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဝေ အကောင်းပြောတာကိုကို”

“ကိုလဲ အကောင်းပြောတာပါဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို လှောင်တာဘဲ”

“အခုတလောဝေကိုယ့် ကို အပြစ်တွေချည့်ဘဲ မြင်နေတယ်ထင်တယ်၊ ကိုရယ်မိတာလဲ အပြစ်
ဖြစ်နေသေးသလား”

ထိုအခိုက်တွင် ဘူတာရုံ၏ စားသောက်ဆိုင် အရှေ့ဘက်သို့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊
ကိုယ်ဟန် တောင့်တောင့်တင်းတင်းလက်မှတ်စစ် တဦး လျှောက်လာသည်။ သူ လျှောက်လာပုံမှာ
တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှ လည်စည်း အစိမ်းစသည် ယမ်းနေ၏။
သူသည် ကျနော် ရယ်မောနေစဉ်ဆိုင်ရှေ့မီးရောင်အောက်တွင် အဝေးကြီးမှ နေပြီး ဝေ့ကို
လှမ်းပြီးကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ကျနော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် သူသည် ကိုယ်ဟန်ကို တောင့်တောင့်ထား၍
ရပ်လိုက်လျက်

“မခင်ခင်ဝေ”ဟု ခေါ်လိုက်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့သည်။

မခင်ခင်ဝေ မခင်ခင်ဝေ၊ မခင်ခင်ဝေ...

ဝေ၏ ထိုနာမည်သစ်ကို ကျနော်မသိရှိခဲ့ရသေး။ မည်သည့်အခါက၊ မည်သည့်အချိန်က
မည်သည့်နေရာတွင် မည်သူခေါ်ရန် ပြောင်းလဲလိုက်သည့် သီးသန့် နာမည်ပါနည်း။
ကျနော်တို့သည် ရပ်တန့်နေကြ၏။ ထိုနာမည်သစ်ကြောင့် ကျနော်သည် ခဏမျှ ကြောင်ငေးပြီးမှ
စိတ်လှုပ်ရှား သွားပြန်လေသည်။ သို့သော်ချက်ခြင်းပင်ကျနော်သည်လှုပ်ရှားသောစိတ်တို့ကို
အသာအယာငြိမ်းပစ်လိုက်၏။

စပါးသယ် အလုပ်ကြမ်းသမလေး မခင်ဝေ၏ ယခု နောက်ဆုံး နာမည်မှာ မခင်ခင်ဝေ ဖြစ်နေသည်။
ဝေ့ မျက်နှာ လျှပ်တပြတ်မျှ ဖျတ်ကနဲ နီရဲသွားလေသည်။ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်မှ လျှပ်တပြတ်
ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားသောတုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုမှာ ထင်ရှား သိသာလွန်းသည်။
ထိုလျှပ်တပြတ်၌ မူမမှန်မှုအပေါင်းကို စကားလုံးပေါင်းသိန်းသန်းနှင့် ချီ၍ တိတိကျကျ
ပြောပြသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုလေးနက်နေသည်။

ထိုလျှပ်တပြက်အချိန်မှာ ငရဲတွင်း၏ ချောင်းကြည့်ပေါက်ငယ်ကို ခဏမျှ
ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်သောအချိန်။ အားလုံးသော ဖုံးကွယ်ရာ အရာရာဝတ္ထုအပေါင်းကို
အရင်းအတိုင်းကြည့်မြင်ခွင့် ရလိုက်သောအချိန်။
အားလုံး၏ အဆုံးအဖြတ်တို့ကို ပေးအပ်လိုက်သည့် အချိန်။

ထိုခဏ၌ ငြိမ်သက်နေသောပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက်မှန်တိုင်းကျလိုက်လေသည်။
လှုပ်ရှားမှု အပေါင်းဖြင့် ခဏမျှကျနေသည် မခံမရပ်နိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွားနေသည်။ သို့သော်
ရင်ပြင်တခုလုံးသို့ထို အချိန်၌ပင် ယောက်ျားတယောက်၏ အတ္တမာနတရားသည်
ပြည့်လုံလာနေသည်။ ဘာကိုရုမစိုက်ရမလဲ၊ မိမိကဲ့သို့ သစ္စာတရား ရှေ့ရှုတတ်သော
ယောက်ျားကောင်းတဦးက ဤကဲ့သို့ ပေါ့ပြက်နေသောမိန်းမ တဦးအတွက် မျက်နှာပျက်နေသို့
ဘာလိုအပ်သလဲ။ ပေါ့ပြက်နေသော မိန်းမတဦးအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသို့ ဘာလိုသလဲ။

“ကိုသန်းဆွေတို့ ဒီမှာ တာဝန်ကျသလား”

ဝေ၏ မေးလိုက်သံမှာတုန်ယင်နေသည် ထင်သည်။ ထိုအသံသည် လှုပ်ရှားဆူညံနေသော အသံ
အပေါင်းထဲတွင် အားနည်းဖျော့လျှော့ ပေါ်လာနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တပတ်တာဝန်ကျတယ်၊ ကျနော်တို့ လာလည်အုံးမယ်လေ အမ၊ ထမင်းတော့
ကျွေးမယ်မူတ်လား၊ အခု ညစာကို ကျွေးမယ်ဆိုရင် လိုက်စားမယ်”

ကိုသန်းဆွေက ရယ်လေသည်။ ကျနော်သည် မီးရောင်အောက်၌ ငြိမ်သက်စွာ ပြုံးနေ၏။
မိမိပြုံးခဲ့ဘူးသော အကြိမ်ပေါင်းများစွာအနက်သည်တကြိမ်ပြုံးနိုင်မှုလောက်
ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးများမပြုံးဘူးခဲ့ဟုထင်သည်။

အလွန်အတ္တမာနလွန်ကဲစွာဖြင့်ပြုံးနေသည့်အပြိုး၊ အလွန်အေးစက်မာကြောသည့် အပြိုး၊
အလွန်နာကျင် ပင်ပန်းနေသည့်အပြိုး။ ဝေသည် သူ့လက်ကလေးကို ကျနော်
လက်မောင်းအားမသိမသာထိကပ်ပြီး တုန်ယင်နေမှုတို့ကို ထိန်းကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
ဝေ၏ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတို့ကို သူ့လက်ကလေးမှတစ်ဆင့် ကျနော်သည် သိနေရ၏။
ဝေ့မျက်နှာပေါ်မှ သွေးရောင် ပိန်းနေသော အပြိုး မှာ အပြိုးပီပီသသ မဟုတ်နိုင်တော့။
“သူပေါ့ကိုကို၊ ဝေ့ကိုအမြဲကူညီတာ၊ ကိုကိုကဝေ့ အိမ်သားလေ ကိုသန်းဆွေ” ဝေက
တိုးတိုးမိတ်ဆက်ပေးနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျနော်မရိုင်းတတ်ပါဘူး၊ အိမ်ကိုအမြဲတမ်းလာလည်ပါ၊ ကျနော်က
သစ်တော ဌာနဘက်ကလေ၊ ဒီကိုပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာလှသေးတော့

မိတ်ဆွေနှည်းပါးတယ်ခင်ဗျ၊ ကျနော် အိမ်က ဧည့်သည် နည်းပါးတဲ့အိမ် ဆိုတော့ ဧည့်သည်တယောက်လာရင် ဝမ်းသာစရာဘဲ၊ တံခါး မရှိ၊ ဓါးမရှိ၊ လာလယ်ပါကိုသန်းဆွေ”

သူသည် ကျနော် ကို လက်ကမ်းပေးလျက် သူ့ မျက်နှာမှတစ်ခုခုမှာ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သို့သော် သူသည် ပြုမိပင် ဆက်၍ပြောနေသည်။ ထိုအချိန်တိုက်လေး၌ ကျနော်သည် စကားကို သွက်သွက်ပြောနေရင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါင်းကို ချမှတ်နေသည်။ ဤကိစ္စရပ် အပေါင်းကို မည်သို့အဆုံးသတ်ရတော့မည်ကို စိတ်အေးအေးနှင့် တွက်ချက်နေသည်။ အလွန်အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် ကျနော် စိတ်နှလုံးသားများမှာ ငြိမ်းချမ်း ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကျနော် ကိုလဲ မိတ်ဆွေရင်းချာလိုဘဲ သဘော ထားပါ ကိုသန်းဆွေ၊ ကျနော်နာမယ် ကိုကိုလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဝေကတော့ ဒီလမ်းနဲ့ဒီခရီးကို ကားတလဲ့ ရထားတလဲ့ အမြဲတမ်း သွားလာနေတာဘဲလေ၊ အခုခေတ်ကလဲရတဲ့လစာလေးနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းထားဘို့ ဆိုတာ အသက်ရှူ မောတဲ့အချိန်ဘဲလေ၊ ဝေကပြောပါတယ်၊ သူ့ကို ကိုသန်းဆွေက အမြဲတမ်းအကူအညီပေးပါတယ်လို့ပြောပါတယ်၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျနော်တို့ကုန်းပေါ်ပိုင်းဘက်မှာ နေပါတယ်၊ လိပ်စာမှတ်ထားပါအုံး၊ ကုန်းပေါ်ပိုင်း သီတာမြသားလမ်းကွေ့ အိမ်နံပတ်နှစ်ဆယ့်ခွန်၊ ကျနော်အိမ်ကကိုယ့်ဝင်းကိုယ် ခြံနဲ့သီးသီးသန့်သန့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပါဘဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြံက စပယ်ခြံကြီးလေ၊ စပယ်တွေဒီအချိန်ဆိုရင် ဖွေးဖွေး၊ လှုပ်အောင်ပွင့်နေတာပေါ့၊ ကျနော်ခြံရှေ့မှာတောင် ငှက်ပျောဥယျာဉ် ကိုစပျိုးထားပြီ၊ အပင်ကလေးတွေ နဲ့တော့ နိမ့်သေးတယ်၊ ကျနော်ကစိုက်ပျိုးရေးလဲ့ ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်များသစ်တောဌာနဘက် ရောက်လာတာထင်ပါရဲ့၊ ကျနော်ကူညီနိုင်တဲ့ ဘက်က လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် အမြဲတောင်းပါ၊ ကျနော် ဝေကျတော့လဲ ကုန်အရောင်းအဝယ် ဝါသနာ ပါတယ်၊ဒါကြောင့် လဲ ရထားတို့ ကားတို့နဲ့ အဆက်အဆံ ဖြစ်တာပေါ့လေ”

ထို့ နောက် ကျနော်သည် ရွှင်လန်းစွာပြုံးနေလျက်ပင် လက်ကိုပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျနော်လဲ စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာပါ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝါသနာတူချင်း တွေ ကြတာကိုး၊ လာလည်ဖြစ်အောင် လာလယ်အုံးဗျာ”
သူသည် နှုတ်ဆက်လျက် ပလက်ဖောင်းတဖက်အစွန်းလျှောက်သွားသည်။ ကျနော်တို့ သည်လည်း ဘူတာအလယ်ပေါက်ဖက်သို့ လျှောက်လာလျက်။ ထိုအခါ ကျနော်သည် ဝေလက်ကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
အပြင်ဖက်တွင် အလုပ်သမားများသည် ငါးပိခြင်းများကို မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ထားပြီးနေသည်။ ကျနော်တို့ သည် အမှောင်ပျိုးစအချိန်၌ အခြားမြင်းလှည်းအလွတ်တစီးကို စီးလျက် ဘူတာရုံဖက်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ဘူတာရုံတောင်ကုန်းကွေ့ ကို ပတ်တက်သွားပြီးနောက်
ဆင်းလိုက်တက်လိုက်ဖြင့် မြိုင်ကြီးမြို့ ၏ စိုက်ပျိုးခြံများကို ဖြတ်သန်းကာ စပယ်ခြံလမ်းဘက်သို့
ရောက်လာပြန်လေသည်။ မြင်းလှည်း၏တဖက်ခုံမှ ဝေ့မျက်နှာမှာ
အလင်းရောင်မှန်မှန်ထဲတွင်ပြန်လည်၍ တောက်ပစွာ ပြုံးနေသည်။
ဝေ့ကား အခက်အခဲတစ်ခုကို ပင်ပမ်းလှစွာ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ လမ်းဘေး မီးတိုင်များကို
ဝေးကြည့်လာရင်း ကျနော်စိတ်ထဲ၌ သမီးလေးစပယ်ခိုင်ကို ကြေကွဲစွာသတိရနေပါသည်။

သမီးလေးသည် ဖေဖေနှင့် မေမေကြား၌ တင်းကြပ်စွာ ချည်ထားသော
ကြိုးကလေးဖြစ်သည်။ သမီးလေးသာ ရှိနေလျှင် ဝေ့သည် ကုန်သည်တပိုင်းဘဝကို
ရောက်မည်မဟုတ်။ ဤကြေကွဲစွာအကြောင်းများဖြစ်ပေါ်လာမည်မဟုတ်။

“ကိုသန်းဆွေကြီးက သိပ်ရီရတယ်၊ သိပ်နောက်တတ် ပျော်တတ်တဲ့လူကြီး၊
တော်ကြာကိုကိုနဲ့ရင်နှီးလာရင် သူ့နောက်တတ်ပျော်တတ်တာ တွေ့လာလိမ့်မယ်၊ ဝေ့
တခါလက်မှတ်ဝယ်စီးမိလို့ ဒီလူကြီးစိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ”
ဝေ့ကား ဂုဏ်ယူစွာပြောလေသည်။

ထိုစကားတို့မှာ လင်သားဖြစ်သူ၏နှလုံးသားတို့ ကိုဓားဖြင့်ပါးပါးလှီးပစ်လိုက်သည်နှင့်တူနေမည်ကို
ဝေ့မတွေး။ ဝေ့အကျင့် စာရိတ္တတို့မှာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ရှာပြီ။ ဝေ့သည် ဤလမ်း
ဤခရီးများကို လက်မှတ်ပင်ယူမစီးဘဲ အောက်တန်းကျလှစွာ သွားနေခဲ့ပါပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်
တို့ကို ကြုံ၍မသိ၊ မတွေးခဲ့သော မိမိကိုယ်ကိုပင် ပြန်၍အပြစ်တင်ရတော့မလား။

စင်စစ်၌ကျနော်သည် အစဉ်းစားအဆင်ခြင် ကင်းမဲ့လှစွာ ဝေ့လိုလှသောမိန်းကလေးကို
တယောက်တည်း အရပ်တပါးသို့ ညအိပ်ညနေ လွတ်လပ်စွာ လွှတ်ခဲ့၏။ မည်သူတွေ မည်သို့
ဖြစ်စေ၊ ဝေ့ကား မည်သို့ မျှဖြစ်မည်မဟုတ်ဟု ယုံခဲ့၏။ မကြာမီက ပိတ်ပင်ရန်သတိရပါလျက်
မပိတ်ပင်ခဲ့မိ။ ထိုစဉ်ကသာ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့လျှင် ဤကြေကွဲဘွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တို့ ကို
တားဆီးနိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။ ကျနော်ရင်ထဲ၌ ဒေါသများကား မရှိတော့ပြီ။

ဝမ်းနည်းဆုတ်နစ်မှုတို့ သည် ဒေါသများအပေါ်၌ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ဝေ့နှင့်
ကျနော်တို့ ၏အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆုံးသတ်ပါတော့မည်။ ဝေ့ကမူ မသိနားမလည်စွာ
ပြုံးနေလျက်။ ဝေ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များမှာ မှောင်ရီရီထဲ၌ မထင်မရှား ပေါ်လာနေလျက်ပင်။ ။

အခန်း (၁၆)

“မင်းကို ကိုယ်တွေ့ချင်တာနဲ့ဒီကို မင်းလာမယ်ဆိုပြီး တမင်စောင့်နေတာ၊ လာကွာ၊ ဒို့ မိုးအလင်း ဆိုင်ဘက် ရောက်ကြရအောင်၊ ဒီနေ့ည စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ကိုယ်မနက်ဖြန် အလုပ်ပြန်ဝင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အစောဆုံးရထားနဲ့ လိုက်ရမယ်”

ခင်ထွန်းကြီးသည် ခြံတွင် တွေ့လျှင် တွေ့ခြင်း ကျနော့်ပရီးကို ကိုင်လှုပ်နေသည်။ ခြံထဲ၌မူ အဖွားဆုံးသဖြင့် ဓာတ်မီးများ လင်းထိန်နေအောင် ထွန်းညှိထားသည်။ မင်းသမီးတလက်အငြိမ့်သီချင်းဆိုသံ ဆိုင်းသံများသည် ခြံဘက်သို့ လျှံထွက်လာနေသည်။ အဖွားဆုံးပြီးဟု ကြေးနန်း ရလျှင်ရခြင်း ကျနော်လည်းမြိုင်ကြီးမှ ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။ ကိုခင်ထွန်းကြီး နှုတ်ဆက်နေသည့်အခိုက်တွင် ဝေအမေငယ်စဉ်က အငြိမ့်ကခဲ့သည်ဆိုသည်ကို ကျနော်သည် ပြေးလွှားဆက်စပ် အမှတ် ရနေပြန်တော့သည်။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း၌ကား ကျနော့်အတွေးများမှာ ဝေနှင့်ပတ်သက်၍သာ နေတော့သည်။ ဝေနှင့်ပတ်သက်၍ မတွေးမိအောင် မည်သို့ နေနေ မရ။ ခုလို ခရီးထွက်လာရခြင်းသည်ပင် ကျနော့်အတွက် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေသည်။ နေရာတစ်ခု၌ အတည်တကျ ငြိမ်မနေချင်တော့။

“ကျနော်လဲ အခု နလေးတင် ရောက်လာတာ၊ အမေ့ ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ရရုံလေးဘဲ ရှိသေးတယ်၊ သွားမယ်လေ၊ ကျနော့်တို့ မိုးအလင်းဘက် မရောက်တာလဲ ကြာလှပြီ”
စင်စစ်တွင် ဤအမေ့ခြံသို့မရောက်ခဲ့သည်မှာပင် ကြာရှည်လှလေပြီ။
ဝေနှင့် တခေါက်လာလည်ပြီးကတည်းက မရောက်တော့။ ယခု ဝေနှင့်ခွဲခွာရခါနီးမှ ရောက်လာ ရပြန်သည်ဟုထင်နေ၏။

ယခုဝေနှင့် ခွဲခွာနှီးအချိန်ဟု ကျနော်သည် စိတ်နှလုံးထဲမှ ပဲ့တင်ထပ်ရွတ်ဆိုနေသည်။
ကိုခင်ထွန်းကြီးကို ပြီး နှုတ်ဆက်ရန် သတိရသော်လည်း မပြီးနိုင်တော့ပေ။ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ဤမျှ
နာကျင်နေပါလျက် အဘယ်နည်းဖြင့် မျက်နှာက ပြုံးနိုင်မည်နည်း။
ကိုခင်ထွန်းနှင့် ကျနော်သည် ဓာတ်မီးတိုင် ကျဲကျဲမျှသာ ရှိသော လမ်းအတိုင်းလေးကန်စွာ
လျှောက်လာကြသည်။ ဓာတ်မီးတိုင် အောက်မှ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် သူနှင့်
ကျနော် ယခုလိုပင် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်ကို ထိုအခါတွင် တွေးနေမိပြန်သည်။
ဤအတိုင်းပင် ဝေ့ ကို ခိုးသည့်ညကလည်း သူနှင့် ကျနော်သည် ဘူတာနောက်ဖက်ကမ်းမြောက်
မှောင်ရိပ်ရိပ်တွင် မိုးသားတဖွဲဖွဲကျနေဆဲ၌ ဖြတ်လျှောက်မိကြ၏။

စင်စစ် လွန်ခဲ့သော ကုန်ခမ်းခဲ့သော ခြောက်နှစ်က ထိုအိမ်ထောင်ဦး အစညမှာ
ပျော်ရွှင်ဘွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မမေ့နိုင်ဘွယ်သော ညတညပင် ဖြစ်လေသည်။
သေသည့်တိုင်အောင် တမ်းတသတိရမည့် ညတညပင် ဖြစ်ပေသည်။
ကျနော်တို့ မြို့သစ်ကလေးသို့ ရောက်ပြီး ကိုခင်ထွန်းကြီးဆီမှ စာတိုကလေးတစောင်ရပြီး
ကိုခင်ထွန်းကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် အလျင်းပြတ်တောက်သွားတော့သည်။
ကိုခင်ထွန်း၏ နောက်ဖက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လိုက်နေရင်း ထိုစာတိုကလေးတစောင်ကို
အမှတ်ရနေကာ ကျနော်သည် အစအဆုံးပြန်လည်၍ ရေရွတ်ကြည့်နေသည်။
ထိုစဉ်အခါကထိုစာကလေးတစောင်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဘွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
ယခုအခါတွင်မူ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် အသေးအဖွဲကလေးမျှသာ ဖြစ်နေတော့သည်။
အချိန်ပေါင်းများစွာသည် ထိုစာကလေးကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားရန်
ဖျောက်ပေးထားသည်။
ထို့ အတူပင် သိမ်းဆွေကြီးဆီမှ စာကိုလည်း အချိန်ပေါင်းများစွာကြာလျှင် မေ့ပျောက်သွားနိုင်မည်
ထင်မိပြန်လေသည်။
ကျနော် စိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆွေစာ၏ နောက်ကွယ်မှအရိပ်အစွန်းတို့သည် ဂယက်ရိုက်နေ၏။
မြိုင်ကြီးဘူတာရုံမှ အဖြစ်အပျက်။
ယခုအခါတွင် ဝေ့ ကို ချစ်သည့် စိတ်သည်လည်း မိမိ၏ပျော့ညံ့ သော စိတ်နှလုံးသားထဲဝယ်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ်ရာ အမြစ်တွယ်နေသေးဆဲ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိနေပါသည်။ ယခုအခါ၌
မိမိ၏ စိတ်နှလုံးသားထဲတွင် မပြတ်မသား မပီမသ ဆုံးဖြတ်ချက်များသာလျှင် ရောထွေးနေသည်။

ဤအတိုင်းမှိတ်ကျိတ်မျိုသိပ် ထားလိုက်ပြီး ဝေ့ကို တဖန်ပြန်၍ ပြုပြင်လိုက်လျှင် ကြာသော်
ဤမှောက်မှောက်မှားမှား အဖြစ်အပျက်အပေါင်းကို ကျနော် မေ့ သွားနိုင်မည်ဟု ထင်နေပြန်သည်။
သိမ်းဆွေ၏စာသည် အလျင်း ပျောက်ပျက်သွားပြီး သာယာချမ်းမြေ့ဘွယ် အိမ်ထောင်ရေး ကခု
အသစ်တဖန် ဖြစ်လာနိုင်ဦးမည်ဟု ထင်နေသည်။
ကျနော်နှင့် ယှဉ်လျှောက်နေရင်း ကိုခင်ထွန်းသည် ခေါင်းကိုငုံထား၏။ သူလည်း တခုခုကို
တွေးရင်း နစ်မျောသလိုပင်။ ကျနော်တို့သည် လေးငါးခြောက်နှစ် ကင်းကွာ သွားသော

လမ်း၌ပြန်လျှောက်နေသည်။ ဈေးထောင့်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ သူသည် ခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်ပြီး ကျနော် ကိုလှည့်ကြည့်လေသည်။
“မင်း ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ” ဟုသူကမေးသည်။

“ကျနော်လဲ မနက်ဖြန်ပြန်မှာဘဲ ကိုခင်ထွန်း ခွင့်တို့ ဘာတို့တောင် ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်ဖူး၊ လစ်ပြေးလာခဲ့တာ”

“ဒို့ က နှစ်ယောက်စလုံး သုတ်သုတ်ချည်းပါဘဲလား၊ ဒို့ ပြန်မတွေ့ကြရတာ ခြောက်နှစ်ကျော်လာပြီနော် ကိုကို”

“ခုနစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“မင်း အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆို”

“ဖြတ်ပစ်တာကြာပြီ၊ အိမ်ထောင်ကျကထဲက ဖြတ်လိုက်တာဘဲ”

“ဒါနဲ့ အရွှေဆုံးသွားတာ မင်း မသိသေးဘူးနော် ကိုကို။ သထုံမှာဘဲ ဆုံးရှာတယ်၊ သုံးလလောက် ရှိသွားပြီ”
ဈေးရှေ့ဘက် အရောက်၌ ထိုစကားကို ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

ကျနော်တို့သည် လမ်းလျှောက်ပို၍ လေးပင် နှေးကွေးသွားကြလေသည်။ ငြိမ်သက်နေသော ဈေးလမ်းထိပ်တွင် နွေည၏ ချစ်စဖွယ် လေပြေအေးများ သုတ်ဖြူး လာနေသည်။ လေတို့သည် ခပ်ဝေးဝေးဘက်မှ မြစ်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်တိုက်ခတ်လာကြ၏။ ဤလမ်း၌ မြစ်ပြင်မှ လေများ တိုက်ခတ် လာနေသည်ကား မည်သည့်အခါတွင်မဆို တိုက်ခတ် နေပါမည်။ ကျနော်တို့ ငယ်စဉ်က ယခုလို နွေညများတွင် ကိုခင်ထွန်း၊ သိမ်းဆွေတို့နှင့် အတူ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါက ကိုခင်ထွန်းမှာ နောက်ပြောင်တတ် ပျော်ရွှင်တတ်သည်။ ယခု ကိုခင်ထွန်း၌ကား ထိုပျော်ရွှင်တတ်မှုများ ရှိပုံမရတော့ပေ။ ကျနော်သည် မရွှေ့ကို တမ်းတသတိရနေ၏။ ကိုခင်ထွန်းကြီးနှင့်အကြောင်းပါသောအခါ မရွှေ့သည် သုံးခုလပ်မျှ ဖြစ်လေသည်။ မရွှေ့သည်လည်း ပြောင်နောက်ပျော်ရွှင်တတ်၏။

ဝေနှင့်ကျနော် ကို ဖူးစာစုံဖက်ပေးသူမှာ မရွှေ့ဖြစ်လေသည်။ ဝေ့ကို ခိုးစဉ်က မရွှေ့၏ပြီးစပ်စပ်မျက်နှာကို သတိရနေပြန်သည်။ ယခုလည်း ဝေသာ မရွှေ့လို ကွယ်လွန်သွားပြီး ကျနော်တို့ချင်းကွဲကွာသွားရလျှင် စိတ်ချမ်းသာဘွယ်ရာ ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်ဟု တွေးနေမိပြန်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ရှင်ကွဲကွဲကြရသော အဖြစ်ထက်သေကွဲ ကွဲရသောအဖြစ်မှာ ဖြေသာပေသည်။

ကျနော်သည် မတွေးချင်တော့သော ဝေနှင့်ပတ်သက်သမျှတို့ကိုသာ တွေးနေမိ၍
အမှတ်မရချင်သော ဝေနှင့် ပတ်သက်နေသည် တို့ကိုသာ အမှတ်ရနေသည်။

ဘူတာရုံတွင်နေခဲ့ရသော ဝေ့မိတ်ဆွေနှင့် အဖော် တဦးသည် နောက်ရက်၌ ကျနော်
အိမ်ကလေးသို့ လာ၍ လည်ပတ်သွားခဲ့သေးသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် သူတို့၏ ဟားတိုက်
ရယ်မောသံများဖြင့် အိမ်ကလေးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာအပေါင်းကျဆင်းသွားခဲ့ရသေးသည်။
စကား ပေါ့ပေါ့ရှုပ်ရှုပ် ပြောဆိုသံ၊ ပေါ့ပေါ့ရှုပ်ရှုပ် ရယ်မောသံများသည် အိမ်ထောင်ကလေး၏
သာယာချမ်းမြေ့မှုတို့ကို အစအဆုံး ဖျတ်ဆီးလိုက်သကဲ့သို့ပင်။
သို့သော်ထိုညနေက ကျနော်သည် ဟန်မပျက် ရယ်မောနိုင်ခဲ့သေးသည်။
က္ကန္တမပျက် စကားဝင်ပြောခဲ့သေး၏။ နေဝင်ချိန်တွင်မှ သူတို့ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။

“တံတားကြီးဘက် သွားထိုင်ကြရအောင်ကွာ၊ ဒို့ ဟိုတုန်းက ထိုင်နေကျနေရာကို
မရောက်တော့တာ ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်သွားဘီ”
ကျနော်တို့သည် ဈေးထောင့် နာရီစင်ကြီး အောက်မှဖြတ်ကျော်ရင်းလျှောက်သွားနေသည်။
မြို့ကြီးဈေးမှာ ညအခါတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
လရောင်၊ ကြယ်ရောင် ဓာတ်မီးအရောင်တို့ဖြင့် ဈေးမှာလင်းနေသည်။

“ကျနော်တို့ဟိုတုန်းက ဒီမယ်လမ်းလျှောက်ခဲ့တာ အမှတ်ရတယ်”

“အဲဒီတုန်းကတော့ သိပ်လွတ်လပ်တာ ပျော်တာဘဲလေ၊ သောကဆိုတာ ဘာမှန်းကို
မသိကြရသေးဘူးမှတ်လား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ်၊ သောကဆိုတာဘာမှန်း မသိကြရသေးဘူး”

ကျနော်သည် ဖြေးဖြေး လျှောက်နေရင်းမှ ကျနော် အိမ်ထောင်းရေးကို၊ အိမ်ထောင်းရေး၏
ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းလှိုင်းဂယက်များ အကြောင်းကို ကိုခင်ထွန်းကြီးအား ပြောပြချင်နေသည်။
ရင်ထဲတင်းကျပ်ခံနေရသည်တို့ကို ထိုကဲ့သို့ ဖွင့်အန်ပစ်လိုက်ရလျှင် သက်သာ
ပြေပျောက်သွားမည်ထင်သည်။

နောက်ဆုံးဝေကုန်ရောင်းမသွားမီ အိမ်၌နေခဲ့သော ငါးရက်မှာ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရသော၊
ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ် ထားရသော၊ အံ့ခဲကျိတ်မှိတ် မျိုသိပ်နေရသော ငါးရက်ပင်။
ဤငါးရက်တာအတွင်း၌ ဝေ့ကို သတ်ပစ်ရန်ပင် တည၌ကျနော်သည် ကြံစည်ခဲ့သေးလျက်၊ စိတ်ကို
မနည်းပြန်၍ ပြုပြင်တည့်မတ်ယူခဲ့ရသည်။ဤငါးရက်အတွင်း၌ ပွင့်အန်တော့မည်ကဲ့သို့ အဖန်ဖန်
အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့သေး၏။

သူ့ကိုထုတ်၍ မေးလိုက်လျှင် သူကဖြေးရှင်းစရာ အကြောင်းတခုခုရှာပြပြီး လိုက်၍ ထိုဖြေးရှင်းမှုကို လက်ခံယုံကြည်ပြီးအိမ်ထောင်ကလေး၏ စိတ်မချမ်းသာမှု အပေါင်းကို ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့လျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟူ၍လည်း တွေးမိပြန်ပါသည်။

သူကုန်ရောင်းအပြီး သွားတော့မည့်ညက ရုပ်ရှင်ရုံမှ အပြန်သီတာမြသား၏ တံတားထိပ် အကွေ့၌သူပြောခဲ့သည့် စကားကို ကျနော်သည် စိတ်ထဲတွင် ပြန်၍ သတိရပြန်သည်။

“ဝေ သမီးလေးတယောက်လောက် လိုချင်တယ် ကိုကိုရယ်၊ ဝေ သမီးလေးကို သိပ်သတိရတာဘဲ၊ သမီးလေးရှိရင် အခုဆို အခါလည်ဘဲနော်ကိုကို၊ အိပ်ပေါ်မယ် ဆွဲမနိုင်အောင် ဖေဖေ မေမေ ခေါ်တတ်နေမှာဘဲ”
ဟု ဝေက နောက်ဆုံးစကားအဖြစ်ဖြင့် တမ်းတခဲ့သည်။

ဈေး၏တဖက်ထိပ်မှ မယ်ဒလင်တီးပြီး သီချင်းအော် ဆို၍ လူငယ်တစုသည် နာရီစင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လာနေသည်။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသော မျက်နှာများကို အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

“ ဒို့တုန်းကလဲ သိမ်းဆွေကြီးက ဘာဂျာ မှတ်ပြီး ဒီလိုလျှောက်ခဲ့တာဘဲ” ဟု ကိုခင်ထွန်းက ပြောပြီး တခုခုကိုသတိရသွားသလို ရယ်လိုက်လေသည်။
ကျနော်ကမူ ဤဈေးသို့ မြို့ကြီးတွင် ဝေနှင့်ဆယ့်ငါးရက်လာလည်နေစဉ်က နေ့တိုင်း လာခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၊ ဝေကို စက်ဘီးတီးမိပြီး ဝေက ခလေးကလေး တယောက် ကဲ့သို့ပင် ငိုခဲ့သည်တို့ကို သတိရနေတော့သည်။ ဝေ ကို ချော့မော့၍ပင်မရဘဲ ရယ်ရအခက် စိတ်ဆိုးရအခက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါကမူ ဝေသည် စပါးသယ် အလုပ်သမလေး မခင်ဝေသာ ဖြစ်သည်။

ဤလမ်းမကြီး ပေါ်၌ ဝေ၏ ကလေးဆံစွာ ငိုသံမှာ လူရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူထိုအဖြစ်အပျက် အပေါင်းမှာ မက်ခဲ့ပြီးသော အိမ်မက်ဟောင်းကလေး တခုမျှသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“မနေ့က ကြီးကြီးကပြောတယ်၊ မင်းရာထူးကျတာကြီးကြီးတို့ ဘာမှမသိရဘူးဆိုပါလားကိုကို၊ မင်းဟေမန် လိုက်နေတယ်ဆို၊ ကိုယ်လဲ ဘာမှကိုမသိရတော့ဘူး၊ နောက်မှ သိမ်းဆွေကြီးစာလှမ်းရေးလို့သိရတာ၊ သိမ်းဆွေကြီးကို သတိ ရတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်ကြီး ဘာဂျာသံကိုသတိရတယ်၊ ဒို့တုန်းကလဲ ဒီအချိန်လမ်းတာနဲ့ အောင် ပတ်နေကြတာဘဲ၊ ကိုယ်မိုးအလင်း လဖက်ရည်ဆိုင်ဖက်သွားချင်တာက ဟိုတုန်းကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စိတ်ဆန္ဒများ ပြန်ပေါ်လာမလားလို့၊ ဒို့ခလေးတုန်းက မုဆိုးဖိုကြီးဆိုလို့ဘယ်လိုသတ္တဝါကြီးလဲလို့ ချောင်းကြည့်ခဲ့ကြတာမင်းသတိရသေးလား၊ အခုတော့မုဆိုးဖိုကြီးဆိုတာ ဇာတ်ထဲက မင်းသားတွေကိုင်တဲ့ လေးကိုင်းလိုလို လူလိုလိုဟာဘဲလို့ ကိုယ်တော့သိလာတယ်”

သူသည် ဈေးလမ်း၏ မီးရောင်ကြောင့် ကတ္တရာ အခင်းပေါ်၌ ကျနေသည့် သူ့အရိပ် အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကွေးကွေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် မပြောခဲ့ဘူး၊ အမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့၊ လုံးလုံး မတတ်သာ တော့မှဘဲ အသိ ပေးတော့မယ် လို့ဘဲ ကိုခင်ထွန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရင့်ဝေက မောင်ရင့် မိဖတွေဆီ လိုက်မနေချင်ပါဘူးလို့ ငိုပြီးပြောလို့ မှုတ်လားကွာ၊ မင်းဟေမန်မယ် ဘူးသီးအကြော် မြစ်ဆိပ်မှာ ရောင်းခဲ့သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော် ဟေမန်မယ် အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ရသေးတယ်၊ ဟိုမယ် သမီးလေးတယောက်တောင်မှရသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖတ်မတင်ရှာဘူးဗျာ”

“တော်ကွာ စိတ်မချမ်းသာစရာကို မပြောနဲ့၊ စိတ်ချမ်းသာရမယ့် စကားမျိုးဘဲ ကိုယ်တော့ကြားချင်တယ်၊ ဒီနေ့ည ခိုနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြတဲ့ညမှာ အလဲအကွဲ မူးပစ်လိုက် ပျော်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာစရာ စကားကတော့ တနည်းမဟုတ်တနည်းပြောလာမိကြမှာဘဲထင်တယ်၊ ခို့က ဟိုတုန်းက ခို့နဲ့ သိပ်သိသိသာသာ ကွာနေပြီကို ကိုကို၊ စိတ်မချမ်းသာစရာကို ရှောင်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဖူးထင်တယ်”

“ရှောင်လို့ မရနိုင်ဘူးဟုတ်လား ကိုခင်ထွန်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုခင်ထွန်းကြီး၊ ရှောင်လို့မရဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျနော်အခုတောင် ခင်ဗျားကို စိတ်မချမ်းသာစရာစကားပြောတော့မလို့ စဉ်းစားနေဘိ။ ဒါပေမယ့် ကျနော် ပါးစပ်ကလဲဖွင့်မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျနော်တို့ အထဲမယ်အသက် အကြီးဆုံးဆိုတော့ ကျနော်တို့ အမြဲတမ်း ပုဏားတိုင်လုပ်ခဲ့ကြတာ အမှတ်ရတယ်”

“အေးပါလေ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတော့မယ့် စကားကိုသိပြီးသလောက်ဘဲ၊ မင်းကိုယ်နဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ပြောချင်တဲ့ စကား၊ သိပ်လျှို့ဝှက်ရမယ့် စကားမျိုးမှုတ်လား၊ တံတားပေါ်မယ် သွားထိုင်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ကွယ်၊ လဲသာပါတယ်”

မြစ်ကူးတံတားကြီးကို လရောင်အောက်တွင်လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။ တံတားကြီးဘက်အတက်ကို တက်နေစဉ်၌ မြစ်ရေလှိုင်းသံသဲ့သဲ့ ကိုကြားရစ ပြုလာသည်။ တံတားကြီးသည် လရောင်မှုန်မှုန်အောက်တွင် အေးငြိမ်းငြိမ်သက်နေသည်။ ကျနော်တို့သည် တန်းတားကြီး၏

လက်ရန်းများ ပေါ်တွင်ဟိုစဉ်ကထိုင်ကြသည့်အတိုင်းပင် မြစ်ရေကို မျက်နှာပြု၍
ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ရေသားပြင်၏လှိုင်းတွန့်ကလေးများသည် လရောင် အောက်တွင် နေရာမှမရွေ့ မလျှား
ငြိမ်သက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။မြစ်ရေပြင်ထက်တွင် ဆောင်းကြွင်းဆောင်းကျန် နှင်းများ
ဆိုင်းနေသည်မှာ ကြေကွဲဘွယ်ရာတစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရ နေသည်နှင့်တူနေသည်။
ဤညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေ အတိုင်း မျှောလိုက်သွားလျှင် ဤမြစ်ကွေ့ တနေရာရှိ
ဟေမန်၏ သဲသောင်စ သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။
ဤမြစ်ရေတို့သည် ကျနော်တို့အကြော်တဲဟောင်းကလေးရှိသည့် သဲသောင်ပြင် နံဘေးသို့
ရောက်သွားလိမ့်မည်။ တခုခု အမှတ်ရလိုက်လျှင် ဝေနှင့်သာ ပတ်သက်နေတော့သည်။

နေရာတကာ၌ ဝေ့ အသံနှင့် မကင်းလွတ်။ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်မှ တောက်ပသောအပြုံးနှင့်
ကင်းဝေးမည့် နေရာကားမရှိနိုင်။ ဝေကား ယခုနောက်ဆုံး အခေါက်
ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ထွက်သွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက်မျှရှိနေပါပြီ။
ဝေသည် သာယာသော အသိုက်အမြုံ၏ အပြင်ဘက်သို့လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းသွားနေပါသည်။
ခုအချိန်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ဝေဘယ်ဆီတွင် နေသည်၊ ဘာလုပ်နေသည်ကို လှမ်း၍ကြည့်ချင်ပါသည်။
အမေ့ အိမ်တွင် လာနေသည့် ဆယ့်ငါးရက်တာ အချိန်အတွင်း တညနေ၌ ဝေနှင့် ကျနော်သည်
ဤတံတားကြီးပေါ်သို့ လာ၍ ထိုင်ခဲ့ကြဘူးလေသည်။ ထိုအခါက မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ထင်နေသော
ညနေဆည်းဆာသည် ဝေ့မျက်နှာလိုပင် လှပနေ၍ ဝေ့ မျက်နှာသည်လည်း ဤမြစ်ပြင်ထက်ဝယ်
ထင်ဟပ်နေသော ညနေဆည်းဆာကဲ့သို့ပင် လှနေသည်။

ဝေက “ကို ကိုတို့ အမေနဲ့ခင်ဝေ မနေနိုင်တော့ဘူး၊စိတ်ညစ်လှပါဘီ၊ ပြန်ပါရစေတော့” ဟု
ငိုယိုခမန်းပြောခဲ့၍ ထိုစဉ်ကဝေ့ မျက်နှာကလေးမှာ ငိုလိုက်တော့မည့်အတိုင်း ညှိုးလျော်နေသည်။

“ကဲ ကိုကို မင်းပြောချင်တာ ခင်ဝေ့ အကြောင်းဘဲထင်တယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု ကိုခင်ထွန်းက
မေးနေသည်။
“ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ပြောလေ ဘာလဲ”

“ ကျနော် မြို့သစ်ကလေးမယ် နေတုန်းက ခင်ဗျားစာတို ကလေးတစောင် ရေးလိုက်တာ
အမှတ်ရသေးသလား၊ အဲဒါ ကျနော် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်မလို့၊ ထားပါတော့လေ၊ အခုပြီးခဲ့တဲ့
အရက်နှစ်ဆယ်လောက်က သိမ်းဆွေကြီးဆီက စာတစောင်ရတာကိုလဲ ခင်ဗျားကို ပြောမလို့”

“ကိုယ်ပေးတဲ့ စာနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကိုယ်က ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ကိုကို၊ ဟိုတုန်းကတဲက တနေ့ကျရင် မင်းနားလည်လာပါလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တော့ တွေးထား တွက်ထားပြီးသားဘဲ၊ မင်းက ကောင်မလေးကို တကယ်ချစ်တာဆိုတာလဲ ကိုယ်တို့ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ထိန်းသိမ်းသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ရေးတာ၊ ဟိုတုန်းက အခြေအနေကတော့ အခြေအနေဟာ ကြည့်မကောင်းတာ ကလေးဘဲရှိသေးတာဘဲ ကိုကို၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်မရေးမိတာ တခုက မင့်ဝေကို သူ့ အမေနဲ့ အတူတူ မထားမိဖို့၊ သူ့ အမေဆီက အတုမြင်လို့ အတတ်သင်သွားမှာကို သတိမပေးမိတာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သတိပေးစကားမျိုးဟိုတုန်းက ကိုယ်ပြောခဲ့မိ ဘူးတယ်တော့ထင်တယ်၊ တခါတရံ ကျတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ကာကွယ်မှုဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆကလေး ရယ်စရာ မောစရာကလေးလောက် ထင်တတ်တာ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ကိုယ် အဲဒီ သတိပေးစကားကို ပြောတုန်းက ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရယ်စရာ မောစရာကလေးလောက်ထားပြီး ပြောမိတယ်ထင်တယ်၊ မင်းဝေကို ခိုးတဲ့ ညကလဲ မှတ်မိသေးလား၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီစာမျိုးတစောင် ရေးရတာဟာ လူသတ်မှုတမှုလောက်ကို ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းစာပြီးမှ ရေးရတယ် ကိုကို၊ ခို့ ကနစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို နေလာခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေမို့လဲ ကိုယ် အဲဒီလောက် ရေးဝံ့တာဘဲ၊ ဒါတောင်မှ အထပ်ထပ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးဆခဲ့ရတယ်၊အေး သိမ်းဆွေကြီး စာအကြောင်း မင်း ကိုယ့်ကို ပြောတော့မလို့လား၊ သူလဲ ဒီလိုဘဲ၊ မင်းဆီ သူပို့ လိုက်တဲ့ စာကို ကော်ပီကိုယ့်ဆီ ပို့လိုက်တယ်၊ ရှင်းလင်းချက် တခုလဲ ရေးလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီ စာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းထက် ကိုယ်က ပိုသိတယ်”

“ကျနော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ ကိုခင်ထွန်း”
“ပြောဘို့ခက်သားဘဲကွာ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာငါ မဟုတ်လို့၊ ပြီးတော့ မင်းဝေကို ချစ်တာနဲ့ ကိုယ်မရွှေ့ကို ချစ်တာနဲ့ တူတာမှမူတ်ဘဲ ”

“ကျနော် ဆုံးဖြတ်ဖို့တော့ တခုထဲဘဲ ရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကျနော် သူ့ကိုစွန့်ပစ်လိုက်ရမှာဘဲ၊ ဒါဘဲမူတ်လား၊ အမှန်ပြောရရင် ကျနော် သူ့ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျနော်အားနဲ့နေသလိုဘဲ၊ ခင်ဗျားကစွန့်ပစ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်လို့ တခွန်းပြောလိုက်ရင် ကျနော် တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်မှာဘဲ ”

“ ကိုယ်တို့ ဒီစကားမျိုး မပြောရဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ ”
သူ၏ ညည်းညူနေသံသည် မြစ်ရေများ တံတားတိုင်ကို တိုးဝှေ့ နေသံများထဲ၌ ရောနှောပျောက်ကွယ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျနော်သည် ဝေ့ကိုစွန့်ပယ်ပစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချနေသည်။
“ ဟုတ်တယ် ဒါဘဲရှိတယ်၊ ကျနော် သူ့ကို စွန့်ပစ်မယ်ဗျာ၊ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းကို ပြန်မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကရောက်ပြီးရင် လုပ်စရာရှိတာ အကုန်လုပ်ပစ်မယ်။ ဒီနေ့ ညတွင်းချင်းဘဲ ပြန်မယ်”

“ မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပလားကိုကို”

“ ဟုတ်တယ်၊ စဉ်းစားပြီးပြီ”

“ ဒါပေမယ့် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ခက်သားဘဲ”

“ ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ကျနော်မှာလဲ ကျနော် မာနကတော့ ရှိရအုံးမှာဘဲပေါ့ ကိုခင်ထွန်း”

ကိုခင်ထွန်းသည် ကျနော် ပခုံးပေါ်သို့လက်တဖက်ကို တင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျနော် မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ် ဒီနေ့ ညရထားနဲ့ ဘဲ ပြန်မယ်၊ အချိန်တောင် သိပ်မရတော့ဘူးထင်တယ်၊ မင်းကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပစ်ခဲ့မှာဘဲ။ အရင် ငါးရက်က မင့်ဝေ ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ကိုကို၊ အဲဒါကို ပြောမလို့ဘဲ” ဟု သူသည် ပြောနေ၏။

ကျနော် မြို့သစ်ကလေးသို့ ပြောင်းပြီး မကြာမီသူသည်လည်း သထုံသို့ပြောင်းရွှေ့ သွားရလေသည်။ သထုံ၌ မရွှေ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်လကမှ သူသည် ပြန်၍ ပြောင်းရွှေ့လာရသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ကမူ သူသည် ပွဲဈေးတန်းမှသံလမ်းတလျှောက် ဖြတ်သန်းပြီး သူ့အိမ်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ဝေ့ကိုတခါမျှ ပြန်မတွေ့ဘူးသေး၊ ဝေ့ရောက်နေသည်ဟူ၍လည်း မကြားမိသေး။ ထိုညကမူ သံလမ်းနှင့်ယှဉ်လျက်လမ်းမှ လရောင်ရိပ်ရိပ်တွင် ဝေနှင့်အတူ လူတယောက်ကပွဲခင်းဘက်မှ လျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ လေတော့သည်။ ညနှစ်နာရီအချိန်၊ သူတို့နှစ်ဦးသည် တဦးနှင့်တဦး ကိုယ်ချင်းပူးကပ်လျက် လမ်း၏ အမှောင်ရိပ်ဘက်မှ ကပ်ပြီး လျှောက်လာသည်။ အမျိုးသားမှာ လော်ရီကားပိုင်ရှင်တဦး ဖြစ်၍ ကားသမားသည် ဝေ့ အမေအိမ်တွင် သုံးရက် သုံးညမျှ တည်းခိုသွားခဲ့၏။ ဝေ့ အမေနှင့် ဆွေမျိုး စပ်ဟပ် တော်သည်ဟု ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ အကြောင်းပြချက်ပြုထားသည်။

ကိုခင်ထွန်းသည် ထိုစကားများကို အလွန်အေးအေး ငြိမ်သက်စွာ တလုံးချင်းပြောနေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက် အပေါင်းမှာ ကျနော် တာဝန်ချည်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကိုခင်ထွန်းသည် အပြစ်တင်နေ၏။ ကျနော်က အလို လိုက်လွန်းသောကြောင့်သာ ကလေးမလေး ထိုသို့ ဖြစ်ရရှာသည်ဟု ဆို၏။ ဤအခြေအနေ ဤပတ်ဝန်းကျင်မျိုးသို့ရောက်လျှင် မည်သည့်မိန်းမမဆို ဤအတိုင်းဖြစ်ပျက်ရမည်ဆို၏။

ရင်ထဲတွင် ဒေါသ။ နာကျည်းမှုတခုမှ မဖြစ်တော့ဟု ထင်နေရပေသည်။ သို့သော် ထုံကျဉ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါ၌ ဤထက်အဆတရာဆိုးဝါးသောဝေ၏ ဖောက်ပြန်မှုတို့ကို ပြောပြသော်လည်း ကျနော်သည် လှုပ်ရှားတော့မည် မဟုတ်။ ယခုဝေ၏ အခြေအနေကား ဖောက်ပြန်မှုတွင် အဆုံးသို့ စွန်းနေပေပြီ။

ဤအခါတွင်ကား ဝေ ဘက်မှ လျှောက်လဲကာကွယ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ထိုသို့ တွေးရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ ဖြစ်နေပါသည်။

“ ကျနော်တို့သွားကြရအောင် ကိုခင်ထွန်း” ဟု ကျနော်သည် အသံမှန်မှန်အေးအေး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူနှင့်ကျနော်သည် သံလက်ရန်းများ ပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြပြီး တံတားအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ည၏ လရောင်အောက်တွင် ရေလှိုင်း တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည့် မြစ်ရေပြင်မှာ စီးမြိအတိုင်း ငြိမ်သက် ဣန္ဒြေရစွာပင် စီးနေပေသည်။ ကျနော်သည် ကိုခင်ထွန်းနှင့် ယှဉ်မိအောင် လျှောက်လိုက်လေသည်။

“ ကျနော်ခင်ဗျားကို ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ် ကိုခင်ထွန်း၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျနော်မတင်မကျဖြစ်နေသမျှတွေ အားလုံးရှင်းလင်းသွားပြီ၊ ကျနော် အကုန် သိသွားပြီ၊ ဝေ ဖေါက်ပြန် ပျက်စီးနေဘီ ဆိုတာ အရင်း အတိုင်း သိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျနော်အခု စိတ်အေးအေး ချမ်းချမ်းငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ တွေးနေတယ်၊ ဝေ ကိုစွန့်ခွာသွားဘို့ရယ် မသွားဘို့ရယ် ဒီနှစ်ခုအနက် တခုခုဘဲ ရွေးချယ်ရတော့မယ် လမ်းဆုံ ရောက်နေပြီ၊ အစောက သူ ကိုပစ်သွားဘို့ တွေးခဲ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ကျနော်စိတ်ထဲမယ် တမျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ အခု တကယ်တမ်းခွဲကြဘို့ တွေးတော့ ကျနော် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်သံယောဇဉ် တွယ်တာတယ်ဆိုတာ တိုင်းတာလိုက်သလိုဘဲသိလာတယ်။ သူနဲ့ကျနော်ပေါင်းလာတာ ခုနစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီနော် ကိုခင်ထွန်း၊ ဟေမန်မယ်နေခဲ့ရတဲ့ တနှစ် ကျော်ကျော် အချိန်ကလေးကိုမမေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျနော် စွန့်ပစ်သွားရင် ဒီစာရိတ္တအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် နောက်တဆင့် ဖာအတန်းအစားလောက်ကိုဖြစ်ဖို့ ကျန်တော့တာဘဲ၊ အဲဒီ အခြေအနေတော့ ကျနော် ကွယ်ရာမယ် မရောက်စေချင်တော့ဘူး၊ သူ့ကို ကျနော်ပြန်ထိန်းသိမ်းမယ်ဗျာ၊ ပြန်ပြုပြင်လို့ မရနိုင်ဘူးလားလို့ ကျနော်အခုတွေးနေတယ်။ အိမ်ထောင်မှူဘုရားတည်ဆိုတာကို ကျနော်အခုမှသဘောပေါက်တယ်၊ နက်နက်နဲနဲ သဘောပေါက်လာတာ ကို ပြောတာ၊ ကျနော်တို့ ဘယ်လောက် မှား ယွင်းလာခဲ့ကြသလဲ”

ကိုခင်ထွန်းသည် တံတားထိပ်၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ ကိုယ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ မရွေ့ဟာ သုံးခုလပ်နော်၊ နောက်ကြောင်းသိပ်ရှင်းလှတာတော့ မှုတ်ဖူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူသေသွားတဲ့ အထိ ကမ္ဘာပေါ်မယ်ကို အကျင့်စာရိတ္တအကောင်းဆုံး မိန်းမတယောက်လို့ ကိုယ်တော့ ယူဆ လိုက်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဒီပြင် မိန်းမတွေလို အနည်းဆုံး စိတ်ကူးကလေးနဲ့ ဖောက်ပြန် တတ်တဲ့ သဘောတောင်မှ မရွေ့မယ် မရှိတော့လို့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကိုယ်လဲမင်းလို့ဘဲ သိတဲ့ လူဘဲကိုကို။ အေးလူ ဘဝ သက်တမ်းတာ အတိုကလေး၊ လူ သက်တမ်း အတိုကလေးမှာ ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာနိုင်ဘို့တခုထဲကိုဘဲ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်ရမယ်၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဆုံးဖြတ်၊ လုပ်ချင်သလို လုပ်တာသာ အမှန်ဆုံးဖြစ်မှာဘဲ၊ ဝေကိုခွဲဘို့ စွန့်ပစ်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ရင်လဲ အမှားတွေကို

အမှားတွေမှန်းသိထားပြီး စိတ်ထဲက လုံးလုံး ဖျောက်ပယ်ထားနိုင်ရမယ်၊ ဒို့မိုးအလင်းဘက်တောင် သွားချိန်မရတော့ဘူးထင်တယ်ကိုကို၊ ဘူတာဘက်လျှောက်ရအောင်၊ ရထားချိန်နီးလာဘီထင်တယ်”

ထို့နောက် ကျနော်တို့သည် ဤတံတားကြီးဘက်မှ ငြိမ်သက်စွာ၊ ဖြေးလေးစွာ လျှောက်လာကြ လေသည်။ ဘူတာရုံဘက်သွားသည့် လမ်းတို့မှာ ဟိုစဉ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ မမှတ်မိနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲနေကြ လေပြီ။

ကျုံးဟောင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ မြို့ကြီး၏ မီးရောင်ထိန်ထိန်နီနေသည့် ဘူတာရုံကို လှမ်းမြင်ရ လေသည်။ မြေပြင်မှ မီးရောင်များသည် အေးငြိမ်းသော ကောင်းကင် အဇ္ဈာ နက်ပြာထဲသို့ ထွင်းဖောက် တိုးဝင် သွားရန် ကြိုးပမ်း နေကြသည်။

(၁၇)

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်နေသော ဝေ့ မျက်လုံးများသည် ပြတင်းဝမှ ဝင်လာသည့် လရောင် ခြည်မျှင်တန်းများဖြင့် ထိတွေ့ပြီး တောက်ပသွားနေသည်။ ဝင်လုဆဲဆဲ လရောင်ခြည်များမှာ မှိန်ဖျော့နေပြီ။ အရုဏ်ပိုင်း၌တိုက်ခတ်သော လေပြေထဲတွင် တဖက်ခြံမှ သင်းမြသော စပယ်ရနံ့များ ပါလာနေဆဲပင်။ ကျနော်သည်သူမကြည့်မီ မျက်လုံးကိုပြန်၍ မှိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်ဝေသည် သူ့ ကိုယ်ကိုကျနော် ဖက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလူးလိုမ့်ပြီး တစောင်းလှည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်သူ့ လက်တဖက်ကို ကျနော် ပခုံးစွန်းပေါ်သို့

ခပ်ဖြည်းဖြည်းတင်လျက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးနေသည်။ ပူနွေးသောအတွေ၊
နူးညံ့သောအတွေတို့ဖြင့် သူ့လက်ကလေးများသည် ကျနော် ပခုံးသားထဲဝယ် နစ်မြုပ်နေလျက်။
သူ့ အသံသည် ဤအခန်းကိုရော၊ ကျနော် ကိုရော၊ သူ့ကိုသူရော နှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့
ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။

“ ကိုကို- ကိုကို ” ဟု

သူ၏ တိုးတိုးညင်ညင် ခေါ်နေသံသည် သူနှင့်ကျနော် နောက်ဆုံးကာလ၏ အဆုံးသတ်ပိုင်း
အချိန်တိုကလေးမှာ ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီဟု တပ်လှန့်သံ ဖြစ်နေသည်။

ဤအသံမှာ နောက်ဆုံးကြားရသောအသံ။ ဤအသံသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှ လူးလှိမ့်
တက်ပြေးလာပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ ပြန်၍ ဆင်းပြေး သွားကြတော့မည့်
လှိုင်းလိပ်ကလေးများ၏ သဲသောင်ပြင်ကမ်းကို နှုတ်ဆက်နေသံနှင့်တူနေသည်။
လှိုင်းလိပ်ကလေးများသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေနဖူးစ သဲပြင်ပေါ်သို့လာ၍ လွှမ်းသွားသည်။
ထို့နောက် ပင်လယ် ကမ်းစပ်ကို ထိခတ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ တဖန် ပြန်၍
ဆော့မြူးပြေးဆင်းသွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ပြေး လာကြပြန်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းနဖူးကို
အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ထိခတ်နေသည်။

သို့သော် သည်အကြိမ်လာခြင်း ကား နောက်ဆုံးအကြိမ်။ နောက်တကြိမ်တဖန် သူ့ အသံကို
ကြားရရန် အကြောင်းမရှိတော့။ လှိုင်းငယ်တို့သည် သဲပြင်သောင်စကို နောက်ဆုံး အကြိမ်လာ၍
နှုတ်ဆက်သွားပြီးနောက် မမြင်စွမ်းနိုင်အောင် ကျယ်ပြောလှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲအတိုင်း
အဆုံးအစ မရှိတော့သည်အထိ ပြေးသွားလျက်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေသည်လည်း သူ့ မူရင်းနေရာ၌ မရှိတော့ဘဲ အဝေးကြီးဆီသို့ ထွက်ပြေး
ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။ မိုးလင်းတော့မည်။ ခွဲခွာ ကြရတော့မည်။ နောက်တဖန်ဝေနှင့်
ပြန်၍ဆုံတွေ့ရန် ဝေ့ မျက်နှာကို တဖန် မြင်တွေ့ရန် ဝေ့အသံကို တဖန်ပြန်၍ ကြားနိုင်ရန် ဖြစ်သော
အကြောင်းမှန်သမျှမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပါပြီ။

“ ကိုကို၊ ထကွယ်၊ လေးနာရီလောက်တောင် ရှိပြီမူတ်လား၊ ကိုကို တမင်မြဲနေတာ၊
လူညစ်ပတ်ကြီး၊ မကောင်းဘူး ”

ဟုဝေ၏ ပြောနေသံမှာ ချို့လွင့်နေလျက်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများ၏ အတွေမှာ နွေးနေလျက်။
သူ့ ကိုယ်လုံးကလေး၏ အတွေမှာ အိမ်နက်နေလျက်။

သူ့ အသက်ရှူသံမှာ စွဲမက်ဖွယ်ရာ ဖိုလှိုက်မောသံ၊ မြူချိုသံပါနေလျက်။ သူသည်
ဖောင်းမို့နေသော ပါးဖြင့် ကျနော်ပါးကိုတင်းကျပ်စွာ ထိကပ်ထားနေသည်။

ကျနော်သည် ငြိမ်နေမြဲပင်။ လူးလွန့်လှုပ်ရှားမှု အလျင်းမပြုသေး။ ဤအတိုင်းပင် အချိန်အပေါင်းမှာ
ရပ်တန့် နားနေစေချင်သည်။ အချိန်ကား တားဆီး၍ ရနိုင်သော အရာမဟုတ်ပေ။ ယခုအချိန်မှာ
သူနှင့်ကျနော် ခွဲခွာကြရတော့မည့် အချိန်ဖြစ်သည်ကို ဝေသည် အလျင်းမသိ၊ မရိပ်မိသေးပေ။

ဤကဲ့သို့ ဤနည်းဖြင့် ညင်သာလှစွာ၊ အေးငြိမ်းလှစွာ၊ စကားတလုံးမျှ အခြေအတင် မပြောကြဘဲအလွန်လှပစွာ သူနှင့် ကျနော်ကွဲကွာရလိမ့်မည်ဟူ၍ ဝေသည် ဘယ်စဉ်အခါကမျှ တွေးတောခဲ့မည်မဟုတ်။

ဤသို့ မခွဲခွာရရန်သို့ ခုခံ ကာကွယ်ခွင့်ကလေးမျှပင်မရှိ။ အကြောင်းပြ တောင်းပန်ခွင့်ကလေးမျှပင် မရှိ၊ အသနားခံယူခွင့်ကလေးမျှပင် မရှိ။ မည်မျှလောက် အေးစက် တည်ငြိမ်တိကျမှန်ကန်ပါသနည်း။ ဤအိမ်ထောင်ရေး တရားခုံရုံးသည် ထုချေခွင့်ပြုသည့် တရားခုံရုံးမဟုတ်။ ကလိန်ဉာဏ်ဆင်၍ လှည့်စားခွင့်ပြုသည့် တရားခုံရုံးမဟုတ်။

သူ့ ကို ကားဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကျနော် ပြန်လာ၊ အိမ်တံခါးပိတ်၊ အလုပ်ထွက်စာတင်၊ ဤမြို့ ကြီးမှ တခါတည်းအပြီးအပိုင် ထွက်သွား။

“ ဒီမျက်လုံးက တမင်မှိတ်ထားတာ၊ ဖွင့်စမ်းပါ ဆိုမှဘဲ ကိုကို မကောင်းတော့ဘူးကွယ်”

သူ့လက်ဖြင့် ကျနော် မျက်ခွံကို ကိုင်ပြီး ဆွဲဖွင့်နေသည်။
ထို့နောက် သူ၏ ချိုလွင်သော တီးတိုးရယ်သံသည် ဤနောက်ဆုံး အိပ်ခန်းကလေးကို သာယာစွာ ရပ်ပတ်နေသည်။ ဤနောက်ဆုံး စက္ကန့်အချိန်ကလေးမှာ ကုန်ဆုံးနေပြီ။
ဤအချိန်ကလေး အတွင်းဝယ် ဒေါသစိတ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဆွေးမြေ့စိတ်၊ ရင်ထုမနာ ဒေါမနဿ စေတသိတ်၊ ချစ်စိတ်၊ မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်စိတ်အားလုံးသည် ကျနော်နှလုံးသားပေါ်ဝယ် ရောမွှေဖြစ်ပေါ်လျက်။
ထိုဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့်ပင် နာကျင်ထုံထိုင်းနေပါပြီ။ မြို့ကြီး၌ ကိုခင်ထွန်းကြီးစီးသွားသည့်ရထား ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျနော်သည် တယောက်တည်း တံတားကြီးဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တညလုံးပင် တွေးတောလျက် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချသည်။
ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပြောင်းလဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်၊ ခိုင်မြဲ စွဲမြဲနေသည်။ အရုဏ်လာမှ ကျနော်သည် အမေအိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး အဖွား သဂြိုဟ်ပြီးသည်အထိ မစေင့်တော့ပဲ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပြုမူရန်မြင်ကြီးသို့ ပြန်ပြေးခဲ့၏။

မြိုင်ကြီးသို့ ညနေခင်းပိုင်း ရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းစားပွဲတွင်ထိုင်လျက် အလုပ်ထွက်စာကို ကောက်ရေးခဲ့လေသည်။ ဝေနှင့်ကျနော်သည် ပြန်၍တွေ့ ဆုံရန် မရှိတော့ဟူ၍ ထင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဝေနှင့်ကျနော်ကား ရေစက်ကြွင်းကျန်နေသေးလျက်ပင်။

အလုပ်ထွက်စာရေးနေ၍ တပိုင်းတဝက်အရောက်တွင် ခြံရှေ့သို့ ဝေရောက်လာသည်။ ဝေသည် တပတ်ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ပင်လယ်၏ကမ်းခြေကို နှုတ်ဆက်ရန် လှိုင်းလိပ်ကလေးများသည် တကျော့ပြန်၍ လူးလိုမ့်တက်လာပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသောင်ပြင်ပေါ်သို့ တဖန်ပြန်၍ လွှမ်းမိုးပြန်လေသည်။
ထိုအချိန်တွင်ပင် ဝေသည် အိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်ရပ်သော မြင်းလှည်းပေါ်မှ အိမ်ဘက်သို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်လေသည်။

“ ကိုကိုရေ ကိုကိုရေ ” ဟု သူသည် လှမ်းအော်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းသက်နေသည်။

“ ဒီမယ် ကုန်တွေ လာချကူပေးပါအုံး၊ ဧည့်သည် လာတာလေ၊ ဘာငေးနေရတာလဲ ”

သူ၏ရယ်မောလိုက်သံမှာယုံ့လွင့် လာပြန်သည်။

ခဏမျှ ကျနော်သည် ငေးမောနေ၏။ ထို့နောက်ရေးလက်စ တန်းလန်းအလုပ်ထွက်စာကို
သိမ်းဆွေကြီး၏ စာသိမ်းထားရာ စာပွဲအံ့ဆွဲကို ဖြည်းဖြည်း ဆွဲဖွင့်ပြီး အပေါ်မှ ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး
သော့ကို ပြန်ခတ်လိုက်သည်။

သည်အခါတွင်ကား ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အမှန်ပင်။ သည်တကြိမ် သူပြန်ရောက်လာသည်မှာ
အိမ်မက်ထဲတွင် ရောက်၍လာသကဲ့သို့ ကျနော်သည်လည်း အိပ်မက်တခုကို ကယောင်ကတမ်း
မက်နေသကဲ့သို့။ ကျနော်သည် စာပွဲထိပ်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး ခြံမှ သူကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

သူ့ မျက်နှာပေါ်မှ ဝေနေသော၊ လှနေသောအပြုံး၊ မြင်းလှည်းနံဘေးမှ သူရပ်နေပြီး
လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေပုံကို အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်တွေ့နေရသကဲ့သို့ပင်။

“ လာပါဆိုမှဘဲကွယ်၊ ငေးနေလိုက်တာ ”

သူနှင့်ကျနော်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကွဲကွာလာခဲ့ပြီးသလိုပင် ထိုအခိုက်၌ ကျနော် စိတ်ထဲ၌
ထင်နေသည်။ သူနှင့်ကျနော်သည် မည်သို့မျှ မပတ်သက်တော့။ သူသည် ဤကျနော်အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာနေသည့် လမ်းပေါ်မှ မိန်းမတဦးမျှသာဖြစ်၏။

မနေ့တနေ့ကပင် သူသည် တည၌ ပွဲကြည့်အပြီး နံနက် နှစ်နာရီလောက်
မိုးမလင်းသေးမီမှောင်ရိပ်လမ်းကို ဖြတ်ကာ သူ့အမေအိမ်သို့ အိပ်စက်ရန် သွားခဲ့သေးသည်။ သူ့
အမေအိမ်တွင် ထိုသူနှင့် သုံးရက်မျှအတူ အိပ်ခဲ့သေးသည်။ သိမ်းဆွေကြီးရှိရာ ဘူတာ၏
ကုန်တွဲများကြားတွင် လူတယောက်နှင့် နေရာအရာ သွားခဲ့သေးသည်။

ခု သူသည် မြိုင်ကြီးတွင် ကျနော်နှင့်အတူ နှစ်ရက်တန်သည် သုံးရက်တန်သည် အိပ်စက်ရန်
လာနေသည်။ မြို့သစ်ကလေးတွင် နေစဉ်ကသာဤအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ပြီးယခုလို ပြန်မြင်လိုက်ရလျှင်
ကျနော်သည် ပြေးထွက်သွားပြီး ရက်ရက်စက်စက် အပိုင်းပိုင်း အထစ်ထစ် ခုတ်သတ်ပစ်လိမ့်မည်။
ယခုမူ ဒေါသမရှိတော့သလိုပင် ကျနော်သည် တည်ငြိမ်နေ၏။

သူနှင့်ကျနော်ကား မပတ်သက်တော့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူသည်ကျနော်ချစ်သော ဝေမဟုတ်တော့၊
ကျနော် ထံမှ အခွင့်အရေးသို့မဟုတ် ငွေကြေးကို ရယူလိုပြီး သူ့ကိုလာ၍ ပေးအပ်အရောင်းအဝယ်

ပြုနေသူ မိန်းမတစ်ဦး၊ သူနှင့်မိမိသည် မည်သို့မျှ ပတ်သက်တော့သည်မဟုတ်၊
သူ့ဖာသာဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ မိမိနှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်တော့ဟု ကျနော်သည် တွေးတောနေ၏။

“ လာလေ ” ဟုသူက ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျနော်သည် စာပွဲမှ ဖြေးဖြေးလေးလေး ထလိုက်ပြီး အိမ်နိမ့်ကလေး၏ လှေကားထစ်များအတိုင်း
လေးလေးလံလံ ဆင်းသက်သွားသည်။

နွေ၏ ညနေဆည်းဆာသည် ကျနော် ငှက်ပျော ဥယျာဉ်ကလေးခြံဝနှင့်ခြံရှေ့
သီတာမြသားအပေါ်တွင် ကျနေသည်။ ငှက်ပျောဥယျာဉ်ကလေး၏ အလယ် အုတ်ခဲနီလမ်းမှ
ကျနော်ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားနေသည့် အခိုက်တွင် ဝေသည် ကျနော်ကို
လှမ်းမျှော်ငေးမောကြည့်နေသည်။ ဝေ့ မျက်နှာပေါ်မှ ထာဝစဉ်တောက်ပပွင့်လန်းနေတတ်သော
အပြုံးများမှာ မှိန်ဖျော့လာနေသည်။

ကျနော်သည် ခြံရှေ့ဝင်းဝ သူ့ရှေ့ရပ်လိုက်လျက်

“ ကိုယ်ခေါင်းတွေ သိပ်မူးနေလို့ဝေ ” ဟု တိုးသက်ညင်သာစွာပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် မြင်းလှည်းသမားအကူအညီယူပြီး ငပိ ငခြောက် ခြင်းများကို
အိမ်ရှေ့သို့သယ်ယူနေသည်။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းလှည်းသမားအား ငွေပေး ချေနေပြီး
“ မနက်ကျရင် စောစောလာခဲ့နော် ဦးလေး၊ ငါးနာရီခွဲ လောက်လာခဲ့ပါ ” ဟု ပြောနေသံမှာ
ချိုလွင်နေလျက်။

မြင်းလှည်းသည် ခြံဝမှ သီတာမြသား၏ အကွေ့ဘက်သို့ မောင်းနှင်ပြေးသွားသည်။
မြင်းခွာသံများသည် ခြံရှေ့နှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့ပင် မေ့ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။
ဝေသည် ကျနော်ရပ်နေရာခြံဝ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ငါးပိခြင်းများသယ်ရသဖြင့်ဝေနဖူးပြင်၌ ချွေးဥ ကလေးများ စီရီနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ
ချွေး၏ရနံ့သည် ထိုအချိန်၌ ခြံဝတွင်စိုထိုင်းလျက် ရှိနေသည်။
ထိုအခိုက်အတန့် ကလေး၌ ကျနော်သည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သူ့ကို တခါကလိုက်အခေါ်
သူစပါးသယ်နေခဲ့သည် ကိုအမှတ်ရသွားသည်။ ထိုအခါကလည်း သူ တွင်ဤကဲ့သို့
ချွေးဥကလေးများ စိုထိုင်းနေလျက် သူ့ မျက်နှာကလေးမှာ ချွေးများကြောင့် လန်းဆန်းနေသည်။
ထို့နောက် ဟေမန်တွင် ဈေးရောင်းနေစဉ်က သူ့ဈေးကုန်များကို ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နှင့်
သယ်သည်ကို အမှတ်ရပြန်သည်။

သူသည် ကျနော် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး

“ ကိုကိုနေမကောင်းလို့လား ” ဟုတိုးတိုးမေးလိုက်သံမှာ ဟေမန်တွင် နာမကျန်းစဉ်က
မေးလိုက်သံနှင့် မခြား။

“ ကောင်းပါတယ် ဝေ၊ ခေါင်းထဲကနဲ့နဲ့မူးတာပါ ” ဟု ကျနော်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လမ်းကလေးထဲတွင်သူသည် ဘေးချင်း ယှဉ်ကပ်လျက် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကလေးမှာ ကျနော် ကိုတိုးဝှေ့နေသည်။ သူသည်ကျနော် လက်ကို သွေးစမ်းကြည့်ရန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ခွဲကြရတော့မယ်ဝေ၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ပြင်လို့မရတော့ဘူး၊ မင်းက မင်းလမ်း မင်းသွား၊ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်လမ်း ကိုသွား၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ခွဲရတော့မယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်မပြောနိုင်ဘူး ဝေ ” ဟုပြောလိုက် လိုသောဆန္ဒပေါ်လာသည်။

ထိုသို့ ဖွင့်လှစ်ပြောလိုက်လျှင် အခြေအနေမှာ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့လောက်အောင် ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည်။ ထို့နောက် သူက ဖက်၍ငိုယိုတောင်းပန်။ အမှားဝန်ခံလိုက်လျှင် ကျနော်သည်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်တော့ဘဲ ပျော့ညံ့စွာ အရှုံးပေးပစ်ချင် ပေးပစ်လိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်ကို စိတ်မချ၊ မိမိ၏ ပျော့ညံ့သောစိတ်နှလုံးသားကို စိတ်မချနိုင်။

“ဒါဖြင့် ဝေနောက်တခေါက် တော်တော်နဲ့ မသွားသေးဘူးကိုကို၊ တော်ကြာကိုကိုတယောက်ထဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေရင်ဒုက္ခ၊ ဒီတခါအထည်ကချည့်သုံးရာကျော်ကျော် မြတ်တယ် ကိုကို၊ တောဘက် ဆင်းရောင်းတာ၊ ဒီကရှေ့ တောတွေဖက်မယ်ဖောက်သည် ရထားလို့မြန်ပါတီ၊ ဟိုမယ်ကြာလှရင် သုံးရက်ဘဲ၊ ဟုတ်တယ်လောဘကို နဲ့နဲ့ပါးပါတော့ လျော့ထားအုံးမှဘဲ၊ ဒီမယ် ကိုကိုတယောက်ထဲ ကိုယ့် ဖာသာချက်စား၊ ကိုယ့် ဖာသာ အဝတ်လျှော်ဖွပ်နေရတာ ဝေသနားလာဘီ”

ဤစကားများမှာမူဝေသည် သူ စေတနာ အရင်းအတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျနော်တွေးနေမိသည်။

ဟေမန်တွင်နာမကျန်းစဉ်က ဝေသည် မိခင်တဦးနှင့်မခြားသော မေတ္တာဖြင့် ပြုစုခဲ့သည်ကို ပြန်အမှတ်ရနေသည်။ အလေးအပေါ့ သွားသည့်ကိစ္စကပါ မကျန်အောင် သူသည် ပြုစုခဲ့သည်ကို သတိရပြီး ရင်ထဲ၌ နာကျင်နေသည်။

“ မလိုပါဘူး ဝေ၊ ကိုယ်ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေ ဒီမယ် သုံးရက်လောက် ရောင်းရင် တင်လာတဲ့ကုန် ကုန်မယ်မဟုတ်လား၊ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိတာသာလုပ်ပါ၊ ကိုယ်တို့က ညားစ လင်မယားမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ ဝေ ”

“ ကိုကိုတခုခုဖြစ်နေသလိုဘဲ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဝေသွားတော့မယ်ဆိုရင် ကိုကိုဘဲ ရက်တွေရွှေရွှေ ခိုင်းတယ် ”

“ ကိုယ် အမှန်ပြောတာပါ။ ကိုယ်တို့အတွက် အဓိက ထားရမှာက စီးပွားရေးဘဲ မှုတ်လား၊ ဝေပြောနေကျ စကားလေ၊ စီးပွားရေးမရှိရင် လူလူချင်း အနှိမ်ခံသတ္တဝါဖြစ်နေရတယ် ဆိုတာ၊ ဝေ့ မိသားစုကို လူအထင်သေးခံနေရတာ စီးပွားရေး ကြောင့် ဆို ဝေ၊ ကိုယ့်အမေက ဝေ့ကို အထင်သေးတာ စီးပွားရေးကြောင့်ဘဲဆို”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုတခုခုပြောင်းလဲနေပါဘီ”

“ ဒါတော့ကိုယ်မပြောင်းလဲတတ်တဲ့လူဆိုတာ ကိုယ်တို့ခြောက်နှစ်ကျော်အောင် ပေါင်းလာခဲ့ပီဘဲ၊ ဝေ သိပါတယ်”

ဝေက ကျနော်မျက်နှာကို တခုခုရှာဖွေနေသလို ကြည့်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တတ်နိုင်လျှင်ကျနော်သည် အခါတိုင်းက အတိုင်းရယ်စရာ တခုခုပြောပြီး လွတ်လပ် ရွှင်လန်းစွာ ရယ်မောပစ်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု တွေးနေ၏။ သို့သော် ရယ်၍ကား မရနိုင်ပေ၊ ကျနော်သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားထင်ကို နှိပ်ထားလျက် အိမ်ရှေ့ တန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဤညနေနှင့်နောက်နေ့များတွင် မိမိ၏စိတ်နှလုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြေလျော့သွားရန် မည်ကဲ့သို့ တောင့်ခံ ထားရပါမည်နည်း။

ဤရက်များ၌ တခုခုဖြစ်တော့မည်ထင်ခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာက အံ့ခဲကျိတ်မှိတ်ထားသမျှတို့ ရုတ်တရက် စုပြုံပေါက်ကွဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ညအိပ်ပျော်နေစဉ်၌ သူ့ကို သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်မိလိမ့်မည်။

သို့မဟုတ်ပြဿနာများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်ပြီး ကျနော်သည် တဖန်စိတ်အား လျှော့ပြန်လျက် ဤငရဲတွင်း အိမ်ထောင်ရေး၌ သံသရာပြန်လည်ချင် လည်နေမည်။

သို့သော် ထိုလေးရက် အချိန်မှာ သိုသိုသိပ်သိပ် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ဖြင့်ပင် ယခင်ရက်ပေါင်း များစွာက အတိုင်း အလွန်ညင်သာစွာ အေးငြိမ်းစွာဖြင့် ကုန်ဆုံးလိုက်လာနေသည်။

ထိုလေးရက်တာကာလ၌ အကြိမ်ကြိမ် ပေါက်ကွဲတော့မည် ကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်ကျနော် အရုံးပေးတော့ မည်ကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုလေးရက်တာ ကာလ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို ကျနော်သည် စက္ကန့်နှင့် ဖွဲ့တွက်၍ မှတ်မိနေသည်။

သူ ပြောခဲ့သည့်စကား၊ သူလှုပ်ရှားမှု၊ သူပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးများ အားလုံးကိုပင် စိတ်ထဲ၌ စွဲထင်မှတ်မိနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ မနေ့ညနေကမူ ကျနော် ပြတင်းဝတွင် ရပ်နေစဉ်၌သူသည် လူနေတော့မည် မဟုတ်သည့် ဤအိမ်ကလေး၏ ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်ကို ဖယောင်းတိုက်နေသည်။ မနက်ဖက်သွားရန် အတွက် သူအထည်များ ဝယ်ယူခဲ့ပြီးလျက် ငဝါ၊ ငါးခြောက်များ အားလုံး ရောင်းချခဲ့ပြီးပြီ။

သူသည် တခေါက်ပြန်လာပြီး ပြန်သွားတော့မည် ဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်တကားကြည့်လေ့ ရှိသည့်အတိုင်း

“ဘိုင်စကုပ် ကြည့်ရအောင်ကိုကို” ဟု ကြမ်းတိုက်နေရာမှ လှမ်းပြောခဲ့သည်။

ကျနော်သည် ခေါင်းယမ်းခါလိုက်လျက် “ကိုယ်ခေါင်းမူးနေတုန်းဘဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝေသည် ကြမ်းတိုက်အဝတ်ကို လက်မှကိုင်ပြီး
ပြတင်းဝအနားသို့လာရပ်လေသည်။အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်မပြဘူးဟုဆိုသဖြင့် သူ့ မျက်နှာမှာ
စိတ်ကောက်မှိုင်းညို့ သွားသည်။

“ကိုကို တကယ်ခေါင်းမူးနေတာလား ဝေမနက်ဖြန်ကာသွားဘို့ ကားကိုတောင် ချိန်းခဲ့ပီးဘီ၊
ဒုက္ခဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ ဖေါက်သည်ပေးခဲ့ရမှာဆိုတော့ နှစ်ရက်ပဲ နေမှာပါ ကိုကို” ဟုပြောရင်း
သူသည် ကျနော်မျက်နှာကို မေါ့ကြည့်နေသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဝေ့မျက်လုံးများမှာ ဆည်းဆာနေခြည်အောက်တွင် အရည်ရွှန်းလဲ့
တောက်ပနေသည်။

“ဝေ မနက်ဖြန်သွားတော့မှာဘဲ၊ အေးလေ သွားပေါ့”

“မသွားရသေးဘူးလား၊ အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ ကွယ်၊ ဝေ သွားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး၊
စိတ်မဖြောင့်တော့ဘူး၊ ကိုကို နေချင်သေးရင် နေအုံးမယ်လေ”

“ကို ဘယ်လိုပြောမိလို့ လဲ ဝေ”

သူသည် ကျနော် လက်မောင်းတဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ကျနော်မျက်နှာနှင့်
ထိကပ်ခမန်းတိုးကာ ကျနော်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည်။ အတွင်း၌
ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်ထားသမျှကို ဝေ တွေ့မြင်သွားပြီဟု ထင်ရသည်။ အလင်းရောင်ပျံ့၌ သူ
နှုတ်ခမ်းမှာ ပွင့်ဟနေလျက် သူ့ ပါးကလေးမှာ နီထွေးနေကာ သူ့ နဖူးပြင်စပ်၌ ဆံညွန့် ကလေးများ
လှပစွာ ကျနေသည်။

သူသည် အစဉ်အမြဲ လှပနေတတ်သော ချစ်စဖွယ်အရုပ်ကလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကိုကို စကားပြောတာ တမျိုးဖြစ်နေဘီနော်၊ ကိုကို တခုခု ဖြစ်နေပါဘီ၊ ဝေ့ ကို ပြောစမ်းကွယ်၊
ကိုကို ဘာဖြစ်နေသလဲ ဝေ့ကိုပြောစမ်း၊ ဝေ အခုလိုသွားလာနေတာ ကိုကိုမကြိုက်တော့ဘူးလား၊
ကိုကို မကြိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ဝေ သွားကို မသွားတော့ပါဘူး၊ကိုကို အဲဒီလို
အုံ့နွေးနွေးကြီးလုပ်နေတာ သိတ်ဆိုးတာ၊ ပြောစရာရှိတာ ဘယ်တော့မှ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာမူတ်ဘူး၊ အခု ဝေ ပေါင်ခွဲတဲ့ရွှေတွေလဲ အကုန်ပြန်ရွေးပီးဘီ၊

အမေ့အိမ်ဆောက်နိုင်အောင်လဲ လုပ်ပေးပီးဘီ၊ ငွေ နဲ့နဲပါးပါးလဲ စုဆောင်းမိ အခြေတွယ်ထားပီးဘီ၊ အမှန်တော့ ဝေ ကိုကို့ တယောက်ထဲ ထားရစ်ခဲ့ပီး သွားသာ သွားရတာ သိပ်စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ပြောလေ”

ထိုအခါ၌သူ့ ကို ကျနော်ရင်ထဲ ခံစားနေရမှုများ အားလုံးဖွင့်၍ ပြောချင်သည့် ဆန္ဒများပေါ်ပေါက်လာနေသည်။ သူ့ ကို ကုန်အရောင်းအဝယ်မသွားပါနှင့်ဟု တားလိုက်ချင်၏။ သို့သော် ထိုစိတ်ထိုဆန္ဒတို့ ကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ချိုးနှိမ်ပစ်ရတော့သည်။ ယခုအခါတွင်မှ ထိုကဲ့သို့ ဆက်လက်နေထိုင်လျင်လည်း ပြီးခဲ့သော အမှားအယွင်းတို့ သည် သူနှင့်ကျနော်ကြားဝယ် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများ အဖြစ်ဖြင့် အစဉ်အမြဲ ကြား၌ ခြားနေတော့မည်။

နောင်အခါ၌ သံသယတို့ ဖြင့် ထာဝစဉ်ရှုပ်ထွေး စိတ်မချမ်းသာရသော အိမ်ထောင်ရေးတခုသာလျှင် ဖြစ်နေတော့မည်။ မှားခဲ့ပြီးသော အမှားဆိုသည်မှာ ပြန်လှည့်ကြည့် အချိန်မှန်သမျှ နောက်ပြန်ဆွဲ၍ရနိုင်သည်မဟုတ်။ စွန်းမိသော အမဲကွက်မှာ စွန်းထင်းနေမြဲသာ ရှိမည်။ ဤအမဲစက်သည် အိမ်ထောင်ရေး၌ အစဉ်သဖြင့် ရွံရှာဖွယ်ရာအဖြစ် ထာဝစဉ်နောက်ပြန် မြင်နေရလိမ့်မည်။ ကျနော်သည် မှောင်ရီရီထဲတွင် သူ့ လက်ဖဝါးကလေးတဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖြစ်ညစ်လိုက်မိလေသည်။

ဟိုစဉ်က စပါးသယ်အလုပ်သမလေး ခင်ဝေ၏လက်မှာ အသားမာဘုများပင်ဖြစ်နေ၍ ကြမ်းထော်နေပြီး ယခု မခင်ဝေ၏ လက်ချောင်း သေးသေးမျှင်ကလေးများသည် နုညက်ပျော့ပျောင်းစွာ ကျနော်လက်ဖဝါးပြင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည်။ သူ ကိုခိုးပြေးလာသည့်ညက မိုးစက်မိုးမှန်များထဲတွင် သူ့ လက်ကြမ်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသောအခါဝယ် အတွေ့ အာရုံအားဖြင့် နွေးထွေးနေပြီး ယခုကား ထိုနွေးထွေးမှု အတွေ့ အာရုံအစား ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဆွေးမြေ့ဖွယ်ရာများသာ ပေါ်ပေါက်နေသည်။ သို့သော် ထိုညကကဲ့သို့ ဝေ အသက်ရှူသံများမှာမူ မောလျနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပြောလေကိုကို၊ ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုကိုဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်”ဟု သူ့ စကားပြောနေသံသည် ဤပြတင်းဝ၌ဆွတ်ပျံ့ ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များပြည့်သိပ်လာနေသည်ကိုပင် မြင်ရသည်။

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဝေ၊ မင်းစိတ်ထင်လို့ ပါ”

“မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ဖွင့်ပြောစမ်းပါ၊ ဝေ တို့ မြိုင်ကြီးကိုရောက်လာရတာ မှားဘီထင်တယ်၊ သိပ်မှားဘီထင်တယ်”

“ဘယ်မှားမလဲ ၊ ကိုယ်တို့ စီးပွားရေး ဘယ်လောက်တက်နေပလဲ၊ ဝေ အမေ
တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်သွားရတာ မြိုင်ကြီးကို ပြောင်းလာရလို့ မို့ လား၊ ကိုယ် ခေါင်းမူးနေလို
ပါ၊တွေ့ လေရာတွေ ရှောက်တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ဝေ”

သူ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ဖိတ်စင်ကျလာနေသည်။ ကျနော်သည် ပြတင်းဝတွင်
နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှိပ်ထားလိုက်သည်။ ဤအချိန်များ မြန်မြန် ကုန်ဆုံးစေချင်သည်။
ဤစိတ်နှလုံး ကြေကွဲဖွယ်ရာ အချိန်များ မြန်စွာ ဆုံးခန်းတိုင်ပါစေတော့။

ယခုလည်း သူသည် အိပ်ရာထဲတွင်
“ဒီမျက်လုံးကြီး ဖွင့်စမ်းပါ”ဟု တိုးတိုး ပြောပြီးရယ်နေလျက်။
ထိုရယ်မောရွှင်ပျသံ ကလေးသည် ဤ အိပ်ခန်းကလေးကို သာယာချမ်းမြေ့မှုအပေါင်းဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းပေးနေသည်။ သူသည်ပါးချင်းထိကပ်ထားရာမှ ခွာလိုက်ပြန်လျက် ကျနော်မျက်နှာပေါ်တွင်
နှာတံဖြင့် မထိတထိ ဖိကပ်ထားသည်။ ထို့နောက် နွေးထွေးသော သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့်
ထိကပ်ထားပြန်သည်။

ယခုလည်းကျနော်သည် ဆုံးဖြတ်ထားသမျှကို ပစ်ပယ်လိုက်ပြီး သူ့ ကိုအလုံးစုံ
ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒများ ရင်ပြင်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်လာနေပြန်သည်။ ထိုဆန္ဒများကို
တောင့်၍တင်း၍ ရပ်ခံထား၏။
ဤအချိန်ကလေး၌ ခွဲကြရတော့မည် ဟူသော အသိသည် စိတ်နှလုံးကို နှိုးဆွပေးထားနေသည်။
တင်းထားသမျှ စိတ်များကို အဆုံးစွန်အထိ လျော့ချလိုက်ရမည် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
ဤအချိန်ကလေး၌ သူ့အသံကို မကြားနိုင်တော့အောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်မောကျနေလိုက်လျှင်မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

နောက်ဆုံး၌ တင်းခံနေသမျှကို ရုတ်တရက် ဖြေချလိုက်ပြီး ကျနော်သည်
သူ့ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ကလေးကို အတင်းအကျပ်ဆုံးပွေ့ဖက်လိုက်တော့သည်။ အရုပ်ကလေးလို
ဖျစ်ညစ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဝေသည် ကျနော်ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
အသက်ရှူမရတော့အောင်ပင် မွန်းကျပ်နေသည်။ သူ့ပါးကို အထပ်ထပ် အပြန်ပြန်၊
အထပ်ထပ်အပြန်ပြန် နှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူသည်လည်း ကျနော် ကို
အတင်းအကျပ်ပြန်ဖက်ထားသည်။
ဝေ အသက်ရှူသံမှာ မောပန်းလာသည်။ လရောင်ခြည်ထဲတွင် ဝေမျက်လုံးများမှ
အရည်လဲရွှန်းတောက်ပလာသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ နီထွေးနေသည်။
ထိုအခါတွင် ဝမ်းနည်း ဆွေးမြေ့စိတ်များသည် ကျနော်တကိုယ်လုံးကို အစိမ့်စိမ့် ဝါးမျိုနေသည်။

“ကိုကို၊ ကိုကို၊ လွှတ်အုံးကွယ်၊ နဲနဲ ရှော့ပေးပါအုံး၊ ဝေမနေတတ်တော့ဘူး၊ အသက်ရှူလို့လဲ
မရတော့ဘူး”
ကျနော်သည် ဖြည်းဖြည်း ဖြေလျော့ လွှတ်လိုက်သည်။

လှိုင်းလိပ်အိနေသော သူ့ဆံပင်များသည် ကျနော် ပါးပြင်ကို ပွတ်တိုက်နေဆဲ။ သူ့အသက်ရှူငွေသည် ကျနော် ပါးပြင်ကိုဖြတ်သန်းနေဆဲ။ နွေးအိသော သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ထိကပ်ထားဆဲ။ သို့သော် ယခုအခါ၌ အာရုံခံစားစိတ်သည် ကျနော် စိတ်နှလုံး၌ အလျင်းမရှိနိုင်တော့ပါ။ ယခုအခါ၌ ဖြစ်ပျက်နေမှုအပေါင်း၊ သူ့ကိုအလုံးစုံ ဖွင့်လှစ် ပြောပစ်လိုက်တော့မည်။

ထို့နောက် သူနှင့် ကျနော်သည် မြိုင်ကြီးမှလည်းကောင်း၊ သူနှင့် ကျနော် အသိ အပေါင်းအသင်း ရှိသမျှနေရာ အပေါင်းမှလည်းကောင်း၊ ခိုးပြေးသလို ထွက်ပြေး သွား တော့မည်။ နောက်ထပ်ဘဝသစ်တစ်ခုကို တဖန်ဖန်ဆင်းယူမည်။ ဤအတိတ်၏ အမဲစက်အပေါင်းကို ချေဖျက်ပစ်တော့မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ကို ကျနော် အနားလေးတောင် အဝေးထက်ပို၍ ခွာခွင့်ပြုတော့မည် မဟုတ်။

“ဟော လေးနာရီတောင် ထိုးသွားဘီကိုကို၊ မြင်းလှည်းမောင်းလာသံတောင် ကြားနေဘီ” ဟု သူသည် ပြောနေ၏။

“ထတော့ကွယ်၊ ဝေဒီတခါ ဟိုမယ် ဖောက်သည် ပေးခဲ့မယ်။ မြတ်ချင်သမျှမြတ်ပေါ့၊ ဟိုမယ် နှစ်ရက်ဘဲနေပြီး ပြန်ခဲ့မယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မခွဲချင်တော့ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ခွဲနေရတဲ့ရက်တွေ မနဲတော့ဘူးနော်၊ ဝေ သွားတောင် မသွားချင်တော့ဘူးကွယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာဘဲ၊ တော်ဘီ၊ ဒီတခေါက် အမေ့အတွက်လဲ စိတ်အေးရပီဘဲ၊ အိမ်မယ်ဘဲ မခွာဘဲ အိမ်ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ပီးရောင်းတော့မယ်၊ ထတော့ကွယ်”

သူ့ဝမ်းနည်းရိပ် ဝမ်းနည်းငွေ သန်းနေသော၊ တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသော အသံကလေးမှာ ဤ အိမ်ခန်းကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့ပင်။ သူ့မျက်နှာကလေးတွင် ဝမ်းနည်းရိပ်များ ရှက်သန်းနေသည်။ မေတ္တာစစ်စစ်တို့၏ အခိုးအရိပ်များသည်လည်း သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ဖြတ်သန်းနေပြန်သည်။

ဝေသည် သူ့အလိုလိုပင် နောင်တတရား ရနေပြီထင်၏။ ယခုလရောင်ရိပ်ရိပ်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေသည့် ဝေ့ မျက်နှာမှာ စပါးသယ် အလုပ်သမလေးမခင်ဝေ၏ မျက်နှာသော်လည်းကောင်း၊ သမီးလေး စပယ်ခိုင်နှင့် ခွဲခွာပြီး ဟေမန်မှလာခဲ့စဉ်က ဝေ၏မျက်နှာကလေးအဖြစ်သို့ လည်းကောင်း ပြန်၍ ဖြစ်နေသည်။

ဖွင့်ပြောတော့မည့်ဆဲဆဲ အချိန်၌ပင် ကျနော် စိတ်နှလုံးထဲတွင် မျိုသိပ်ထားသည့် အကျိတ်အခဲ အစိုင်အခဲများ၊ နာကျည်းမှုများ ပြန်၍ ပေါ်လာလေသည်။ အမဲစက်များအတွက် ရွံရှာစက်ဆုပ်စိတ်အဆိပ်သည် ထိုအချိန်တွင် ကျနော် တကိုယ်လုံးကို တဖျင်းဖျင်း ရစ်ပတ်နေသည်။ ပျော့ညံ့သော၊ သိမ်မွေ့သော၊ မပြတ်သားသော၊ အားလျော့သော ကျနော်စိတ် အပေါင်းကို ထိုစိတ်တို့သည် ဘေးသို့ ပြတ်တောင်းစွာ လွှင့်ဖယ် ထုတ်ပစ်လေသည်။ ဘယ်မျှ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည့် ပြစ်မှုနည်း၊ ထိုပြစ်မှုအားကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ထားသူအား ဘာကြောင့် မိမိသည် ဤမျှ မေတ္တာထားနေရသနည်း။

အားလုံးကို ရုန်းကန် ဆန်တက်ပြီးနောက် ကျနော်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သွားလေသည်။
စိတ်ထဲ၌ အသက်သေသည်အထိ ကြေကွဲရသည်ပင် ဖြစ်ပါစေတော့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း
အတိအကျ လိုက်နာရမည်။ ကျနော်သည် သူ့ကို နောက်ဆုံးတကြိမ် ထပ်၍ ပွေညှစ်ပစ်လိုက်ပြီး
ဖြေလွှတ်လိုက်လျက် စက်ရုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ အိပ်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းလည်း အိမ်ခြံရံ အပေါက်ဝမှ ကြာပွတ်ရိုက်ပြီး အချက်ပေးနေသည်။
ထိုနောက်အိမ်ထဲမှ အထည်ထုပ်များကို တင်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းသည်ကုန်းပေါ်ပိုင်းမှ အဆင်း
အကွေ့ ဖက်သို့ ဖြည်းဖြည်း နှေးနှေး ဆင်းသက်သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းထွက်ခွာနေစဉ်တွင်
ကျနော်သည် ဟေမန်၏နံနက်ဆည်းဆာအလှများကို ပြန်လည် တမ်းတနေသည်။

မြစ်ပြင်ထက်ဝယ် နှင်းမှုန်များ ရစ်ကိန်းနေတတ်သည့် ဟေမန်။
ယခုမြိုင်ကြီးသည် မလှုပ်မရှက် အိပ်မောကျနေဆဲပင်။ မြင်းလှည်းသည် ကားဂိတ်ဖက်သို့
ချိုးကွေ့နေလျက် မြင်းခွာသံ တချက်ကြားတိုင်း အိမ်မှ တလှမ်းကွာလာနေခဲ့ပြီကို
ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာပင် ကျနော်သည် ငြိမ်၍ တွေးနေ၏။ ထိုအခါတွင် မြင်းလှည်းကို အိမ်ဘက်
ပြန်မောင်းနှင်သွားစေချင်သော ဆန္ဒကို ကျနော်သည် ပင်ပန်းလှစွာ ချေဖျက်နေရသည်။

လွန်ခဲ့သည့်တည့်၊ သူ့ကို သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် တညက သတ်ပစ်မိလျှင် ယခုလို
ဖြစ်ပျက်နေမှုဖြင့် ကြုံတွေ့ရမည်မဟုတ်။ ယခုကား ဝေ့ ကိုအခြားတပါးသော ယောက်ျား
တဦးနှင့်တွဲယှဉ် အိပ်စက်ရန် ကျနော်သည် လိုက်ပို့နေလျက်သား ဖြစ်နေသည်။
မြို့သစ်ကလေးမှ ဟေမန်သို့ ပြောင်းရန် မြင်းလှည်းဖြင့်ထွက်လာခဲ့စဉ်က မြင်းလှည်းပေါ်မှ သူ
လိမ့်ကျပြီး တခါတည်းသေလွန်သွားခဲ့လျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။
ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် သူသည် အပြစ်ကင်းစင်နေသည့် မခင်ဝေသာလျှင် ဖြစ်လျက် ထိုစဉ်က
သေလမ်းဖြင့် ခွဲခွာခဲ့ရလျှင် ယခုထက် အဆပေါင်းများစွာ သက်သာပေမည်။
မြင်းလှည်း ဖြတ်သန်းနေစဉ် လမ်းဘေး ဓာတ်မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်နှင့်
ဝင်လုဆဲဆဲမှိုန်ဖျော့ဖျော့လရောင်သည် တဖက်ဘေးမှ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

အိပ်ရာမှ ထပြေးလာခဲ့ရသဖြင့် သူသည် မပြင်ဆင်ရသေးဘဲ
ပကတိရိုးသားဖြူစင်သောအလှများနှင့် မခင်ဝေပင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ထမီမှာ ကပိုကရိုဖြစ်နေသည်။
သူသည် အိပ်ရာထဲမှ ထလာခဲ့သော တွန့်ကြေနေသည့် အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်နေသည်။ သူ
မျက်နှာပေါ်မှ မဝီမသအပြုံးရိပ်ကို မြင်နေရသည်။ ဤ အချိန်၌ သံယောဇဉ် ကြိုးများသည်
မြင်းခွာတချက်လှမ်းလိုက်တိုင်း တင်းကျပ်လာနေသည်။
နောက်ဆုံးတွင် ကျနော်သည် မာနအပေါင်းကို ဖြေလျော့လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းကို နှော်ပြန်၍
မောင်းခိုင်း ချင်သော ဆန္ဒ ပေါ်လာနေပြန်သည်။

“ ဝေဟိမယ်နှစ်ရက်ဘဲ နေမယ်နော်ကိုကို။ ဝေမရှိရင် ကိုကို စားရေးသောက်ရေး ဒုက္ခရောက်နေရတာဘဲ။ စီးပွားရေး လောဘတိုက်နေမိတာ ကိုကိုကို ဒုက္ခ ပေးသလိုဘဲနော်။ ကိုကိုစားဖို့ငါးသလောက်ပေါင်းယူလာခဲ့မယ်။ သဘက်ခါပြန်လာမှာ၊ ဟိုကကုန် မယူလာခဲ့တော့ဘူး၊ တော်ဘီကွယ်၊ ကိုကို နဲ့နိပိန်သွားသလားလို့၊ ဝေမရှိတုန်းများ ဖျားနေရင်ဒုက္ခ၊ ဝေ့ကို ကိုကိုသတိမရဘူးလား”

သူတိုးတိုးပြောလိုက်သံသည် တင်းခံမာကျောနေသမျှ တို့ကို ချေဖျက်ပစ်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

. “ မရပါဘူး”

“ဘာ ကိုကို”

“အော်.... သတိမရပါဘူးဝေ”

“ဟင်...”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့် အတွက် နေသားတကျ ဖြစ်နေပါပြီ၊ နေနေကျဖြစ်နေပြီဝေ၊ ကိုယ်တို့ဟာ ညားစ ဇနီးမောင်နှံမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ၊ ပြီးတော့ ဝေ့ကို ကိုယ်က ဧည့်သည်လိုသဘောထားနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလိုမှသဘော မထားနိုင်ရင်လဲ၊ ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဝေ ကသုံးရက်လောက်လာနေပြီး ပြန်သွားလိုက်၊ အခုနေအခါမယ် ဒါကိုအသစ်အဆန်းလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဖူးလေ၊ အိမ်ထောင်တခုရဲ့ အဓိက အကျဆုံး မဏ္ဍိုင်ဟာ စီးပွားရေးဘဲမဟုတ်လား။ စီးပွားရေးလူအမြင် တင့်တယ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စီးပွားရေးဘဲ လုပ်ရမယ်မဟုတ်လား၊ “ဧည့်သည် ဖြစ်၍၊ အိမ်အိုးပစ်ခွာ၊ မနေသာပါ၊ သူ့ရွာသူ့ထံ ပြန်ပေတာဘဲ” ဆိုသလိုပေါ့လေ”

ဝေသည် သူ့ကိုယ်ကို ပို၍ တိုးညွှတ်လိုက်ကာ ကျနော်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရင်း မျက်နှာမှာ မှိုင်းညှို့လာနေသည်။

“ ဒါဖြင့် မြင်းလှည်းပြန်မောင်းခိုင်းတော့မယ် ကိုကို”

မြင်းလှည်းသည်နောက်ဆုံးတွင် အကြောင်းအရာအပေါင်း၏ အဆုံးသတ်ရာဒေသဖြစ်မည့် ကားဂိတ်ဖက်သို့ ကွေ့ချိုး ဝင်လာနေသည်။ ကျနော်သည် မဟာတဟ မပွင့်မလင်း တချက် ရယ်လိုက်၏။ ထိုရယ်သံထဲ၌ ရွံ့မုန်းမှု၊ ခါးသီးမှု၊ စက်ဆုပ်မှု အပေါင်းသည် ပြည့်သိပ်ပါရှိသွားနေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကြေကွဲမှု ဆို့နှစ်မှုများပါ ရောနှောနေပြန်သည်။

“အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဝေရာ၊ မင်းအခု ရက်ပိုင်းမယ် ရူးများရူးနေသလား”

ကျနော်သည် ရယ်သံနှင့်ဆက်တိုက်ပြောလိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျနော်သည် ကားဂိတ်၌ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ကားလှဲမိုးပေါ်သို့ အထည်ထုပ်များ

တင်ပေးနေသည်။ ဝေသည် ကားပေါ်သို့တက်သွားပြီး ခရီးသည်များနှင့်ရောနှောနေလေသည်။
ကျနော်သည် နှုတ်ဆက်ရန်ကားနံဘေးမှ သူရှိရာဘက်သို့ လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျနော်သည် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး “ ကိုယ်သွားတော့မယ်ဝေ”ဟု
တိုးတိုးနှုတ်ဆက်လေသည်။

သည်တခါကျနေ့ နှုတ်ဆက်သံမှာ အတိုးသက်ဆုံး၊ အညင်သာဆုံးနှင့် ဝေအပေါ်ထားရှိသမျှ
မေတ္တာအပေါင်း၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု၊ နက်နဲမှုအပေါင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”ဟု သူ၏ ချုံမြဲသော နှုတ်ဆက်သံမှာ ပြတ်တောက်ကုန်ပြီးသည့် သံယောဇဉ်
ကြိုးအပေါင်းကို နောက်ဆုံးပြန်၍ဆက်ရန် အားအင်ကုန်ခန်း နွမ်းနယ်စွာမြှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ
ကြိုးပမ်းလိုက်မှုတခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဤစက္ကန့်တို့မှာ နောက်ဆုံး စက္ကန့်များဖြစ်၏။ အခိုင်အမြဲတည်ဆောက်ခဲ့ဘူးသည့်
အိမ်ထောင်ရေးတခု၏ နောက်ဆုံး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ
စက္ကန့်များဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဝေနှင့် ဝေးသွားခဲ့ရပါပြီ။

သည်တခါ အဖြစ်အပျက်ကား အိပ်မက်မဟုတ်တော့ပါ။ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားသော
အိမ်ထောင်ရေးမှာ နောက်ဆုံး၌ အရှိန်ကို ပြန်၍ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။

(၁၈) နိဂုံးပိုင်း

ဆည်းဆာမှာ ဖျော့မှိန် သွားလေသည်။ အနောက်ဖက်တောင်ကြော၊
သစ်တောနှင့်လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး အပေါ်ဝယ် တောက်ပနေသောဆည်းဆာ၏ အနီစွေးစွေး
ရောင်ခြည်များကို တစတစရုပ်သိမ်းသွားသည်။ အရာရာကို အမှောင်ရိပ်များသည်
ဝါးမျိုပစ်နေသည်။ ထို့နောက် လှသောဆည်းဆာမှာ အလျင်းကွယ်ပသွားကာ
နွေပေါင်းမြောက်မြားစွာ၏ ညပေါင်းမြောက်မြားစွာအနက်ထဲမှ တခုသော နွေ၏ညတညကား
ဆိုက်ရောက်လာနေတော့သည်။

ရထားပေါ်တွင် မီးပွင့်များလက်လာသော်လည်း ကျနော်ထိုင်နေရာ တွဲအလယ် ထိုင်ခုံများဘက်မှ
မီးသီးနှစ်ခု ကျွမ်းနေသဖြင့် ထိုနေရာ၌ အမှောင်ရိပ်များ ရစ်ပတ်နေလျက်ပင်။ ထိုအမှောင်ထဲမှပင်
ကျနော်သည် မမြင်ရတော့သည့် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို စိတ်ဖြင့်မှန်းဆကြည့်နေသည်။
စိတ်နှလုံးသားထဲတွင် လှုပ်ရှားလှိုင်းထနေသည်။

ကျနော်သည် တဖက်ခုံအား အပေါ်သို့ လက်ဆွဲအိတ်ကို ပစ်တင်လိုက်သည့်ခဏ၌ အမေ့ အတွက်
သောက တစွန်းတစ စိတ်နှလုံးသားထဲ ဝင်လာနေပြန်သည်။

အမေ နေမကောင်း၊

သား အမြန် ပြန်လာပါ။

မနေ့ကပင် ထိုကြေးနန်းဆိုက်ရောက်လာခဲ့၍ ကျနော်လည်းမှီရာရထားဖြင့်
အမြန်ဆုံးမြိုင်ကြီးသို့ပြေးလာနေပြီ။ အဖွားကိုပင် မသပြီဟ်ဘဲနှင့် ပြန်သွား၊ အလုပ်မှထွက်၊
အိမ်ထောင်ရေးကိုဖျက်ဆီး စွန့်ခွာပစ်လိုက်ချိန်မှစပြီး အဆက်အသွယ်
အားလုံးပြတ်တောက်ကုန်ကာ အမေနှင့် တကြိမ်မှပြန်၍ မတွေ့ရတော့။

အမေကား ကျအရွယ်ဖြစ်၍ တရိရိ အိုမင်းနေရှာလေပြီ။ ယခုအမေ့ကို အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့်
မှီမှီနိုင်ပုံမလားဟု ကျနော်သည် စိုးရိမ်နေ၏။ အမေနှင့် ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်၍ တွေ့ချင်သေးသည်။
ခလေးဘဝ တုန်းကလို အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကို ဝှက်ထားလိုက်ချင်သေးသည်။

သတ္တဝါမှန်လျှင် သေချိန်ရောက်ပါက သေဆုံးရ မည်ပင်တကား။ ငယ်သည် ကြီးသည်မဟု
သေခြင်းတရားကိုကား လွန်ဆန်နိုင်မည် မဟုတ်ပါတကား။
ကျနော်သည် အမှောင်ထဲ၌“ဟေမန်” ဟု မှန်းဆရသည့် ဘက်ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိကာ
ထိုအခါတွင် သမီးလေးကို အမှတ်ရတမ်းတနေသည်။ ဤမှာဘက် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးနှင့်
သစ်တောကြီးကို ကျော်လွန်လိုက်လျှင် ဟေမန်သို့ရောက်ပါ လိမ့်မည်။ချစ်ဇနီးနှင့် အတူ
တနှစ်ကျော်ကျော်နေခဲ့သော ဟေမန်။ ဒုက္ခရောက်နေသော်လည်း တူနှစ်ကိုယ်
စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့သောဟေမန်။ သမီးလေး၏ဇာတိ ဟေမန်။ သမီးကလေး နေရစ်ခဲ့သော ဟေမန်။
နောက်မိနစ် ၂၀။

၇ - ၃၅ နာရီတွင် ဤရထားကား ဝေတို့မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်တော့မည်။ ဝေတို့ မြို့၌ ရထားသည်
ငါးမိနစ်မျှ ရပ်နားပေလိမ့်မည်။ ဘူတာရုံ၏ နောက်ဖက် စက်ခေါင်းရုံအနီးမှဖြတ်သန်း သွားသည့်
လမ်းကလေးကို ကျနော်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆိုနှင့် စွာဖြင့်သတိရနေပါသည်။ မိုးဖွဲကလေးများ
မှုန်နေသည့် တညဝယ် ကျနော်သည်ဝေအလာကို ထိုလမ်းမှ စောင့်မျှော်နေခဲ့ဘူးသည်။
ထိုညကချစ်စဖွယ်၊ ကြည်နူးစဖွယ်၊ ပျော်မြူးစဖွယ် ကောင်းပုံမျိုးကို
နောက်ထပ်တဖန်ပြန်လည်ဖြစ်ပွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ထို့နောက် စပါးစက်ကြီးသို့ သွားရာ အမှောင် ကြားလမ်းမြှောင်ကလေး။ စပါးစက်။ ဝေ၏ မိသားစု
နေခဲ့သည့်အလုပ်သမားတန်းလျား။ ချောင်း။ လက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေး။ မှောင်ရီရီထဲဝယ်
ထိုလက်ရန်းမဲ့ တံတားကလေးပေါ်၌ ဝေနှင့် စကားပြောခဲ့သည်တို့ကို တွေးနေ၊ အမှတ်ရနေ၊
တသနေပြန်သည်။

မြို့သစ်ကလေးသို့ ထွက်ခွာ လာသည့်နေ့။ မြို့သစ်ကလေးကိုလည်း ကျနော်သည်
သတိရနေပြန်သည်။ မြို့သစ်ကလေးမှနောက်ဆုံး ထွက်ခွာလာပြီး ကတည်းက ဝေနှင့် ကျနော်
ကြားထဲဝယ် မုန်းတိုင်းတခု တိုးဝှေ့လာစ ပြုလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဝေနှင့်ကျနော်တို့
ခွဲခွာသွားရလိမ့်မည်ဟု မည်သူ ကြိုတင်တွက်ဆနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော်အချိန်၊ အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့သည် သက်ရှိသက်မဲ့တို့အား အစဉ်သဖြင့်
ပြောင်းလဲစေလျက်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစတစ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားကာ
နောက်ဆုံးအရှိန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြိုကွဲ ပျက်စီးရတော့သည်။

ဝေ့ကို စွန့်ပယ်လာခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤမှာဘက် ငါးနှစ်တာ အချိန်၌ တကြိမ်တခါ
တခဏကလေးမျှပင် ဝေနှင့်ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရခြင်း မရှိတော့။ အိပ်ထောင်ပျက်ပြားခါစ ကာလကမူ
“ဝေသည် တင့်တိုးစွာရှိနေပြန် ကျနော်ကို လိုက်လံစုံစမ်းနေသည်။ အမေ့ထံ မြို့ကြီးသို့လည်း
သွားရောက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းနေသည်ဆိုသော သတင်းများသည် တိတ်တဆိတ် ကျနော်
ရှိရာသို့ပျံ့လွင့်လာနေသည်။

“မျက်နှာချင်း ခဏကလေး ပြန်ဆုံခွင့်ရရင်ကျေနပ်ပါဘီ၊ သူ့ဘာပြုလို့ကျမကိုပစ်သွားတယ်ဆိုတာ
သူ့ပါးစပ်က ပြောပြရုံကလေးပြောပြရင် ကျေနပ်ပါဘီ”

ဟု အမေ့ ကို ဝေငိုယို ပြောခဲ့သည့် စကားသံများသည် ကျနော်ထံသို့ ရောက်လာ နေသည်။

ထို့နောက်ဝေ့ သတင်းအတိုအစတို့သည် ခဏတာ ငုပ်လျိုး ကွယ်ပျောက်သွားပြန်ပြီး နောက်မှ
ဝေအိမ်ထောင်သစ်တခု ထူထောင်လိုက်ပြီဟူသော သတင်းတခုရောက်လာသည်။

နောက်နှစ်နှစ်ကာလတွင် ထိုအိမ်ထောင်နှင့် တဖန်ကွဲကွာ ပျက်ပြားသွားပြီး ဝေတတိယအိမ်ထောင် ထူလိုက်ပြန်ပြီဆိုသည့် သတင်းရောက်လာသည်။

ယခုကား သူ့ သတင်းကို မကြား နိုင်တော့။ သူ့ဘယ်ဆီရောက်နေပြီဆိုသည်ကိုလည်း မသိနိုင်တော့။ ဤ အခန်းတို့မှာ ကပြပြီးခဲ့သော ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ အခန်းကဏ္ဍတို့ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ဟေမန်မှ ထွက်ခွာ လာပြီး ကျနော်တို့သည် မုန်တိုင်းရှိရာဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလာခဲ့မိလေပြီ ထင်၏။

ဝေနှင့် ကျနော်ကြား၌ ထိုမုန်တိုင်းသည် ညင်သာစွာ ဂေတိုးနေရာမှ တစထက်တစ ထန်လာသည်။ ထို့နောက် ဝေနှင့် ကျနော်သည် တဖက်အစွန်းဆီသို့ လွင့်စဉ်ပြေးသွားခဲ့ရလေသည်။ အလုပ်နှင့် အားလုံးကို စွန့်ပယ်လာရသော နောက်ဆုံးနေ့၊ စိုက်ပျိုးစ ငှက်ပျော့ဥယျာဉ်အတွင်း၊ အုတ်နီခဲ လမ်းမြှောင်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရချိန်တွင် ကျနော် ခြေထောက်များမှာ ဝန်လေးတခုချည်နှောင် ဒရွတ်ဆွဲလာရသကဲ့သို့လေးပင်နေသည်။

လူမနေတော့သောခြံကို သော့ခတ် နေစဉ်တွင် ကျနော်လက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ အလုပ် ထွက်စာသည်ပင် လွတ်ကျသွားခမန်း ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်ထွက်ခွင့်မကျမီ ကြားရက်ကာလများ၌ လစာမဲ့ ခွင့်ရက်ရှည်အဖြစ် ပေးထားပါရန် လျှောက်လွှာသည်လည်း လွတ်ကျခမန်းပင်။

နောက် နှစ်ရက် အကြာ၌ဝေ ပြန်လာမည်။ ဝေသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး နားမလည်နိုင်စွာ တွေ့၍ ရပ်တန့်နေမည်။ ဝေသည်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နံဘေး ပတ်ဝန်းကျင်၌ လိုက်လံစုံစမ်း၍မရတော့သည့်အဆုံး ရုံးသို့ လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းတော့မည်။

ရုံးမှ ကျနော် မိတ်ဆွေတဦးက ဝေလက်ထဲ သော့ပေးအပ်လိုက်ပြီး “အလုပ်က ထွက်သွားတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သွား မှာလဲမသိဘူး၊ တရုံးလုံး ဝိုင်းတားတာ လဲမရဘူး” ဟု ပြောလိုက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ပထမ၌ ဝေသည် မယုံနိုင်စွာ ငေးမောနေလိမ့်မည်။ အိမ်ပြန်ပြေးလာပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးတော့မည်။ ဤအိမ်ကလေးပေါ်ဝယ် ဝေ တပ်မက်သော ပစ္စည်း ပစ္စယ၊ ကျနော် အဝတ်အစား သေတ္တာမှတစ်ပါး၊ ခြေရာမပျက်လက်ရာမပျက် အပျောက်အရှု အလျော့ တခုမျှမရှိဘဲ တွေ့လိမ့်မည်။ ထို့နောက် ဝေသည် ကျနော်ဘာကြောင့် ထွက်ခွာသွားလေမည်ကို ဝေဖာသာ သိလာ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ကား ကျနော် နှလုံးသားပြင်ထက်ဝယ် လောင်ကျွမ်းခဲ့ရသည့်မီးတောက် မီးလျှံ များသည် သူ့ကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသွားပါလိမ့်မည်။

ရုံးမှ ဝိုင်းဝန်းကန့်ကွက် တားဆီးသော်လည်း သူတို့သည် အလုပ်ထွက်စာလက်ခံထားပြီးလစာမဲ့ ခွင့်ရက်ရှည်ကို ပေးလိုက်ရလေသည်။

နေ့လည် ရထားစီးရန်အတွက် ကျနော်သည် အိမ်ထောင်းရေး၏ ပျက်ယွင်းမှုကာလ အစပိုင်းကရောက်ရှိခဲ့ရာ မြိုင်ကြီးဘူတာသို့ တဖန်ရောက်ရပြန်သည်။

မြိုင်ကြီးမှရထားထွက်လာချိန်ဝယ် ကျနော်သည် ရထား၏တံခါးဝ၌ ရပ်တွေ့ပါ လာခဲ့လေတော့သည်။ မီးရထားသည် တောင်ကုန်းကို ကွေ့၍ မြို့ဘက်သို့ လျှောဆင်း ပြေးသွားပြီး စပယ်ခြံများကို ဖြတ်လျက် ကုန်းပေါ်ပိုင်းအထက်မှ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။ သီတာမြသားမှ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။ သီတာမြသားမှ ကျနော်နှင့်ဝေ တို့နေခဲ့ရာ အုတ်ကြွပ်မိုး အိမ်ကလေးနှင့်

အိမ်ရှေ့ စိမ်းစိုသော ငှက်ပျောခြံကလေးကို နောက်ဆုံးအဖြစ် ဝေးကြည့်ခဲ့သည်။ မြစ်သည် သွားရာလမ်းမှ သွေဖယ်ပြီး ကွေ့ တခုတွင် ဖြတ်ကျိုးပြီး အခြား မြစ်ကြောင်းတခုကို ဖန်ဆင်း သွားလေပြီ။

နံနက်က ဝေ့ကိုပွေဖက်ခဲ့၊ စကားပြောခဲ့သည်တို့မှာ နေ့လည်နှင့်မပတ်သက်တော့။ နံနက်သည် အတိတ်ကာလဖြစ်သွားလေပြီ။ နံနက်နှင့် နေ့ လည်ကို သံကန့်လန့်ကာ တခုဖြင့် ပိုင်းခြားဆီးထားလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် အချိန်ကာလပေါင်း များစွာသည် ကြားထဲ၌ ခြားသွားခဲ့လေပြီ။ ငါးနှစ်တာအချိန် ကြာညောင်း လာသောအခါ အတိတ်သည် မှေးမှိန် မှုန်ဝါးသော အိမ်မက်အတွင်း၌ ခဏတဖြုတ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ပန်းချီကားဟောင်း တချပ် အလားဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျနော်သည်ညကြည့်နာရီကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် မီးစုန်းများသည် ၄-၃၃ ရှိသွားပြီဟု ညွှန်ပြနေသည်။ နောက် နှစ်မိနစ်အတွင်းတွင် ထိုဘူတာသို့ ရောက်ရတော့မည်။ ၇. ၃၅ အချိန်တွင် ဤရထားသည် ဝေနှင့် ကျနော်စတင် ဆုံစည်းရာ၊ ဟေမန်မှ နောက်ဆုံးစီးနင်းလာခဲ့ရာ ဘူတာသို့ ဆိုက်ရပ်တော့မည်။

ကျနော် စိတ်နှလုံးမှာ ထိန်းထား၍မရနိုင်အောင် ကြွေကွဲလာနေသည်။ ဝေနှင့်ကျနော် ဟေမန်မှ ထွက်လာပြီး လျှောက်ခဲ့သည့်စင်္ကြံ ကိုနောက်ထပ်တဖန် မမြင်တွေ့လိုတော့ပေ။ ဘူတာကိုဖြတ်ကျော်နေစဉ်၌ အိပ်ပျော်နေချင်ပါသည်။ အိပ်လိုကော ရနိုင်ပါ့မလား ဝေ။

ကျနော်သည် စိတ်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လှစွာဖြင့် နောက်မှီအပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်မှီလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရှေ့ဖက်၌ မြို့၏မီးရောင်တန်းများ၌ ကောင်းကင်ပြင်သို့ထိုးတက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်တွေ့ရလေသည်။ အဝေးပြအလံတိုင်ကို ကျော်လွန်လျှင် မီးရထားသည် စက်ရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ မရောက်ချင်သောဘူတာ၏ရှေ့တွင် ရထားသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ရပ်တန့်လိုက်တော့သည်။

တွဲပေါ်မှခရီးသည်များ တိုးဝှေ့ ဆင်းသက်သွားကြသံ၊ ထို့နောက်တွဲပေါ်သို့ လူအများ တိုးဝှေ့တက်နေသံ၊ ပစ္စည်းများမရွှေ့သံ၊ ခေါ်သံဆူသံ၊ ဈေးရောင်းချသံ၊ အသံ ပေါင်းစုံသည် ဤဘူတာရှေ့၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ကျနော်လည်း ဘူတာစင်္ကြံ ကိုကြည့်လိုလာပြန်သည်။ရထားပြတင်းမှ ကိုယ်ကိုညွှတ်ပြီး ခေါင်းကိုအပြင်ထုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိပြန်လေသည်။ ဟေမန်မှထွက်လာပြီး ဝေနှင့် ကျနော်ထိုင်ခဲ့ရာ ထောင့်ဖက်မှ ထိုင်ခုံတွင်ဟိုစဉ်ကလိုပင် အမှောင် ဘက်ခြမ်း၌ သမီးလေးအတွက် စိတ္တဇဖြစ်လျက် ငေးမော ထိုင်နေခဲ့သည်။ထိုအခါက ဝေမျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များ ပြည့်သိပ်နေသည်။

ထို့ နောက် ဤ ၇-၃၅ ရထားပေါ်တွင်ပင် ဝေနှင့်ကျနော်သည် တိုးဝှေ့ တက်ရောက်လာကြကာ အိမ်သာထောင့် အပေါက်ဝ၌ အမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ရထားထွက်သောအခါ ဝေသည် သူ့ ကိုယ်ကလေးကို ကျနော်ရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ပြီးတိုးဝင်လျက် သမီးကလေးကို တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း ဘူတာရုံစင်္ကြံပေါ်မှ နာရီကြီးသည် အိမ်မြှောင်တကောင် ထခုန်သလို လက်တံရှည်တခု ဆပ်ကနဲရွေ့ လျားသွားလေသည်။ နောက် နှစ်မိနစ်အတွင်း

ရထားထွက်ခွါတော့မည်။ စင်္ကြန်မှ မီးရောင်များသည် ရထားတွဲများကို လာ၍ဟပ်နေသည်။ ကျနော်မျက်နှာတခြမ်းမှာ တွဲအပြင်ဘက်၌ရှိနေဆဲ။

ထိုအချိန်တွင် ဘူတာစင်္ကြန်၏ အလယ်ပေါက်မှ မီးရောင်အောက်သို့ အပြင်ဘက်မှ ကလေးချီထားသော မိန်းမတဦး အရေးတကြီးပြေးတက်လာသည်။ သူသည် ဤ ၇-၃၅ ရထားကို အမှီလိုက်ရန် အရေးကြီးလာပုံ၊ ခရီးဝေးမှ အပြေးလာရပုံရသည်။

အပြာနုရောင် နွမ်းကြေနေသောထမိန်ကို ခြေသလုံးသားပေါ်အောင် ဝတ်ထား၍ နွမ်းပြီး ဝါရင့်ရောင်သန်းနေသော အင်္ကျီ၏ ပခုံးစပေါ်တွင် တဘက်စုတ်ကလေးတထည်ကို တင်ထားပြီး တပတ်လျှိုဆံထုံးမှာ ပြေကျခမန်း ပွယောင်းနေလျက် နှစ်နှစ်သမီးအရွယ် ခလေးကလေးတဦးကို ချီထားသည်။ သူပြေးဝင်လာပုံမှာ တွဲပေါက်ဝမှနေ ကြည့်သောအခါ မပီမသ စုတ်ချက်များဖြင့် ရေးချယ်ထားသည့် ပန်းချီကားတချပ်ကဲ့သို့ ပင် အဝေးဆီ၌ မီးရောင်အောက်ဝယ် မကွဲမပြားဖြစ်နေသည်။

သူသည် ရထားအလည် တွဲဘက်ကို ဦးတည်ပြေးလွှားလာနေစဉ်တွင် ကျနော်စိတ်နှလုံး၊ အာရုံမှန်သမျှမှာ ကြေကွဲမှုအပေါင်း ပြည့်သိပ်လာရလေပြီ။ သူကား ဝေဖြစ်နေသည်။ တိုက်ဆိုင်လှစွာ ဝေနှင့်မှ လာတွေ့ နေပါသည်။ မိမိ၏ ဇနီးဟောင်း ဝေ။ ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ကွဲကွာခဲ့ပြီးသည့် ဝေ။

အတိတ်၏ ပန်းချီကားချပ်များထဲတွင် မှန်ရေးရေးပျပျ ထင်နေသောဝေ။

ပန်းချီကားချပ်၏စုတ်ချက်များမှာ ကြည့်ငေးနေရင်းမှာပင် ပီသလာနေသည်။

ဝေ့မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကလေးမှာ ယခင်ကအတိုင်းပင်။ အသားရောင်မှာမူ နည်းနည်းညိုသွားသည်။ ဆံပင်ပေါ်မှ လှိုင်းတွန့် အလိပ်ကြီးမှာ မရှိတော့။ သူ့ နားတွင်ရှိသည့် ကျောက်အပြာနားဆွဲအစား နားကပ်ကလေးတရံမှ စိန်ရောင်အသွေးကျောက်သည် မီးရောင်အောက်တွင် ခဏမျှလက်သွားသည်။ မို့ နေသော ပါးတို့ မှာ ပြေလျော့ကျသွားပြီ။ ပါးပေါ်၌ တဝိုင်းတစ ချွေးစွန်းကွက်နေသော သနပ်ခါးရေကြွလိမ်းထားပုံသည် မီးရောင်အောက်တွင် တဖြေးဖြေးပေါ်လာသည်။ ယခုတဖန် ပြန်လည်မြင်တွေ့ နေရသော ဝေမှာ စပါးသယ်အလုပ်သမလေး မခင်ဝေ ပြန်ဖြစ်နေပေပြီ။

မခင်ဝေ၏ အလှတရားတို့ မှာ မူရင်းအတိုင်း ပြန်၍ ပေါ်လာနေပေပြီ။ ယခု ဝေ့မျက်နှာမှာ သောက ဒုက္ခဒဏ်ချက်များ အဖန်ဖန်ခံခဲ့ရပြီး၍ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေပုံမျိုးဖြစ်နေ၏။ သူ့ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများမှာ မရှိတော့။ အပြုံးရိပ် အပြုံးရောင်ကလေးမျှပင် မမြင်တွေ့ ရတော့။ ကျနော်သည် ခေါင်းကို တွဲအတွင်းသို့ ပြန်သွင်းပြီး အမှောင်ဘက်သို့ တိုးရွှေ လျက် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝေသည် ကျနော်စီးရာ တွဲရှေ့ သို့ ရောက်လာနေသည်။ သူ့ လက်ထဲမှ သမီးလေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကလေး၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းနေလျက်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ သွင်ပြင်အပေါင်းသည် ဝေ၏ကိုယ်စား ရုပ်တုကလေးတခုကဲ့သို့ ပင်ဝေနှင့် တပုံစံတည်းတူနေသည်။ ကလေး၏ ညစ်နေသော ဂါဝန်ကလေးမှာ ဝေ ခါးပေါ်တွင် ဝဲနေသည်။ ဤကလေးနှင့် သမီးကလေး စပယ်ခိုင်ကို ခွဲ၍မရ။ သမီးလေး စပယ်ခိုင်ပင် မြေကြီးထဲမှ ခွဲထွက်၍ထလာသလား။

မိမိ၏အသွေးတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် သမီးလေး စပယ်ခိုင်။ ကျနော်သည် အမှောင်ဘက်သို့ တိုးရွှေ့ လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တိုက်လေးတွင် ကျနော်တကိုယ်လုံးမှာ ထိန်းမရနိုင်အောင် သွက်သွက်ခါမျှ လှုပ်ရှားနေသည်။ မမြင်နိုင်စွမ်းသော သံယောဇဉ်ကြိုးများသည် သမီးလေးစပယ်ခိုင်အမှတ်ဖြင့် ယခု ဝေသမီးလေးအပေါ်၌ တင်းကြပ်စွာ ရပ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ နေပြီ။ ဝေသည် သူ၏ တတိယ အိမ်ထောင်နှင့်ပင် မြဲနေသလား။ ဤသမီးကလေး၏ဖခင်သည် မည်သူနည်း။ ယခုဝေသည် အိမ်ထောင်ကင်းမဲ့ လွတ်လပ်နေသလား။ ဤသမီးလေးတွင် ဖခင်စုံလင် ရှိသေးရဲ့လား။ သူ့ ဖခင်သည် သမီးလေးကို ချစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဝေကိုရော သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းသင်းပါရဲ့လား။ ဤအရာတို့ သည် ကျနော်နှင့် မပတ်သက်သော အတွေးများဖြစ်၏။ ထို အတွေးစအပေါင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်ပယ်ထားရမည်။ ထိုစဉ်တွင် ဝေသည် အလယ်တွဲအပေါက်ဝသို့ ရောက်လာပြီး တွဲလက်ကိုင်ကို ဆွဲ၍တက်လိုက်လေသည်။ သူသည် တွဲပေါက်ဝမှ ခရီးသည်များကို တိုးဝှေ့ ပြီး တွဲအလယ်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။ ဤတွဲကိုမှ ဝေသည် ရွေးတက်သလိုဖြစ်နေသည်။

ကံကြမ္မာတို့ သည် ဝေနှင့်ကျနော်အား ပြန်လည်ဆုံတွေ့ စေရန် ဖန်ဆင်းပေးနေသလား။ ကျနော်သည် တွဲထောင့်၌မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဝေသည်တွဲအလယ် အမှောင်ထဲတွင် ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။

“မေမေ ကားကြီးစီးမယ်နော်”

ဟု ခလေး၏ပြောလိုက်သံသည် ကြားထဲတွင်ခြားထားသော လူအများကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ကျနော်ကြားရလေသည်။ ရထားထွက်ခွဲရန် ကြေညာသံသည် ပလက်ဖေါင်းစင်္ကြန်တွင် ပျံ လွင့်လာလေသည်။

ရထားသည် အသက်ရှူမွန်းကြပ်နေသော ဤဘူတာမှ စတင်ထွက်ခွာလေသည်။ ပလက်ဖေါင်းမီးရောင်များ တရွေ့ ရွေ့ နောက်ဘက်သို့ ရွေ့ သွားနေသည်။ မီးရောင်တခုသည် ကျနော်နံဘေး ခုံအားပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ဝေသည် အမှောင်ထဲမှ လှမ်းပြီး ခုံအားကို မြင်လိုက်ကာ လူကြားထဲမှတိုးဝှေ့ ပြီး လာနေသည်။

ရထားထွက်ခွာနေသဖြင့် သူ့ ကိုယ်ကလေးမှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ ကျနော်သည် ထောင့်ဖက် အမှောင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေပြီး သူ့ ကိုလှမ်းငေး၍ကြည့်နေသည်။ သူသည် ခုံစွန်းထိပ်တွင် ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။

“ကျမ ခလေးနဲ့ မိုလို့ ဒီနေရာမယ် ထိုင်ပါရစေရှင်၊ လက်ဆွဲအိပ်ကလေး နည်းနည်းဆွဲယူပေးပါ။ ကျမ ရှေ့ တဘူတာကျော်မယ်ဆင်းမှာပါ။ မှောင်လိုက်တာနော် မီးသီးတွေကျွမ်းနေတာဘဲ” ဝေ၏အသံသည် ကျနော်ရှေ့ နားဝယ် ပျံ့ဝနေသည်။ ထိုအသံကို မကြားခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျနော်စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဂယက်လိုင်းရိုက်လျက် မှတ်မိနေသည်။

ဤအသံဖြင့်ပင် တအိပ်ယာထ၌ စကားတိုးတိုးပြောခဲ့ရဖူး၏။ ဤအသံကိုကြားခဲ့ရသည့်အကြိမ်ပေါင်းမှာ ကုဋေကုဋာများစွာဖြင့် ဖွဲ့ တွက်ရမည်။ ထိုအသံသည် ကျနော်တကိုယ်လုံးကို တင်းကြပ်စွာရပ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ လေသည်။ ကျနော်သည် ကိုယ်ကို မလှုပ်ရှားပဲ လက်ဆွဲအိပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ပလက်ဖေါင်းမီးရောင်များမှာ

နောက်ဖက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဤနေရာများတဝိုက်တွင် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေသည်။ သူသည် ခုံအား၌ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ သမီးလေးကို ကျနော်နှင့်သူ ကြား၌ချ၍ သူနှင့်ကျနော်ကို တားဆီးဖြတ်သားထားသည်။

“သမီးလေး ခဏထိုင်အုံးနော်”

သူသည် ကျနော်အသက်ရှူသံကို မှတ်မိသွားနိုင်သည်။ အမှောင်ထဲ၌တိုးကျစ်နေသော ကျနော်ကိုယ်ဟန်ကို မှတ်မိသွားနိုင်သည်။ ကျနော်ကို မှတ်မိလိုက်လျှင် ဝေသည် ကျနော်ကို ဇွတ်ဖက်ထားပြီး ငိုယိုကာ သူ့ ကို ကျနော်ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်သွားရသည်ကို ဇွတ်မေးမြန်းပြီး ကျနော်နောက်မှ မခွဲခွာတမ်း တွယ်ကပ်လိုက်လာတော့မည်။ သူ့ ကို သတ်ချင် သတ်ပစ်ခဲ့ပါတော့ဟု ပြောလိမ့်မည်။ ရထားသည် မြို့ အစွန်ကိုကျော်လာပြီး ကွေ့ကြီးအတိုင်း တောင်ခြေဘက်သို့ ခေါင်းကို လှည့်ကွေ့ ကာ

နွေည၏အမှောင်ထုထဲဝယ်ပြေးနေသည်။တောင်၏အထက် ကောင်းကင်နက်မှောင်ထဲတွင် ကြယ်ပွင့်များအဆုပ်လိုက်အခိုင်လိုက် တောက်ပနေသည်။

ပြီးပြီးပြန်ပြန် ကြယ်ရောင်ခြည်များသည် အနားတွင်ကပ်ထိုင်နေသော ဝေကိုယ်ကလေးကို ဝိုးတဝါးမျှ မြင်ရရုံကလေးဖြစ်အောင် ထွန်းညှိပေးနေသလိုပင်။ ကလေး၏လက်တဖက်သည် ကျနော်ပေါင်ပေါ်သို့ လာတင်ထားသည်။ ထိုအခါတွင် စိတ်လှုပ်ရှားလှစွာဖြင့် ကလေး၏လက်ကလေးကို ကျနော်သည် မသိမသာ တုန်ယင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားနေသည်။

‘သမီးလေး’ ဟု ခေါ်လိုက်ချင်သောဆန္ဒ၊ ကလေးအား ပွေ့ ဖက်နမ်းရှုံ့ လိုသောဆန္ဒ၊ ကလေးအား မိမိ၏သမီးလေးစပယ်ခိုင်ဟု မှတ်ယူလိုသောဆန္ဒ၊ ဤကလေးအား မိမိ၏သမီးလေးပင်ဖြစ်နေစေလိုသောဆန္ဒ၊ ဆန္ဒအပေါင်းသည် အဆိပ်တက်နေသလို ကျနော်တကိုယ်လုံးတွင် တရိပ်ရိပ်မွန်းနေသည်။

ဝေသည် အမှောင်ထဲ၌ တဖက်မှနေ၍ ကလေး၏ပါးကလေးတဖက်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ဝေ၏ အသက်ရှူသံကို ဤရထားဆူညံနေစဉ်တွင် မကြားနိုင်သည် အမှန်ဖြစ်သော်လည်း ကြားနေရသည်ဟု ကျနော်တွေးနေသည်။

ထို့နောက် ဝေနှင့်ကျနော်သည် အသစ်တဖန်တွေ့ ဆုံ ဆုံစည်းလာသည့် မောင်နံ့ဟု ကျနော်စိတ်ထဲ၌ထင်နေပြန်သည်။ ဤအထင်တို ! ဤအတွေးတို ၊ ဤအဖြစ်အပျက်တို့ သည် အိပ်မက်မည်မျှဆံပါသနည်း။ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အိပ်မက်ပေဘဲ ဝေ။

ကလေးသည် သူ့ အမေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

မေ...မေ...မေ..ဟု

မပီကလာခေါ်လိုက်သံကို ဤခုံတန်းကလေးပေါ်၌အလွန်သာယာ ညင်းညံ့စွာ၊ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းစွာ၊ အလွန်သာယာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

“မေ ရှိတယ်လေ ဘာလဲ သမီးလေး ပြောလေ”

ထိုအသံသည် မေတ္တာအပေါင်းကိုဖွဲ့ ဆိုသော တေးဂီတသံဖြစ်နေ၏။

“မေမေရှိတယ်လေ သားရဲ့”ဟု ဟောမန်၏ ငှက်ပျောဥယျာဉ်ထဲရှိ လူမမာဘဲကလေးပေါ်တွင် ဝေ၏ ရယ်သံတဝက်ဖြင့်ပြောခဲ့သောအသံအတိုင်းပင်။

ရထားသည် ကွေ့ကြီး၏အဆုံးသတ် တံတားရှည်ကြီးပေါ်တွင် ဂျိုးဂျိုးဂိုမ့်ဂိုမ့် မြည်သံဖြင့် ဖြတ်သန်းနေသည်။ ဝေ အသံမှာ ထိုအသံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။ ကလေးသည် ကျနော်ပေါင်ပေါ်မှ သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့အမေကို အားကုန်ဖက်ထားနေသည်။ ဝေ သည် ကလေးကို ပြန်ဖက်ထားလျက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လှစွာ၊ ကြည်နူးစဖွယ် ရယ်နေ၍ ထိုရယ်သံမှာ ဤခုံတန်းတဝိုက်ကို ဖုံးလွှမ်းရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။

ဝေ ရယ်သံမှာ ဟိုစဉ်က ရယ်သံအတိုင်း။ ထိုအချိန်၌ ဝေ နှင့် ကျနော်ကြား၌ ဆက်သွယ်မှုပြတ်တောက်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြီးအပေါင်းသည် တခုနှင့်တခု အလွန်လျင်မြန်စွာ ဆက်နေ၏။ ဤတံတား၏အောက်မှ ချောင်းသည် မြစ်ထဲသို့ စီးဝင်ပြီး ယခုအခါတွင် ပုံပြင်တခုထဲ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု တွေးရတော့မည်ဖြစ်သည့် ဝေ ၏ ကြော်တဲဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားကာ ဝေ နှင့်ကျနော်တို့ မသိကျိုးကျင် ပြန်၍တွေ့ ဆုံနေကြပြန်ပြီဟု သံပြင်သောင်စကို ပြောပြလိမ့်မည်။ ရထားသည် တံတားအောက်မှ လွတ်ကင်းလာနေသည်။

ဝေ သည် သူ့သမီးလေးကို ပွေ့လိုက်၏။

“ဘာလဲ သမီး ဘာပြုလို့လဲ၊ သမီးကြောက်လို့လား၊ ဟော တံတားကို ကျော်ပီးဘီ သမီးရဲ့၊ ထိုင် ခဏလေးထိုင်နေအုံးနော်၊ မေ ချီလာခဲ့ရတာ အဝေးကြီး၊ ဟေမန်က ချီလာရတာ ညောင်းနေဘီ၊ ထိုင်နေအုံးမှပေါ့၊ သမီးက လိမ်မာပါတယ်ကွယ်၊ နော်...နော်”

ကလေးကို ပွေ့ချီထားသည့် လက်မောင်းမှာ ကျနော်လက်မောင်းကို တချက်တချက် ထိထိနေသည်။

“မင်းဆာတယ်မေ၊ မင်းစားချင်တယ်မေ၊ မီး မင်းဆာတယ်မေ”

“သမီးကလဲကွယ် အိမ် ရောက်တော့မှာဘဲ၊ အိမ်ရောက်တော့ စားပေါ့၊ လမ်းမယ် မပူရဘူးလို့ မေ ပြောထားတယ်မှတုလား၊ လိမ်မာရဲ့သားနဲ့ သမီးရယ်၊ ဟော ရှေ့ ကိုကြည့်စမ်း၊ မီးရောင် လှမ်းမြင်ရတော့မှာဘဲကွယ်၊ သမီးက လိမ်မာပါတယ်နော် ”

“ခင်ဝေ သမီးလေးတယောက်လောက် လိုချင်တယ်၊ ခလေးမရှိတော့ ခင်ဝေကို ပစ်သွားမှာ ကြောက်နေရတာဘဲ၊ ခလေးရှိမှ သူ ပစ်မသွားနိုင်တော့မှာ” ဟု အတိတ်ကာလ၊ ဝေးကွာလှပြီဖြစ်သော အိုမင်းရင့်ရော်ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ကာလဆီမှ ဝေ ၏ ကလေးဆံသောအတွေး၊ ကလေးဆံသော စကားသံများကို ဖြတ်ကနဲ ကျနော် သတိရ ကြားယောင်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဝေ အတွေးမှာ စပါးသယ် အလုပ်သမလေး မခင်ဝေ၏ အတွေး။ ယခုမူ မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်တို့ သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြပြီးလျက်၊ ဝေ နှင့်ကျနော်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာလာကြပြီပြီ။ ယခု ဝေနှင့် ကျနော်သည် ဤခုံတန်းပေါ်၌ ဝေ မသိဘဲနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ နေပြန်ပြီ။ ခပ်ဝေးဝေးပြေပြေတွင် နောက်တဘူတာမှ မီးရောင်များကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။

မီးရထားသည် မီးရောင်နှင့်တစထက်တစ တိုးရွှေ နီးကပ်သွားနေလေပြီ။ ရထားသည် အပြင်အလံတိုင်ကိုလွန်ပြီး သံလမ်းပွိုင့်အဆက်မှ ကျော်ဖြတ်ပြန်သောအခါ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါသွားလေသည်။ ဝေ၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ ရထားလှုပ်သဖြင့် ရုတ်တရက် ကျနော်ကိုယ်နှင့် ထိကပ်သွား၏။ နွေးထွေးအိမ်ကသော အတွေ့ အထိအာရုံများ ငြိတွယ်ဖြစ်ပေါ်သွားပြန်သည်။

ယခုမူ ဤအထိအတွေ့ အာရုံတို့ မှာ တပ်မက်ဖွယ် မဟုတ်တော့ဘဲ ကြေကွဲဘွယ်ဖြစ်နေသည်။ ဤကြားဘူတာ၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုးဆိုက်ရပ်နားလိုက်လေသည်။ ဘူတာစင်္ကြံ၏ မီးရောင်များသည် ကျနော်မျက်စေ့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားသောကြောင့် ကျနော်သည် တွဲ၏ထောင့်သို့ ပို၍တိုးကပ်လိုက်သည်။ ထိုမီးရောင်များသည် ဝေနှင့်ကလေး၏ တကိုယ်လုံးတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ ကလေး၏ပါးကို ပွတ်သပ်နေသော ဝေ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်နူးစဖွယ်အပြုံးရိပ်များ လှပစွာ ရှက်ဖြာသန်းနေသည်။

ဝေ့ မျက်လုံးများ၏ တောက်ပသောအလှမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဝေ့ မျက်တောင် ကော့စင်းစင်းတို့ သည် မှေးရှက်နေသည်။ ဝေ့ ပါးပေါ်မှ အနီစွေးရောင်သည် ပြန်လည်ထင်ပေါ်နေသည်။ ဝေသည် ဟိုစဉ်က ဝေပင် ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ယခု ဝေ့မျက်နှာပေါ်တွင် သဘင်ဆံသော အတုအယောင်ဟန်ပန်းများမှာ မရှိတော့။ မာနတောက်ပမှုမှာ မရှိတော့။ ယခု ဝေ သည် စပါးသယ်အလုပ်သမလေး ဝေ အဖြစ်ဖြင့် ရိုးသားတည်ငြိမ်လှစွာ ၊ မာနတရား ကင်းမဲ့လှစွာ၊ ညှိုးမှိန်လှစွာ၊ အားနည်းဖျော့တော့လှစွာ ပြန်၍လှနေပြန်သည်။

ဝေ့ မျက်နှာပေါ်၌ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော မိခင်၏ မေတ္တာများကို မြင်နေရ၏။ မိခင်မေတ္တာ စိမ့်စမ်းရေများသည် ဝေ့ မျက်လုံးများမှ စီးဆင်းဖြတ်သန်းနေပြန်သည်။ သူ သူ့ သမီးလေးကို ငုံ ကြည့်နေဟန်မှာ အလှဆုံးပန်းချီကားတချပ် ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့ ဘူတာ၌ ဝေ ဆင်း နေရစ်ခဲ့တော့မည်။ ရှေ့ ဘူတာ၌ သူ့ ကမ္ဘာကလေး ရှိနေလေသလား။ ကျနော်သည် ဝေ့ ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်နေသည်။ ရထားသည် အထက်ပို့၍ လမ်းခွဲကိုကျော်နေပြီး ဝေ့ လက်မောင်းသား နွေးနွေးအိအိမှာ ရထားယိမ်းခါသဖြင့် ကျနော်ကို လာ၍ထိကပ်ပြန်သည်။

“မီး ၊ မီး မင်းဆာတယ်၊ မီး မင်းစားချင်တယ် မေ”

ကလေး၏ ပူဆာသံကလေးမှာ သနားစဖွယ် ငိုမဲ့သံဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ရောက်ပါတော့မယ် သမီးရယ်နော်၊ ခဏကလေး ခေါင့်နေလိုက်အုံး၊ မေ စိတ်ညစ်လာဘီ ဒုက္ခဘဲ” ကျနော် စိတ်နှလုံးသားထဲ၌ ကရုဏာ မေတ္တာရိပ်များ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသည်။ ဝေ့ သမီးလေးမှာ မုန့် ပဲသွားရည်စာ မပူတတ်ရှာသော ထမင်းမျှသာ ပူတတ်ရှာသော ကလေးဖြစ်နေသည်။

သူတို့ သည် ဟေမန်မှ နေ့ ခင်းပိုင်းလောက်မှ ထွက်လာကတည်းက မည်သည့်အစာကိုမျှ စားခဲ့ကြပုံ မရသေး။ ဝေ့ ဘဝမှာ ဘယ်သို့ ဘယ်အခြေဖြင့် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရပါသနည်း။ ထို နောက် အဝေးဆီတွင် မီးရောင်မှိန်ပြပြများ ကောင်းကင်ပြင်သို့ ထိုးတက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ မီးရောင်များသည် ရထားရှိရာဘက်သို့ ပြေးလွှားလာနေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် ဝေ ဆင်းသက်တော့မည့်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်တော့မည်။

ဤကြေကွဲဖွယ်ရာ အိပ်မက် ပန်းချီကားချပ်မှာ အိပ်ယာမှ နိုးလိုက်လျင် ပျက်ပြယ်သွားတော့မည်။ ဝေ ဆင်းသက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။ ထို့ နောက် ဝေ့ အား ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင်မှ တဖန်ပြန်လည်၍ တွေ့ ဆုံနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။ ကျနော်သည် ခေါင်းကို ငုံ့ ထားလိုက်ကာ သက်ပြင်းချနေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝေ့ မျက်လုံးများသည် သူ့ သမီးလေးမျက်နှာမှ ခွာသေးဘဲ ကလေး၏ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး တခုခုပြောနေ၏။

“ထူးလေ ၊ ရှင်လို့ ထူးစမ်းနော်၊ ကဲ ခေါ်မယ်၊ သမီးလေး၊ ရှင်လို့ ထူးလေ၊ ထူးကွယ်၊ လိမ္မာသားနဲ့ ၊ ရှင်လို့ ထူး၊ ပြန်ခေါ်မယ်နော်၊ ကဲ သမီးလေး”

ကလေးသည် အမှောင်ထဲ၌ သူ့ မေမေ မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်။

“သမီးလေး”

“ဆင်”

“ရှင်လို့ ပီအောင် ထူးလေ၊ ပြန်ခေါ်မယ်၊ သမီးလေး”

“ဆင်”

“သိပ်လိမ္မာတာဘဲ၊ မေ့သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာဘဲ” ဝေ ၏ သာယာရွှင်ပြစွာ ရယ်မောလိုက်သံမှာ ကြည်နူးစဖွယ်ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ၌ ဝေ သည် သာယာကြည်နူးချမ်းမြေ့နေ၏။ ရှေ့ ဘူတာမှ မီးရောင်သည် ပို၍နီးကပ်လာနေသည်။ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးမှာ အဆုံးသပ်သွားတော့မည်။

ကျနော်သည် ဝေ ကို နှုတ်ဆက်ရန် စိတ်လှုပ်ရှားလှစွာ၊ မောပမ်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် တွေးနေသည်။ ယခုအခါ၌ ကျနော်သည် မိမိ၏စိတ်ကို ကယောင်ချောက်ချား မနိုင်မနင်း ထိန်းချုပ်နေရလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အဟောင်းအမြင်းများကို ပြန်ကောက်ပြီး ဆက်စပ်လိုက်တော့မည်။

“ခိုင်စပယ်လေး”

“ဆင်”

“မေ့ သမီး ခိုင်စပယ်လေး”

“ဆင်”

ကျနော်သည် အမှောင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားမှုပြင်းထန်လှစွာဖြင့် ရုတ်တရက် ဝေဘက်သို့ ကိုယ်ကို တိုးညွှတ်လိုက်၏။ ကလေးနှင့် ကျနော်ကိုယ်မှာ ထိသွားသည်။ ဝေ မျက်နှာကို အမှောင်ထဲတွင် အလွန်နီးကပ်လှစွာ ကပ်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ဝေ ပါးပေါ်မှ သင်းမြမြ သနပ်ခါးရနံ့ မှာ စိတ်နှလုံးအာရုံကို ပိုမို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေစေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဝေ ၏ ရယ်မောနေသံမှာ ရွှင်ပြနေသည်။ ဝေ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများကို မြင်နေရသည်ထင်၏။ အမှောင်ထဲ၌ ဝေသည် ကျနော်ကို မှတ်မိသွားလိမ့်မည်။

ဝေ သည် ကျနော်တို့ ၏သမီးလေး စပယ်ခိုင် ၊ ကျနော် မှည့်ခေါ်ခဲ့သည့် စပယ်ခိုင် နာမည်ကိုယူ၍ သူ့ သမီးလေးကို ခိုင်စပယ် ဟုခေါ်ထား၏။ ဝေ သည် စပယ်ခိုင် လေးကို အစဉ် တမ်းတနေမည်။ စပယ်ခိုင် ၏ ဖေဖေ ကို မေ့မည်မဟုတ်။ စပယ်ခိုင်၏ ဖေဖေနှင့်အတူ နေခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်ကာလကို ပြန်၍ တမ်းတနေမည်။ ယခု သူ့ သမီးလေးကိုပင် ကျနော်နှင့်ရသည့်ခလေး အဖြစ် ‘ခိုင်စပယ်’ ဟု သူ့ စိတ်ထဲမှ စွဲမှတ်နေသည်။

သူသည် ကျနော်အပေါ်၌ ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေ့ မပြယ်နိုင်သေး။ ဘယ်သောအခါမှလည်း ပြယ်နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့သော် သူနှင့်ကျနော်ကြား၌ မည်သည့် အချိန်ကာလတွင်မှ ပြန်၍ ဆက်စပ်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့် အတိတ်ကာလဆီမှ အစွန်းအထင်းကွက်တို့ သည် ကျနော်ဆန္ဒ စိတ်တို့ ကို တားဆီးထားနေလေသည်။

ယခုအခါ၌ ကိုယ့်ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းနေပြီ ဝေ။ ဤအချိန်များ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးပါစေတော့ဟု ကျနော်သည် အားအင်ကုန်ခန်းစွာဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဆုတောင်းနေမိသည်။

“သမီးလေး”

“ဆင်”

“ခိုင်စပယ်လေးက သိပ်လိမ္မာတာဘဲ”

“ဆင်”

“အို ခေါ်တာမဟုတ်သေးဘူးလေ”

ဝေ က ထပ်၍ ရယ်မောနေပြီး ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်ချိန်တွင် ရထားသည် အပြင် အလံတိုင်ကို ကျော်လွန်ပြီး အတွင်းပွိုင့်လမ်းခွဲသို့ ရောက်လုနီးနေပေပြီ။

သူသည် မတ်မတ်ထရပ်ပြီး ကလေးကို ခါးထစ်တွင် ချီလိုက်သည်။ အမှောင်ထဲ၌ သူ တဘက်နွမ်းကလေး ပခုံးပေါ် ကောက်တင်လိုက်လေသည်။ ထို့ နောက် ခုံတဖက်မှ ကျနော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ကျမဆင်းရဲမယ့်ဘူတာကို ရောက်ပါပြီ”

ဝေ က သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေသော ကျနော်ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သံမှာ ဆူညံသံများအကြားမှ ညင်သာစွာ တိုးဝှေ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့ နောက် ဝေ သည် ခုံတန်းလျားမှ တဖက်သို့ လျှောက်သွားပြီး အမှောင်ထဲဝယ် မှန်းဆ၍ပင် မမြင်နိုင်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရထားသည် ဘူတာပွိုင့်ကို ဖြတ်ကျော်နေပြီး ဘူတာမီးရောင်အောက်သို့ ရဲရဲစူးစူး တိုးဝင်ရပ်တန့် လိုက်သည်။ ကျနော်ရှေ့တွဲ အလယ်ပေါက်မှ ဝေ သည် ကလေးကိုချီလျက် သွက်လက်ဖြတ်လတ်စွာ ဆင်းသက်လိုက်၏။ ပလက်ဖောင်း မီးရောင်များသည် ဝေ ကို ထွန်းညှိပြပေးနေ၏။ ခလေးကလေးကို ခါးစောင်းတင် ချီမထားလျက်၊ တဘက်နွမ်းကလေးကို ပခုံးတွင် ရစ်ပတ်ထားလျက်၊ အပြာရောင်ထမီအဟောင်းကို တိုတို ဝတ်ထားလျက်၊ အင်္ကျီအနွမ်းကလေး၏ လက်မောင်းစတို့ ကို လိပ်ခေါက်တင်ထားသော ဝေ ၏ ကိုယ်ကလေးကို နောက်မှ ကျနော်သည် ငေးမောကြည့်နေ၏။

ထိုခဏ၌ ဝေ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါစေဟု ကျနော်သည် စိတ်ကို အလောင်းအစားပြု၍ ဆုတောင်းနေသည်။ ဝေ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပလက်ဖောင်း မီးရောင်အောက်သို့ ထွက်ပြုနေသော ကျနော်မျက်နှာကို မြင်လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ဝေ သည် ပြန်၍ပြေးလာပြီး ရထားပေါ်သို့ ဖွတ်ပြန်၍ တွယ်ကပ်တက်လာတော့မည်။ ထိုအခါ၌ကား သူနှင့်ကျနော်ကြား၌ ဖြတ်တောက်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြိုးအပေါင်းကို မည်သည့်အရာကမျှ မည်သူကမျှ ဟန် တားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဘဲ ပြန်၍ ဆက်စပ်ကုန်တော့မည်။ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါစေတော့။

ဘူတာနံဘေး ကုက္ကိုပင်များအောက်တွင် ဝေ နှင့်သမီးလေးပျောက်ကွယ်လုလုအချိန်တွင် အခြားကမ္ဘာသို့ ဆက်၍ ခုတ်မောင်းတော့မည့် ရထားသည် ဖြေးဖြေးလေးလေး ရွေ့ ရှားလိုက်လေသည်။

ဤဘူတာကလေးမှ မီးရောင်များသည် တဖြေးဖြေးဝေးကွာလာလျက် နောက်ဖက်တွင် မှိန်ပျောက်ကျန်ရစ်နေခဲ့တော့သည်။ ရထားသည် မဲမှောင်သောညကို ဖြတ်သန်း၍ မောင်းနှင်နေသည်။

ကျနော်သည် ရထား၏ ပြတင်းဝမှ မရွေ့ လျားသေး။ အပြင်ဖက် မဲမှောင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်
အနက်ထည်ကြီးထဲဝယ် တလက်လက် အဆုပ်အခိုင်လိုက် တောက်ပနေကြသော
ကြယ်ဖူးကြယ်ပွင့်ငယ်များကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဤ ကြယ်ဖူးကြယ်ပွင့်ကလေးများ၏ အလှအပ
ချစ်စဖွယ်ကောင်းပုံထက် ကျနော်သမီးလေး စပယ်ခိုင် အဆရာထောင်ပိုမို၍
ချစ်စဖွယ်ကောင်းလေသည်။
'ဝေ သည် သမီးလေး ခိုင်စပယ် အား ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပဲ့ပြင်နိုင်ပါစေသတည်း'
ဟု ကျနော် ကြေကွဲလှစွာ ဆို နှင့်လှစွာ ဆုတောင်းနေပါသည်....ဝေ။ ။
ပြီးပါပြီ။
နိုင်ဝင်းဆွေ

